

॥ श्री वर्द्धमानदेशना भाषांतर ॥

भाषणी लाने संज्ञान उपर्यो नापांतर करवर्षी

(उपर चारुवर्जनी कथा....

व्रतना आळोया तथा अतिचार, १०७

सौतमा नोगोपज्ञोगव्रतनुं स्वरूप.... १०७

सातमा व्रत उपर धर्मकुमारनी कथा, १०८

सातमा व्रत आळोया तथा अतिचार, १०९

व्रतनुं स्वरूप.... १०९

उपर सुरसेन धने वीर-
सेननी कथा.

... १०९

आळोया तथा अतिचार, १०५

दसमा व्रत उपर पु... ११५

दसमा व्रतना अतिचार ... ११५

अगीयारमा वीयव्रतनुं स्वरूप, ... ११५

अगीयारमा व्रत उपर रणसूरनी कथा, ११५

वारमा अतिश्रिसंविज्ञाग व्रतनुं स्वरूप, ११८

वारमा व्रत उपर जिनवर्जनी कथा ... ११८

वारमा व्रतना अतिचार ... ११८

... ११८

नियम.	...	१०६
नयमा सामागिकयतनुं स्वरूप.	...	१०६
नयमा वत उपर केदारीचिारनी कथा.	...	१०६
नयमा व्रतना अतिचार.	...	११०
दसमा वेदानकसिक व्रतनुं स्वरूप.	...	१११
दसमा व्रत उपर सुमित्रमंत्रिनी कथा.	...	१११
दसमा व्रतना अतिचार.	...	११४
अगीयारमा पौषव्रतनुं स्वरूप.	...	११५
अगीयारमा व्रत उपर रणसूनी कथा.	...	११५
अगीयारमा व्रतना अतिचार.	...	११८
वारमा अतिश्रिसंनिजाग व्रतनुं स्वरूप.	...	११८
वारमा व्रत उपर जिनदत्तनी कथा.	...	११९
वारमा व्रतना अतिचार.	...	१२१

पानुं.	...	८०
विषय.	...	८०
गत्रीज्ञोजन उपर ईस तथा केदाननी कथा.	...	८०
वडा विगधिरमणव्रतनुं स्वरूप.	...	८०
वडा व्रत उपर चारुदत्तनी कथा.	...	८०
वडा व्रतना आळोया तथा अतिचार.	...	८०
सातमा जोगोपज्ञोगव्रतनुं स्वरूप.	...	८०
सातमा व्रत उपर धर्मकुमारनी कथा.	...	८०
सातमा व्रतना आळोया तथा अतिचार.	...	८०
आठमा अनर्थदंष्ट्रव्रतनुं स्वरूप.	...	८०
आठमा व्रत उपर सुरसेन अनं वीर-सेननी कथा.	...	८०
आठमा व्रतना आळोया तथा अतिचार.	...	८०

विषय.	पानुं.
व्याख्या.	५
आणंदभावकनुं चरित्र.	६-१२७
समक्षितनुं स्वरूप.	७
समक्षित उपर आरामदोषज्ञानी कथा. ९	
समक्षितना आळोवा तथा अतिचार....२९	
पदेला प्राणातिपातव्रतनुं स्वरूप. ...	३०
पदेला व्रत (जीवदयः) उपर दरिद्रवळ- मधीनी कथा.	३१
पदेला व्रतना आळोवा तथा अतिचार. ५६	
वीजा मृपावादव्रतनुं स्वरूप ...	५६
वीजा व्रत नपर हंगराजानी कथा. ५६	

विषय.	पानुं.
वीजा व्रतना आळोवा तथा अतिचार. ६१	
वीजा अदनादानव्रतनुं स्वरूप....	६२
वीजा व्रत उपर लक्ष्मीपुंजनी कथा....६२	
वीजा व्रतना आळोवा तथा अतिचार. ६७	
चोथा मैथुनव्रतनुं स्वरूप... ..	६७
चोथा व्रत उपर मदिरायतीनी कथा. ६७	
चोथा व्रतना आळोवा तथा अतिचार. ७३	
पांचमा परिय्रहपरिमाणव्रतनुं स्वरूप. ७४	
पांचमा व्रत उपर धनसारानी कथा. ७४	
पांचमा व्रतना आळोवा तथा अतिचार७७	
रात्रीभोजननुं स्वरूप... ..	७९

विषय.	पान.
नयमा सामागिकव्रतनुं स्वरूप. ...	१०६
नयमा व्रत उपर केदारीचिारनी कथा. ?	१०६
नयमा व्रतना अतिचार. ...	११०
दसमा देदागकासिक व्रतनुं स्वरूप. ...	१११
दसमा व्रत उपर सुमित्रमंत्रिनी कथा. ?	१११
दसमा व्रतना अतिचार. ...	११४
अगीयारमा पौषव्रतनुं स्वरूप. ...	११५
अगीयारमा व्रत उपर रणमूरनी कथा. ?	११५
अगीयारमा व्रतना अतिचार. ...	११८
वारमा अतिश्रिसंनिजाग व्रतनुं स्वरूप. ?	११८
वारमा व्रत उपर जिनदचनी कथा. ...	११९
वारमा व्रतना अतिचार. ...	१२१

विषय.	पान.
गत्रीजोजन उपर इंसत तथा केदागनी	
कथा, ...	८०
वडा दिगधिरमणव्रतनुं स्वरूप. ...	८५
वडा व्रत उपर चारुदगनी कथा. ...	९०
वडा व्रतना आळोया तथा अतिचार.	९३
सातमा जोगोपजोगव्रतनुं स्वरूप. ...	९३
सातमा व्रत उपर धर्मकुमारनी कथा. ...	९८
सातमा व्रतना आळोया तथा अतिचार. ?	१०१
आठमा अर्नर्थद्वन्द्वव्रतनुं स्वरूप. ...	१०२
आठमा व्रत उपर सुरसेन अंन नीर-	
सेननी कथा. ...	१०३
आठमा व्रतना आळोया तथा अतिचार. ?	१०५

॥ अमुंक्रमणिका ॥

विषय.	पानुं.	विषय.	पानुं.
द्वयाख्या.	५	वीजा व्रतना आळोवा तथा अतिचार.	६१
आणंदश्रावकनुं चरित्र.	६-१२७	त्रीजा अदत्तादानव्रतनुं स्वरूप....	६२
समकितानुं स्वरूप.	७	त्रीजा व्रत उपर लक्ष्मीपुंजनी कथा....	६२
समकित उपर आरामदोत्रानी कथा. ९९		त्रीजा व्रतना आळोवा तथा अतिचार.	६७
समकितना आळोवा तथा अतिचार....	७९	चोथा मैथुनव्रतनुं स्वरूप...:	६७
पदेला प्राणातिपातव्रतनुं स्वरूप.	३०	चोथा व्रत उपर मदिरावतीनी कथा.	६७
पदेला व्रत (जीदययां) उपर हरिवळ-		चोथा व्रतना आळोवा तथा अतिचार.	७३
मधीनी कथा.	३१	पांचमा परिग्रहपरिमाणव्रतनुं स्वरूप.	७४
पदेला व्रतना आळोवा तथा अतिचार.	५६	पांचमा व्रत उपर धनसारनी कथा.	७४
वीजा नृपावादव्रतनुं स्वरूप ...	५६	पांचमा व्रतना आळोवा तथा अतिचार	७७
वीजा व्रत उपर इंसारजादी कथा.	५६	रात्रीजोजननं स्वरूप.	७९

नियम.	पानुं.
गप्त्रीनोजन उपर धंस तथा क्देशगनी	८०
कथा.	८५
उवा विग्निरमणव्रतनुं स्वरूप. ...	९०
उवा व्रत उपर चारुवर्तनी कथा....	९०
उवा व्रतना आळोया तथा अतिचार.	९०
सातमा नोगोपनोगव्रतनुं स्वरूप....	९०
सातमा व्रत उपर धर्मकुमारनी कथा. ९०	९०
सातमा व्रतना आळोया तथा अतिचार. १०१	१०१
आगमा अन्ध्रंध्रव्रतनुं स्वरूप....	१०१
आगमा व्रत उपर सुरसेन अंन नीर-	
सेननी कथा.	१०१
आगमा व्रतना आळोया तथा अतिचार. १०५	

नियम.

नवमा सामायिकवतनुं स्वरूप. ...	१०६
नवमा व्रत उपर केंदारीचारनी कथा. १०६	
नवमा व्रतना अतिचार.	११०
दसमा वेदान्यकासिक व्रतनुं स्वरूप ...???	
दसमा व्रत उपर सुमित्रमंथ्रीनी कथा. ???	
दसमा व्रतना अतिचार	११४
अग्नीयारमा पीपब्रतनुं स्वरूप. ...???	११५
अग्नीयारमा व्रत उपर रणमूरनी कथा. ११५	
अग्नीयारमा व्रतना अतिचार	११८
वारमा अतिश्रिसंविन्नाग व्रतनुं स्वरूप. ११८	
वारमा व्रत उपर जिनवचनी कथा ...???	११८
वारमा व्रतना अतिचार... ..	१२१

विरय.

पानुं.

अगीयार पद्मिनी गाथा तथा स्वरूप. १२३

धीजा वामदेवतावक्तुं चरित्र... १२८-१५५

पद्मिनीविरमाल उपर रत्नसागरी कथा. १२८

धीजा सुलणीपिताश्रावकतुं चरित्र. १५५-१३३

जिनधर्मनी श्रावणना उपर सहस्र-

मलनी कथा... १५६

चोद्या सूर्येश्वरावक्तुं चरित्र... १३३-१८६

धर्मनी श्रावणना उपर विष्टकनी कथा. १३३

पांचसा सुलगाशतश्रावकतुं चरित्र १८६-१८४

दुपात्रवान उपर धनदेव श्रुने धनमित्र

नी कथा ... १८४

विरय.

पानुं.

वद्य कुंभकोदिकश्रावकतुं चरित्र. १८५-२०५

शील उपर कुलच्यवर्तनी कथा. ... १८५

सातमा महालपुत्रश्रावकतुं चरित्र. २०६-२१६

तप उपर दामवर्तनी कथा ... २०८

श्रावसा महाशतश्रावकतुं चरित्र. २१६-२२५

श्रावना उपर श्रुसंभतनी कथा... २१७

नवमानंदिनी प्रियश्रावकतुं चरित्र. २२५-२३१

श्रीवदया पाळवा उपर श्रीमकुमार-

नी कथा ... २२६

इसमातेतली पिताश्रावकतुं चरित्र. २३२-२४०

ज्ञान उपर सागरबंधनी कथा... २४३

॥ श्री विनाय नमः ॥

॥ श्री ॥

॥ ब्रह्मज्ञानोद्धाना शायन्तर ॥

(इति नमस ग्रंथकार एव श्रोतव्ये भवश्चानरण करे हे.)

मंगलाचरण.

श्रीनिवात्रमुने नीरं, यत्किमाननाजयम् ॥

सृष्ट्या कुर्वे यत्किमानदेशानामिष्टिं स्फुटम् ॥ ? ॥

अर्थः—श्री सिद्धार्थगाना पुत्र अने इति पामती लक्ष्मीना निवास्थान एवा श्री वीर प्रभुनुं स्मरण करीनि इं आ ब्रह्मानंददानानुं व्याख्यान प्रगट करुं छे.

इति विद्वत्प्राज्ञं वंदना कंग्ना अने मोक्षेन जीतनाग एवा श्री वीरप्रभुने, शोभाए करीनि युक्त एवा श्री गीनमगणपरने अने उत्तम थे धर्म जेम्ने एवा श्री सुधर्मास्यामीनि वंदन करीनि इं पोताना अने वीजा जअर्जीयोना प्रतिवाधेने अर्थे सातमा उपासकदंगांगखूदधी पोताना गुम्ना प्रमादयेने आर्णद, कामंदय विंगेरे दम श्रावकोना चरित्रेने कहुं छे.

श्री जंबूदापन विर तरतद्वयमां घन यान्यादिकथ्री बहु समृद्धिवाली चंपा नामनी प्रतिष्ठ नगरी ठे, जे पोतानी पूर्ण समृद्धि लेखि बहु शोभायुक्त ठे, एवी ते नगरीना पूर्णजिन्ना नामना चैत्य (बन) ने विषे एकदा पंचमहाव्रतनाथारक श्री सुयर्मास्वामी नामना पांचमा गणधर समवसर्पा, ते उरते देवताउंए त्यां सुवर्णकमल रच्युं, तेना उपर वेत्ती श्री सुयर्मास्वामीए मधुरवाणीधी ऋष्यजीवोने धर्मदेदाना आपी; मोक्षसुखना साधनना उपायरूप ते धर्मदेदाना उचम रीति सांजली धने धर्मने श्रंगीकार करी सवें ऋष्यजीवो पोतपोताने स्थानके गया. पठी श्री सुयर्मास्वामीना शिष्य श्री जंबूस्वामीए हर्षितचित्तवाला थइने कह्युं के:- "हे ऋगयन्! उपासकदशांग नामना सातमा श्रंगेने विषे ऋगवान् श्री वर्दमानस्वामीए शा शा जावो कहेला ठे? ते म्हारी आंगल प्रकाश करो."

श्री सुयर्मास्वामीए कह्युं:- "हे जंबू! ? आणंद, २ कामदेव, ३ चुलनीपिता, ४ सुरादेव, ५ बुद्धगदातक, ६ कुंभकौशिकनामे गाथापति, ७ सद्बालपुत्र, ८ महादातक, ९ नंदनीपिता, १० तेतलीप्रिय. आ दस श्रावको जिनराज एवा श्री महावीरप्रभुए कहा ठे." तेवारे जंबूस्वामीए फरी पूछ्युं के:- "हे स्वामिन्! ए आणंद विंगेरे दशे श्रावकनां शुं नाम? तेउ कया गोत्रने विषे उत्पन्न पयाठे? तेउने राजा कोण ठे? धने तेउ कया नगरमां रहेता? इता? ए विंगेरे

तेवमुं सधलुं वृतांत मने कळो. यत्ना हे स्वामिन् ! तेवने केवली अने कया कया नामनी श्रीच
 इती? तेवने समृद्धि केवली इती अने तेवणु श्री वर्दमानमामी पासेथी ही रीते श्रायकयमे
 अगीकार कयों? इत्यादि सर्व यात हुं आपना मुलकमदधी जाणायानी इद्या राखुं छुं.”

पठी श्री सुयर्मास्वामीणु मेयना सरखी गंजीर्यालीयने वधो. श्रायकोनां चरित्रो कडेया-
 नो थारंन कयों. तेमां श्री मदनवीरप्रभुणु जेवी रीते श्राणंदश्रायकनुं चरित्र कळुं इतुं, तेवी
 रीते प्रथम श्राणंदश्रायकनुं चरित्र दाखुं करुं.

उद्धार १ लो.

श्राणंदश्रायकनुं चरित्र.

श्रा अंबुडीपना भरतदेशने विं पृथ्वीरुपलीना कानना कुंभलसरखा श्राभूयगतमान,
 समृद्धि करीने देवपुरीसमान अने पापरहित एवुं याणिल्यानामनुं नगर ठे; त्यां पोताना यदा
 रुपचंई करीने जगतमां रवेला माससोने श्रानंद पमारनारो, दाखुंने जीतवाने वीधि ' जित-
 इतु' एवा खरेखरा नामने धारणकरनारो, अनेक राजाठने विं सुगटतुल्य अने दुर्जय एवा
 राजदातुवरुप पर्यतोनी पांगोने तोफी पाफ्याने समर्थ एवो जितदातुनामनो राजा, सोयमेव-

सोना मि नौधशेदनी पेठे गन्ध करतो, अने सुखे राज्यभुं पुत्रनी पेठे पालन करतो
 हतो. ते गंगरत्नां कुंगरना लक्ष्मी पालवत आशंक्षनामनो श्रायक रक्षेतो हतो, तेने शुद्ध आचा-
 र्णाती सा, लावण्य अने शीलार्थिके करीने युक्त एवी 'शिवानंददा' नामे स्त्री हती. ते आलं-
 दश्वररत्ने पर चारकोन सुवर्णद्रव्य (सोनामंदोरा) निधानरुत्ने पृष्ठीमां नोटेळुं हतुं, चारकोन
 सुवर्णद्रव्य वेपारनां हतुं, चारकोन सुवर्णद्रव्य व्याजे अपेळुं हतुं; बली तेनां पांचसें गानां व्या-
 पार मोटे परेक्षमां करतां हतां, पांचसें गानां धाम अने लाक्षणां लाववामां रोकायलां हतां,
 चार श्लोटां वदाणां वेपारमाटे समुद्रमां परतां हतां; बली वसहजार गायोनुं एक 'गोकुल'
 कदेवाय एवो चार गोकुल, ते आलंक्षेत्रावकने हनां. इत्यादि तेने बहु समृद्धि हती. धन, प्रदो-
 सा फरगायोग्य गुणोथी व्याप्त, पूर्वजन्येन विरे पुण्य करणांगे, सर्व प्रकारनी कलानो जाणअने
 राजने बहु मान्य एवो ते आलंक्षेत्रावक पोतानी शिनांद्या र्त्रीनी साथे निरंतर विविध प्रका-
 रनां सुखेने भोगपतो हतो. आलंक्षेत्रावक पेले वालिग्य गामलां रक्षी सुखे दिवतो गमावतो
 हतो, अने तेनो स्वजनादि सर्व परिवार ते वालिज्यनगरनी पारि अधिया कौट्यागनामना स-
 निवेशने विरे रक्षेतो हतो.

एवना देवताउप रथेलां सुवर्णनां नव कमल उपर पोतानां चरणकमलेने स्थापन करी

तान् तान् देवी एवैव धार कथायाप पर्वतानि ज्ञानि। इति चिन्ताया इति, ते साण्णयी ज्ञेयानी !
 तान् तान् प्रभुनी वाणी एक यो जन प्रमाण तुल्यसुधी। सर्वं ज्ञानेन (रिपे यंत्रयोनानी) तानामां
 परिणाम पाशवा वाणी। प्रभुता ज्ञानि दुःखेषु (नरि ज्ञेय इति) एवा मन्त्राने ज्ञानाया मा-
 न्त्रानेन कथयाम न पाप ए कारणेन तांयं देवतात्। सर्वं ज्ञानेन एष्टुं करी तनुं ज्ञानमन्त्र व-
 नात्। "भोक्तव्यमप्ये तद्व ज्ञानाया साधिसादरूप इति प्रभु तानेन नाग्ययोगे मन्त्र्या वे, मोटे
 ई ज्ञान्यजनो' ए मोहनगरना साधिसादने तने तुल्यमरिने नेंवो।" आ प्रमाणो उदूयोग कर-
 वाता शरणधीअ वापनी ! तन् देवतात्। आकाशानां दुःखिनो शब्द कर्वा मांज्यो। आ श्री
 वीरभुण् साधुधर्म ज्ञाने धारमन्त्रं एवा वे प्रकारे धर्म निरूपण कर्यो वे, एज कारणथीज
 होपनी ! तन् देवतात्। प्रभुता धने पांन चानगे वीजवा मांज्यां। आ प्रकारे देवदोण रचला
 इति प्रतिशारधी उचम मोजायंन इति आ श्री महावीरभु, निद्रासन उपर पूर्वान्तिमुये
 रोग, चारपरंरात् एरुती पर इती, तंमां गलधरो, देवतानी रीत् अने साध्वीत् ए वण पर्य-
 रात् इति एरुतात्। देवी; ज्योतिरीदेवतानी रीत्, व्यंनरेदेवतानी रीत् अने शुभनपतिदेव-
 तात्। रीत् ए वण परंरात् नैरुपयुतात्। देवी; ज्योतिरीदेवतात्, व्यंनरेदेवतात् अने तु-
 ल्यमरिदेवतात् ए वण परंरात् वाज्यगूणे देवी; वैमानिकदेवतात्, मनुष्यो अने मनष्यनी

स्त्रीतु आ त्रण पर्यदातु इशानवृत्ते वेद्यी. प्रभुना आगमनने सांज्ञली श्रत्यंत इयं पामेला
 जितशत्रु राजा विंगेरे अनेक नगरवासी जनोने तेमठु वरीन करवा जता जोइ आणंदना-
 मना श्रत्यंके पोतानी समीपे उजेला कोइ मालासने पूछुं के:-“हे उचम पुरुयो! इयंथी
 नरपूर कश्यबला तेमे उतायला क्यां जातु वो? ते मने कइो.” तेवारे ते पुरुये कहुं:-
 “हे श्रेग! सर्व पदार्थने जाणनारा, सर्व पदार्थने वेदनारा अने सर्व लोकैने सुख आप-
 नारा श्री महावीरप्रभु अदि समयतेला ठे, तेमने वंदन करवा माटे जइए ठीए.” ते पुरु-
 पतां एयां नचन सांज्ञली आणंदश्रावक पोताना मनमां विचार करवा लाग्या के, “ए म-
 हावीर जिनराज निरागी ठे, माटे तेमने वंदन करवाथी म्हाटो लाज आय ठे, तो हुं पण ते
 मेने वंदन करवा जाउं.” आ प्रमाले विचार करी ते आणंदश्रावक धृतिपत्नासनामना चैत्य
 गे विवे गयो, त्यां ते प्रभुने त्रण प्रदक्षिणा करी पंचांग नमावीने वंदना करी तेमनी आगल
 वेगे; पत्री विमयना मदेने मंत्रन करनारा, त्रणचुयनना गुरु अने नय्यजनोना नेत्रंन आ-
 नंद आपनारा श्री वद्वंनानस्वामीए आ प्रमाले घमंपदेश वीचो:-

“हे नय्यलोको! जाति, जन्म, जरा अने मरणना दुःखरूप जलथी नरपूर तत्रा विवोग
 अने रोगरूप म्हाटो मगरथो आत एया आ संसाररूप समुद्रेते विवे चिंतामणि रवती पेठे

મનુષ્યપત્ર અતિ દુર્લભ છે; તેમાં પણ આર્યકેત્ર દુર્લભ, તેથી ઉત્તમકુલમાં જન્મ પામવો દુર્લભ, તેથી પણ શરીરની નિરોગતા દુર્લભ છે. એ સર્વથી આયુષ્ય દુર્લભ છે, તેનાથી રૂપ દુર્લભ જાણ્યું, એથી પણ પાંચઈંદ્રિયનું પદ્મપણું દુર્લભ, તેમાં પણ વુદ્ધિ દુર્લભ છે, ઠેવટ શુદ્ધ-શ્રદ્ધા અને તેથી પણ ઉત્તમગુરુનો યોગ મલવો દુર્લભ છે, ધર્મ સાંપ્રલવો એ તેનાથી પણ દુર્લભ જાણવો. લોકમાં આ પ્રમાણે એક પઠી એક દુર્લભ છે; તોપણ પુન્યના વણથી તે સર્વ સામગ્રીને મેલવીને હે પંક્તિજનો! તેમે તે સામગ્રીને નિજા, કયાય, વિગેરે પ્રમાદથી વૃથા ગુમાવી દેશો નહીં. પ્રમાદને વણ બ્રહ્મા સાધારણ માણ્યો તો શું? પરંતુ પૂર્વધરો પણ દુઃખે તરી ન શકાય એવા આ ખંચકાર સંસારસમુદ્રમાં ઝટકે છે; માટે દુઃખોના કારણરૂપ એ પ્રમાદને તજી કર સુલકારી ધર્મને વિચે આધર કરો. જ્ઞાલોકને વિષે તિલકસમાન એવા તિર્થકરોએ જ્ઞવ્યજીવોના હિતને માટે તે ધર્મને 'સાધુધર્મ' અને શ્રાવકધર્મ' એવા બે નેવથી કહ્યો છે, તેમાં પ્રથમ પાંચ મદાહતરૂપ સાધુધર્મ, પાંચ સમિતિ અને ત્રણ ગુણિસહિત છે; વલ્લી તે મોક્ષસુલ્યું કારણ પણ છે. વીજો સમ્યક્ત્વરૂપ મૂલ્યાલો શ્રાવકધર્મ વારઘતને લીધે ચાર પ્રકારનો છે, તે ધર્મનું આરાધન કરી જ્ઞવ્યજીવો, ડલ્કટથી ચારમા અચ્યુતદેવલોકને વિષે જાય છે. અને જઘન્યથી સૌધર્મ દેવલોકને વિષે જાય છે. આ બે પ્રકારના ધર્મનું મૂલ કારણ બે

त्रेनिश्चये कर्तुं ठे. त्रेनि मांटे कर्तुं ठे के:-

शुद्धसम्पत्तय तन धारणा, चारित्र्यमर्मा मूलरूप, स्वानरूप, निरानरूप, आध्यात्मरूप, पात्ररूप, एवा स-
भ्यक्त्यने ज्ञावतुं अंनं ठ ज्ञावनाने त्रिये जोम्बुं. हे ज्ञावनाने! जो तेम सत्य, शाश्वत अने
वाधारहित एवा सुखनी ज्ञा करता हो तो, त्रिनेश्वरगण निरूपण करेला सम्पत्तयने त्रिये
प्रापर करो. सिनांतमां कर्तुं ठे के:-

इंसणनठे जेदो, इंसणनठस्त नत्थि निघाणं ॥

मिळति चरणगळिया, इंसणरगिया न सिळति ॥ ? ॥

ज्ञात्रे:-त्रे पुनर समकित्ती व्रट अयो दोग, तेज व्रट कडेयाय ठे, समकित्ती व्रट अ-
एलाने मोक प्रात व्रतुं नथी, इयचागित्ती रहित एवा पुरुषो मोक पासे ठे, परंतु समकि-
तरहित पुरुषो मोकने पानी जयला नथी.

मांटे जे पुरुष पोताना ह्दयने त्रिये समकित्तेने जगम रीति धारणा करे ठे ते पुरुष, आ-
रामशोचनी पठे अर्थसिद्धि पासे ठे." श्री वीरप्रभुनां आवां. यचन सांनळी आणंथथाय-
के श्री प्रभुने पूछुं के:- "हे जगवन्! ए आरामगोत्रा कोण इती? अने तेले सम्पत्तयना
आ प्रमाणे आणंथ

॥ आरामशोभानी कथा. ॥

आ नरतक्षेत्रने विथे सर्व देशोनी मध्ये श्रेष्ठ एवो कुशांत नामे देश ठे, तेमां सर्वप्रकारनी संपत्तिही पूर्ण एवुं स्यलाश्रय नामे गाम ठे, ते गाममां पोताना यज्ञाधिकर्मने विथे फुडाल, यजुर्वेदादि चार वेद अने सर्व शास्त्रनो पार पावेवो तेमज सर्व शास्त्रना रद्दस्यनो जाण एवो अग्निशर्मा नामे ब्राह्मण रहतेो हतो; तेले धर्माधिकार्यने विथे उद्यमवाळी, शील-समृद्धिही सर्व पापेने दूर करनारी अने अग्निनी ज्वालानी पेठे परपुरुषोथी स्पर्श नहिं करी शक्या तेवी खरेखरा नामवाळी ज्वलनशिखा नामनी स्त्री हती. जाले ठीपमांथी मोती उत्पन्न थयुं होयनी! एवी अने विजळीना सरखी ठे शरीरनी कांति जेनी एवी विद्युत्प्रजा नामनी ते ज्वलनशिखाने पुत्री हती; विद्युत्प्रजानुं लोकोत्तर रूप, लोकोत्तर सौभाग्य, लोकोत्तर चंतुराक्षणुं अने लोकोत्तर विनीतपणुं होवाने लीये ते एक न वणवी शकाय तेवा रत्नरूप हती; कारण के तेना सरखुं रूपादिवीजी कोई कन्याने विथे नहोतुं. विद्युत्प्रजा अनुक्रमे आठ वर्षनी अई, तेदलामां कर्मना बोपथी तेनी माता मरण पामी. कहुं ठे के:-

बालस्य मायमरणं, ज्ञानामरणं च जुषणारंभे ॥

धेरस्त पुनमरणं, तिस्रिनि गुरुश्रां दुःकां ॥ १ ॥

श्रुतं—बालकने मातानुं मरण, जवान श्रयस्थाना शारंभमां स्त्रीनुं मरण श्रने वृद्धे पु-

श्रनुं मरण ए श्रण श्दोटां दुःखो वे.

जीवे पूर्वजन्वने विधे जे जे कर्म जे जे श्रव्यसायत्री कर्षा होय, ते ते कर्म तेने उदय काळे जोगव्यां पदे वे. विद्युत्ताना पोतानी माता मरी गया पवी इमेशां सवारमां उठी घरना श्रांगलाने वाळती अने लीपती, त्यार पवी रस्तोइ करवा विंगेरनुं काम करी दररोज गायो चाग्वा भाटे गामनी बदार जती, त्रपोरयवते गायोने लइ घेर श्रावी दूय बोधी पि- ताने जोजन करावती, त्यारपवी ते पेंति जोजन करती; बळी गायो चास्या जती श्रने सं- ध्यावन्ते घेर श्रावी ते श्रवराग्युं कार्य करी श्राक लाग्यो होय तोपण रात्रिण पिता मुइ गया पवीअ ते कन्या मुइ जती. श्रा प्रमाणे ते कुमरी इमेशां पोताना घरनुं काम करती. जीव जेवी रीते श्रा लोक संबंधी अति श्दोटां कायां करे वे, तेवी रीते जो ते परलोक संबंधी का- र्य करवा तैयार थाय तो ते दुःखी श्राय नदीं. विद्युत्ताना इमेशां ए प्रमाणे कार्य करती, ते- धी ते बहु खेद पामवाने लीने पोताना पिताने कडेवा लागी के, “हे तात ! इ श्रा घरना ज्ञा-

ने ज्ञानात् न्यायार्थाने समर्थे तथी, बहु ज्ञाने लींयं म्दोय वदसो पय थाकी जाय वे;
 मोट प्राय कोइ साग कृष्णां उात्र प्रायी मोट कन्यानी नाथे सिद्ध करो, के जेथी हुं
 पोतना परमो निमित्तणे मुंचे रसु."

पुथीनां प्राचां चि न सागदा हरं पंजला अग्निशर्मणं कहुं:—“दे पुथी! तुं कहे वे ते
 सय वे, गाल के, यदु सरुष्टिवालं, मान माध्याळुं अंतें शोकना गोगव्याळुं पल आा घर
 उजम म्दीरिता शोतने नथी." आ प्रमाणे कर्त्तनि तेणे एक कुळवनी कन्यानी साथे लग्न
 कर्णे. नथीत म्दी एल नुयल। इडावाडी तेमज प्राडनवाडी इती, तेथी ते घरनुं कांडपण
 शर्पे करती नरी. तेदी विद्युमज्जा पोतना म्दरनां विचार कन्याद्वारागे के, “धिक्कारे वे! धिक्कार
 वे!! म्दारा पूर्वस्मंजा दनि निश करगनाय परिलानने! के जे आ नवी परलेखी स्त्री
 फक्त घरना शर्मने मोटें प्रांजरी तेसल पोतना पगउपर पग चनावी गत्रीदिवस मुखे वे
 मी रडेरे, जरापल जान करती नथी; म्दारे मुख्य पितानुं काग तो करवुं पफुं हुतुं, तेमां
 यदी आा डीनुं नवी मातानुं शमसल प्रायी पफुं. अरे! हुं पोतना कर्मना दोषथी केया
 म्दोदा कहेले विरे प्राची पनी मुं! चिंतादेने आतुरचिन्वाळी में पोतना कर्मना दोषथी दि

वस आयां दुःखानि जोगयीश?" आणी मीनि अनेकाप्रकारान्ना श्लोकाकरीनि दिग्मनेने निर्गमन करती एवीने विद्युत्प्रज्ञा मायाकाण्डरहित अमुंक्रमे चारुचरंती श्रुत.

एकदा ते कन्या गांधीने चारुचरामाटे वनमां गड, त्यां ते एक सारी वायावाळा बुरुनी नीचे जेटवामां निच जेती इती तेवढामां म्हैटाडारीग्याळो, काळीकांतियाळो, जरायी चा- स पाभिलो, रातानेचयाळो अने उतावळी गतियाळो एक सर्प तेनी पासे आय्यो अने वाळ- जावरहित गयी ते विद्युत्प्रज्ञाने उगानी मनुष्यानी जायायी कडेगा लाग्यो:-

“हे वाळा! तुं म्ह्नागयी जय पामीश नही, परंतु म्ह्नां एक वचन सांजळ. हे आ व- नमां नागरुपे चहु काळ श्यां घर करीने कर्मनायोगे सुगयी गहुंहुं, इमणां म्ह्नां पापकर्म उदय पामयाने लीधे केवलाक गारुनील्लोको आ वनमां आयीने मने एकवचानो उपाय क- र्या लाग्या वे. मने ते वातनी खयर पसी, तेथी हे जय पामी नामीने अदिं त्वारे उरणे आय्यो हुं. पापकर्मने विषे तत्पर एवा ते गारुनील्लोको म्ह्नारी पाठळ अने वे, तेउ मने प- कनीने करंन्दीयामां नांगडो अने तेथी हे मदादुःख पामीश. हे वाळा! ते कारणमाटे तुंते पापीपुरुषोथी म्ह्नां गदण कर, गदण कर; तेथी तने पंगेपकार करवानुं चहु पुन्य श्यो. वळी सांजळ, नादावंत स्वप्नायवाळा अने मळथी जरापूर देवाने लीधे अति अयनिव एवा

आ बेदधी जो कोइतो उपकार नहीं कराय, तो पठी ए देइनुं फळ भुं? यत्रान् परोपकार करायो एज देइनुं फळ ठे. अयसरे सूर्य घंइ प्रकाश करे ठे, अयसरे मेघ वरसाइ वरसाये ठे. समुद्र मर्यादा तजतो नथी, जागवड्यमान एवो प्रसि सुखकारी घाप ठे अने आ सर्व म्हेटा पृथ्वीमफळने प्राजसुधी शेरनाग पोताना मस्तकउपर धारण करे ठे. ए सर्व लोकोना परोपकारनुं महात्म्य जाण. यजुं ठे के:-त्रे मासत पोताना सार्थविना धीजाने आश्रय आपे ठे, घावतिमां परेलातो उबार करे ठे अने शरले आविलानुं रक्षण करे ठे ते पुरुषोत्थी आ पृथ्वी सुशोभित पएली देसाय ठे. हे महात्माग्यवाडी! आवा परोपकारना फळने जाणी मद्दा जय पांमला एवा मने पोताना खांड्यामां मृकी उपर उडयानुं चख वांकीने तुं म्हाहं रक्षण कर." सर्पनां आवां वचन सांज्जळी विद्युत्प्रजा पोताना मनमां विचार करवा लागी के, "में पूर्वजग्ने विरे पून्य क्युं नथी, तेथी हुं आ जवने विंय दुःखी थएली छुं, अने आ जयमां जो पून्य नहीं करूं तो परजवने विरे भी रीते सुखी थइश?"

आ प्रमाले विचार करी ते वाळाए पोताना आत्मने निर्भय करी जेट्यामां ते सर्पने पोताना रोड्यामां लख वखथी वांकीने संताप्ती दीयो, तेट्यामां पेला गारुदी लोको त्यां आ-

ब्राह्मण पुत्रीए कहुं, “दे गारुनीको! हुं अदिं म्हाहं मुख गन्धश्री हांकीनि सुती छुं, माटे तम
 ने कांइ पृवो वो ते कांइ हुं जाणती नथी.” कन्यानां आवां वचन सांजळी संवें गारुनीलो-
 को परस्पर कहेया लाग्या के, “अरे! काळा नागने जेइ आ कन्या शुं अदिं उनी रहे खरी?
 जो तेणे ते नागने दीवो होय तो ते क्यारनी नासी गइ होय.” आची रीते कही जागी गए-
 ला उरसाइयाळा ते संवें गारुनीलोको सर्पने जयाना मार्गने जोता जोता चारे दिशाए तरफ
 चाली निकळ्या. गारुनीलोकोना गया पवी कन्याए सर्पने कहुं, “दे अत्र! ह्ये तुं बदार
 निकळ, कारणके, त्हाग शत्रु गारुनीलोको पोतपोताने स्थानके चाट्या गया वे.” आची रीते
 चारचार कहेती एवी ते कन्याए पोताना लोळामां जोयुं तो सर्प जोयामां आळ्यो नदीं. कन्याए
 सर्पने न दीवो तेथी वलु विस्मय पामनि विचार करया लागी के, “अदो! ए सर्प कयां जतो
 रलो? शुं ते में इंचाळ दीठी, के स्वप्न जोयुं? अथवा तो मने कांइ चिचिद्रम अयो?”

आची रीते ते कन्या जेटलामां विचार करे वे, तेटलामां पूवें क्यारेपण नदिं सांजळ्या
 मां आनेली आकाश्याणी प्रगट अइ के, “दे धर्मरसयाळी बाळा! त्हारा धैर्यश्री हुं तने ऊट
 प्रसन्न भयो हुं, माटे मनने इच्छित एणुं बरवान माग.” आ प्रमाणे कहेतो एयो कोइएक देव
 ताकाळ त्यां प्रगट अयो. दार, अर्द्धदार अने कुंफलोनी कांतिश्री केवीप्यमान वे. शरीरनी शो-

ग्यात्री मने आवुं अश्रुत फळ थुं, तो जेसु सर्वे रीते उपकार कानागु ठे तेजुने तो केडले
 फळ थुं दक्षे?" आची रीते अश्रुत विष्मप पांमेता क्ययाळी ते कन्या संन्यासमये गायो
 ने लव उपर रंदता विज्र उपवनमडित पंतांन घेर आनी, न्यारे माताए कथुं:-"क्षे पुत्री!
 नाचन कर." कन्याए कथुं:-"क्षे मात! मजे आजे दाखिरे माहं नत्री, तेथी नून लागी न-
 थ्री." पठी ते कन्या पाळली रात्रीए गायेंन लव फगी वनमां गव. आ प्रमाणे दंभडां ते क-
 न्या विजयननी निचे अळनरानी पेंठ क्रीडा करती इनी.

एकादा ते विद्युत्प्रजाकन्या कळकळुंकनी गायामां जे थुं ते मांनळो.
 पाट्टीपुत्र नगरना राजा जितदाधु, पेंतानी चतुर्गिणी तेनासहित विगयात्रा करया निक-
 जेतो इतो ते तत्र स्थानकं आनीपदंज्यो. जाणे सूर्यमंमन्नथ्री ज उतरेला दोगनी! एया ते रा-
 जाना विविध जातना घांदाउ पेंताना लोंबाराथ्री ते वनने गजनी मूकता इता; जेना सैन्य-
 ने विधे मद ऊरता थने मेयनी पेंठे गजना कळता एया पर्यंतसमान दारीत्याळा दाय्रीउ व-
 ग्यता इता; उथ्रीश प्रकारना आपुयेंने धागण करता सुजटोथ्री जात थने म्हांटी घूघरीचुना
 दायथ्री मनांदर एया रथो ते राजानी तेनाने विधे दोजिता इता. आ प्रकारनी सैन्यसमृद्धि-

जा जेनी एग ते देवने जोइ निर्मळमनवाळी विद्युत्प्रजा कन्याए मुग्धस्वप्नावथी आ प्रमाणे कसुं:-“हे सुरेश्वर ! जो तभे म्हाराउपर प्रसन्न थया हो तो तापमां चरती एवी म्हारी गाथोने तापनी पीमा न थाय तेम करो.” कन्यानुं ए प्रकारनुं वचन सांजळी देव विचार करवा लाग्यो के, “श्रे ! आ कन्यानुं केवुं मुग्धपणुं के जे, प्रगट थएला साक्षात् कळपवृक्षथी के-वळ ठायामीज इछा करे ठे !! ज्ञे, तेनो ते मनोरथ पूर्ण थान्त.” एम कही देवे तेना उपर तत्वाळ नंदनयन सरखुं एक वन तैपार कर्युं. पवी तेणे विद्युत्प्रजा कन्याने कहुं के, हे पुत्री ! तुं ज्यां ज्यां जइशा, त्यां त्यां सर्व रतुना फळ फुलवालुं आ वन थावशे; आ वनमां फुल अने फळ मनने प्रिय लागे तेवां अने अमृतथी पण अधिक स्वादवाळां ठे एटलुंज नहि, परतुं ते वननां सर्वें वृक्षो पण मनोचांठित वस्तुने आपनारां ठे एम तुं जाणजे. हे कन्या ! मेरुपर्वत उपर रईला नंदनयनमां जेवी रीते देवांगनाउ क्रीमा करे ठे, तेवी रीते तुं पण आ वनमां क्रीमा कर अने कांइ कष्ट थावी पने त्यारे म्हारुं स्मरण करजे.” एम कही ते देवपोताने स्थानके गयो.

पवी चंइना सरखा प्रसन्न मुखवाळी विद्युत्प्रजा कन्याए ते उद्यानना वृक्षनां फळ फूलो तुं नकरण करी तृप्ति पामी अने मनमां विचार करवा मांड्यो के, “अज्ञे ! श्रोने उपकार क-

ते कन्यानी पासे जड कचेया लाग्योः—“हे मनोहर मुखवाळी कन्या! तुं पाठी वळ, त्दारी नास्ती गएली गायोने हुं ऊट पाठी लावी आपुं छुं. त्दारा योफवाथी आ वन दोफे ठे, जेशी अमारा राजा विंगेरे सँव माणसो जयप्रांत मगवाळा आय ठे. तुं पाठी वळीश तेथी वन पण पाहुं वळणे, आपे वन पाहुं वळणे तेथी दात्री, घोना, विंगेरे सयळुं पाहुं वळणे, तेथी सर्वें माणसो शांत थरो.” मंत्रीमां आवां वचन सांजळी ते विद्युभ्रजाकन्या मायातो उपर दया लावी जेटलामां पाठी वळी, तेटलामां ते उद्याल पण ते कन्यानी सांजे पाहुं वळी पोताने स्थाने थावुं. राजानी आज्ञाथी अधारोए गायोने त्यां आनी अने सर्वें जेम इतुं तेम शांत थडगयुं.

पवी मंत्रीण कएुंः—“हे राजन्! आपे जे अपूर्य आथर्य जोयुं, ते आ कन्यानुं मद्दाल्प्य ठे.” राजा पण अति मनोहर लावायवाळी, उच्चम रुपवाळी अने सुवर्णसमान शरीरनी कां तिवाळी ते कन्याने जोड मगमां अति आथर्य पामीने विचार करवा लाग्यो के, “आ कन्या स्वर्गधी गतरेली शुं वैमानिक देवी दशे के नागकन्या दशे के ज्योतिष्क देवी दशे?” आ प्रमाणे विचार करता एवा राजाण. ते कन्याना लक्षण उपरथी निश्चय कयों के, “हा! दये में जाणुं, ए नकी मनुष्यनी स्त्री ठे, पण कोइ देवी नथी.” पवी

याळा जितशत्रु राजाए नंदनयनसमान थापावाळा ते वनने जोइ त्यां पन्नाव कर्यो. राजसमूहने विषे चंद्रसमान जितशत्रु राजा एक आंवांना वृकनी नीचे सिंहासन उपर वेगो अने तेनी आझाथी सेकळोकोए हाथी, घोमा, बडद विंगेरे पशुचने वृकनी माळो साथे वांधी दीपा, तथा शखादि सर्व सामग्री पण वृकनी माळोने विषे लटकावी दीधी. एवामां विद्युत्प्रजा सैन्यना शब्दथी जागी अने जोवा लागी तो तेलो हाथीना समूहना जयथी पोतानी गायोने हूर नासी गएवी दीठी, तेथी पोतानी गायोने पाठी वाळवा माटे ते कन्या जेटलामां दोरुवा लागी, तेडलामां तेनी साथे ते वन पण दोरुवा लाग्युं! वृकनी माळोने विषे बांधेला हाथी, घोमा, विंगेरे पशुच पण दोरुवा लाग्यां.

आ प्रमाले सर्वने दोरुता जोइ मनमां आश्चर्य पावेलो जितशत्रु राजा विचार करवा लाग्यो के, “आ पूर्वे क्यारे पण नहिं जेएलुं आश्चर्य ठे, कारण के, हाथी, घोमा, उंट, विंगेरे पशुच सहित आ वन दोरुने ठे.” पठी राजानी आझाथी प्रधान जेटलामां ते जुए ठे तेडलामां तेलो उयानसहित दोरुती एवी एक कन्याने दीठी, तेथी बुद्धिमान प्रवान पोताना चिन्तमां विचार करवा लाग्यो के, “निश्चे आ कन्यानो आ कांइ अपूर्व महिमा देलाय ठे.” तेथी मंत्री

ते कन्यानी पागे नरु कहेया लाग्योः—“हे मनोहर मुग्यवाळी कन्या ! तुं पावी वळ, त्दारी नास्ती गण्डी मागोंने हुं ऊट पावी लावी आपुं छुं. लाग वीरुवाथी आ वन दोने ठे, जेथी असाग राजा विंगे मंडे माणगों जयव्रंत मंगवाळा आय ठे. तुं पावी वळीडा तेथी वन पण पावुं वळडो, अने वन पावुं वळडो तेथी दाथी, घोंता, विंगेर सपळुं पावुं वळडो, तेथी सर्वं माणगों दांत घडो.” मंत्रीमां आवां वयन सांजळी ते विद्युप्रजागन्या माणतो उपर दया लावी नैटवामा पावी वळी, तेठवामां ते उप्यास पण ते कन्यानी साथे पावुं वळी पोताने स्थाने आयुं. राजानी जाडाथी अथारोण गांयने त्यां आणी अने सर्वं जेम इतुं तेमं दांत घडग्युं.

पवी मंत्रीण परुंः—“हे राजव! आगे जे असूयें आथर्य जोर्युं, ते आ कन्यानुं महात्म्य ठे.” राजा पण अति मनोहर लाणपयाळी, उत्तम रूपवाळी अने सुवर्णसमान डारीरनी कों तिवाळी ते कन्याने नोड मगमां प्रति आथर्य पामीने विचार करया लाग्यो के, “आ कन्या स्वर्गपी घतरेली शुं वैमानिक देवी इडो के नागकन्या इडो? अथवा तो आसुरीकन्या इडो के ज्योतिष्क देवी इडो?” आ प्रमाणे विचार करता गंवा राजाए ते कन्याना लक्षणा उपरथी निश्चय कयों के, “हा! इडे में जाण्युं, ए नखी मनुष्यनी स्त्री ठे, पण कोड देवी नथी.” पवी

राजाए यनमां ते कन्याना दुर्बल शरीरना चिन्दोधी मनने विरे एवो निश्चय कयों के, "ते कन्या इजुपुधी परखेदी नद्री." आ प्रमाणे घारी जितशत्रु भूपति ते कन्या उपर निष्कपट-पणे बहु अनुराग धरवा लाग्यो. पवी प्रथाने भूपतिना ज्ञावने जाणी कन्याने कह्युं के, "हे भई! तुं आ जितशत्रु राजाने पोताना पतिरूपे श्रंगीकार करी त्वारा मनुष्यजन्मने सफल कर." कन्याए लज्जाथी पोतानुं मुख नीचुं करीने कह्युं. "हे मंत्री! तमे कह्युं ते योग्य ठे, प रंतु जे पोतानाज सुगंधी विवाहनी अनुमोदना करवी ते कुळवती कन्याने अयोग्य ठे. जो तमे आ पोतानुं कार्य करवा इच्छता हो, तो आ पासे रवेला गाममां अग्निशर्मा नामनो ब्राह्मण वत्ते ठे ते स्वारी पिता आय ठे, तेने तमे पोतानी कार्यसिद्धिने माटे पूजो." पवी राजा-नी आज्ञाथी प्रथाने मामसां जइ अग्निशर्मा ब्राह्मण पासे तेनी पुत्रीनुं राजाने माटे मागुं क र्यु. अग्निशर्माए पण प्रथानां वचन सांजळीने प्रसन्नचित्ते कह्युं. "हे प्रथान! आ म्हारा प्रा ण पण राजाना ठे, तो पवी कन्यादि वस्तु होय तेमां तो शुं कहेवुं." एम कंदी प्रथानस-हित ते ब्राह्मण पोतानी पुत्रीने साथे लइ यनमां राजानी पासे आय्यो, त्यां राजाने आशि-यादि आषी राजाए आपेला आसन उपर वेगो, पवी ब्राह्मणे जे जे कह्युं इतुं ते सर्व प्रथाने

राजाने कार्युः पटले काळविंशत्येने नदि सदन करता एवा ते जितदातु नृपतिः तल्हाळ आ-
 प्राणनी समक ते कन्यानुं गंधर्वदिव्यादथी लग्न कर्युं. कन्याना उपर नवनयनना सग्युं उद्यान
 शोचतुं व्तुं, तेथी रात्राण ते कन्यानुं नाम 'आरामशोचा' पाव्युं, पळी आ आत्तण म्हा-
 शे ससरो प्राय ठे, माटे ते क्यारे पण दुःखी न प्राय" एम विचारी राजाण तेने तुगत वार
 गाम आप्यां.

पळी जितगानुनृपति ते आरामदोक्षा र्खीने द्वाथीउपर वेसारी जेटलासां पोताना नगर
 तरफ जवा लाग्यो, तेटलासां अतंल्यजनने जेवायोग्य शोचान्याळुं ते उद्यान वत्रनी पेंवे
 थइ तेठनी सांथे थाकादामांणं चालवा लाग्युं. राजा अतुंक्रमे नगरनी समीपे आथी पक्षोत्र्यो,
 तेटलासां सुख्यप्रथानोण नगरने उजमरीति दणगारी दीधुं, पळी राणीसहित राजाने नगरसां
 प्रवेदा करतो जोइ स्थाने स्थाने एकठा धांगला नगरवासी माणसो आश्रयं पामीने परस्पर
 वातो करवा लाग्या के, "आ राजाने धन्य ठे, एमलो पूरें वानयने बहु पुन्य कर्युं ठे, जेथी
 तेमनो आथो प्रजाव थयो ठे अने थल्पंत रुपवाळी स्त्रीपण प्राप्त थइ ठे. पूरें जिनराज, नकी
 थने वासुदेव विंगेरे उत्तमपुरुषोने पण जे समृद्धि प्राप्त थइ नथी, ते समृद्धि आ राजाने पुन्य

ना बळथी प्राप्त थइ ठे. आकाशमां नंदनवनना सरखुं मनोहर आ उद्यान कया जोनारा मा-
णसना मनने आश्चर्य नथी उत्पन्न करतुं? केवळ निराधार एवा आकाशने विपे स्थिर रद्दला
फळ फुलयाळां वृक्षो कीने आश्चर्य उत्पन्न नथी करतां? जो पूर्वनां बहु पुन्य होय तोज ए
वृक्षोनां फळ मळी शके तेम ठे.” आ प्रमाणे लोकोना विविध वचनोने सांजळतो एवो जित
दाजुभूपति आरामशोभा स्त्रीसहित हंपथी पोताना मेहेलमां आय्यो. दिव्यप्रभाववाळुं अने
देवताए निर्माण करेलुं ते उद्यान पल राजाना मेहेलनी उपर आकाशमां स्थिर थइने रहुं;
कारण के, माणसेने आ संसारमां पुन्यता योगथी शुं नथी मळतुं? पठी आरामशोभा प्रि-
यानी साधे जोग जोगता एवा ते राजानो केडलोक काळ लीलामात्रमां चाड्यो गयो.

एक दिवस अग्निशर्मा ब्राह्मणनी नवी परणेली स्त्रीए एक पुत्रीने जन्म आप्यो. अनुक्रमे
ते पुत्री ज्यारे युवावस्था पामी, त्वारे तेनी माता विचार करया लागीं के, “जो आराम-
शोभा मृत्यु पामे तो तेना उपर रागने लीधे आशक्त थएला मनवाळो जितशत्रु राजा म्हा
री पुत्रीने परणे; माटे शोष्यता सरखी ते शोष्यनी पुत्रीने कोइ उपायथी मारी नांलुं.”
आ प्रमाणे विचार करी तेले पोताना पतिने कळुं:—“हे स्वामिन्! एक म्हाहं वचन सांज-

को. आपने क्यारे पल आरामशोज्ञापुत्रीने माटे श्रेष्ठ मोदक विंगेरे कांड श्रोनी पल वस्तु प्रोकळी नत्री." त्योरे जट्टजीए कळुं.- "हे जेडे! ते आरामशोज्ञाने कांड गोट(कमी) नत्री; ते तो दमेशां पुन्यना वशात्री कपूरना कोगळा करे ठे." पतिनां आवां वचन सांजळी स्त्रीए कळुं.- "स्वामिनाथ! अप्पे योग्य कळुं, परंतु माता पिताए मोकळेची वख जोजन विंगेरे श्रोनी वस्तुनी पल मद्दा कळिने पामेत्री पुत्री इजा करे ठे, माटे मोदकविंगेरे कांडपण खायानी वस्तु मोकळेची जोडये."

प्रियाना आचा गाढ आग्रदने जाणी ब्राह्मणे कळुं.- "हे प्रिया! जो त्वारा मनमां एम होय तो पुत्रीने माटे मोदक विंगेरे वनाव." अग्निशर्माए आची रीते प्रियाने आजा आपी, एट्टे तो ते दुष्ट रंभाए विख वस्तुची सिंदकेतरीया नामना वियमिश्रित मोदको तत्काळ तैयार कर्यां; पवी सर्व मोदकेने एक घनमां नांवी, मोडुं धंध करी ते दुष्ट रंभाए पेताना पतिने कळुं. "तमारे आ घनो पुत्री विना बीजा कोइना दाथमां आपवो नदीं, अने वळी तेने एम कडेधुं के, "आ मोदको त्वारे पोतानेज खावा. बीजा कोइने आपवा नदीं; कारण के, जो ते बीजाने आपीश तो, ते सारा नदि श्रवाने लीधे राज्यकुळमां शमारी दांसी प्रश. अ-

मने गामनाना रहेवासीने मोदक वनाववानुं तेवुं चातुर्य क्याथी होय?" ब्राह्मण पोते स-
 रतस्वप्नावनो इतो, तेथी ते खीना कपटने नही जाणतां घना उपर पोतानुं सील करी
 त्यांथी चाली निकड्यो. रस्ते घनाने पोताना उशीके मूकी निश लेतो अने वारंवार तेना
 बंध करेला मुखने जोतो एवो ते ब्राह्मण अनुक्रमे नगरनी समीपे आषी पदोब्धो; त्यां ते मा-
 र्गना श्रमथी आकी जवाने लीधे एक म्हेटा वन्वृकनी निचे शीतळ ठायामां सुइने जेटलामां
 निझवश धयो, तेटलामां पेला नागकुमार देवे अवधिज्ञानथी तेवी अवस्थासां रहेला ब्रा-
 ह्मणने जोइ विचार कयों के, "आ ब्राह्मण आ नगरने विपे शामाटे जाय ठे? हा, में जा-
 एयुं. डरमानमाताए विपमिश्रित मोदको करी आरामशोचाने मारवा माटे आ ब्राह्मणने
 मोकलेलो ठे; परंतु ए पुत्रीनो पिता हुं पोते विद्यमान ठतां पूर्वजने मेळवेला पुन्ययोगथी तेने
 मरणनुं दुःख केम थशे? ए कन्याए पूर्वजने विपे बहु पुन्य मेळवेलुं ठे, तेथी तेने कोइ मा-
 रवाने समर्थ नथी." आ प्रमाणे विचार करी ते नागकुमार देवताए घनामांथी विपमिश्रित
 मोदकोने थपदरी लइ तेमां वीजा अमृतसमान स्वादवाळा दिव्य मोदको मूक्या. पठी ब्रा-
 ह्मण जागी उठ्यो अने घनो लइ राजदारे आब्यो, त्यां प्रतिदारे तेने थावलो जाशी राजाने

चिन्तनी करी के, "दे स्वाभिनव ! आगमगोतना पिता राजवारे आया छे, ते आपना प-
 विप्रद्विगतानी उठा करे छे, जो आपनी आजा अंगतों तेनी लायुं." तेयारे राजाए कहुं:-
 "तनो कट अडि तेनी नान." तुम्ह प्रसिद्ध राजवारे नउ अग्निशर्मत्रिणागने राजा पा-
 ने तेनी नाने. अग्निशर्मत्रि त्यों आधी आगिवाँर आपनी राजानी आगळ पक्षो नूय्यो. ग-
 ब्राए प्रथम हुंछप्रथम पूडीने एतो कहुं के, "दे विज ! प्रा पक्षने विरे भुंलाया जो ?"
 आपने कहुं. "स्वाभिनव ! एतों आधी पुत्रोत मटे मोयको आगवा छे, तेनी माताए मोड-
 ना चट्टानी उचम मोयको ए पक्षामों मोलखा छे." राजाए प्रसन्न थउ ते पक्षे आगमगो-
 तानी पावे मोरुआवी रीवाँ प्रेने पोत एज नवानजग्यत्री ते विधनो सत्कार करी दीयो
 आगमगोतना मंदिरनं आड्या, त्यों ते गलीए ओपेखा आमन उरर देजो. तेतारे आग
 मगोतना गलीए कहुं.- "दे स्वाभिनव ! जो धार आजा आपों तो इ आ पक्षो उयायुं."
 त्यों राजाए कहुं.- "दे प्रिय ! प्रा नयनंरु कौड सेवकजन नथी, मटे तुं पोते त्तारी इ-
 णा प्रमाने ते पक्षने उरान." राजानी आलाची गलीए जेयो पक्षो उयाड्यो, तेवोज कौड
 नदि नगीरी शहाए एयो सुर्गव उठळ्यो के जेथी सयकुं राजमंदिर सुगंवीयाकुं चनी गयुं.

ओ! के जे म्हाई कार्य सिद्ध न थयुं. हुं एम नहोती जाणती के शोई निर नाण्योथा विर-
 मिश्रित पदार्थने विये लांइ पण शक्ति नदि देग्याय. इये हुं वीजुं उग्र निर नांगी पक्यात्र
 वनाचीने पुत्रीने माटे मोकलुं; के जेथी ते तल्काळ मृत्यु पासे." आ प्रमाणे विचार करी ते
 दुष्ट रंभाए उग्र विरमिश्रित तैयार करेलुं पक्यात्र एक घनामां जरी ते घनानुं मोहुं वंग करी
 ते पोताना पतिने आप्यो अने कलुं के, "स्वामिन! आ घनो पण त्यां जड पुत्रीने आपी आ-
 वो." आशा! पापी साणगोनुं केंबुं दुराचरणो वे? ब्राह्मण अनुक्रमे चालतां फरी पण तेज
 यन्त्रुदानी नीचे आचीने मूलो, त्यां ते जेटलांमां निजवडा थयो, तेटलांमां देयताए पूर्वनी पेट
 विरमिश्रित पक्यात्र अपदरी लड वीजुं मुंवर पक्यात्र मृथयुं. पवी ब्राह्मणे राजमंदिरमां
 जड ते घनो राजाने आप्यो, तेथी तेनी कीर्ति वहु निस्तार पामी. ब्राह्मणे फरी घेर आची
 स्वयं दात पोतानी प्रियाने करी, ते सांजळी दुष्ट रंभा मनमां खेद करती विचारया लागी
 के, "इहो अति शु ददेयाय? ते पुत्री केम मृत्यु नत्री पामती? इये तालपुट विरमिश्रित
 पक्यात्र करी मोकलुं." आयो विचार करी तेणे विरमिश्रित पक्यात्र तैयार करी घनामां
 जरी पोताना पतिने कलुं. "प्राणनाथ! तमार आ वखते पुत्रीने आपणे घेर तेनी लागी;

सालाके, पुत्री पदेली गतते पोताना बिताने घेर प्रशय करे ठे. जो कदापि राजा पुत्रीने न भोरुंने तो तमार तेने पोतानुं ब्रह्मतेज देखाभुं.

श्रा प्रमाणे प्रियानी शिशामल सांनछी ब्राह्मण घनो लर चालतो थयो अने तेज नर वृहनी नीरे आरिने लर रदो; त्यां देवताए घनामांथी थियमिथित पकवात्र अपहरी लर उपम पममन मूरुं. ब्राह्मणे राजद्वारमां अर धनो राजने आप्यो तेथी थियपलिनो म्धो-
दो जग धृदि पाम्थां. पत्री ब्राह्मणे राजाने कहुं:—“हे राजेइ! आप म्दारी गर्भवती पुत्रीने म्दारे घेर मोरुंनो; कारणेइ, पुत्री पंडेली बखत बिताना घेर प्रशय करे, एम लोकमां क-
‘श्याप ठे.” तमार राजाए कहुं:—“हे मित्र! ए वात क्यारे पण वनी नथी के, राजल्ली पो-
ताना बिताने घेर अर ब्राह्मणे जन्म आपे, आ वात तमारे फुरीथी कहेथी नर्दी.” राजानां
आसां कण संनछे। ब्राह्मणे पोताना उदर उपर ठरी अन्धमानीने रागाने कहुं.—“जो आप
म्दारी पुर्वने नही मोरुंनो तो हुं निथे आमेने ब्रह्महत्या आपीठ.” पत्री प्रयानोए राजाने
बितति करी के, “हे मदारान! ए ब्राह्मण गांनो देखाप ठे तेथी ते निथे ब्रह्महत्या आपथे,
माटे मरारेथीने तेनी साथे मोरुंनो.” पत्री राजाए म्दोटी सामग्री करी आरामशोनाने

नाअपनी साथे विवाह करी. अर्द्धि दाहरीए पोताना परना पावला जागमां एक म्हीदो
 कूयो म्हीवाणी गळ्यो अने पोतानी पुत्रीने एक जंगरामां राखी. अर्द्धिदामां ज्ञाक्षण पोतानी
 आगमजोना पुत्रीसहित बद्द म्हीद्विने पोताना माममां आय्यो. उधानगदित अर्द्धिनी आ-
 रामजोना पिताना परेन विधे कुले निवास करवा लागी; अनुक्रमे जेम जीए, न्योतिनद्विना
 योग्यी मुक्तकळने जन्म आय्ये, तेम त्यां तेगे वेयसमान एक पुत्रने जन्म आय्यो.

एक दिवस वारें रंजनार वास वासी विंगेरे सेवक लोको कांड कायें माटे बद्दर गया इ
 ता, एवामां आरामजोना कायचिताने माटे (विद्याए जया मोटे) उरमान नातानी सांथ्र
 परना पावला जागमां आयी, त्यां तेणे कूयाने जोर पूछ्युं के, “दे मात ! अर्द्धि आ कूयो
 शा माटे पोवाळ्यो वे ?” तेवारे दुष्ट ह्मणवाळी उरमान माताए कळ्युं, “पुत्री ! ए कूयो त्हा
 रा माटे पोवाळ्यो वे; कागण के मीळुं पाली लाय्या माटे त्वारे दूर जंयुं पदे, ते कळते बद्द
 वास वासी दोवायी कोण जाले कोणुं ह्मण केणुं देण ? माटे में ए काम करायी राळ्युं वे.”
 सरळ ह्मणाववाळी आरामजोनाए मातानो अन्निप्राय जाण्यो नदी, तेथी ते कूयानी पोसे
 जर नीनुं मुल करी जेटवामां कूयाने जोवा लागी, तेदवामां दुष्ट चिचवाळी उरमान मा-

ताए धक्को दइ तेने कूवामां फेंकी दीधी. आरामशोज्ञाए कूवामां पफुतां पफुतां पेलो पूर्वें वरदान आपनारा देवतानुं स्मरण कर्युं, तेथ्री ते देवताए तत्काळ त्यां आवी तेने हाथवेने ज्जीली लीधी, अने जेटलामां क्रोध पामेलो देवता ते उरमान माताने तेना पापकर्मनुं फळ देखा रुचा लाग्यो तेटलामां आरामशोज्ञाए तेने शांत पमाळ्यो. पठी नागकुमार देवताए कूवामां एक पाताळगृह बनावी तेमां आरामशोज्ञाने राखी. उद्यान पण तेनी पावळ कूवामां आव्युं.

अहिं उरमान माताए पोतानी साची न्हानी पुत्रीने आरामशोज्ञानो वेश धारण करावी जेटलामां पदंग उयर वेतारी, तेटलामां आरामशोज्ञानो दासीवर्ग त्यां आवी पदोंव्यो, तेणे कांश्क उंठा लावण्यवाळी, विरुपशरीरना वर्णवाळी, विधमनेत्रवाळी अने कांश्क असमान शरीरवाळी ते पुत्रीने आरामशोज्ञा जाणीने पूछ्युं के, “हे महाराणी ! आजो तमाहं शरीर कांश्क शोज्ञाविनानुं देखायडे.” तेचोर कृत्रिम आरामशोज्ञारूप ब्राह्मण पुत्रीए कस्युं.— “हे महाजाग ! हुं नथ्री जाणती के म्हारा शरीरे शी पीमा उत्पन्न अइ ठे के, जेथ्री न्हानं रूप विगेरे सर्व चाळ्युं ग्युं.” तेनां आधा वचन सांजळी दासीए ते बात तेनी माताने कही, एटले तो कपटना मंदिररूप ते विप्रल्बी हाथवेने पोतानी वातीमां प्रद्वार करती त्यां आवीने

आ प्रमाणे विलाप करवा लागीः—“हाय हाय! म्हारी आगा नाग पामी!! म्हारी आरा-
 मशोज्ञापुत्रीनी आ शी दशा घर? अरे नियाता! तुं रखने निरे दूयल उन्वन्न कतनागे देव्या
 य ठे. हे पुत्री! तने कोडनी इटि लागी ठे, अत्रया कांड नायुनो विकार उन्वन्न अयो ठे के
 प्रसूतिनो रोग अयो ठे! अरे! जेम निर्जल प्रदेशमां उगेळी खेळनी उपर केल्लो मनोरथ फो
 कट थाय, तेम धा पुत्रीउपर कोरेला न्हारा मनोरथो फोकट थ्या.” आची रीते विलाप कर
 ती एवी ते स्त्रीए फुटकी सातं घरा घाटे उधारणादि वहु उरायो कर्यां, पण कांड फायवो

पयो नदीं; फारपळे, सद्ग रुरूप दोष ते शी रीते नाग पामे ?

दवे शटलीपुत्र बरद्री जितशतु राचल्लो नंदी आरामगोज्ञाने तेन्ना माटे स्पन्नाप्रप
 गाममां थाब्दो. कुत्रिमआरामशोज्ञा पण पोताना पस्चिरसदित तेनी सांथे पाटळीपुत्र जया
 माटे विदाय घर, ते बल्लते दासीघर तेते कलुं. “हे स्वामिनी! आयली सांथे उद्यान केम नवी
 थावतुं?” त्यारे राशीए कलुं. “ए नूचामां पाली पीयामाटे गर्बु ठे, तेथी ते पाउळ आवगे,
 तमे आगळ चालवा मांदि.” रालीनां आयां वचन मांनळी सरं परियार मनमां खेद पाम-
 तो आगळ चालवा लायो; अतुकमे ते नगरनी तमीणे आची पदंंची एट्ळे जिनशतु राजा-

ए दर्यत्री ते पोतानी पटराणी आरामशोभानो नगरमां प्रवेशनिमित्ते म्हेटो उत्सव कर्यो. जितशत्रु राजा, अति अद्भुत रूपवाळा पुत्रने अने शरीरनी शोभारहित राणीने जोड मनमां हई अने खेद पामवा लाग्यो, तेथी “हे देवी! तने आ शुं थयुं? एम पठ्युं. एटले राणीए क-
थुं के, “मने शरीरे कांड रोग धयो ठे, तेथी म्हारा शरीरनी आवी अवस्था अइ गइ ठे.”
राक्षए खेद पामी फरी पूठ्युं. “देवी! नंदनवन समान मनोहर उद्यान केम नथी देखातुं?”
तेबारे कृत्रिम आरामशोभाने कथुं. “स्वामिन्! कूवामां पाणी पीवा गएला ते उद्यानने में
पाळ राखेल ठे, माटे ज्यारे इ तेनुं स्मरण करीश, त्यारे ते अहिं आवशे.” राणीनां आवां
पचन तांजळी राजा विचार कवा लाग्यो के, “आ आरामशोभाना पूर्वे इती ते ठे के बीजी
ठे?” मान शंकायुक्त चित्तवाळो धएलो ते जितशत्रु राजा, आरामशोभाना संबंधी कांडपण
खुल पाम्यो नई. कारणके, चोळाना धान्यथी घेवर शी रीते वने?

एक दिवस जितशत्रु भूपतिए कृत्रिम आरामशोभाने कथुं:—“हे सुंदरी! उद्यानने अहिं
लाव.” तेबारे आरामशोभाने कथुं:—“अवसर अने लावीश.” तेनां आवां वचनथी राजाए
निश्चय कर्यो के “आ पोते आरामशोभाना नथी. पण कोड बीजी खी ठे.”

देखे एम वन्युं के कूबानी श्रंदर पाताळगृहमां रदेव्री साची आरामशोभनाए देवताने क-
 लुं.—“हे तान! मने पुत्रना वियोगथी बहु पीदा थाप ठे, माटे थाप तेनी रीते करो के, जे-
 श्री हे पुत्रना सुखने जोषं.” तेवारे देवताए कलुं. “हे पुत्री! तुं म्हारा प्रजापथी पुत्रने जो-
 दश, परंतु त्वारे मय्यंदिय पदेजां अदि पाछुं आणुं, जो तुं नदिं आवे तो हुं तेने आज्ञाथी आ-
 रंजीने दर्शन नदिं आणुं; वळी ज्यारे त्वारा माथानी वेणमांथी मृत्यु पामेलां सर्व पस्तो
 जोयामां आवे, त्वारे त्वारे निश्चे जाणुं के म्हाकं दर्शन नदिं थाप.” पवी आरामशोभना
 देवताना प्रजापथी ज्यां राजभुवनमां पोतानो पुत्र सूतो इतो, त्यां श्राची श्रने सुंकोमळ हा-
 थथी सेले पोताना पुत्रने खोळामां लर बहुयाग रमाड्यो, पवी पुत्रने तेने स्यानके सूयान्नी
 सेनी आजुवाजु पोताना उधाननां फळ फूत्र मूकी साची राजपत्नी ते आरामशोभना पोताना
 पाताळगृहमां चाली गर. प्रजाते धावमाताना मुखथी पुत्रनी ते चात सांजळी राजाए पोत
 जोइने पेली कृत्रिम आरामशोभाने पूव्युं.—“हे जेइ! आ थुं देखाय ठे?” त्वारे राणीए
 कलुं. “हे स्वामिन! मं रात्रीए उधानने संजारी फळ फूलो आलेखां इतां.” आ प्रमाणे उचर
 थाप्या पवी राजाए फरी पूव्युं.—“जो एम ठे तो ते उधानने इमणां अदिं लाय.” तेवारे

राणीए कहुं. "हुं तेने रात्रीए लावी शकुं छुं, दिवसे लाववानी शक्ति म्हारामां नथी." प्रियानां आयां वचन सांजळी जितशशु झूपति विचार करवा लाग्यो के, "ठीक ठे आवते दिवसे जा एीश." वीजे दिवसे पण झूपतिए पुत्रने तेवीज श्रवस्थावाळो वीजो. वीजे दिवसे तो ते हाथमां तरवार लव रात्रीए दीवानी उठे श्रंधारामां एक चित्ते उज्जो रह्यो, त्यां तेशे साची आ रामशोज्ञानी संव क्रिया जोड विचार्युं के, "निश्चे आज म्हारी प्रिया ठे." राजा आम विचार करतो उज्जो दत्तो, तेयामां आरामशोज्ञा नुरत त्यांथी चाली गइ. पठी झूपतिए सवारे कुत्रिम श्रामशोज्ञाने कहुं:- "हे जेइ! तुं श्रत्यारे उथानने श्रदिं लाव, नदीं तो म्हारे त्हांहं काम नथी." राजानां आवां वचन सांजळी श्रत्यंत तेजरहित श्रइ गएला मुखवाळी कुत्रिम श्रामशोज्ञाए विचार्युं के "हुं वारंवार शुं उचर आयुं? खरेखर हुं पुन्यरहित छुं."

चोथे दिवसे रात्रीए साची आरामशोज्ञा आवी श्रने जेटलामां ते पोतानुं कार्य करी पावी वळी, तेटलामां राजाए तेने हाथवने पकनीने कहुं के, "हे देवी! तुं स्वभाविक खेदश्री यश थएला मने प्रयोजन विना फोगट शामांटे उतरें ठे?" तेवारे आरामशोज्ञा राणीए कहुं. "नाथ! हुं आपने शामांटे उतरुं? परंतु कांइ कारण ठे." त्वारे झूपतिए कहुं. "हे जेइ!

ते कारण तुं मने कहे. "राणीण कळुं. "ते काले कडीश, अत्यारे मने जोनी द्यो." आम रा-
 णीण बहु आमद कर्यां, तोपण तेने जोनी न देतां राजा गाद्लेदधी कडेवा लाग्यो. "प्रिये!
 दाथमां अखिला मन्यांजित्दायक चिंतामणिरत्नेने कयो माणस त्यजी दे? माटे विचारने
 मूद्दी वड जे कारण होय ते कहे." तेवारे राणी आरामजोजाण कळुं, "प्राणनाथ! कारण
 कडेवाथी आपने पश्चात्ताप थोठे." राणीण नूपतिने आ प्रमाणे बहु ममजाळ्यो, तोपण नूप-
 तिण पोतानो क्ताप्रद त्यजी दीवो नदीं. पठी राणी आरामजोजाण पोतानी उरमानमातानुं
 सर्व चरित्र मूळथी आरंभीने कडेवा मांन्थुं, तेमां एटलीवार थड के, सूर्यनो उदय थड गयो.
 राणीण पोतानो छुटी गालो अंधोने जेटलांमां थांय्या मांड्यो, तेटलांमां एक मृत्यु पांमेलो
 म्द्योडो सर्प तेमांथी तुरग नीने पड्यो. सर्पने जोड "हे प्रिय! दा स्वामिन्! आपे निर्जांगण-
 ची मने कामाटे त्यजी दीधी?" एम विद्वाप करती राणी तत्काळ मूर्खो खाड पृथ्वी उपर
 पडी. इतीत्त जळ अने पयनना उपचारथी फरी सचेत थण्डी राणीने पोताना पति एवा
 जित्तुनुराजाण कळुं. "देधी! तुं कामाटे खेव करे वे?" राजाना पूज्या उपरथी आराम-
 जोन्नाराणीण नागकुमार देवतानुं सर्व वृत्तांत तेने कडी संजळ्ळ्युं; तेथी राजाने दर्प अने

तोत्र कथना एव, पत्नी जितराघुनूपतिण संसर्षी ऐहो कृषिम अणमसोनागेने चाथी जेट-
 अणामो वापुअ अं प्रहार वरदा माधो, तेठपाना नावो। अणमसोनाग, तेना चरणमां पत्नी
 विविति पत्नी के, "दे नाथ! ए म्पारी एअन ठे, सांठ अण मत्तं इत्तन म्पारी ते म्पारी इहेनेने
 इया तावी जेअं मूभं." तेअंर भूपतिण इत्तं, -महाइंधी! आ न्पारी इहेनना दाय काथी नां-
 रथा पेटे उ, तोरण म्पारं इत्तन म्पारथी उत्तंरथी दाराय तेवुं न होवाथी कुं तेने वीप्ती इउं
 कुं." एअ वरती तेने उदधनधी इअं म्पारी. पत्नी इूपतिण पोनाना मुत्तटोने आजा करी के,
 "इ मुत्तटो! तभे ऐजा दुर्बुठि जाल्लण पामती तेने आपंजो गाम म्पुंची लइ देअ वृद्धार काठी
 म्पुंरि; वरती तेने नरी परपेअी म्पाना काल, नाक अंन होठ काथी नांवी ते जाल्लनी माथे
 देअथडार रिगय रगे." राजानी आजा म्पनाले लेयथो करवा लाग्या, ते वयेंते आगामसो-
 नाण इपार्थी पोनातां मातापितांन ठोनाब्दं; काण्ठे, कूडाभाथी ठेदातुं एवुं चंदननुं वृद्ध
 एअ इहामाना मुत्तंनं मुगंधवाउं करे ठे. सज्जन मनुष्योना एवोअ म्पनाव दोय ठे. पत्नी पून
 पुन्यथी अति पाण्ठेइयंने दिण्णदुसुग्गोअना एवांतेरणी पुत्तयनो केठलोक काळ मुत्तमां गया.

एअ दिग्गस जितराघुनूपतिनी पावे वेठेती आणमसोनागणी पोनाता पतिने वडेया

लागी.—“हे स्वामिन्! हे पूर्वं दुःखी शा कागलत्री षड् अने एमणां मन सुख आ कागलशी
 मळ्युं? आनां मनं म्हेटो मंगाय ठे, मांटे जो पूर्वपुन्यता योगत्री कोड अतिशय डानीगुद
 अदिं श्रायी चंदे तो शुं म्हागं पूर्वकृत्य कर्मो पूछूं.” तेचारे राजाए कंठुं. “प्रिये! कोड डानी
 गुरु अदिं श्रायी चंदे तो साकं श्राय.” आ प्रमाणे राजा अने गणी चंने जणां नातो कंठे ठे,
 एवामां हर्षयी उद्यानपालके त्यां श्रायी विनंती करी के, “हे स्वामिन्! नंदनवन नामना श्रा-
 पना उद्यानमां मनुष्य अने विद्यायोगेण पूजन करेत्ता अने अतिशय मद्दिमावाळा श्री नीर-
 ज्ञनामना आचार्य पांचसं मुनिउसद्धित समनसयो ठे.” तेचारे नृपतिणं ते उद्यानपालकने
 बहु प्रीतिदान श्रापी पोतानी प्रियाने कंठुं के, “हे देवी! ह्दागं मनोरथ पूर्ण श्रयो.” एवी
 अंतःपुगसद्धित राजा चंदन कल्पा मांटे उद्यानमां गया; त्यां श्राण प्रदक्षिणापूर्वक चंदना करी
 धर्म सांनळ्या वेवा; एठेजे ज्ञयत्रीयोना पावने दूर करुनाग श्री नीरज्ञसृष्टिण आ प्रमाणे
 धर्मशेजाना देवी डारु करी.

हे ज्ञयत्रेणो! धर्मश्री मुन्यनंपनि, मीनाग्यपणुं, गेगद्धितपणुं, आपनिनुं निवृत्तिपणुं
 अने दीर्घे श्रायुष्य ए सघळुं श्रांलाकंते धिप प्रात श्राय ठे. वळी उरमकुळमां गम, दिव्य

२५. अपूर्व पाँचत. शरीरमां शक्ति अने मनुष्योंनी मंगे कीर्ति ए मधळें पण आ लोक-
मां र्मना पमाथशी प्राप्त थाय वः तंमज स्वर्ग अने मोक्षनी मंपत्ति पण धर्मशीज मळें वः
भांटे तम धर्म आदग. आ प्रमाणे मर्गिनी धर्मदेजना मांजळनिं पठी आगमशोनागणी
ए पुसं पत्थुं.— इ तगवन! मं पूर्वजवनं विष कंवुं कर्म कर्युं दत्तुं, अने म्हाग उपर नु-
द्यान उरुश्वर आमांटे मनुं दत्तुं? " ते कळां. त्यांर मृगिण कर्तुं. " इ जंइ! ते ल्हारा पूर्वज-
वनुं कर्म वः. ते नांगे पाठलां तय इ कडुंछुं मांटे सावधान मनथीं मांजळ.

आ नग्नजंवनं विर इउपुरीनें पण मसृळिता वळथीं ब्रास पमादनारीं चेपानगरीमां
कुंथगना मरग्यां वनवनं कुलथर नांम शंठ वगतां इतां, नेनें उत्तम गुणांथीं पोताना कुळने
थानंद पमादनारीं कुवानंश नामनीं स्त्री इतीं; तेउनें अनुक्रमे उत्तम रुप्याळीं सात पुत्रींउ
इतीं; तंमनां नाम. १ कमलश्रीं, २ कमलवतीं, ३ कमळा, ४ लक्ष्मी, ५ कामरागवतीं, ६
यशोदेवीं, ७ प्रीतिकारिणीं ए रति इतां. ते नांते पुत्रींउनें सारा शेठना पुत्रोनीं साथे पर-
षावेलीं इतीं, तेथीं तेउ इच्छित एवा सुयोगेनें जोगवतीं इतीं. शेठने सात पुत्रींउ उपर एक
आवमी पुत्री थर, ते पुन्यरहित होवाथीं तेना जन्मने अयसरे माता पिता बहु दुःखी थयां;

તેથી તેનું નામ પણ પામ્યું નહીં. અનુક્રમે તે પુત્રી શ્રુતિ પામતી યોગનાથસ્થા પામી, પરન્તુ શંભે તેને પરણાવી નહીં, તેથી સ્વજનોંણ ત્રેગા શ્વર દોઢને કહ્યું,—“હે દોઢ ! આ પુત્રી યોગનાથસ્થા પામી છે, મોઢે તેન કડટ પરણવો. વઢી તમે મૂર્ખવર્ણને ત્યજી દર મનમાં વિચાર કરો; કેમકે નહીં પરણાવેલી કન્યા કુલને મઢીન કરે છે.” સ્વજનોનાં આયાં ચચન સાંજઢી કુલયશ્ચેઠ પુત્રીને પરણાવવાનો વિચાર કરી મનમાં ચિંતવવા લાગ્યો કે, “પુત્રીના સરના આચારચાલો કોંઈ વણિકપુત્ર અદિ આવી ચને તો આ નિત્તાંપ એવી આઠમી પુત્રી તેના પહે વઢગાની વઢં.”

એક વચસ કુલયશ્ચેઠ પોતાની ઢુકાને વેગે દત્તો, તેવામાં મઢીન વલ્લ શ્વને મઢીન ઢ-રીચાલો કોંઈ પરવેદી વણિકપુત્ર તેમની ઢુકાને આગ્યો, તેને શેઠે પૂછ્યું. “તું કોલ છે? ક્યાંથી આગ્યો તું? ત્દાગે વેશ કયો? શ્વને ત્દારે અદિ શું કામ કરવાનું છે?” તેવારે વણિકપુત્રે કહ્યું. “હું કોઠાલાપુરના રેદવાસી નંદિનામના વણિકનો પુત્ર છે, સ્દાહં નામ નંદન છે, સ્દારી માતાનું નામ સોમા છે, હું ધનરઢિત શ્વર જવાને લીધે ધનને અશ્રંત્ર ઉદ્દેશમાં ગયાં દત્તો, ત્યાં પણ ઢારિઢ સ્દારી પાવઢ આગ્યું; કારણકે, પૂંયં કરેલું કર્મ હમેશાં સાંચ્રંત્ર શ્રાવે છે. તેથી હું

स्वां पण पनरहित छपो; तत्रापि अन्निमानपणाने लीधि स्वदेशामां गयो नदी. हेव आ देशामां
धीप्राली संवाधी प्राञ्जीविता करी निगम करीश. आ देशाना रद्दीश वसंतदेव नामना शेते
मने ते नुमदेशधी कागळ लारी आप्प। अहिं श्रीदत्त नामना शेठनी पासे मोकळ्यो ठे, माटे
हे महाभाग! ते श्रीदत्तशेठनुं घर क्वां ठे? ते मने कद्दो के, जेथी हुं तेमने कागळ आपुं.”
वणिकपुत्रां आवां वनत सांजळी कुलथरशेठ विचार करवा लाग्यो के, “आ वणिकपुत्र
म्हारी पुत्रीने योग्य वा ठे. कारणके एक तो ते दरिद्दी वणिकपुत्र अने परदेशी ठे, बीजुं ते
अन्निमाना पण ठे, माटे पुत्रीने तेनी साथे परलाची विदाय करी दश के, जेथी ते पाठी
आवशे नदी.” शेठे आ प्रमाले विचार करी वणिकपुत्रने कहुं.—“तदोरो पिता म्हारो मित्र
घाय ठे, माटे तुं श्रीदत्तशेठने कागळ आपी ऊट म्हारे घेर पावो आवजे.” एम कदी कुल-
थरशेठे एक माणस मोकळी तेने श्रीदत्तशेठनुं घर वताव्युं. वणिकपुत्र नंदन पण श्रीदत्तशे-
ठने कागळ आपी पावो कुलथरशेठने घेर आव्यो. पवी कुलथरशेठे तेने स्नान करावी, मनो-
दर वल परेरावी जोजन करावीने कहुं के, “हे नंदन! तुं आ म्हारी पुत्रीने परण.” नंदने

म्हारी पुत्रीने साथे लव तुं उद्देश जा; हुं तने आजीविका माटे त्यां घन मोक्कान्नीश" पत्नी
 नंवेने परणवानी नात कुलु करी एटले कुलधरदेवे पोतानी पुत्रीने तेनी साथे परणानी दीधी.
 एक दिवस श्रीदशदेवे नंवनने कलुं.—"जो तुं अहिं रवे तो ल्हारी जग्याए वीजा माणस
 ने मोकलुं." त्यारे नंवेने कलुं. "हुं पंति त्यां जवश." एम कही नंदन पोताना ससरा कुलधर
 देव पास आगी कहेया लाग्यो.—"हे तल! हुं उद्देश जवश, माटे मने रजा आयो." तेवारे
 कुलधरदेवे कलुं. "हे वत्स! ल्हारी इग्रा प्रमाणे कर, परंतु तुं पोतानी ल्हीने साथे लव सुले
 श्री जजे." पत्नी नंदन, श्रीदशदेवनो कागळ लव ससराए आयेलुं जातुं बांधी पोतानी ल्ही
 सहित त्यांग्री विदाय थयो. अतुंकमे उज्जण नगरीनी पासे आगी पंहांच्यो, त्यां ते रात्रीए एक
 देवमंदिरमां सुतां सुतां विचार करवा लाग्यो के, "स्त्रीनी साथे धीमे धीमे चालवाथी सघळुं
 जातुं लूटी गयुं. हुं शुं करुं? इवे पाळी म्हारे जिंदा मागवी पदशे, माटे आ ल्हीने अहिंज
 सुती मूकी इष्टेशप्रत्ये चाड्यो जातुं." आ प्रमाणे विचार करी ते वणिकपुत्र नंदने पोतानी
 ल्हीने कलुं.—"प्रिया! आजे आपणुं जातुं लूटी गयुं वे, तेत्री इवे निश्चे म्हारे जिंदा मागवा
 जयुं पदशे." त्यारे ल्हीए कलुं. "सामिनाथ! कुल ल्हीउनो एयो धर्म ठे के, 'जेवी गति प-

तिनी, तेथी गति स्त्रीनी.' माटे हुं पण आपनी साथे त्रिका मागवा आवीश." आ प्रमाणे वातो करतां स्त्री निश्चयश अइ एटले नंदन सयळुं जातुं लइ चाली निकड्यो. प्रजात थयो एटले स्त्री जागी, तेणे आरमतेम जोयुं पण पतिने तथा ज्ञाताने दीगं नहीं, तेथी तेणे धायुं के, "हाय हाय! पति मने त्यजी कइ चाड्यो गयो. हुं पिताने घेर जइश, तो त्यांपण म्हारो आदर थतो नथी, पतिरहित हुं शुं करुं? क्यां जाउं? अने कोतुं शरण लउं?" आ प्रमाणे विविध विलाप करती ते कन्या धीरज धरी पोताना शीळनुं रक्षण करवा माटे ते मइ वि-शाळ एवी उज्जण नगरीमां चाली, त्यां नगरीमां जमती एवी तेकन्या कोइ एक दुकान उ-पर वेठेला माणित्त नामना उचम शेठना पगमां पत्नीने कहेवा लागी के, "हे तात! दीन, अनाथ अने दुःखी एवा माणसोना तमे शरण वो." शेठे पूछ्युं. "हे वाळा! तुं कोण ठे?" कन्याए कळुं. "स्वामिन्! चंपानगरीमां कुलधरशेठ रहे ठे, तेमनी हुं पुत्री छुं; हुं म्हारा पतिनी साथे उरुदेशमां जती इती, परंतु साथथी झूली परवाने लीचे तमारा शरणे आवी छुं." माणित्तशेठ तेनां विनययुक्त मधुरवचनथी संतोप पामीने वोड्यो. "हे पुत्री! तुं म्हारा घेर सुखे रहे." तेथी ते कन्या माणित्तना धरनुं काम करतीवती तेना घरने विषे रहेवा लागी.

पत्नी माणिज्जडोणे पोताना माणसो मोकळी सायनी शोध करानी, पण कोइ ठेकाले-
 श्री तेनी यात सांतळ्यामां आयी नदी, तेंथ्री फरी ते ठोंगे पोताना एक माणसने कुल्लथरडोंग.
 पासे मोकळ्यो; ते माणसं त्यां जव कुल्लथरडोंगेने कर्णु के, "हे शोंग ! आपने केंटळी पुत्रीच
 ने? तेमां केंटळी परणायेली ने? थने केंटळी परणाया यिनानी ने? मने माणिज्जडोंगे मो-
 कळ्यां ने, मांड तंम पोतानी पुत्रीचनी यात कजे. " तेंथारे कुल्लथरडोंगेकलु. " हे जड! म्दारे
 याग पुत्रीच ने, तेमां मात पुत्रीचने था चंपानगरीमां परणायी ने, थंनं यागमी पुत्रीने एक
 नणिकपुत्रनी नाथे परणागी इती, ते तेना पति साथे उरुवंडा गइ ठे; ते थिना म्दारे बीजी
 पुत्री नथी. तेंथ्री हु माणिज्जडोंगेनी साथे डी रीते संवंत्र कहे? " पत्नी ते मेवको पावा
 थानी था सचळी यात माणिज्जडोंगेने कही. माणिज्जडोंगे पण ते कन्याने निथयथी कुल्ल
 धरडोंगेनी पुत्री मानी बहु आदर करया लाग्यो; यळी कन्याना यिनयथी पण डोंगनुं मयं
 हुडेंच गुडी थया लाग्युं. एनीरीते कुल्लथरडोंगेनी पुत्री त्यांमुले दिवस निर्गमन करया लागी.

हने माणिज्जडोंगे एक मनोदर जिनमंथिर कराव्युं. कुल्लथरपुत्री पण पोताना आत्मा
 ने कृताथं मानती उगम धर्मगामनाथी इमेदां चंवन पुण थिगेथ्री जिनराजनी सेवा कर-

जिती, तेची गति स्वीती.' माटे हुं पण प्रापनी साधे निद्रा मागया आधीश." आ प्रमाणे चांता घरातां श्री निशचरा घड एटले नंदन सखळुं ज्ञानुं लड चाली निकड्यो. प्रजात थयो एटले स्त्री जागी, तेंणे आमतेम जोगुं पण पतिने तथा ज्ञाताने दीगां नहीं, तेथी तेणे धायुं रे, " हाय हाय ! पति मने त्यजी दड चाडयां गयो. हुं पिताने घेर जडश, तो त्यांपण म्हारो प्रादर घतो नथी, पतिरहित हुं शुं करुं? क्यां जाउं? अने कोनुं शरण लउं?" आ प्रमाणे विविध रिताप करतां ते कन्या धीरज धरी पोताना शीळतुं रक्षण करवा माटे ते मडा वि-साळ एरी उज्जल नगरांमां चाली, त्यां नगरीमां जमती एवी तेकन्या कोड एक दुकान उ-पर वेठला माणिकर नामना उत्तम शेठना पगमां पदने कडेवा लागी के, "हे तात ! दीन, अनाथ अने दुःखी एग माणसांना तमे शरण वो." शेठे पूछुं. "हे बाळा ! तुं कोण ठे?" कन्याए कथुं. "स्वामिन ! चंपानगरीमां कुजवरशेठ रहे ठे, तेमनी हुं पुत्री छुं; हुं म्हारा पतिनी साधे उन्देशमां जती इती, परंतु सायथी झूली पदवाने लीधे तमारा शरले आवी छुं." माणिकरशेठ तेनां विनययुक्त मधुरवचनथी संतोप पामीने बोडयो. "हे पुत्री ! तुं म्हारा घेर सुये रहे." तेथी ते कन्या माणिकरना धरनुं काम करतीवती तेना घरने विणे रडेवा लागी.

पत्नी माणिन्नडोठे पोताना माणसो मोकळी सायनी शोध करावी, पण कोव ठेकाणे-
 श्री तेनी यात सांजळ्यामां आयी नदीं, तेथी फरी ते शेठे पोताना एक माणसने कुलथरडोठ.
 पाले मोकळ्यो; ते माणसे त्यां जर कुलथरडोठने कळुं के, "हे शेठ! आयने कंटळी पुत्रीउ
 ठे? तेमां कंटळी परणयिली वे? अने कंटळी परणाव्या विनानी ठे? मेने माणिन्नडोठे मो-
 कळ्यो ठे, माटे तने पोतानी पुत्रीउनी यात कळे. "तेवारे कुलथरडोठे कळुं. "हे नन! म्हारे
 आय पुत्रीउ ठे, तेमां सात पुत्रीउने आ चंपानगरीमां परणावी ठे, अने आयमी पुत्रीने एक
 यणिकपुत्रनी सांथे परणावी इती, ते तेना पति सांथे उन्वेडा गइ ठे; ते विना म्हारे वीजी
 पुत्री नथी. तेथी हुं माणिन्नडोठनी सांथे जी रीते संबंघ करुं?" पत्नी ते मेयको पावा
 आयी आ सयळी यात माणिन्नडोठने कही. माणिन्नडोठे पण ते कन्याने निश्रयथी कुल
 थरडोठनी पुत्री मानी बहु आदर करवा लाग्यो; वळी कन्याना विनयथी पण डोठनुं मयं
 कुदुंघ सुडी अया लाग्युं. एवीरीते कुलथरडोठनी पुत्री त्यांमुले दिवस निर्गमन करवा लागी.
 दये माणिन्नडोठे एक मनांहर जिमंघिर कराव्युं. कुलथरपुत्री पण पोताना आत्मा
 न कृतार्थ माननी उत्तम धर्मयामनाथी दमेडां चंदन पुष्प विंगेरेथी जिनराजनी सेवा कर-

वा लागी; साध्वीउना समागमश्री जीवाजीयादि नव पदाश्रैनि जाणी पापश्री निवृत्त थएली ते कुलधरशेठनी पुत्री सुलसानी पेठे उत्तम श्रायिका थइ; शेठ तेने जे जे इव्य श्रापतो, ते ते इश्रथ्री ते कन्याए जिनमंदिरेने विषे उत्तम वार्जात्रो कराव्यां; बळी बहु इव्य एकहुं श्रयुं, त्यारे पण मुक्ताफळश्री सुशोभित एवा सुवर्णनां त्रण छत्रो श्री जिनराजना उपर कराव्यां; अनसनादि वार प्रकारनुं तप श्रने ज्ञानथी उजमणांदि विगैरे पण कर्यां; तेमज दर्पश्री चार प्रकारना संघनुं वात्सल्य पण कर्युं.

एक दिवस माणिन्नद्र शेठने चिंतातुर जोइ ते कन्याए पूवयुं.—“हे तात! आजे तमे केम चिंतातुर देखाउ वो?” त्यारे शेठे कहुं.—“हे पुत्री! भूपतिए फळ फूलथी ज़रपूर एवुं एक उद्यान मने जिनराजनी पूजा माटे श्राप्युं इतुं, तेमांश्री हुं हेमेशां पुष्पादि वस्तुउ लावी प्रसु नी पूजा करतो हतो, ते उद्यान आजे अकस्मात् सूकाइ गयुं, में बहु बहु उपायो कर्यां पण ते फरी नवपद्मव श्रयुं नहों. इवे भूपति मने शुं करशे? ते हुं जाणी शक्तो नथी, तेनी म ने म्होटी चिंता थइ वे.” शेठनां श्रायां वचन सांजळी कन्याए कहुं. “हे तात! तमे खेव न करो, श्रने म्हारुं वचन सांजळो. ते उद्यान म्हारा शीळना प्रज्ञावथ्री ज्यांसुवी फरी नवप-

ह्येव न श्राय त्यां गुणी मं चार प्रकाशना आश्वरने त्याग करवा उ. " दाउ ५३५ ५५५, ५५५ ५५५
 कन्याए आ प्रमाणे प्रतिष्ठा करी. पत्नी ते कुलवर देवनी पुत्री एकाप्रमनथी जिनदासलनी
 अशिक्षाकडेचीनु मनमां स्मरण करती अनदान कर जिनमंथिरमां जर कायोलसगे रवी,
 श्रीजे विरास गत्रीए दागननेधीए प्रगट अड कन्याने कर्तु. - " हे जेडे ! कोर मिळपाट्टी जं-
 तोर आ उघानने गिनादा कर्तु करुं, पण द्वारा निर्मल एवा तरना प्रतायने लीजे ते छुट जं-
 तर नारी गयो जे माटे ते उघान प्रजाते पूर्वांनी पंचे नयपद्धवित अशे. " आ प्रमाणे कडी
 दागननेधी चाली गड. पत्नी सयं रात्री निवून अड अने सयं जगतेने प्रगट करता एवा सूर्य
 नो उदय अयो एटले कुलवरदेवनी पुत्रीए कापोत्सर्ग पारी रात्रीनु सयं कृतांत माणिज्ज
 शेजने कर्तु. शेव ते कृतांत सांजळी दरंधी प्रसन्न सुखवाळो अयो वतो उघानने जोया माटे
 गयो, त्यां ते फूल अने फळथी जरपूर एवा उघानने जोड दरंध पास्यो अने तळाळ पावो आ
 नी ते कुलवरदेवनी पुत्रीने कडेया लाग्यो. - " हे पुत्री ! त्वारा दीळना मद्दाल्म्यथी अजि
 म्दारा मनोरथ संपूर्ण थया, दये तुं ऊट उगीने पारणुं कर. " एम कडी माणिज्जदेशेठ नगर
 ना सयं माणसोने एकज करी, म्हेटा दरंधी यांत्रियोना दाबपूरुंक कुलवरदेवनी पुत्रीने

प्राप्ताने पर ताव्यो. आ यगते लोको परस्पर कहेवा लाग्याः—“अदो ! एना शीलप्रदानाने जुव ! जेणे पोताना शीलप्रज्ञायत्री सृष्टाः गयेला उद्यानते फरी नवपल्लव करी दीधुं, आ कल्या गोरिलरी उरुसपुन्यवाळी, अतिशय प्रशंसा करवा योग्य, श्रेष्ठ लक्षणवाळी अने सफल जीवितवाळी ठे. देवताउपे पण आ सुश्राविक्र एवी कुलधरपुत्रानो मद्रिमा विस्तापों. आ मालिनइशेउ पण अणलोकेने प्रशंसा करवा योग्य केम न होय ? कारण के, जेना धरने शिरे आ कुलधरशेवनी पुत्रीरुप चिंतामणिरुप निवास करे ठे.” आ प्रमाणे सर्व लोकोशी स्तुति कराती ते कुलधरपुत्रीए घेर जर संघने ज्ञोजन करावीने फडी पोते विधित्री पारणुं कर्युं.

एरु शिवस पावलो रात्रीए जागी उठेली ते कुलधरशेवनी पुत्री पोते प्रथम अनुभवेला दुःखोने संनारीने विचार करवा लागी के, “जीवलोकेने विरे निधे तेज पुरुषोने धन्य ठे के, जेमले विरयना सुखने त्यजी इ तप तथा संयमयुक्त अइ श्री जिनराजे कहेला चारित्र्यने श्रंगितार कर्युं ठे; कामज्ञोगना सुखने विरे श्रासक्त अइ रलेली हुंज अयन्य छुं, ए कामज्ञोगो तो मने मळ्या नशी, परंतु विधिप्रकारनुं दुःख तो ज्ञोगवबुं पन्धुं; वळी हुं एट-ली तो पुन्यवाळी के मं गैगधर्मेने श्रंगितार कर्यों ठे, ह्ये न्होर दीक्षा लेवी योग्य ठे; परंतु

ते पाळ्याने हुं रामश्चै नथ्री, माटे गृहस्त्रपणो रहींने उग्रतप करु क, जया शारदाया ॥१॥
 संस्कारसमुच्चुं पाण शोधण श्राय." श्राची रीति विचार करीने ते कुलधरपुत्रीए तप करवानो
 श्रांन कयां. केटलेक काळे ते वड, अहम, पककमण अने मासकमण विंगेरे तप करयाची
 क्षीण शरीरवाळी थइ गइ. पवी अनसन लइ शुभ्रथानथ्री मृत्यु पामी सौधमदेवलोकने
 विये देवतापणे उत्पन्न थइ. आयुष्य पूर्ण थये त्यांची चवीने तुं °विद्युत्प्रज्ञा नामनी ब्राह्म-
 णी पुत्री थइ, थने माणिकज्ञेश्वर मृत्यु पामी श्रच्युतदेवलोकमां श्रेष्ठ देवतापणे उत्पन्न थ-
 यो. त्यांची चवी मनुष्यजातिमां उपन्यो, त्यां पण दानादि धर्म करी ते नागकुमार देवता
 पणे उत्पन्न थयो. पूर्यन्नयना संचयने लीधे तेने जालीने ते द्वारा उपर वात्सल्यपणुं करेठ.
 तें प्रथम कुलधरशेठना घरने विये रक्षिने अज्ञानथ्री जे कांइ पाप आचर्युं इतुं, ते कर्मना वि-
 पाकथी तुं प्रथम दुःखी पइ इती थने माणिकज्ञेश्वरना घरने विये जैनधर्मनी प्रज्ञायना क-
 रयाची तें त्रिकरण शुब्दिने जैनधर्म श्राथ्यो; ते कर्मना विपाकथी तुं श्रत्यारे श्रनुपम सुख
 जोगले वे. तें पूर्यन्नयने विये श्री जिनराजना मंदिरनुं उद्यान नयपद्दव कर्युं, तेथीज देवनि-

* त्रेतुं वीजुं नाम आरापशोभा पढयुं इतुं ते.

की इतां, रावके प्रभुने कहें.- "हे भगवान् ! हुं पांच मद्दाव्रतरूप पर्वतना भारने धारण जिनराजनथ्री; माटे पांच अणुव्रतरूप श्रावकधर्मनी इद्या करुं छुं, के जेथी श्रापना सु-
तु जिन सम्यक्त्वमूल स्थूल प्राणातिपातविरमणादिरूप श्रावकधर्मने अंगिकार करी म्हा-
ज्जकजन्मने सफल करुं. श्राजथ्री म्दारे वितराग एवा श्राप देव, पंचमहाव्रतधारक व्र-
हचारी गुरु अने जिनप्रणितधर्म हो. श्री अरिइतना चैत्यने त्यजी दइ अन्यतीर्थेउए गृहण
करेला अरिइतचैत्यने म्दारे प्रणाम करवो नहीं." श्रा प्रमाणे कहीने ते श्राणंदश्रावके शंका,
कांक्षा, वितिगिह्या, कुलिंगप्रशंसा अने परिचय ए पांच दूयणरदित अने स्थैर्य, प्रभावना, भ-
क्ति, कुलत्वं अने तीर्थसेवा ए पांच आभूयलोथ्री सुशोभित एवा सम्यक्त्वदर्शनरूप रत्ने व-
चनथी अंगिकार कर्युं. तेनो श्रालायो श्रा प्रमाणे.-

अहदं भंते तुल्लारुणं समीधे मिच्छनाउ पन्निक्कमामि । सम्मत्तं उवसंपज्जामि । नो मे कप्पइ
अज्जप्पभिर अन्नउच्चिएवा अन्नउच्चिय देवयाणिया अन्नउच्चियपरिगाह्मिआणिया अरिइतचेइआ-
णिया वंविचएया नमंसित्तएया पुधिं अणालिनेणं श्रालविचएया संलविचएवा तेसिं अत्तणंवा
पाणंवा खाइमंया साइमंया दाउंया अणुप्पयाउंया नन्नधरायाभिउंणेणं गणाभिउंणेणं वत्ताभि-

त्रोगेण देवयाभिर्भोगेण गुरुनिर्गहेण विनिकंतरेण कथञ्च मे समणे निर्गथे फामुणमणिञ्जेण
 असणपाणयाइमगाइमेण वउपनिग्गहकंचलपायपुंठणेण पीठकलमसिञ्जारसंभारएणं चसस-

भैरज्जेण पन्निआभंमाणस्स विहरिआए ॥

अर्थः—हे जगवान् ! हे आपनी समीपे मिथ्यात्व्यात्री नियर्तुं हे अने सम्यक्तन्त्रे श्रीगिफार
 करुं हे, आज्ञाधी आरंज्जीने म्द्वारे अन्यतीर्थांत्तने, अन्यतीर्थांत्तना देवने अने अन्यतीर्थांत्तए
 गुदण करेता अर्चित्तचित्तियेने नमस्कार करवो न कड्यो; तेमज अन्यतीर्थांत्तनी सांथे एकवार
 अथवा तो बहुवार बोल्तुं पण न कड्यो; तेत्तने अशन, पान, ग्वादिम अने स्वादिम एवो चार
 प्रकारनो आहारपण पात्रबुद्धि एकार अथवा वहुवार (परंतु राजाना, जनसमूहना,
 बळवानगा, देयताना, गुरु मातापिताना आग्रह्यात्री तेमज कोरप्रकारे आजीविकाने मांटे सा-
 धुत्तने आप्तुं पदे तो वूट्ठे.) आपयो न कड्यो. म्द्वारे निर्गथ एवा प्राथुक अने एवगीय एवा
 अशन, पान, ग्वादिम, स्वादिम, वस्त्र, पात्र, कंचल, पावप्रोवन, पाट, पाटला, शय्या, संघ्रा-
 ने अने गंतु धिनेरे धीयथ आप्तुं कड्यो.

पत्नी श्री वीरप्रभुः कर्तुः—“हे आणंद ! त्वारे आ सम्यक्तन्त्रदर्शनना पांच अतिचार वे ते

पश्चात् शीतं ज्ञानं। तेना, परन्तु तेन कथं पण आचरणं कर्तुं नदी। ते अतिचार आ प्रमाणे।
 १ देव, गुरु श्रुते परमं। शोभा कर्मा, ए शंभानामनो पदेसो अतिचार ज्ञानयो. २ परमतने
 शिं प्रतिस्था करवी, ए कांक्षानामनो वीजो अतिचार ज्ञानयो. ३ तय श्रुते संयम विगरेना
 पाठउपर संदेह सायवो अथवा मखीन एवा मुनिउनी * जुगुप्सा करवी, ए वितिगिद्या
 नामनो वीजो अतिचार ज्ञानयो. ४ चरक विगरे वीजा पाखंडीउनी १ प्रशंसा करवी,
 ए परपाखंडीप्रशंसानामनो चोपो अतिचार ज्ञानयो. ५ ते परपाखंडीउनो परिचय करवो,
 ए परपाखंडीसंस्तानामनो पांचमो अतिचार ज्ञानयो. आ पांच अतिचार सम्यक्त्वदर्शन
 पाठए ध्यानरा नदी. सम्यक्त्वदर्शनता पांच विभूषण आ प्रमाणे. १ जिनमतने विपे
 टरुषणं, ए स्मरणानामनु पदेलुं विभूषण. २ शासननी उन्नति करवी, ए प्रजायनानामनु
 धीजुं विभूषण. ३ जित्तरनी जति करवी, ए जिनजित्तिनामनु वीजुं विभूषण. ४ जिनमत
 ने विपे कुशलषणुं भेटवुं, ए कुशलतानामनु चोपुं विभूषण. श्रुते ५ तीर्थनी सेवा करवी,
 ए तीर्थसेवानामनु पांचमुं विभूषण. आ पांच सम्यक्त्वदर्शनना विभूषण ज्ञानया.

यकी दे आणंश्चायक ! प्राणातिराग विमग्नस्य पदेया वननो विनाग सोज्ज, श्री तिने
 मयं आरागेने न्यत्री देनाग मुनित्र, प्रग अने श्यावर्त्रीचोना समुहेने मन, वनन, सगरी
 मयंया विगयता नथी. हे महाज्ञान ! गृह्यकारामो तत्र एतरे के साधकगणसूक्त एता
 श्राव्योने पण देवारी प्रग अने श्यावर्त्रीचोने मलय सग्यानु आगममो स्युं हे. स्युं हे
 के, त्रीचोना गूढम अने मृदुल एता ये जेदे हे. ते त्रीचोनी द्विगा वन ने प्रहारे घां हे. एत
 श्यांनथी, वीत्री मंखट्यथी. तेमां श्राव्योने मंखट्यथी द्विगलो विंग स्यों हे. ते त्रीचो
 पण ये प्रकारना हे. एक श्राव्यवयाळा अने वीजा वरगगदित, तेमां वरगगदितो मं-
 खट्यथी द्विगा कग्यानां निंय नथी अने वरगगदितो मंखट्यथी द्विग सग्याने विंग
 हे. तेमां पण नांरठ अने निंयठ एता ये जेदे हे, तेमां मायेजोने हरीने श्राव्यगदित एता
 पुत्रादितने शिआ निमिने यथादि कग्यामां निंय नथी. याग श्रावना नांगाणी ये तुं-
 पो श्रोमी पण तीवदया पाळं हे, ते पुत्रो दग्धिळमारींही तेने मया श्रवतिने पांमे हे.
 आणंश्चायकं पूज्युं-हे प्रगवण ! ए दग्धिळ नांमे यंय द्यो? तेने ही गिति तीरागा या
 की? अने तेने केली गिति मदा श्रवति प्राप्त वर? ते दया रगिने द्यो. " सग्याय देवली

नी मध्ये चंद्रसमान एवा श्री वीरप्रभुए कह्युं. " गृहपतिव्रतनी मध्ये आभूयणरूप हे आणंद ! सावधान मनथ्री ते हरिवळनुं यथार्थ चरित्र सांजळ.

॥ हरिवळमढीनी कथा ॥

श्रा भरतक्षेत्रने विरे कांचनपुरनामनुं नगर ठे, त्यां वसंतसेननामनो राजा राज्य करतो इतो, तेने वसंतसेनानामनी राणी इती; तेवने वसंतश्रीनामनी पुत्री इती. ते नगरमां हरि वळनामनो मढी रवेतो इतो, तेने धर्मश्री दूर रवेनारी श्रने पापनी समीपे वसनारी होवने लीधे यथार्थनामने धारण करनारी प्रचंनानामनी स्त्री इती. श्रति कोधवाळी, क्लेश ठे प्रिय जेने एवी श्रने पति सामे कवोर जापण करनारी ते स्त्रीश्री हरिवळमढीने स्वप्नामां पण सु- ख नदोतुं. कह्युं ठे के:-

कुद्रामवासः कुनरंइसेवा, कुभोजनं कोधमुखी च ज्ञार्या ॥

कन्यावहुत्यं च वरिस्ता च, यद् जीवलोकै नरका जयंति ॥ १ ॥

अर्थ:-कुगाममां निवास, उदरराजानी सेवा, खराब भोजन, कोधमुखवाळी स्त्री, वहु

पुत्रीष्ठ श्रने दरिद्रता ए व आ जीवलोकमां नरकं ठे.

दरिद्रमष्टी हंमशां मावलां पकन्या माटे नदीए जतो श्रने ते वेची पांतानी आनीनि-
का चलायतो इतो. एक विरस ते दरिद्रमष्टी नदीमांथी मावलां काढ्याने लीने धाकी गये-
लो दोवाथी नदीना कांठाउपर वेठा हतो, एयामां त्यां तेषे एक मुनिने वीग, तेथी ते इये
पांमतो मुनि पासे जइ तेमने प्रणाम करया लाग्यो. मुनिए कहुं. "हे ऋच! तुं कांठण ध-
मेंतुं स्वरुप जाणे ठे?" दरिद्रकळे कहुं. "महाराज! पोताना कुळाचार विना वीजो कयो धर्म
ठे? अथांत् पोतानो कुळाचार एज धर्म ठे." मुनिए कहुं. "हे धीवर! आ नचन मूलं पा-
मर लोकोंतुं ठे, जो कुळाचार एज धर्म क्षेप तो पवी अथमने विरे धर्मंतुं स्थापन अथाथी
अधर्म तबन उनी जाय. जो दरिद्र, दुःख, हादय विंगेरे कुळकमथी चालती अनेली स्त्री-
तिने त्वारा विनीतपुत्रो न त्यजी दे तो त्वारो कुळाचार प्रमाण थाय, पण ते अथानुं नथी;
कारणके धन प्राप्ती थये कुळकमथी चालता अनेला दरिद्र, दुःख अने दासपणा विंगेरेने
त्यजी देयाय ठे; तो पवी कुळाचार ए धर्म एम ही रीते कहेयाय? माटे हे धीवर शिरामणि!
निश्रे पोतानो कुळाचार ए धर्म नथी; परंतु प्राणी उपर क्या करवी एज धर्म जिनराजे क-

हो ठे. जीवदया संसाररूप समुद्देशे तरवामां वह्वाणसमान, दुःखरूप पर्वतोने तोमी पाम-
त्रामां वज्रसमान, तेमज मनोवाङ्गित श्रापनारी श्रने वाह्य तथा श्रम्यंतरशत्रुने जीतनारी
ठे. जो तुं दुःखथ्री उवेग पामतो होय अने सर्व प्रकारना सुखनी इद्या करतो होय तो पुष्ट
एवी जीवदयाने विषे पोतानुं चिन स्थापन कर." मुनिनां श्रावां वचन सांजळी प्रतिबोध
पामेला धीचरे कह्युं. "हे जगवन्! तमे जे दयाधर्म कह्यो ते सत्य ठे, परंतु जेम दरिद्रना घ-
रने विषे चक्रवर्तीने जोजन करवुं अशक्य ठे, तेम श्रमारा सरखाने धीघरकुळमां जीवदया-
रूप धर्म पाळवो अशक्य ठे. अमे रातदिवस जीववच करीए ठीए तो पवी श्रमने जीवदया
क्यापी होय?" मुनिए कह्युं. "हे धीवर! जो तुं पूर्णरीते जीवदया पाळवा समर्थ नथी तो
एम कर, के जाळमां प्रथम जे मज्ज श्रावे तेने त्यजी देवो." मुनिनां श्रावां वचनथी दरि-
बळे ते बत स्विकार्युं. पवी ते हर्षथी मुनिने नमस्कार करी पोतानुं कृत्य करया माटे चाली
निकळथो. हरिवळ पोते अंगिकार करेला व्रतने उनम प्रकारे पाळतो हमेशां पोताना कुळा-
धारने करवा लाग्यो.

एक दिवस ते हरिवळधीवर जाळ लक्ष नदी उपर गयो, त्यां तेलो नदीना पाणीमां जाळ

नांगी, तैमां एक वृठ म्हांटो मद्य आनी पळ्यो. दृग्चिळे पोतानुं व्रत साचवया मांडे तेने कां-
 इपण धिन्ट करी पाणीमां गोप्ती दीयां अने करी जाळ नांगी, तैमां पण तेज मद्य आब्यो,
 तेने त्यज्जी दीयो. आनी रीने संख्याकळतुची जाळमां तेनो तेज मद्य पकळ्यो अने दृग्चिळे
 तेने गोप्ती दीयो, तोपण पोतानां नियम पाळ्यामां तपर एवो तेने मनमां जगपण खेद
 थयो न्हो. अदां! संसटमां आनी पळ्या वतां पण धीग पुरुवो पोते अंगित्तर करला नियमने
 त्यज्जी केता नची. संख्यासमणे दृग्चिळ मनमां धिचार करवा लाग्यो के, "में नियम अंगिका-
 र कर्चो अने ते पाळ्यो ए निधे नहु माहं थयूं. नदिं तो मने दयायर्म क्यांथी होय?" आ
 प्रमाणे दृग्चिळ निचार कर्तो एतो एवामां तेनी आणळ कांडणक केवतां प्रगट थइ तेने आ
 प्रमाणे केहेवा लाग्यो.

‘हे दृग्चिळ! तुं मने जळतो अशिष्टाणक देवता जाण, में त्वारा नियमने अयधिज्ञान-
 धी जाणी, तेनो विश्वास न्हो आबयोन लधि मद्यनुं रूप करी त्वारी परिका करी ठे. हे धी
 नर! तने धन्य ठे, निशे तुं सुकृतार्थे ठे, त्हां जे जित सफळ थयूं, के जे ते संकटमां थ्यावी
 पळ्या वतां व्रतानी निरायना करी न्हो. आ संसारमां कंडला पुरुवो तो व्रतने गृहण करता

नपी धने घेटलाक गृहण करे ठे ते उन्नमरीते पाळी शकता नथी; परंतु जेउ व्रतने श्रंगि-
कार करी पयार्थरीते पाळे ठे तेउनेज त्दारा सरखा सत्पुरुष जाणया. हे धीयर ! माटे तुं
ग्दारी पासेथी वरदान माग. कारणके लावमां देवतानुं दर्शन श्रमोष (सफळ) कलुं ठे.”
देरतानां भावां वचन सांज्जळी हरं पामेला धीवरे कलुं. “हे सुरेश्वर ! जो तमे प्रसन्न श्रया
हो तो आपत्तिने विरे म्हाकं रक्षण करनारा थाउं.” देवता “तथास्तु” एम क्हीने गयो. पठी
मद्य नहीं मळ्याने लीधे लीथी जय पामतो हरिवळ रात्रीए नगरनी बहार देवमंदिरमां र-
हो, त्यां ते विचार कार्या लाग्यो के “एरु जीवनी रक्षा करवाथी मने आटलुं ज्युं फळ म-
ळ्युं तो जेउ सर्व जीवोनी रक्षा करे ठे तेउने केटलुं वंथुं फळ मळतुं हशे ! धन्यपुरुहोनी म-
ध्ये पण तेउनेज धन्य ठे के जेउ क्यारे पण परजीवोने मारता नथी. परजीवोने घात क-
र्यामां तत्पर अने दयारहित एवा मनेज धिक्कार ठे. जो बीजा कोइ उपायथी हुं गृहस्थाश्र-
मनो निर्पाद करुं तो विषयख्लिसमान जीवहिताने त्यजी दउं.” जेणे धर्मनुं फळ दीडुं ठे
एणे शुद्धस्वजायवाळो अने जेनुं ज्ञविष्यकाळ कड्याण थवानुं ठे एवो हरिवळमद्यी जेटला-
मां आ प्रमाले विचार करे ठे तेटलामां त्यां जे वन्युं ते सांज्जळो.

पूर्वे कोशक विषम गोग्यमां वेडेली तेज नगरना राज्ञानी पुत्री वसंतश्रीए, हरिबळ ना
 मवाळा अने उचमरुपवाळा वणिकपुत्रने वीठी दशे, तेने जोवाश्री रागने लीधे आतुर अण्णी
 राजपुत्री वसंतश्रीए, तेने पोटानी पासे बोलावी खेदसहित मधुरयचने करी आ प्रमाणे क-
 लुं, "हे हरिबळ! म्हाहं वचन, सांजळ.-राजश्री आरंज्जिने में म्हारो प्राण त्वारे स्वाधिन
 कर्पो ठे, माटे आपले आपणुं नगर तन्नी दर परदेश चाट्या जरा, त्यां जड आपले विवाह
 करी जोग जोगयगुं." हरिबळे पला राजकन्यानां मधुरयचन अने सुबकमलत्री मोदपामी
 राजचयने नदीं गणकारतां ते सर्व अंगिकार कर्युं. राजकन्याए देवयोगयी तेने संकेतनो दि-
 वस अने संकेतनुं स्यान तेज वतावुं के, जे दिवसे अने जे स्याने हरिबळमडी मावलां नदिं
 मळवाने लीधे पोटानी खीश्री जय पामी रात्रीए विचार करतो करतो सूतो इतो; तेज संके-
 तवाळी रात्री श्रावी. कसुं ठे के, गुतकार्य करनाराज्जिने ते रात्री मनोज्जिट करनारी झोय ठे.
 वणिकपुत्र हरिबळ जेटलामां तैयार अर संकेतस्याने जया उद्यमवंत श्रयो, तेडलामां कर्मना
 योगशी तेनी तुबी फरी जयाने लीधे ते विचार करवा लाग्यो. "विचार कर्पा विना कार्य
 करवाशी कोश जाले आगळ शुंए श्राय? प्रथम तो रुष्ट श्राएलो राजा म्हारा सयळा कुटुंबने

मारी नांखे; माटे विप्रबद्धिसमान ए राजकन्यातुं म्हारे काम नथी. एवो कयो पुरुष होय के जे जाणीने अग्निज्यालाने वाथ ज्ञीदे? आची रीते विचार करी ते वणिकपुत्र हरिवळ संकेतरथाने नही जतां पोतानी शय्यामां खूइ रहो. कहुं ठे के, इष्टफळ आपनारी कामधेनु दरिद्रीना घरेने विपे जती. नथी.

हवे राजकन्या वसंतश्री रत्न सुवर्णादि अपरिमित धन लइ संकेतनी रात्रीए अश्व उपर चनी संकेतस्थाने (ज्यां हरिवळमठी सूतां इतो त्यां) आची. निविघ्नपणे संकेतस्थाने आची पदोचवाथी अति क्षिप्तचित्तवाळी राजकन्याए गाढस्वरथी कहुं के, “ हे सुन्नगशिरामणी हरिवळ ! तुं अहिं आची पदोच्यो ठे के ? ” देवमंदिरमां सूतला हरिवळे पण तत्काळ जागी उठी राजकन्यानां असृतऊरतां वचन सांजळीने हर्ष पामता उता हुंकारो कयो. पवी राजकन्या वसंतश्रीए कहुं. “ हे हरिवळ ! ऊट आगळ चाल, देशांतरमां आपणा मनोरथ सफल भशे. ” हरिवळमठी विचारया लाग्यो. निश्चे आ कन्याए म्हारासमान नामवाळा वीजा कोइ पुरुषनी साथे अदि आववानो संकेत कयो देखाय ठे, माटे आ राजकन्या एने प्रीतिथी बोलावे ठे. खरेखर म्हारा पुन्ये आ कन्याने शीघ्र अहिं खेची आणी ठे, माटे चाल

तेनी सांथे हुंज चाल्यां जाणुं; पावळ जे बनयानुं ह्यो ते बनयो." आ प्रमाणे विचार करा
 प्रसिद्ध तेनी पासं गयो, त्यां तें अश्व उपर चढ्यो, तेनी सांथे अत्तरानी पेंठे वसंतश्री पण
 अश्व उपर चढी, पत्नी मंडे जणाए त्यांश्री प्रयाण करूं. मार्गमां गजकन्याए अमृतसमान
 मधुग्वचनश्री तेंन चोलायया मांड्यो, परंतु ते शक्तिळ फक्त हुंकाराविना वीजो उब्ध जरापण
 बोलतां नदीं; तेथ्री गजकन्याए विचारुं के, "आ इस्विळ मनें केम कांडपण उचर नश्री आप
 तो? हा, मं जाणुं! एनें पेंताना मातापिताना वियोगनी पीडा प्राय ठे, तेथ्री ते मने उचर
 नश्री आपतो." आपमाणे विचारकरती ते वसंतश्री जेटलामां श्रागळ प्रयाण करेठे तेंटलामां
 जीगलांयने प्रमट करनारा रूर्यनो उदय थयो, तेथी ते पेंताना मनोजिष्ट पुरुयने नदिं देख-
 तां वीजाने जोड दादा शब्द करती वती तत्काळ मूर्गांश्री पृथ्वी उपर पद्मी; पत्नी डीतल ज
 ळ थने गायुथ्री सायनान पाण्डी ते बाळा अति करुण थने श्रुति दीन एवा शब्दश्री विलाप
 करती वारंगार आ प्रमाणे केल्या लागी.—"जम उनाळानी कृतुमां तापश्री पीडा पांमेलो
 थने मदातुयाथी श्राकुळ व्याकुळ थयेतो गजराज जळथ्री जरपूर एवा तळावने जोड तेमां
 पाणी पीया मांडे उतरे; परंतु जळथ्री थोदे दूर रेंदता कादयमां गूंची जवाने लीधे न मळे

तीर (पाली) के न मछे तीर (कांजो). तेम हमणां म्दारे पण थयुं ठे. ज्यां पद्दीउत्तो शब्द पण संनडातो नथी, जे मनोरथेने अगोचर ठे अने जे देवताउने पण असाध्य ठे, तेवा का येंने देव क्रीणामात्रमां वनायी थापे ठे. हा! इसणां हुं शुं करूं? शुं करूं? अने कोनी आग ल जइने पोकार करूं? निश्चे देवे मन आवा कार्यथी बहु विटंवना पमाप्ती ठे. अरे निर्दय देर! आंजे त्हाय हाथमां वीजो कीउ माणस न चरयो के जे मने अयळाने तें आवी रीते विटंवना पमाप्ती?" आवी रीते पोताना कोर पूर्वजवना कर्मदोयथी आर्तध्यानमां पमेली अने पराजय, पामेली ते यसंतथी फरी विचार करवा लागी. "अरे! देवने दृथा उपालंन (गपकां) आपवाथी शुं? आतो म्दारा कर्मनोज दोष ठे. जीचे पूर्वजवमां जे जायथी जे शुज के अशुज कर्म कर्युं इरो, तेवुं तेने फळ मळशे; जो म्दारा जाग्येज आ जेवा तेवा पु रूपने अदिं आणयो ठे तो पवी हुं म्दारा आत्माने आर्तध्यानयने वृथा हेरा शामाटे पमा- हुं?" आ प्रमाणे विचार करती ते राजकन्या जेटलामां स्थिर थर ते पुरुयने जुए ठे तेटला- मां तुरत गंतीर आकाशवाणी थर. ते आ प्रमाणे:-

"दे नदे! जो तुं विभ्वेन विंय सुव्वनी यांवा करती होय तो चंइसमानउग्गळ पदावाळा

अने जंगम कडवयश्रुतसमान आ पुरुषेने श्रंगिकार कर." आनी आकादानाणीथी राजकन्या-
 ण तेने उचम पुरुष जाणी स्नेहपूर्वक प्रीतिवचनवदे कळुं.- "दे पुरुषोत्तम ! हे बहु मार्ग
 उद्ध्वयन करवाने लीधे बहु नृवानुर श्रद्धे, तेथी म्दारी मांड ऊट धीतिल जळ जाव." तसे-
 तथ्रीनां आवां वचनथी संतोष पांभेला इस्विकंते जयंकर अरण्यमांथी ऊट पाणी लावीते
 ने दांत करी. जयंकर अरण्यमांथी पाणी लाववाने लीधे भैर्यंत पुरुषोनी मध्ये मुकुटनु-
 द्य ते पुरुषेने जाणी राजपुत्रीण स्नेहथी आ प्रमाणे कळुं.- "दे सत्युरुष ! धमणांज शुन ल
 म बे, मांडे तु म्दारी साथे पाणीप्रदण (लम) कर." पत्नी राजकन्याना वचनथी प्रसन्न आण-
 ला इस्विके वसंतथ्रीनी साथे गांयरे वियाहथी पाणीप्रदण कर्युं. पत्नी प्रसन्न श्रण्त्रांते वंज
 जणांण आणळ प्रयाण कर्युं. अनुक्रमे गांमेगाम उद्ध्वयन करतांते वंजे जणां एक नगरमां
 गयां, त्यां राजकन्याना वचनथी इस्विके उत्तम लक्षणाळां अने गतिंये पतुर एवो एक
 घोडो लीधो अने सेवक विंगरे राढ्या; त्यांथी पण बहु प्रीतिथी अनुक्रमे प्रयाण करतां अने
 बहु वेदांने उद्ध्वयन करतां तेउने एक दूर वेदांमां विलासपुर नामनुं नगर प्राप्त श्र्युं. स्थाने
 स्थाने नंदनवन समान उद्यान, वाय, कूया अने मनोहर एवा जिनमंदिरोथी सुशोभित एवा

ते नगरेने जोइ वसंतश्रीए पोताना प्रिय पतिने कहुं.-“हे स्वामिन्! स्वर्गनी सर्व शोभाने तिरस्कार करनारा आ मनोहर नगरमां जो आपणे सुखे निवास करीए तो साहं श्राय.” प्रियानां श्रायां वचनश्री हरिखळे सात माळनुं एक घर भाने लइ तेमां निवास कर्यो, त्यां राजपुत्रीए श्राणेल्ला असंख्य धनसमूहथी विविधप्रकारनां इंद्रियसुखोने तथा प्रियाने भोगवतो ते हरिखळ मनमां विचार करवा लाग्यो के, “अहा! क्यां हुं अथमजाति पारथी! अने क्यां आ राजपुत्री! यळी क्यां आ अपरिमित धन! पुन्ययोगथी आ सघळो संबंघ थयो ठे; तो हुं पण लदमीनुं फळ लउं.” श्रावो विचार करीने ते दीन, अनाथ अने दरिडी लोकोने सुख उत्पन्न करनाहं दान निरंतर श्रापवा लाग्यो. आम करवाथी लोकमां तेनी एवी प्रसिद्धि थवा लागी के, “अदिं कोइ राजपुत्र श्राव्योठे ते हमेशां बहु दान श्रापे ठे.” दानश्री कोनी प्रसिद्धि न श्राय? कहुं ठे के:-

पत्रे धर्मनिबंधनं तदितरं प्रोयदयाख्यापकं, मित्रे प्रीतिविवर्द्धकं रिपुजने वैरायद्धारकमम् ॥
 नृत्ये नृक्तिभरावदं नरपतौ सन्मानपूजाप्रदं, भद्रावो च यशस्करं वितरणं न काप्यहो निष्फलम् ॥
 अर्थ:-दान पात्रने विषे श्राप्युं क्षोय तो पुन्य बांधनारुं श्राय ठे; पात्र विना वीजाने श्रा-

पत्नी स्ट्रैटी दयाने प्रगट करनाहं प्राय वे; मित्रने आपणाथी प्रीति च्यागनाहं प्राय वे; दा-
 युने आपणाथी क्षेणे दूर करवा समश्रे प्राय वे; नैवकने आपणाथी भक्तिममूद्धने करनाहं धा-
 य वे; राजाने आपणाथी सन्मान आरनाहं प्राय वे अने ज्ञाट चारणादि लोकने आपणाथी
 यश करनाहं प्राय वे. अन्ना दान कोड स्थानके पण निष्कळ श्रंतु नथी.

दृश्विळनी प्रसिद्धि ते नगरना राजाए सांजळी, तंथी चूपतिण दृश्विळने पोतानी पाणे
 बोलावी वडु सन्मान आप्णुं. कथुं वे के:- पुन्यथी कथुं मुण प्राप्त श्रंतु नथी? पत्नी दृश्विळ
 इमेदां राजानी पासे जया लाग्या, राजा पण तेने प्रीतिथी आदरमल्कार आपता. अचुकमे
 तेउने परस्पर अति गाढप्रीति थड. कथुं वे के.- रेयता, विधाने मुख पाणे करनार अने यथाय
 संश ज्ञाणनार ए त्रण पुरुषे, पृथ्वीने सुवर्णना पुण्यवाळी बनावी वेळे.

एक त्रियस मदनवेगनूपतिण अति अंद्री दृश्विळने तेनी स्त्रीसहित पोताने घेर ज्ञाजन
 कर्यानुं आमंत्रण कथुं, पत्नी भोजन अयसर स्त्रीमहित दृश्विळ राजमंदिरे गयो, त्यां ते भो-
 जनगृहमां वेगे, राजा तेने पोताना दायथी पीग्मचा लाग्यो. भूपति रतिसमान रुपवाळी
 नसंतथ्रीने जोंद कामाग्निथी वळतो गतो मनमां विचार करवा लाग्यो के, "शुं अति स्वर्गथी

उतरी ठे के पातालथी थायी ठे? आ किनरी ठे? विद्याथरी ठे? के कामदेवनी ली रति पो-
ते ठे? निधे में थावुं रूप दयांइपण जोयुं नथी. जो आ ली मने न मळे तो म्हाहं जीवित
अने राग्य वृथा जाखुं. परंतु हरिवळ ज्यांसुधी जीवतो होय त्यांसुधी ए शी रीते मळे?
माटे कोइपण उपायथी तेने मारी नांथुं.” अहो कामांध पुरुषोने धिक्कार ठे!!
राजां आ प्रमाले धिचार करतो इतो, एवामां प्रियारसहित हरिवळ जोजन करी पोताना घेर
थाब्यो. पवी राजाए पोतानो अन्निप्राय मंत्रीने कळ्यो. मंत्री पण तेने दुष्ट विचारथी न वारतां
बलटो हरिवळने मारवाना विचारनी पुष्टी करया लाग्यो. कळुं ठे के:-

सर्वत्र सुलज्जा राजन्, पुमांसः प्रियज्जापिणः ॥

अप्रियस्य तु पथ्यस्य, वक्ता श्रोता च दुर्लज्जः ॥ १ ॥

अर्थः-हे राजन्! सर्व स्थानके प्रिय बोलनारा पुरुषो सुलज्ज होय ठे, परंतु अप्रिय अने
हितकारी बोलनारा तथा सांभळनारा दुर्लज्ज होय ठे.”

एक दिवस जूपतिण मंत्रीना शीलवान्वाथी सज्जामां कळुंके, “हे सज्जासदो! सांत्रळो.
म्हारे स्वारी पुत्रीनो विवाहोत्सव म्होटा आनंवरथी करवो ठे, माटे म्हारी सज्जामां एवो

कोइ वीर पुरुष ते के जे लंकानगरीमां जइ विज्जीपणने निगद उपर आयवानुं आमंत्रण
 करी श्यो ? ” राजानो श्यो अति नियम श्योवेदा सांजळी सर्वे सज्जग्यो नीचुं सुग करी
 रत्ता; पत्नी तेजे दरिचळना सुग सासुं जेपुं, ते वल्लंत दुष्ट एवा मंत्रीए श्यो प्रमाणे कर्तुं.-
 “दे स्वामिन् ! आपना राज्यमां दरिचळ समान नियमकार्य करनार वीजो कोइ देखातो न
 श्री. महाराज ! सर्वं सेवको आपना प्रसादश्री सुग जोगयनारा थे; परंतु जेच नियम संकट
 मां कार्य करे तेरा तो बहु श्रोदां थे. दरिचळ विना वीजो कोण द्रव्यमुचनना मयळा जारने
 उपान्या समर्थ श्यो ? माटे दे प्रजानाथ ! श्यो कार्य दरिचळने सांगो; कारणके गजराजने
 उपान्या योग्य भार गजराजज उपाने थे.” मंत्रीनां आयां वचन सांजळी दंजघुब्बिळार-
 जाण कर्तुं. “दे दरिचळ ! त्वारा विना वीजो कोइ आ कार्य करे तेम नथी, माटे ते कार्य तुं
 कर.” पत्नी दरिचळे गार्थैर्यपणाश्री राजानुं वचन श्रंगिकार कर्तुं. अक्षो ! म्हेटा पुरुषोनुं अ-
 हुत दक्षिणायपणुं श्योर्थकारी थे. पत्नी दरिचळे घेर श्यो सर्वं यात पोतानी स्त्री वसंतश्रीने
 कळी. राजपुत्री वसंतश्रीए पण राजाना श्रादयने जाणी बहु श्लेद पामतां उतां पोताना ए-
 तिन कर्तुं. “ स्वामिन् ! राजमंदिरमां भोजन करवा श्यो गेली मने राजाण वीगी हती, तेथी

मने पोताने त्यां राखवा माटे राजाए तमने मारी नाखवानो आ अनर्थां आरंभ्यो ठे. श्रापे आ कार्यं विचार कर्पोविना अंगिकार कर्णुं ठे. जुन पतंगीआउ पण विचार कर्पोविना वेगचेन कार्यं करवार्थी दीवामां नाश पाभे ठे. कळुं ठे के:-

सदस्ता विदधीत न क्रियामविचेकः परमापदां पदम् ॥

वृणुते हि विमृष्यकारिणं, गुणलुब्धाः स्वयमेव संपदः ॥

अर्थ:-नाह्या माणसे सदस्ता कार्यं करनारो माणस मद्दा आपत्तिना स्थान ठे; अर्थां विचार कर्पोविना कार्यं करनारो माणस मद्दा आपत्तिना स्थाने पाभे ठे. गुणमां लुब्ध एवी संपत्ति पेतेंज विचारार्थी कार्यं करनाराने श्रावी मळे ठे.

माटे हे नाथ ! आजे कांशपण विचार करी अने कोइ रीते कांशपण मीप करी ते कायें तमारा माथेची उतारी नाखो तो साहं शाय.” प्रियानां श्रायां वचन सांजळी सात्त्विक पुरुषोनी मध्ये श्रेष्ठ एवा इस्विके कळुं.-“दे मुग्धे ! आ तुं शुं बोले ठे ? धीर पुरुषो प्राणति पण अंगिकार करेलाने त्यज्जी देता नथी. सज्जनपुरुषे. वगासु खातां अथवा तो निज लेतां जे अकरो. सुलमांथी काढ्या होप ते अकरो पथ्यरमां टांङ्गाथी कोतरेला अकरो समान होप

ठे, गमे तो कपाइ जगय के र्थनमां पर. प अथवा तो सर्व दानमीं जती रहे, परंतु सज्जन
 पुरुषे अंगिकार करेल्लुं पाळवुं जोइए. जो के अंगिकार करेल्लुं कार्यं करवामां कांइपण अर्नर्थ
 आय अथवा न थाय, परंतु तेमां एट्ठां तो निश्चय ठे के प्रथम अंगिकार करेवा कार्यने त्य-
 जी देवाथी म्हेठो अपवाद आयि ठे; माटे आ कार्यने अर्थं गइने हुं पाओ आनीश. न्यायमां
 खेला पुरुषने विषमकार्यं पण सदेळुं अइ पदे ठे. प्रिये! मंग मनमां बीजी कांइ चिंता नथी,
 पण एक त्हारी चिंता ठे, अने ते एज के राजा कामांय अएलो शेवाथी ते त्हां इरण कर-
 शे. " पतिनां आयां वचन सांभळी दर्यं पामेळी अने वियोगरूप अग्निथी तस अएली वसंत-
 श्रीए कळुं. " स्वामिनाथ ! जो एम ठे तो थाप सुखेथी जाउ, मार्गमां तमने निर्विघ्न थाउ,
 थाप कार्यं करीने यदा लइ कुदाळताथी ऊट पावा थाओ. वळी थापे हृदयमां जे म्दारी चिं-
 ता धारण करी ठे, ते क्यारे पण न करवी; कारणके कुळयपुठ प्राणांते पण डीळवंदन कर-
 ती नथी. हे प्रिय ! हुं थापने एट्ठी विनंती करळुं के थापे पांताना जीवित्तुं प्रयत्नथी रक-
 ण करवुं. अविचारी कार्यं करवाथी पतंगीआनी पंठे ऊपलावुं नदी. कळुं ठे के:-

जीवन् भङ्गाययाप्तोति, जीवन् पुण्यं करोति च ॥

મૃતસ્ય દેહનાશઃ સ્યાધ્મર્માયુપરમસ્તથા ॥

અર્થઃ—જીવતો માણસ ભડ પામે છે, અને જીવતો માણસ પુન્ય કરે છે; મૃત્યુ પામેલા માણસના દેહનો નાશ થાય છે, તેમજ ધર્માદિ પણ નાશ પામે છે.”

પ્રિયાનાં આયાં અમૃતસમાન વચન સાંત્રાલી અને તેની રાજા લડ હરિવલ્કે દક્ષિણ વિશા તરફ પ્રયાણ કર્યું. અનુક્રમે ગામ, નગર અને આકર વિગેરેને વિષે ફરતો ફરતો તે સમુદ્દને ફાંટે આવી પહોંચ્યો. કારણ નયમંવંત પુરુષને શું દૂર હોય છે? પત્ની અયંકર, અયકારી એવા ચારે દિશામાં ત્રવલતા કલ્હોલથી ત્રરપૂર અને પુરુષોથી ન તરી શકાય પવા સમુદ્દને જોડ ત્રેહ્ય પામેલો હરિવલ્ક વિચાર કરવા લાગ્યો કે, “પ્રિયાએ ના કહ્યા ઠતાં પ્રારવ્યયોગથી હું અહિં શ્રાવ્યો છું; પરંતુ હવે સમુદ્દના મધ્યત્રાગમાં રહેલી લંકામાં શી રીતે જશશ? ત્રાલ પ્રથમ સમુદ્દમધ્યે પ્રવેશ તો કરું, પત્ની જે શવાનું હશે તે શરૂ રહેશે; કારણ અંગિકાર કરેલું કાર્ય પાર પાર્વું અથવા મૃત્યુને શરણે શવું એ વત્રેમાંથી સત્પુરુષોની એકજ ગતિ હોય છે.” આ પ્રમાણે ચિત્તમાં વિચાર કરી નિષ્ક્રમ શણો હરિવલ્ક જેટલામાં સમુદ્દને વિષે ઝંપાપાત દે છે, એટલામાં પૂર્યે વરદાન શ્રાપનારા જલ્લાધિષ્ટિત દેવે પ્રસન્ન શરૂ તેને કહ્યું. “હે મહા પુન્ય-

यान् नमः! हु त्वाहं प्रिय शुं कहां ते कहे? देवतानां आयां वचन सांजळी. दरिखळ विचारया
 लाग्यो. — “अशो पुन्यनुं फळ बहु आश्चर्यकारी ठे, निश्चे हुं ते देवताने निधिनी पेंठे विसरी
 गयो इतो, परंतु संकट आधी पडे ठेते आ अक्सरे ते पोतानी मेळे प्रगट थयो; माटे निश्च
 त्रीवदपानुं फळ बहु मोटुं ठे.” आनी रीते विचार करी बुद्धिमान दरिखळे देवताने कथुं:—
 “हे देवंड! म्कारे कार्य निमित्ते लंकांमां जवुं ठे, माटे त्यां पडोंचाद.” देवताण तेंवुं वचन
 स्वीकार्युं अने म्दोडुं मागनुं स्वल्प करी दरिखळते पीठ उपर देसारी नदीनी पेंठे समुच्चे उ-
 ल्लंयन करी तत्काळ लंकांमां पडोंचाड्यो. पडी देवताण कथुं, “हे दरिखळ! लंकांनुं आ सनें
 शतुना पुन्य फळथी सुदोजित पवुं उद्यान ठे तेने तुं जो.” दरिखळे नंदनयन सरखा ते उ-
 द्यानने जोतां जोतां तेनी अरर रवेला एक सुवर्ण महेलने वीजे, तेथी ते कौतुकने लीनि ते-
 मां ऊट प्रयेदा करी सुवर्ण अने मुक्ताफळनी माळाना समूहने जोया लाग्यो; परंतु त्यांतेणे
 कोड माणसने वीटुं नदीं. पडी विस्मय पांमेलो ते महेलना मध्यभागमां गयो तो त्यां तेणे
 वंचम लावपायवाळी अने जाले मृत्यु पांमेली क्षेयनी! एवी एक उजम कन्याने वीठी, तेथी
 ते विचारया लाग्यो. “आ महेल शून्य केम? अने आ नहीं नादा पएला पुट शरीखाळी

कन्या मृत्यु पामेलानी पेटे केम पम्नी ठे? आ प्रमाणे विचार करतो अने कांडक खेद पामिलो ते हरिवळ जेटलामां आम तेम जोवा लाग्यो, तेटलामां तेले अमृतरसथ्री जरेलुं एक तुंबडुं वीठुं. ते तुंबदाने दयाळु एवा हरिवळे लइ तेमांना अमृतरसवने ते कन्याना सघळा अंगने सिंचन कर्युं. कारणके सत्पुरुषोने वीजाउनुं हित करवानी हमेशां चिंता रह्या करे ठे. अमृ-तरसनुं सर्व अंगे सिंचन थवाथ्री यौवनना जारे करीने जरपूर अने लावणयना रसवाळी ते कन्या ऊट उठी, अने अति हरं पामती वती हरिवळने पूठवा लागी. “हे सत्पुरुष ! परोपकार करवाथ्री में तमारुं उत्तमपणुं जाण्युं ठे, तमे अहिं शामाटे आख्या वी? क्यांथ्री आवोवो? अने कोण वो? ए सघलुं मने कहे.” हरिवळे कहे. “विशालनगरना महाराजा मदनवेगनी निरंतर सेवा करनारो हुं हरिवळ नामे पुरुष छुं, लंकाना राजा विन्नीपणने नि-मंत्रण करवा माटे देवना प्रसादथ्री मज उपर वेस्ती वेगवने अदिं आख्यो छुं. हे जइ! हवे तुं त्दारुं पोतानुं चरित्र मने कहे.” एम हरिवळे सूचना करेली ते कन्या गाढ * रोमोद्गमयुक्त अइ वती पोतानुं चरित्र कहेवा लागी. “लंकाना राजा विन्नीपणने माटे निरंतर पुण्य लावी

आप्तारो, मुरगृह नामना उद्यानतुं रक्षण करानां, सप्तारयी कप्तो अने कुरकनें कप्तारो पुण्यवृकनामनेो माळी म्हारो पिता थाप वे. जयंकर गर्भेची उक्तत श्रणता विश्वर म-
 णिनी पेंते पुण्यवृदमीना नरणी मुक्योमळडंगवाळी कुनुमथ्रीनामनी हुं ते माळीनी पुत्री
 हुं. एक विवस म्हारा पिताए नामुडिड्डावना जाल पुदरनें पूछुं के, “उत्तम लक्षणा-
 ळी आ कण्यानो कोण पति थशे? आत्मनें म्हारो दाय जेडते कणुं के, “हे माळी! आ त्हा-
 री पुत्रीना दायमां घणीज शुभ रेव्वासे वे, गाटे उत्तमलक्षणाळी आ पुत्रीनो कोड गजा
 पति थशे. कलुं वे के, जेना दाय अथवा पगमां कळश, भिंदासन, अथ, गज, रथ, लक्ष्मी,
 वृक, यज्ञस्तंज, वाण, माळा, चामर, कुंदल, शंकुश, यय, पयंत, धजा, मज, सायीड, वे
 वी, वीजणो, शंख, उत्र थने कमळ ए वस्तुचुं चिन्त देण ते माणत जो पुरुष होय तो
 राजा थायं थने स्त्री देण तो ते राजस्त्री थाय. वळी जे स्त्रीना कणळमां विगुळनी रेगा हो
 य अथवा जे स्त्री दस्तनी होय ते बळंत कणळमां सायीड पदतो देण तो ते स्त्री पण सों
 स्त्रीउता अधिपतिपणाने पांमे वे.” वाळणनां धावां वचन सांभळी राग्यना लोत्तथी आकुळ
 व्याकुळ थरुं तो म्हारो मुखं पिता लक्षमाटे म्हारी इछा करया जाण्यो. जेउ राजीए नथी

देखता तेज रतांधळा कहेवाय ठे, अने जेजु दिवसे नश्री देखता तेज दियांया कहेवाय ठे; तेवीज रीते जन्मांध, मायांध, कौधांध, कामांध अने लोत्रांध ए पुरुषो अमुंकमे एकवीजाथी विशेष आंधळा जाणवा. म्हारा पितानो आवो आशय जाणी म्हारी मा विंगेरे स्वजनवर्गे तेने (म्हारा पिताने) घरमाथी काढी मूक्यो. अहो! माणसने लोत्रश्री शुं दुःख नश्री अतुं? पवी पा-
पात्मा एवो ते म्हारो पिता मने वंदीवाननी पेठे पकनी अहिं आवी निवासस्थान करीने रह्यो ठे. ते ज्यारे पोतानुं काम करवा जाय ठे त्यारे मने धियाना वळथी मृत्यु पामेलासरखी व-
नावी दे ठे, अने ज्यारे पावो आवे ठे त्यारे आ तुंवनीमां जरेला रसथी जीवती करे ठे. हे सत्पुरुष! आ प्रमाणे हुं म्हारा. पिताथी महा दुःखसमुच्चमां पनीवती नियास कं छुं. दुःख
श्री पीना पामता माणसने जीववा करतां मरण पामनुं ए वधारे सां ठे. हे सत्पुरुष! जो
तुं म्हारुं वचन मान्य करे तो हुं त्हारी पासे कांइ प्रार्थना करुं. प्रार्थना करवी ए म्होटा
पुरुषोतुं प्रधानकार्य कहेलुं ठे; वीजानी प्रार्थना करवी ए म्होटा मां म्होडुं दुःख ठे, तेमां पण
करवी प्रार्थनानो जंग आय तेतो खरेखर म्होटा दुःखमां पण म्होडुं दुःख ठे.”

हरिवल्ले कलुं:—“म्हारा सरखुं जे कार्य होय ते कहे, हुं ते त्हारुं कार्य पूर्ण करीश.” क-

न्याए कथं. "म्हारी साथे लग्न कर." हरिव्रत मतमां विचार कराया लाग्यो. "कष्टयगेखु स-
मान जीवदयानुं आ फळ उं के जे विद्याथरनी पुत्री मने दीनकुळमां उत्तरत्र थाण्णोने उंठे
ठे." पत्नी हरिव्रते ते कन्याना भंतेभने मांटे तेनी साथे लग्न करूं. पत्नी इरे पांमेला निज-
वाळी विद्याथरीए हरिव्रतने कथूं. "हे स्वामिन! पुणवटुक अदिं आर्याने तमागे अनर्थ क-
रडो, मांटे थापणे अहिंशी वीजा स्थानके जना रहींये तो साहं. विनीगणेने निर्मंत्रण कर-
वाशी सधुं; कारणके माणसना कार्यमां विद्याथरोनी पंठे तेउ रगरे पण उता नथी. वळी
तमारा न्युयतिने एवो विश्वास थोये के मिथे एणे लंकांमां जंजेने विनीगणंनं आमंत्रण करूं
उं, मांटे ते विश्वास उपजावडोने थंथें कांइ निदान लार्वा थ्रापुं." एम कधी ते विद्याथरपु-
त्रीए कोइवण उपायथी विनीगणनुं चंद्राशाननामनुं गन्न लावी आपुं. पत्नी हरिव्रत, स्त्री
सहित धरनी सारसार यस्तु तथा अमृतनगरी जरेलुंतुंवडुं लर नगनी वडार आय्यो. पूरंना
देवताएंतेभे लीनदित पोतानी पीठउपरं नसारी तन्हाळ विद्याळनगरना उद्यानमां पढंन्याड्यो.

इथे अहिं ते अक्सरे कामथी पीना पामता मनुनेगेगजाण पोतानी दाम्नीने नचीतन-
चीन वस्तुउं थापी वसंतथी पांभे झांकळी, वसंतथी पण विचार करी दारमीने कडेवा लागी.

“दे जई! राजा नवीननयीन वस्तुन म्हाग घरे शामाटे मोकले ठे?” वासीए कथुं. “हे चंइसुगी! राजाए प्रीतिपात्र एवा ल्हाग पतिने पोताना म्होटा कायने श्रथं मोकल्या ठे ते थुं तुं नथी जागलां? मोटेज राजा ल्हाग घरनी चिंता करे ठे.” वासीनां श्रायां वचन सांज-ळी वसंतश्राए विचायुं के. “हा म्हाग पतिनुं चिंतयन एने खेरखरं ठे, आ राजानो म्होटी प्रसाद ठे.” एम विचारगे तेजे दामाए श्रायंळी सयळी वस्तु लर लीधी; कारण के श्रति का-मांयपुरुसो उग गंयांगय ठे. आ प्रमाल राजाए इष्टवस्तु मोकलवाना श्रने कुशळवार्ता पूठवा ना बहु उपायांथी. फंटे राजा क दिग्ना आशामाने आशामां दुःखथी निर्गमन कर्मा.

एक दिवस कामांश्रथी नत गण्वां श्रने विंयकरदित चनेलो मदनवेगचूपति पोते एकलो वसंतश्रीना घंग प्राळी, ते वस्वत यमंतश्राए राजाने जोइ श्रंतःकरणमां बहु द्वेप ठतां उपर थी गादस्वत देवान्। आगन श्राग श्राविक बहु जक्ति करी; पठी चूपतिए प्रसंन श्रने कथुं. “दे चंइसुगी! म्होटे वचन सांजळ. तुं रूप करीने रतिगमान ठे अने हुं कामदेवसमान छुं, मोटे जो पूंगुपुन्यायांथी प्राएणा चंनो संजोग श्राय तो निश्चे विधातानो श्रम सफळ थयो कंदेवाय.” नृपतिनां प्रावां वचन सांजळ। चिंतमां श्रत्यंत खेदपामती वसंतश्री विचार करवा

आगी. "आ गता ये अंभे हे जगगाहित नुं तंथ्री शं कर्तुं आ! म्हारे आ गताथ्री नितामणि
समान कीतनुं जी रीते महण कर्तुं? निशे कीलनिना म्हीतुनो जन्म श्रेष्ठ नथ्री. कर्तुं हे के:-

अयंताउ पावगर्भनि, जया उययमागया ॥

तया इच्छितानं पचा, सम्मं जाणाधि गोगमा ॥

अर्थ:- (जगयान गीतमने कडे हे के)- हे गीतम! म्हारं अनंत पाप समूहो उदय आणे
त्पारे जीवो स्वीपणाने पासे हे, ए तुं निशे जाणंजे.

जे राजा परसद भट मंपनि आंभे अक्या तोर मष्ट अरु प्राण एगी जे, तांपेण हे म्हाग
कीदरुय माणिकरत्नने मत्तीन नलिं कर्तुं. हे कोदपण पणो उपाय स्तुं के जेथी म्हाकं शील
सज्याप अने राजा परसद अरु पोताने पर चाटयो जाय.

आली रीते विचार कमी कायटथी इधित मुलवाळी वसंतथ्रीए कर्तुं. "हे स्वामिन! आ
म्हीतो प्रसाद थ्यां जे आप म्हारे पर आळ्या." राजाए कर्तुं. "हे चंद्रमुक्ती! तुं मने (मदन
येग नामना नूपतिने) येवन कर, जेथी त्याग सज्या मनोरथ जट सफल थाय." वसंतथ्री
ए कर्तुं. "हे राजदिगेमणि! उचमसुळमां उलय भणती कुळ्यामुठने पोतानो पति जीव

तो वतां ए कृत्य करवुं केम घटे?" नूपतिए हसीने कहुं. "हे भइ! त्वारा पतिने मरण नि-
मिने में अति विशम आज्ञा करी ठे, कदापी जो ते जीवतो आवडो तो तेने कोइ पण उपाय
श्री मारी नाखीश. माटे हे जोळी ! तुं सर्व विचार त्यजी दइ मने सेव." वसंतश्री विचारवा
लागी के, "कामातुर पुरुयोने धिक्कार आठ ! धिक्कार थाठ !! के जेठ नहिं कहेयायोग्य कार्यने
प्रगट करे ठे. कहुं ठे के झोधी, आतुर, रोगी, रागी, उन्मत्त अने मरवा तैयार धएलो एटला
पुरुपोना स्वभावो प्रगट थाय ठे. अशुभ कार्य करवामां विलंब करवो ए शुभनुं कारण ठे."
आम विचार करी वसंतश्रीए कहुं. "हे नृप ! हाथमां आवेला वांछित कार्यनी उतावळ शुं
करवा करवी जोइए ? ज्यांसुधीमां ते म्हारा पतिनी शोधं मळे त्यां सुवी धीरज राखो, अति
उत्सुकताश्री प्राप्त थएलुं कड्याण पण उतावळ करवाश्री तत्काळ नाश पामे ठे." राजाए वि
चार्युं के, "आ म्हारे वश थयेली देखाय ठे, कारणके ते पोताना पतिना मरणश्री पोताना
घरे कोइ न आवे तेनुं निर्नयपणुं इच्छे ठे; माटे कपटवने तेनो शीघ्र उपाय करुं." आम धारी
राजा हर्ष पामतो पोताने घेर गयो. पावळ पोतानी बुद्धिना वळथी शीलनुं रक्षण करनारी
वसंतश्री विचारवा लागी के, "जो हमशां प्राणनाथ आवी पहांचे तो बहु साहं थाय."

ह्ये एम वर्युं के शुद्धबुद्धिवाळो हरिचक, कुसुमश्रीनि उद्यानमां मूकी पोते एकलो पो-
 ताना घरनुं चरित्र जोग्या माटे पोताना घरना वारणा आगळ आची गुतरीते सांजळ्या ला-
 म्यो. आ वयेंत वसंतश्री पोतानी मखीनि कहेती वती के, “हे जेडे! म्हाग प्राणनाथ हेजु
 मुधी आख्या नही तो हुं ही रीते गीलनुं रक्षण करीश? जो कदापी ते आची पद्विचडो तो
 आ दुष्ट राजा ते म्हाग प्राणनाथने मारी नांगशे. हा! मखी! सांभळ. हुं वडे वाजुधी मदा
 कष्टमां आची पही छुं. निशे म्हाहं मग्न प्राप्त थपुं वे.” हरिचक पोतानी प्रियानां आवां कु-
 लने योग्य वचन सांजळी श्रव्यंत दर्ये घामतो ठतो पूर्वता पुन्यनी पेजे तुरत तेनी आगळ प्र-
 गट थयो. पतिने पोतानी आगळ आची उजेलो जोड रोसांचित थण्ळी वसंतश्रीए तेनी आ-
 गळ कुदाळ समाचारपूर्वक राजानुं सर्वे चरित्र कळुं. हरिचके पण प्रयाणश्री आरंज्नीने घरे
 आख्यामुधीनुं सर्वे वृत्तांत यथाश्रीते कदी दीधुं. कारण म्हेहने स्थाने गुप्त राख्या जेनुं भुंवे?
 थर्यात् कांश नथी. पठी वसंतश्रीए पोताना पतिनी साथे कुसुमश्रीनुं लग्न थपुं सांजळी पो-
 ताना पतिने कळुं. “स्वामीनाथ! उद्यानमां रदेडी म्हारी व्हेनेने तमे थदिं केम न लाव्या?
 हुं ते म्हारी व्हेनेने मळ्यामां बहु उलंकवाळी छुं, तेम मनमां एम नदी जाणशो के ए शोभ्य

ना दुःखथी मनमां खेद पामशे. एवे ठेकाले मूर्ख माणसज क्रोध करे ठे; कारणके फळ मळ्ळुं ते तो पोताना कर्मने आधीन रहेलुं ठे.” एम कही वसंतश्री पोताना स्वामिसहित उद्यान तरफ चाली. वसंतश्रीने आवती जोइ अत्यंत प्रसन्न ठे मन अने सुख जेवुं एवी कुसुमश्री पण तुरत वसंतीश्रीना पगमां पदी. जो के शोक्यपणुं ए घणुं मलीन ठे, तोपण वसंतश्रीने अने कुसुमश्रीने परस्पर एवो प्रेम उत्पन्न थयो के जेथी लोकमां ‘तेउ वने बहेनोज ठे’ एवी तेमनी प्रसिद्धि थइ.

पठी दरिबळे पोतानी वने खीउनी साथे कांइ पण हितकारीकार्यनो विचार करी. एक पुरुषने राजानी पासे पोताना आगमननी खबर आपवा मोकळ्यो. ते पुरुष राजानी पासे जइ कहेवा लाग्यो. “हे नरेश्वर! आपे आ नगरथी जे पुरुषने लंकां विज्जीयणेने आमंत्रण करवा मोकळ्यो इतो ते हरिबळ त्यां विज्जीयणी पुत्रीनी साथे लग्न करी आजे आपना प्रसादवने कुशलताथी अहिं उद्यानमां आवेल ठे.” राजा ते पुरुषनां आवां वचन सांजळी मनमां अति खेद पामतो विचारवा लाग्यो के, “धिक्कार ठे! धिक्कार ठे!! में धार्युं इतुं कांइ अने जाग्ययोग्यथी थयुं काइ! विज्जीयण के जे लंकानो राजा ठे तेनी पुत्रीनी साथे एणे इी रीते

लस कर्पु? क्षाप द्वाय आ शुं श्रयु? शुं ए सत्य दशे?" आ प्रमाले विचार करता एवा राजाए हखिलेने महोद्ययपूर्वक नगरमां प्रंगदा कराग्यो.

पत्नी भूपतिण मल्हारपूर्वक बहु मान थापी हखिलेने पूछ्युं के, "तमे लंकामां दी रीते गया थने दी रीते पावा आख्या? दखियेके कळुं. "स्वामिन! थापनी आज्ञा लव हुं अदिथी घाब्यो अने कंठद्वेक दिवते समुझे कति पहांल्यो; त्यां हुं न तरी शक्याय एवा भयंकरसमुझे कठि जठ मनमां चंद्रग पामतो वेगे दतो, एवामां मं कोडाएक राक्षसेने थावतो जोग्यो, मं तने नमस्कार करी लंकामां जवानो उपाय पूछ्यो एठने तेणे कळुं के, "दे सत्पुरुष! सांभळ. जे पुरुष लाकलां एकठां करी तेमां वळी मरेजे ते लंकामां पदंजि ठे." तेनां थायां यचनथी हुं लाकलामां वळी गयो, राक्षसे म्हाहं शच लव विन्नीपणनी थागळ मूक्युं, म्दारा थियथी म-सदा थाण्णा विन्नीपणे पोतानी शक्तिथी तत्काळ मने जीयतो करी पोतानी कुसुमथी ना-मनी पुत्री परणानी, म्हांटा उद्ययथी विवाह करी मने दिव्य यथावंकार थाण्णा; पत्नी मं विन्नीपणं कळुं. "स्वामिन! यिलासपुरना राजाए पोतानी पुत्रीना विवाहने थथं निमंत्रण करवा मोटे मंनं मोकल्यो ठे, मोटे थांप त्यां आयवुं, तेथी राजानी घणी शोभा थदो." वि-

भिषणें कहुं, "तमे आगळथी जाउ, हुं पोते विवाह उपर ते मित्र भूपतिना नगरने विये जरु थार्यीश." फरी में कहुं, "न्हारा राजाने विश्वास आवे तेवुं मने कांइ एघान (नीशा-नी) थापो." म्हारां थावां वचनथी धिन्नीरणे मने पोतानुं चंद्दासनामनुं खज्र आप्युं." पवी तेमले विद्याना वळथी मने खीसहित ऊट थद्धिं पद्दोचतो कयो." हरिवळे थ्या प्रमाणे कही चंदादासनामनुं खज्र राजाना दाथ्रमां थाप्युं, राजाए पण कन्या अने खज्र जोइ तथा युक्तियुक्त सर्व यात सांनळी हरिवळनुं कहेलुं सयळुं सत्य मान्युं. कारणके जेम कपुरमां मळेदी धुळ कपुर जेवी देखाय ठे, तेम सत्यना थाधारवाळुं असत्य पण सत्य जेवुं देखाय ठे. जो के कागमाना सरखा मंत्रीए हरिवळनुं वचन मान्युं तो नदी, तोपण कांइ ठळ न मळ-वाने लीधे 'तेवुं वचन सत्य ठे.' एम कहुं, कहुं ठे के:-

नृपसर्पपिशुनचौरशुशुरश्वापदारिद्राकिन्यः ॥

इथा अपि किं कुर्युर्द्युतं विना निःफलरंजनाः ॥

अर्थ:-राजा, सर्प, खळ, चोर, डुष्ट, देव, शिकारीपशु, शत्रु अने शाकिनी ए डुष्ट जंतुच पण ठळ मळ्याधिना थारंजरहित पडने शुं करी शके? थर्थात् कांइ करी शके नदी.

राजा मनमां विचार कना लाग्यो. "दा! में तेने विकट सकटमा नाख्या उता क्य
 म्भारा वचनथी अग्रिमां कंवापाल कयो, मांटे म्भेग्गर म्भारे ते मानया योग्य थे." आ प्रमा-
 ने विचार कही गजाण गजासां प्रगट कहुं के, "अदो! एणे पोतानी प्रतिज्ञा पूर्ण कही थे!
 एंनुं सीताग्य आश्रयस्वगी थे! पोताना कायने विंध ए म्भूहागदित थे! पोताना म्यामीनुं का-
 ये कय्यामां एंनुं आश्रयस्वगी चातुर्यं थे! मांटे ए म्भारे म्भेग्गरो परममित्र थे." आ प्रमाणे
 राजाण प्रसंगा कय्यापूरुंक बहु म्भहार कही हस्त्रिळने म्भंटां उल्लस्य कही तेने घेरे मेगळ्यो.
 लोको पण हस्त्रिळना आया चम्बिने जाली इयं पामता वता गामेगाम इमेझां इस्त्रिळना
 गडने गावा लाग्या. तीव्र कामंडयत्री इगायेसो राजा पण इस्त्रिळनां आवां लोकोचर चस्त्रि
 जोड अनुरुमे अति मंत्र श्रड गयां.

एक दिवस गजाणा बहु मान्यने वश्य श्रड म्भेजा अने शुद्धबुद्धियाळा इस्त्रिळे पोतानी
 वंने म्भीनुण ना कला उतां मयं सामग्री तैयार कही जयिज्यामां अन्वयतो विचार कयो विना
 प्रयान विंगेरसहित राजानं जोजन कय्यामांटे आमंत्रण कर्तुं. जोजन अवसरे नयानया वेपने
 धारण कही वंने म्भीनुण पोतातुं चानुर्य देनाइया मांटे पीरसया विंगेरे कार्य कर्तुं. वंने म्भीनुने

देखवाथी झूपतिने कामदेव उत्पन्न थयो के जेशी कुनीतिने लीधे लोकमां अपवाद प्रसरे ठे. “आवी वने खीनु हरिबळने क्यांथी प्राप्त थइ?” एम विचारकर्तो राजा जोजन करीने पोताने धेर गयो. उष्टमनवाळो प्रथान राजाना अग्निप्रायने जाणी कहेया लाग्यो. “महाराज! म्हारुं यचन सांजळो. हरिबळनी वने खीनुए स्नेहने लीधे नवानवा वेप धारण करी जोजन अचसरे आपनी जक्ति करी ठे.” प्रधाननां आवां यचनथी अति स्नेहयने व्याकुळमनवाळा राजाए कळुं. “प्रथान! तमारी युद्धिनी हरिबळने मारी नांखवानो उपाय शोथी कदातो.” उष्टात्मा मंत्रीए कळुं. “स्वामिन! हरिबळे अग्निमां प्रवेश करयानुं कळुं, ते तेनुं वचन आपणने ठेतररूप जाणो; कारण जीवो अग्निमां प्रवेश करवाथी जीवता रडे ए वचन सत्य केम होय? माटे यमराजने बोलाववाना मीथथी हरिबळने अग्निमां नांखीए.” राजाए कळुं. “हे बुद्धिनियान! तमे आ सारी युक्ति शोथी कदातो.

एक दिवस झूपतिए हरिबळने बोलावीने कळुं. “हे सत्पुरुष! असाध्य कार्यमां ल्हारीज शक्ति चाले ठे, बीजानी चालती नथी, माटे तुं अग्निमां प्रवेश करी यमलोकमां जइ देयतानु सहित यमराजाने आमंत्रण करी थाव; कारण अग्निमां प्रवेश करवाथी साधी शक्याय एडुं

कार्य फक्त त्दाराश्रीज साची प्रकाय थे, कलुं ठे कै-सिंदनुं, सादगीकलुं, गुजननुं, मेघनुं, चंडुं, सूर्यनुं अने अग्निनुं, ए मयकलुं पराक्रम एउने विपज झंग ठे, वीजाउने विरि झंगुं नथी. माटे दे सालिक धिरोमणि! म्हालं आ साय्यकार्य तुंज कर." राजानी आची आझा सांनळी हरिबळे विचारुं के, " निधे आ कुमंथीनुं कार्य ठे. प्रथम ए डुट मंत्रीनी बुळ्थी राजाण मने असाथ्य कार्य वताव्युं व्तुं, मांटे धिणार ठे! धिणार ठे!! मं तेनें नोजन कराव्युं तेना फळने. हा ए योग्य ठे. कुयात्रेने नोजन कराव्यानुं एज फळ पंटे ठे. कलुं ठे कै:-

उपकृतिंग गलानां, वोपस्य मदीयसो जयति हेतुः ॥

अनुतुलानरणेन दि, कुर्वति व्याथयोऽप्यथंम् ॥

अर्थ:-बळ पुरुयने उपकार कर्चो ए म्थेडा वोपनुं कारण थाय ठे. जेमकं योग्यरति चालनाथी व्याथीउ कथारं कोप करे ठे. ॥

प्रथम मं जेम अग्निमां प्रवेश करी लंकामां जयानुं विंगे गोडुं कळी वताव्युं व्तुं, तेम आ पण तेतुंज कळीद." एम धिचारी हरिबळे राजानुं कळेळुं सर्व अंगिकार कर्चुं. पळी तेंणे घेरे जइ ते सयंकी वात पांतानी बडे खीउने कळी. बडे खीउण उबको आणीने कलुं.-"दे

नाथ! श्रमे तमने पारी राजानुं यचन मान्य करवानी ना कड़ी इती उतां तमे तेनुं यचन शा मांटे मान्य कर्पुं? श्रमे अमारी बुद्धिची तमारुं कांइ पण सारुं करशुं. हे नाथ! आप दीर्घ-काळ ज्ञीयो.” इश्विळें कशुं. “सपळुं सारुं श्रेशे, तमे कांइ पण चिंता करदो नदीं.”

पवी राजाए पांतें पूर्वे संपादन करेला सुयशरुप शरीरिने अस्मरुप करवा मांटे नगरनी चदार ताकनांती जाग्यलमान चिंता करारवी. इश्विळने चिंतामां प्रवेश करवाने वयते तेने धडु मानपूर्वक श्रादरुत्कार आपवा मांटे तच्चा गेतानी खात्री करवा मांटे राजा मदनेवेग अने प्रधान त्यां श्राव्या; पवी बुद्धिमंत एवा इश्विळें धैर्यत्री चिंताना अग्निमां तुल्लाळ राजा अने प्रधाना देवतां प्रवेश कर्यो. लोकें जोगा हता एटलामां तो ते अस्मभूत श्रइ जतो ज-णायो, एधी लोकें “शा दिपरीत थयुं.” एम कहेता कहेता हाश्कार करवा लाग्या; परंतु राजा अने प्रधान तो बहु हर्ष पाग्वा. “सलना अने लक्ष्मीना लोकनी एवा राजाए दुष्ट मंत्री ना विचारधी इश्विळने अग्निमां नांख्यो.” एवी लोकेंमां राजानी बहु निंदा श्रवा लागी. हेये इश्विळें चिंतामां प्रवेश करती वयते जळ्याधिटीत देवतानुं स्मरण कर्पुं, तेथी ते देवताना प्र-ज्ञानधी बळ्यो नदीं; परंतु निर्मळ कांतिवाळो श्रइ अहदयरुपे कोइ स्थानके र्ही संध्याकाळे

भीम भीम पोलाने घेर गयो; त्यां तंने तेनी स्त्रीच जेव्हा अंत विस्मय पामती वती केव्हा
 लागी के, "असाक पुन्य आर्थपेक्षाही तं ने असागे पति कुडाळाची पावा घेर आया."

पत्नी दखिळ येने चड्ढे स्त्रीच जेव्हासां परस्पर वातो करता जाता तेव्हासां कामाग्निही तस
 पाळतो राजा मदनंग दखिळना घेर द्याव्या. मदनंगानं वृग्धी आयतो जोर चड्ढे स्त्रीचण ह-

शिखळने कर्तुं. "स्वामिन्! आप गुन रीति संताइ रही असाकं चालुये जुठ." दखिळ स्त्रीचिना

लड्या प्रमाणे गुत रीति संताइ भोग्या लाग्या. पत्नी घग्नी अंदर आची पदंनिला राजानी चड्ढे

स्त्रीचण आरतनादि आपल्याची बद्द तक्ति करीते पूळपुं के, "दे स्वामिन्! आपना चरणतुं आ

ननु शा हेतुची थपुं दे?" राजाणं गांफानी पेठे हास्य करीते कर्तुं. "दे कड्याणीचि! शुं तमे

नथी जाणतां के हुं तमने मळ्यांनं माटे बहु उल्कंठित थयो छुं?" एज कारणथी हुं तमने

तेंप्या माटे यदि ओल्लो छुं." स्त्रीचण कर्तुं. स्वामिन्! आपे कर्तुं ते योग्य नथी; कारणके

रसतासां राजा सेयक लोकांनं पिता समान वे, जो के मनुष्येने देयांगना समान परस्त्री त्य

जया योग्य वे तो पत्नी पुत्रीना समान पत्नी सेयक स्त्री विडेये त्यजवी जोडाण; माटे दे मळा

राज! तंने या खोटा कदाप्रदथी विराम पासो. असे प्राणांति पण शीत खंफन करणुं नदी.

कारुं ठे के:-

वरं धृंगोतुंगानुगदुरुःशिरयःरिणः कापि वियमे, पतित्वायं कायः कठिनश्चदंतैर्विंदद्वितः ॥

वरं दस्तौ न्यस्तः फणियतिमुखे तीक्ष्णदशने, वरं बन्दौ पातस्तदपि न कृतः शिलयिलयः ॥

अर्थः-म्होटापर्यंतना उंचाशिखर उपरथी कोइ पञ्चरवाळा वियम प्रवेशमां परतुं मूकी आ वेदना करुका करी नाखवा, तीक्ष्णदाद्ववाळासर्पना मुखमां दाथ घालवो अथवा अग्निमां ऊंपापात करवो ए सर्वं सारुं, पण शीळनुं खंनन करवुं ए सारुं नथी. वळी कड्याणना इच्छ-
नार पुरे इमेदां न्यापने विषे वर्तवुं, परंतु अन्याये चालवुं नही; कारणके न्याय, एज सर्व सं-
पत्तिनुं कारण ठे. नीतिमां कहुं ठे के:-

द्रुमेपु सलिलं सर्पि, नरेपु मदने मनः ॥

विद्यासम्पत्तनं न्यायः, श्रियामायुः प्रकीर्तितम् ॥

अर्थः-वृक्षेने पाणी, माणसने घी, कामदेवने मन, विद्याने अभ्यास अने लक्ष्मीने न्याय
एज आयुष्य कर्देलुं ठे.

आ प्रमाणे यजे स्त्रीठे ए युक्तिनां यचनथीराजाने प्रतिबोध पमान्वा गांड्यो पण कामदेव

एष पृथने तदा धर्मोऽसौ राजा प्रसिद्धोऽपि पाम्यो नर्दीः उल्लसो ते तो तंलनी प्रार्थना कन्या ला-
 ग्यो, तार्यो जतां एण भगोरे तंजे स्त्रीगणायी उभा नर्दीं र्देतां बळालकार कन्या मांशुधो, त्या
 रे कुमुमश्रीए पोतानी नियाना वंछे करुनि धंवनधी तंजे वंघी लीधो अने त्याकनी विंगेना
 प्रद्वारधी एयो कुव्यो के जेथी कुलध पुरुषोनी पंठे दीर्घकालसुधी पोषण कंळ्या तंजा दांता
 पनी गया. अति गाढधंवन अने दांतना पानी नांगला विंगेरनी पीनाथी अर्थत दुःखी आ-
 लो मधुनंगराजा मनमां खेव करतो बहु करुणायुक्तदाच्यथी रंवा लाग्यो; पनी कुमुमश्रीए
 “हे राजन् ! तं पापनुं फळ जोपुं? इगे आयुं करीश नर्दी.” एम कदी वयाथी तंने ठोनी
 मूस्यो एटलं अल्पंतदोक करतो, लळाथी नीनुं जेतो, पम्तायो करतो अने बहु नंगोवायिलो
 ते राजा पोताने धंर गया. त्यां वाली र्हेली रात्री निवृत करी प्रजांता कांड मीपथी गन्वयेन
 सुखने हांकी सन्नामां आय्यो.

इये अतिं दखिल पोतानी लीचनुं चरित्त जोड धरमांथी बहार आयी कंळ्या लाग्यो.
 “अयोग्य कार्य करुनारा चृपतिं तंम ए योग्य शिक्षा करी, मूर्ख माणन सुल्ल जाग्याविना
 द्यारे एण पावो जतो नधी. ए राजा आयी रीति कुमांगं चाले उ ते अकल्पनुं कारण दुष्ट

बुद्धिवादी मंत्री थे. कर्तुं थे के:-

बह्नि नरिंदचित्त, वरकाणं पाणिभ्रं च महिलाउ ॥

तत्रथ वचंति सया, जल्पय धूत्नेहिं निचंति ॥ ? ॥

अर्थ:-बेल, राजानुं चित्त, कथा, पाणी अने स्त्रीउ ए सर्वेन धृतंपुरुषो ज्यां लइ जाय त्यां नित्य जाय थे.

जो ते दुष्ट पुरुष जीयतां रडे तो ते पातानी प्रजाने कोइ पय प्रकारे बोद्धेशे नहीं, माटे अनर्भनूल एया ते दुष्टने मूळमांथ्री उखेर्नी नांखवो जोइए. आर्वी रीति पातानी अने स्त्रीउनी साथे विचार करी अने स्मरण करवाथी आर्वी पहेंचिला देवताना प्रनायथीपोतानुं दिव्यस्वरूप बनायी ते हरिचळ, अयंकरआकृतिने धारणकरी रहेला ते उम्नीद्वार सरखा देवतासहित प्रजाति राजसत्तामां गयो, अने राजाना पगमां पर्दीने नमस्कार कर्पो. स्वर्गमांथ्री उतरेलानी पवे ते दिव्यरूपवाळा हरिचळने जोइ नगरवासीलोकसद्धित अत्यंत विरमय पामेलो नूपति विचार-वा लाग्यो. "म्हारा पापीष्ट कार्यने धिक्कार थाउ! धिक्कार थाउ!! निश्चे एनुंअ कार्यं निदोय देसाय थे; कारणेके में तेने प्रत्यक्ष जोतांजोतां अरमरूप बनाव्यो इतो उतां ते पावो थाव्यो."

आ प्रमाणे विचार करी मरनेयोगजाण दृष्टिज्जेन कर्हं.—“हे मदारसादभिक ! तूं अहिं
 डी रीते आर्यो? अने त्यागे आंचो दिव्येवर केमं वेव्याय ठे?” इत्थिनंठ कर्हं. “हं जेटलागां
 अग्रिपी जन्ममर अंचो तंटलासां यमराजाना संयकोण मने तुगत यमराज पांचे पंचांचाड्यो.
 यमराजा म्हाग उपर प्रसन्न भयो; तेना प्रनायची हं आयो अद्भुत दिव्यआकृतिवालो अयो हं.
 काणके साहसिककट्टरी प्रसन्न आण्ळां वरताच शुं नथी आपता? में ते यमराजानी नाहिं वर्ण
 वी अकार्यणी मळा समृद्धिने गोडते समृद्धिने मद्बल्यजिह्वाची हो रत्नाग पण वर्णची अके नथी
 तोपनी एक जिह्वावाळो हं तो डी रीते वर्णची अकुं? ते यमराजानी संयमिनी नामनी नगरी
 ठे, त्यांचे राग्य करे ठे; तं नगरीमां निवास करुनाग लेकांक्षमेगां इयुक्त रंद्द ठे, इत्थेवि मने
 वेरताच तेनी निगंतर संव्या करे ठे तो वीजाच तेनी सेया को तेमां तो शुं कडवुं! यथां वर्णने
 करवाची शुं? परंतु घणलोक पण तेने स्वाधिन ठे, अत्यागे आ जे म्दारी पांचे उजेळो ठे ते
 यमराजानो चंरुनामनो प्रतिहारी ठे, यमराम जेना उपर प्रसन्न भयो तेने कट्टयवृक्त समान ठे
 अने तेना उपर कोण पाग्यो तेने काळकर ठे, कर्हं ठे के:—

यस्मिन् रुष्टे नयं ज्ञान्ति, तुष्टे नैव धनागमः निमदानुप्रदो नस्तः स रुष्टः किं करिष्यति ॥

पथः-ते मा गच्छा ओषधी धीजानं राध उरज इतो तर्था. द्रव्यद्वन्द्वी यज प्राप्ति श्रयी
 नवी, तं विदुः तं तनुभव एवा तर्था ते नान्यत्र कोच रांनं तंरागं शुं हरी शक्ति? श्रथान
 यद्वैरी शरं जनी.

शैतं यमराजना तदी मला समृद्धी दीर्घाः तदी हुं म्हाग नैत्रानुं मरुतगुं नानुंछं. ले-
 क्क पत्त एगज इरं उ इ अं यदोर जेषुं ते जस्मिन्धी एव यदोर सादं डे. मद्दाराज ! भं प्रा
 प्ती शक्त्या यमराजं वृत्तिरपनरेकं श्रमंत्रण कर्तुं, ते यतंत अति प्रमत्त श्रयज्ञा यमरा
 जंरा मल कर्तुं रे. - ए योस्य डे. हुं स्यां आरंशः; एतंनु एकवार मदनवेग नृपति पोताना
 प्रथम विना नानुभवस्ति अति श्रमं तो हुं तेनी योग्यनक्तिर्धी पुत्रा करीनि पवी त्वां
 प्राडुं. एम एमराज एति दिव्यरूपार्थी कत्या, सुंदर त्राभृश श्रेयं मनोहर कय गिरे
 यत्नु यतिनि भते यतुं डं " आ सपत्तुं राजादिनि श्रापज्ञो." कर्तुं ठे के:-

विषां श्रेये रथे युद्धे, दुर्गिणोरे गृहे न्हे ॥

द्विस्त्रीं तेषसाः दिंतु, नेतुत्वास्तिं पत्नम् ॥

शर्मः-शतुंते धंशन करयानां, शतुंतेो यय करयानां, दुर्गां, दुर्गद्वयं करयाना, अ-

ने दुःखसमयमें देखक लोको हेतु पामे ठे ए सपके कर्क श्रुतिकारणु ३०० ३.

“दे हरिकळ ! त्वारा चूपतिने परिवारसहित थदिं मोकलजे.” एम कळी यमगलाए मने अदिं मोकळ्यो ठे. यळी यमराजाए आपने बोलायया मोटे, मने मार्ग देव्याफवा मोटे अणे बहु मान व्हांयया मोट म्हारी साथे आ पोताना प्रतिदारीने मोकळ्यो ठे. हे स्वामिन् ! आ विजयप्रजायवाळा प्रतिदारीए मने वेगथी थदिं आपयो ठे, मोटे तेनी ज साथे आप यम राजाना नगप्रत्ये जाठे; कारणके सज्जन पुरुषो परोपकार करवामां तत्पर होये ठे,” पवी प्रतिदारी (वेयता) ए पण हरिकळना कडेया प्रमाणे मदनेयगचूपतिने सर्व समाचार कळ्या, कारणके वेयता कडे ते मान्य गणाय ठे. वेयताए कडेलां वचनो प्रयानसहित चूपतिए सत्य मान्यां. कारण गुत विचारने ब्राम्हा जाली शकवाने समर्थ थता नथी तो पवी माणसो तो धीरीते समर्थ थाय ?

पवी लोन्नथी थ्राकुळ थ्राकुळ थ्राकुळ मनवाळो चूपति नगरवासी लोकसहित कडेया लाग्यो के “हे हरिकळ ! मने यमराजनी नगरीमां जवानो बहु उत्साह थयो ठे; मोटे नगर नी वधर व्हेदी ज्वागळ्यमान चिता करायो के जेमां प्रवेदा करीने इं थ्रा नागरीक लोको

सहित ऊट यमराजनी नगरीमां जाउं." पठी हरिवल्ले राजानी आझा प्रमाणे चित्ता तैयार करावी, तेमां नगरवासी लोकैलहित राजा जेटलामां प्रवेश करवा तैयार थयो तेटलामां हरिवल्ले विचार्युं के "में आ शो वृथा अनर्थ आरंभ्यो? एक पर्चेडिय जीव हणयात्री पण नर-कमां परुवुं पदे ठे. थावकोने कोइ अपराधी जीव मारयो होय तो ते कदापी योग्य ठे, परंतु अपराधरहित जीवने मारयो योग्य नथी. ह्ये आ निरपराधी जीवोने वचाववानो शो नया य थाय? आ प्रमाणे हरिवल्ल विचार करतो इतो, एवामां प्रतिहारीदेवताए राजाने कहुं. "हे राजन्! तमे उतावळ करी आ प्राप्त थएला फळने हारी जशो नहीं, जो तमारे फळनी इद्या होय तो म्हारा केश्या प्रभाशे करो. शमारी महाराजा अति विरम ठे, माटे त्यां योग्य रीति जवुं जोइए; तेथी जे पुरुा आपने मान्य होय तेने प्रथम मोकलो अने पठी आप जाउं." प्र तिहारी देवतानां आवां वचन सांभळी कुमंत्री विचारवा लाग्यो के, "प्रथम जवाथ्री मने पूर्णे इच्छित फळ प्राप्त थशे. कारणके कोइ स्थानके आगळत्री जनाराने संपत्तिनी प्राप्ति अने कोइ स्थानके पाठळधी जनाराने विरत्तिनी लाज थाप ठे. कोइ वल्लते धुंते अने कोइ वल्लते बुद्धि मान पोताना कार्येने साधे ठे. कहुं ठे के:-

वाने पाने दायने, द्याव्ययानि आजने सनास्थाने ॥
ऋषिक्रयेऽतिथित्ये, राजकुले पूर्णफलमायः ॥

थर्थः—वान, पान, दायन, व्याख्यान, ज्ञोजन, सनास्थान, ग्वरीद, वेत्याज, पराणो धने
राजकुल एटलाने विथे जे पेशेजो जाय तेने पूर्ण दान्न प्राय ठे. कळी
दान्येऽणणे जयने, मासे तीगि वने च संग्रामे ॥

आरोहेऽव्ययगंदे पुरस्सेरेच पश्चि रात्री च ॥

थर्थः—दान्यधरणयमां, दान्यसंदिरमां, दान्यगाम्यमां, राणीमां, वनमां, संग्राममां, उंचे च
दयामां, नीचे उतरयामां, मांगे चालवामां, धने रात्रीने विथे आगळ चालवुं नदीं. ”

आ प्रमाणे विचार करी प्रयाने कलुं. “ मद्भाग्न ! हुं आ प्रतिद्वारीनी सांथ आगळत्री
जाउं छुं. ” जूगतिण आळा थापी, तेथी प्रयान पेताने कृतार्थ थयो मानी बहु इथे पाण्यो,
पवी जेटलामां यमराजाना प्रतिद्वारी (जलाधिपतीत देवता) ए ग्याजल्पमान यप्रिमां प्रवेडा
कयों, तेदलामां तेनी पावळ दुष्टबुड्वियाळा प्रयाने पण दर्यथी प्रवेडा कयों. प्रयान तल्काळ ज-
स्मरुप थयों तेने जोड अत्यंत दरित थण्लो राजा पण पतंगनी पेठे अप्रिमां ऊरलाया तेपार

धयो, तने हरिचले दयाथ्री ऊट हाथवने पकनी लीवो. एटले राज्राए कहुं के:- "तुं मने शुभ्र
कार्यमां विप्र न कर." हरिचले कहुं. "नरनाथ ! स्वस्थ थइ एक म्हाहं वचन सांजळो. कोइ
पण पुरुष अग्निमां पन्वाथ्री जीवे ठे एम तभारे न जाणहुं, परंतु में ते एक नाटक प्रगट क-
सुं ठे. आ डुष्ट मंत्रीए तमारी साथे खराव मसजत करी कून प्रपंचथ्री मने बहुवार प्राणांत
संकटनां नाल्यो ठे. वळी हे नृप ! ए कुमंत्रिनी डुष्ट बुद्धिथ्री तमे पण दांत पन्वादि बहु दुःखो
सदन कर्यो ठे. कहुं ठे के:-

मा जविठ सो पुरिसो, जो कुमइं देह वीससंताणं ॥

जो परवंचननिष्ठणो, परवयामहिलारइ जो य ॥

अर्थ:-जे विश्वासवाळा माससेने दुष्ट बुद्धि थापे ठे, वीजाडने ठेतरवामां निपुण होयठे.
अने परस्त्रीने विषे प्रीति धरनारा होय ठे, ते माणसो आ विश्वमां न जीवो. वळी

किंकुल अजिनियो जल्य कुमंती कंमंत करणपरो ॥

डुष्टोचि कुणइ सो किं जल्य सुमंती सुमेतपरो ॥

अर्थ:-ज्यां दुष्टमंत्री खराव मसजत करवामां तत्पर होय त्यां सारो राजा शुं करी शके?

अने ज्यां श्रेष्ठ मंत्री उजम ममळत करवामां तत्पर होय त्यां उठ राजा शु कर्ता दीक!

आं इतुथी मं ते कुमंतीने उपाय रची ज्याजलयमानअप्रिमां फंकी दीथो. कारणके
नि, विवयूद अने उर्जेन ए व्रणने कोडपण उपायथी तन्काळ वेदी नांखया मोडण. तमे
रा राजा वो तो अप्रिमां पन्ता एवा आपनी हुं केम उपेका कर्हं? कारण स्वामिनो वेद क-
रयो ए मजा पाय वे." हरिचळनां आयां वचन सांजळी अत्यंत अंका पामेळो राजा मदनेयग
विचार करया लाग्यो के, "हाय हाय! म्हारुं सर्व दुगचरण एना जाणयामां आयुं." आया
विचारथी लजायेके पीसा पामेळो भूपति नीचुं सुख करी मूर्गो नदि पाम्या वतां मूर्गो पा-

म्यानी पेंठे स्त्रीर अड गयो.

पवी हरिचळे तेवा तेवा अति मधुर वचनथी ते लजायुक्त अण्णा नूपतिने गांत पमाड्यो.
मुजनेनो एयो लजाय होय वे के ते इमेशां अपकार कानारा उपर पण दया करे वे. पवी
राजाए पूछुं. "हे हरिचळ! त्हारी आची मदाडाक्ति शात्री अइ?" तेयारे हरिचळे कळुं. "ए
सर्व म्हारा उपर प्रसन्न अण्णा वेवतानुं मदात्म्य वे, म्हारुं नथी." हरिचळनां आयां वचन
सांजळी मनमां अत्यंत विस्मय पामेळो राजा इर्षित अइ पोतानुं मस्तक धुणावतो वतो तेना

चरित्रनुं स्मरण करतां विचार करया लाग्यो के:- "मैं तेनो आटलो वधो अपराध कयों ठतां ते महाशक्तिवंत हरिवळे मने वाळी मूक्यो नहीं, तेम म्हाहं राज्य पण लीधुं नहीं; तेथी ते खरेखर म्हारो उपकारी ठे." आ प्रमाणे हरिवळनी प्रशंसा अने पोतानी निंदा करतो एवो मदनवेग नूपति संसारथी उद्वेग पामेलानी पेंठे बहु वारे पोताने घेर गयो, अने सर्व नगरवासीलोको पण यमराजानी सर्वमिनी नगरी जोवानी इद्या पुरी न श्रवाने लीधे शोक करता अने हरिवळनुं आश्चर्यकारी चरित्र जोइ तेनी प्रशंसा करता पोतपोताने घेर गया. ते दिवस-थी राजा मदनवेगना चित्तमां कोइ अपूर्य गाढवैराग्य उत्पन्न थयो, तेथी तेने सर्व राज्य अ-प्रिय लाग्युं. पठी राजा मदनवेगे उपकारी एवा हरिवळ साथे पोतानी पुत्रीनो म्हेटा उत्सवथी विवाह कयों. इस्तमेळाप वखते तेणे सर्व राज्यसंपत्ति हरिवळने आपी पोते गुरु पासे उत्तम शिक्षारूप चारित्र गृहण कयुं. पठी निरतिचारपणे चारित्र पाळी, सर्व कर्मनो कय करी ठेवट केवळज्ञानरूपलक्ष्मी मेळवी ते मदनवेग राजा मोह पांम्यो.

इहे कांचनपुरनो राजा वसंतसेन पोतानी पुत्री वसंतश्रीनी शोध करतो इतो, एवामां तेणे लोकवार्ताथी हरिवळनुं आश्चर्यकारी चरित्र संभळ्युं. कहुं ठे के:-

वास्तां च कौतुकवती विपदा च विद्या, लोकोत्तरः परिमल्लश्च कुंगनाम्नेः ॥
क्षेत्रस्य विंदुश्चि चारिणि दुर्भियारमेतत्तयं प्रसरतीति किमंत्र लिचम् ॥

अर्थः—आश्चर्यकारी घातां, निर्मल विद्या अने कस्तुरीनो स्यांल्लष्ट सुगंध, ए त्रण पाणी-
मां पमेल्यः तेलना टीपानी पेंड प्रसरी र्वं डे. एमां आश्चर्यं भुं?

पत्नी दमंतमेन राजाए विचार करी प्रवान विंगरे पुरुवेनं पोतानी पुत्रीने अने जमाड
एवा दरिद्रळने तेनचा मटे झोकळ्या. दरिद्रळ राजा पण पोतानी मदांमनाथी शत्रुउत्तनो प-
राजव करतो त्रण लीटमदित कांचनपुर नगरे आय्यो, त्यां वसंतमेन मदाराजोए तेंनं महो
त्मबथी नगरमां प्रवेश कराव्यो. पिता, माता अने स्वजनवंगं वंगंतश्रीनी प्रडांगा करी. पत्नी
अति दर्शित एवा वसंतमेनभूपतिए प्रेमपात्र एवा पोताना जमाड दरिद्रळने पोतानुं राज्य आ
एतुं अने पोति स्त्रीसदित बीदा लड कर्मना मळथी मुक्त थड निरावाच एवा मुक्तिसुखेन पान्यो.

इत्ने शत्रुउत्तना संन्यरूप पर्वताने तोंदी पान्यामां बळसमान दरिद्रळ पुन्यबळथी बडे रा-
ज्यनुं पावन कर्या लाग्यो. राजकन्याउ तेंने पट्टाणीउ इत्ती, ए चिना बीजी पण राजक-
न्याउने ते परणयो इत्तो. ते कधी स्त्रीउत्तनी साथे जेवी रीति देवलोकां इंड शप्तराउत्तनी साथे

ज्ञोग ज्ञोगये तेयी रीते ज्ञोग ज्ञोगवतो ह्यो. :

एक दिवस वनपाले आयीने सन्नामां धेठेला हस्विल्लभूपतिने वधामणी आषीके, “हे स्वामिन् ! आपना उद्यानमां सुगुरु धर्माचार्यं आवेला ठे.” सुगुरुं आगमन सांजळी बहु हर्षित अएला भूपतिए तेने बखान्नरणादि आषी बहु संतोष पमाड्यो; पवी पोते गुरुने वंदन करवा माटे म्ह्येडा उत्सवथी उद्यानमां गयो. त्यां तेषे त्रण प्रदक्षिणापूर्वक गुरुने प्रणाम करीने विनंती करीके, “हे स्वामिन् ! अति हीनकुळमां उत्पन्न अएलो हुं आपना प्रसादशी आ प्रकारनी अतुल समृद्धि पाम्यो छुं, मोटे प्रसन्न अइ मने अनंतसुख आपनारो धर्मोपदेश आपो, केजेथी हुं अनंतसुखनो ज्ञोगवनारो आठं.” आ प्रमाणे कही चरणमां पमेला हस्विल्लने गुरुए कहुंके, “हे राजन् ! तने धन्य ठे के जे त्हारी आ प्रमाणे सुमति अइ. कहुं ठे के:—

केचिद्रोजनभगिनिप्रंधियः केचित्पुरंधीपराः,

केचिन्माड्यविलपेनकरसिकाः केचिच्चगीतोत्सुकाः ॥

केचित् द्युतकथामृगव्यमदिरानृत्यादिवद्वादराः,

केचिदाजिगजोक्षयानरसिका धन्यास्तु धर्मे रताः ॥

अर्थः—केंटलाक ज्ञोत्तननी रचनामां अति गाढबुद्धिवाळा होय ठे; केंटलाक म्हीमुने निरे तत्पर होय ठे; केंटलाक पुढ्य अने श्रंगगगनुं लेपन कन्यामां प्रीति घगवनारा होय ठे; केंटलाक मीतमां उत्साहवाळा होय ठे; केंटलाक सुत, वातां, मृगया, मदिग अने नृत्य विंगोमां आदरवाळा होय ठे; अने केंटलाक अन्व, गज, चळद अने वादन उतर रसिक होय ठे; पंगु जेठ घमने निरे प्रीतिवाळा ठे तेठेजेच धन्य ठे.

हे राजन ! घमना थे जेठ ठे. एक यतियमं अने वीजो श्रावकयमं. या प्रमाणे घमना व-
 षे जेठ जिनेश्वेर कला ठे; ए वंशे प्रकागना धर्मनुं मूळकागण जीवदया जाणवी. ते जीवदयाने
 पाळवा मांटे केंटलाक पुरुषो सर्वजिगति (चारित्र्य) ने निरे गग करे ठे; कागणके ते गगंजिगनि
 धिना जीवदयानुं आराधन थड टाकतुं नथी. जे पुरुष यतियमं पाळवा समर्थ नथीते, सम्य-
 चयसहित श्रावकयमने शुद्ध परिणामथी उतम रीति पाळें ठे. वळी जीवदया ठे मूळ कागण
 जेनुं पणो ते श्रावकयमं पण थार प्रकागना ठे. एम जिनगजे कळुं ठे." थानो सुगुन्ना यमो
 पवेदा सांनळी राजा इच्छिळ अतिदर्शित थयो, अने प्रथम सम्यक्प्रवर्तमानपूयंक अणुवता गृहण
 करीने वाळीना सर्वे मृगयाइविरमणादि वतो दानि प्रमाणे निष्कार्यो. पवी गृहस्वगमने

श्रंगिकार करी गुरुना चरणेने नमस्कार करी हर्ष पामतो उतो पोताना नगरमां आब्यो.
 द्वे हरिवळ निरंतर उत्तम प्रकारे धर्माराधन करवा लाग्यो. तेणे पट्टद वगमावी पोताना
 देशमां अमारी प्रवर्तावी अने माणसेने रत्नप्रज्ञादि सात नरकोनां दुःख आपनारां द्युतादि
 सात व्यसनोने दूर कर्षां; त्यार पठी तेणे तुंबनीमां रहेला अमृतरसश्री रोगादि उपद्रवोने दूर
 करी लोको उपर बहु उपकारो कर्षां. कर्णुं ठे के, -मेषोनुं जळ, चंझुं तेज, वृक्षोना फळोनी
 समूह अने तत्पुरुषोनुं आचरण ए सर्व सर्व लोकोने सामान्यरीते उपकार करनार ठे. वळी
 तेणे पोताना पेशना गानो जिनमंदिरोश्री सुशोभित कराव्या. आची रीते धर्मने मेळवता एवा
 ते हरिवळे पुन्य अने नियुषपलाधी पोतानुं राज्य एक ठत्र (चक्रवर्ती) सरखुं वनाव्युं.

एक दिवस गुणवंत पुरु तेना अध्यानेने विषे समवसर्षां, तेवारे राजा हरिवळ तेमने वंद-
 ना करवा माटे हर्षश्री अध्यानजां गयो; त्यां तेणे गुरुना मुखश्री धर्मदेशना सांजळीने वैराग्य
 वासीत श्रद्ध त्रज लीलसहित दीक्षा लीधी. पठी उत्तम प्रकारे जिनेश्वरना धर्मनुं आचरण
 करतां केवळज्ञान प्राप्त करी हरिवळ राजर्षी शाश्वत एवा मोक्षस्थानमां गया.

॥ इति हरिवळनी कथा. ॥

(श्री महावीरप्रभु कहे ठे के) — हे जगज्जनो ! तमे आ हरिबळना चरित्रनो मनसां विचार करी जीवदयारूप प्रथमव्रतने विषे उद्यम करो. श्री जिनवरना मुलश्री श्रावां वचनसां झळी दर्शित अण्डा आणंदश्रावके श्रावकना जांगे करीने प्रथम अणुव्रत श्रावयुं. ते आ प्रमाणे. “हे नाथ ! हुं निरपराधि व्रसगीवेनि नहिं वणुं, तेम अपराधी एवा व्रसजीवेनि निर्वयनी पेठे क्यारेपण नदिं हणुं; वळी पृथ्वीकाय विंगेरे एकंडिय जीवेनी यतना पण यथादि पांच अतिचार विना म्हारे दंभेडां करवी. ” आ प्रमाणे आणंदश्रावके जावशी प्रथम अणुव्रत प्रदण कर्युं. तेनो आळायो जगयाने पांते उचराव्यो, ते आ प्रमाणे:—

शूलगं पाणाइवायं समणोयासउ पचस्काइ, सेपाणाइवाए दुधिदे पन्नते ॥ तंजहा ॥ संक-
 प्तत्र शारंज्जउथ तउत्तमणोयासउ संकण्णउ जावज्जीयाए पचस्काइ ॥ शारंज्जउशूलगपाणा-
 इवायैरमणस्स समणोवासाण पंच अइआरा जाणियवा न फासियवा ॥ तंजहा ॥ ‘वहे’ वंधे
 इविद्येए ‘अइआरे’ अचपाणवुद्येए ॥

अर्थ:—श्रावक शूल एवा प्राणातिपातनुं पचस्खाण करे ठे, ते प्राणातिपात वे प्रकारनो ठे. एक संकडपथी अने बीजो शारंज्जश्री. तेसां संकडपथी प्राणातिपातनुं श्रावक जीवितप-

धैत पञ्चक्राण करे ठे, परंतु आरंभथ्री स्थूलप्राणातिपातविरमणनुं जीवितपर्यंत पञ्चल्लाण करता नथ्री. श्रावके तेनापांचअतिचार जाणवा, परंतु आचरवान्हों. ते अतिचार आप्रमाणे:—
 १ व्रसजीवोने निर्दयपणे चावकवने प्रहार करयो. २ दोरना विंगेरथ्री निर्पेक्षपणे दृढ वां घवा. ३ शखवने नाक, कान, वृषण विंगेरे कापवां. ४ वळद विंगेरेनी पीठ उपर न उपानी शके तेढलो जार ज़रवों. ५ अवसर थये पण शन्न, जळ, घास न आपवां.

जीवोने उपर कहला पांच अतिचार करनारो श्रावक पद्दलाव्रतनी विराधना करे ठे. वी जाव्रतमां जे पुरुषो आ संसारने विषे सत्य वचन बोले ठे, तेउ व्रण भुवनना जीवोने निश्चे वखाणवा लायक श्राय ठे. जे पुरुष प्राणांति पण असत्य वचन नथी बोलतो, तेनी देवतान पण हंसराजानी पेठे प्रशंसा करे ठे. ते हंसराजानी कथा.

॥ मृपावादरूप वीजाव्रत उपर हंसराजानी कथा ॥

आ भरतक्षेत्रने विषे राजपुर नामनुं नगर ठे, ते नगरने विषे (जेम इंड्रस्वर्गपुरीने विषे राज्य करे ठे तेम) हंस नामनो राजा राज्य करतो दतो. उनमरीते जिंनञ्जाधर्मनुं श्रााधन करतो एवो ते राजा वीजा मृपावादविरमणव्रतने विशेषे भ्दोटा उधमधी आराधतो दतो.

द्वे रत्नश्रृंगनामना पर्यंत उपर उतम पुरुषोए स्थापन करेल्लु श्री आदिनायतुं मंदिर ठे, त्यां श्रद्धेयाननी पुनमने दिवसे यात्रा निमित्ते बहु लोको एकठा थया इत्ता; तेयंघांतो इंसराजा पण प्रयानने राज्यनो चार सांपी पति श्रोदोपरिवार साये लड जिनधर्मनी प्रज्ञानना करतो ह्यर्थी यात्रा करवा चाड्यो. एयो कनो धन्यपुरुष दोय केजे सखीपे आयेला धर्मकार्यमां विलंब करे?

ह्वे इत्तराजा जेटलामां श्रवं रस्ते पहांच्यो तेटलामां पावळी क्रोड पुस्य उतावळो उतावळो आयी निर्नती करवा लाग्यो के, “हे राजन्! आजत्री इसमा दिवसे आपे यात्राने माटे प्रयाण करुं, ते वातसीमानाना देशना राजा अजुने सांचळी, तेथी ते आपनो शत्रु अकरमात्त रागपुरनगरमां आयी, सर्व आयुधवारी सुन्नटोने मारी नांली, चंभार, घोना, दाथी, अने रथसहित सर्व नगरने पोताना स्वाधिनमां करी लीधुं ठे. वळी राज्यासन उपर वेठेलां त अजु नभूपत्तिए प्रयत्तित थएला नगरने अन्नपदान आपी आनंदयुक्त करुं ठे, अने नगरमां तत्काळ पोतानी आशा प्रयत्तीवी ठे; तेथी एकांतमां संताइ रवेला गुमिन्नमंत्रीए श्रंतःकरणथी आपने खबर आपया माटे मने आपनी पासे मोकड्यो ठे; माटे हे नाथ ! द्वे जेम आपने यो-
ग्य लागे तेम करो.”

पत्नी सुन्नटो राजाने कहेवा लाग्या.—“महाराजा ! हवे ऊट आप पावा वळो. प्रगट प्र-
ताप्याळा तमारी आगळ कपो शत्रु टकी र्हेवाने शक्तिवंत ठे ? आप प्रथम शत्रुने नगरमांथी
दूर करीने पवी यात्रा माटे जाच.” तेवारे राजाए निष्कंपचित्पती कहुं.—“हे महात्ताग से-
वकी ! संपत्ति अने विपत्ति पूर्वे केरला कर्मना स्वाधिनपणाथी प्राप्त थाप ठे, तो पूर्वभवना वहु
पुन्यथी प्राप्त थएला जिनयात्राना म्होटा उद्यमने त्यजी वऱ संसारना हेतु एवा राज्यने माटे
कपो मूर्ख पुरुष दोने ? हे महासत्वधारी सुन्नटो ! म्दारुं राज्य नाश पामो अथवा न पामो,
परंतु हुं तो यात्रा करीनेज पावो वळीश; अमथो नही वळुं.” आ प्रमाणे कही हंसराजा नि
श्वलपणे आगळ चाल्यो अने तेनी सेनाना माणसो पोतपोताना स्वजननी संत्ताळ लेवा माटे
पावा वळ्या. जेम जेम सेवक लोको पावा वळवा लाग्या, तेम तेम राजा हर्षपामया लाग्यो.
वेवट एक ठत्र धरनारा सेवकसहित ते दंसराजा एक म्होटा अरण्यमां आवी पहील्यो. त्यां
ते “आ म्हारो उत्तम घोसो, वस्त्र अने आभरणोना लोत्री अने अति क्रूर एवा जिह्व लोको
मने मारी नांखशे एवो विचार करी पोताना ठत्रघरने सर्व उत्तम वस्त्रादि वस्तुचु आपी पोते
एकलो तीर्थयात्रा तरफ चाही निकळथो.

रस्तामां एक मृग राजानी आगळ थड नासी गयो, तेनी पाळळ कोडाक झिल्ल हाथमां बाण चन्विला वनुष्येने धारण कल्लो बतो राजानी पासे आधी कहेवा लाग्यो.—“आ गद्वन वनमां बहु पांदां पदेलां ठे तेथी हुं मृगनां पखलां वेथी शकतो नथी, माटे दे सत्युरूप! ते मृग त्दारी आमळथी नामी गडले वनना कवा कुंगमां पेसी गयो ठे ते मने कया करीने कहे? कारणके ते मृग म्हारी जहय वस्तु ठे.” तेवारे राजा विचार करवा लाग्यो. “जो हुं सत्य कदीदा तो मृगनो वच थडो अने असत्य कदीदा तो वतनो अंग थशे, माटे एने बुळिना वळथी समजावुं.” आ प्रमाणे विचार करी राजाए कल्लुं.

“दे झिल्ल! तुं मने वाला पूठेठे तो हुं तने कहुं हुं के मार्गमां जूलो पडयाने लीधे हुं थदि आधी पख्यो छुं.” झिल्ले कल्लुं. “अरे! हुं एम पूठुं हुं के मृग केनी तरफ गयो ते मने कहे? राजाए फरी कल्लुं. “दे महाजाग! म्हाहं नाम दंस ठे.” झिल्ले कल्लुं. “अरे! तने त्दाहं नाम कोण पूठे ठे? हुं तो एम पूठुं के मृग केनी तरफ गयो?” त्पारं राजाए कल्लुं. “म्हाहं घर राजपुरमां ठे.” तेवारे झिल्ले कोध करीने कल्लुं. “अरे मूठ! हुं जे पूठुं हुं ते कहे, वीजुं वीजुं शामाटे बोले ठे?” राजाए कल्लुं. “जो तुं म्हाहं कुळ पूठतो होय तो हुं कथिय

ज्यांगुथी अल्पपरिवारवाळो संघपति नास्ती जाय.” आवां वचन पोतानी समीपे वृद्धनी लतामां संताइ रवेला बहु चोरोनां सांजळी शोकथ्री व्याप्त थएलो राजा मनमां विचार कर-
वा लाग्यो के, “आ चोरो अहिं विश्राम करबा रहेला ठे, तेउ निश्चे संघने लुंटी अनर्थ करशे;
वळी संघमां साधु साध्वी निर्गरे हशे तेमने पण दुःख पमान्शे. पूर्वे धर्मरुचि नामना अण-
गारने आ चोर लोकोए लुंढ्यो ठे, तो दुं एकलो ए संघनुं शीरिते रक्षण करी शकीश ?” आ
प्रमाणे विचार करतो एवो राजा जेटलामां त्यांज वेतो ठे, तेतलामां दीचीवाळा माणसोस-
हित केटलाक आयुद्धवारी सुन्नटो त्यां आवी पदोव्या. तेमांना केटलाके राजाने जोडने क-
हुं के, “आ चोर ठे.” अने केटलाके तेनुं रूप जोडने कहुं के, “ए चोर नथी, पण कोइ मद्दा
पुरुष ठे.” पवी सुन्नटोए राजाने पूछ्युं के, “हे सत्पुरुष ! तें कोइ पण चोरने वातो करता
सांजळ्या अथवा जता दीठा ठे ? ते संघने लुंटनारा संजळायठे, जो त्वारा जाणवामां होय
तो कहे. केमके अहिंथ्री दश योजन उयर श्रीपुर नामनुं नगर ठे, त्यांना रिपुमर्दन राजाए
संघनुं रक्षण कराया मटे अने चोरोनो वध करया मटे अमने मोकड्या ठे; मटे जो तुं जा-
णतो होय तो अमने कहे. जेथ्री हे मद्दात्ताग ! अमे ते चोरोने मारी नांखी यश अने संघने

रक्षण करवानुं पुण्य मेळवीण.”

सुजटोनां आनां वचन सांजळी इंगराजा धिचार करुवा लाग्यो के, “जो हुं सत्य कहुं तो ते चोरोना वचनुं पाप मने लागे, अने जो आ सुजटोने चोरो न देवाहुं तो ते चोरो संघने पात करवानुं पाप मने आपदो; मोटे हवे हुं थुं कर्तं? राजा आवी रीते निचार करतो इतो तो यामां तने युक्ति मूळी आवी, तेथी तेणे सुजटोने कहुं:—“दे सुजटो! मं चोरोने इटित्री जो या नथी, परंतु तमारे संघनी पासं जया विलंब करयो योग्य नथी; तमं त्यां जड संघनुं रक्षण करो. ते चोरो पण त्यां आवदो. जो तमे ऊट संघनी पासं जड पडंजडो तो तमने अति ध्दोडुं पुण्य धदो.” राजानां आवां वचन सांजळी मनमां आश्रयं पांभेला सुजटो तुरत संघ पासंे आख्या. पत्नी चोगे पण लतामांथी वदार आवी राजाने प्रणाम करी कडेया लाग्या:— “आ लतामां परस्पर दातो करता एया अमने जाणतां उतां तमे ते सुजटोने कहुं नथी, तेथी तमे अमारा प्रालदाता पिता ठो. धर्मरूपसमुजेने इंधित कर्यामां चंइय्योत्सनासमान अने पापना समुद्ररूप अंधकारनो नाश कर्यामां सूर्यकांतिसमान तमारी उजम बुद्धिनी अमे म्नु ति करीण डीण के, जे बुद्धिना प्रजापथी तमे अमाहं अने संघनुं रक्षण कर्युं.” आ प्रमाणे रा-

जानी स्तुति करी चोरो पोताने स्थानके गया. पठी राजाए सवारमां आगळ प्रयाण कर्युं. ए-
यामां केटलाक अश्वारोए पावळथ्री आवीने राजाने कळुं. “हे पथिक! अमारा राजा दंभीए
राजपुर नगरउपर चफाइ करी जीती लीधुं ठे, तेवखते त्यांनो राजा हंस क्यांइ नाशी गयोठे,
तेथ्री अमारा राजाए तेनी शोध करवा माटे अमने मोकळ्याठे, माटे जो ते राजा क्यांइ त्दारा
जोवामां आब्यो होय तो अमने कहे; अमे तेने मारी नांखीए.” अश्वारोनां आवां वचन सां-
जळी राजा विचारवा लाग्यो के, “पोताना जीवितने माटे कोणपुरुष मृया वोले? जेले म्हांरुं
जीवित नाश पामे; परंतु हुं मृयाप्नापण नदीं करूं.” आबी रीते विचारी तेशे कळुं.—“हे
सुभटो! हुं पोते हंसराजा हुं, माटे तमारी मरजी होय तेम करो.” आ प्रमाणे कही राजा
नवकारभंवनुं स्मरण करी जेटलामां त्यां स्थिर थइ उजो रह्यो, तेटलामां देवडंडुजिना
शब्दसहित तेना उपर पुण्यवृष्टि थइ, अने “हे सत्यवादी हंसराजा! तुं जय पाम्य !
जय पाम्य !!” एवी आकाशवाणी थइ. पठी एक सम्यकूट्टि यक्षे प्रगट थइ राजाने क-
हुं:—“हे राजन् ! हुं त्दारा सत्यवचनथ्री प्रसन्न थयो छुं, अने में त्दारा शत्रुवर्गनो नाश क-
यो ठे. हे नरनाथ ! तुं जे तीर्थप्रत्ये जवानी इद्या करे ठे, त्यां यात्रानो शिवस आजे ठे; माटे

तुं श्वाहा विमानउपर वेग्नी जा. आरण्ये जिनराजने गंदना करवा मांटे मांथे जडाए. " गदनां आयां न्यनथ्री हर्षित थण्लो राजा विव्यर्थसकायके सुशोचिंत एवा विमानउपर वेगे. पवी वेवना गांधर्वो जेना यडांनुं गायन करता इता, अने ते यदुनां अर्थोसग उपर वेगे इतो एवा ते इंसराजाए ते तीर्थमां जट कडवावृदुनां पुण्य अने सुगंधी चंदनथ्री जिनगाजनुं पूजन करी विग्रनाटवथ्री यात्रामहेल्लन्य कर्यो. पवी यदु, इंसराजने तेना राजपुरगणे लड गयो अने तेना डाडुने बांधी तेनी पामे लाव्यो. इंसराजाए यदुने विनंती करी डाडुने ठोमावयो. पवी यदु पोताना चार देवनेययोने आडा करी के, " तमारे इमेडां आ इंसराजानुं दिव्य नेगथी पोपण करथुं; कारण राजपुरनगने थिपे ए पुन्यवान ठे, मांटे तेमनुं प्रयत्नके थिपे थ्री रक्षण करथुं." आ रमाले पोताना देवसेवकांने प्रीतिथी आडा करी अने इंसराजानी रजा लड यदु स्वर्गप्रणये गयो. इंसराजा पण सत्ययचनना प्रजागथी आ मनुष्यजनने थिपे विव्यसंपत्ति जोगवीने अंते स्वर्गलक्ष्मी पान्यो. इति इंसराजानी कथा.

(श्री मठावीरस्वामी आसांइ थिगरे श्रावकोने कहे ठे के:—) हे ऋथजनो! तमे आ देस राजानुं चरित्र मांजळी चिंतामणी सरवा वीजा इतने विजे निरंतर आवर करो. जोशक्ति दोष

तो धारकें संपत्ति मृगजापण करवुं नदी; परंतु जो शक्ति न होय तोपण यतना तो करवी.
पंडी जो संपत्ति प्रकार नियम करवानी शक्ति न होय तोपण श्रावक आ पांच प्रकारना मृगा-
जापणनें त्यज्जी देवु; कारणकें श्रावक ते पांच प्रकारनुं मृगजापण करवादी बीजा व्रतनो
जेंग करे ते. ते पांच प्रकारनुं मृगजापण आ रीति:-

१ कन्या भवेंदी मृगजापण, २ गाय संवंधी मृगजापण, ३ नृमि संवंधी मृगजापण,
४ रेंदडी साहा पुरा संवंधी मृगजापण, ५ द्यापण उड्यवा संवंधी मृगजापण. श्रावकें
आ पांच प्रकारना मृगजापणनें त्यज्जी देवुं.

पण। श्रावकें शुक चित्ती बीजुं मृगावादिभ्रमणव्रत ग्रहण कर्युं. श्री वीर प्रभुए ते
बीजा व्रतनो श्रावको श्रावकें कथो. ते आ प्रमाणे:-

धृतरुं मृगावापं समणोवासगो पंचखाद, से मुतावाए पंचविदि पन्नते ॥ तंजहा ॥ क-
सासिण गवासिए भूमासिए नासावहारे कुरुसच्चिजे ॥ यूजगनुसावापेरमणस्त समणोवा-
सासणे इमे पंच व्रथाया जाणियवा न कासियवा, न समापसिद्धा ॥ तंजहा ॥ १.सहस्राज-
त्यणे २.सहस्राजगणो ३.सदारमंतनेए ४.मोनुयएसे ५.कुरुजेहकरणे ॥

अर्थः—श्रावक स्तूत्रमृगानागनुं पञ्चमहाग करे ठे, ते मृगानाद पांच प्रकारनो ठे. ! क-
न्या संवंधी, २ गाय संवंधी, ३ नृमि संवंधी, ४ प्रापण संवंधी, ५ म्नेटी साक्षी सं-
वंधी. श्रावके स्तूत्रमृगानागनिरमलप्रतना पांच अतिचार जाणया, पण ते आचरत्या नदीं.
ते पांच अतिचार आ प्रमाणेः—

! विचार कर्या विना बोलुं, २ कोड्णे गुन विचार वी जाने कडेगो, ३ पोतानी स्त्रीनी
गुत यात प्रगट करची, ४ योग्णे मोठो उपदेश करगो, ५ लोटा खेस करया. श्रावकोण आ
पांच अतिचारे जाणया, पण ते श्रावचा नदीं.

पती श्री वीरप्रभुः श्रावणं श्रावकनी आगळ व्रीजुं अदगादानदात कंधवानो श्रावण क-
यो के, “जे पुण्यवंत पुरुषो कोरना नृमि उपर पनेता अथवा खोवाव गाला इत्यने लेतान
थी, ते पुंरुषोने आ लोकमां तत्रा परलोकमां यज्ञ, धर्म अने ग्यं प्रकारना सुखो प्राप्त थायजे,
अंने जे पुरुषो आ लोकमां वी जाना इत्यने गृहण करे ठे तेचने परत्नेये ते खोरीरूप विप-
वृहता फळइय यय, धंयन अने मारण विंारे धनंत नरकादि तीव दुःखो जोगयणां पंदे ठे.
जे धन्य पुरुषांण परइत्यने न गृहण करवानो नियम लीयो ठे, ते पुरुषोने लक्ष्मीपुत्रनी पेटे

सर्व प्रकारनी संपत्ति आची मळे ठे." प्रभुनां आवां वचन सांजळी आणंदआवके पृष्ठ्युं:-
"हे जगवन् ! ते लक्ष्मीपुंज कोण हतो ? तेणे त्रीजुं श्रवत्तादान व्रत शी रीते धारण कर्युं ह-
तुं ? अने ते श्रचळ लक्ष्मी शी रीते पाम्यो ?" तेवारे प्रभुए कळुं. "हे आणंद ! जगतने आ-
श्र्वर्यकारी एवुं ते लक्ष्मीपुंजनुं चरित्र सावधान मनथ्री सांजळ.

अप्रदत्तादारुप त्रीजा व्रतउपर लक्ष्मीपुंजनी कथा.

आ अरतक्षेत्रेने विणे पोतानी समृद्धित्री सर्व नगरोने निस्तेज करनारुं हस्तिपुर नामनुं
नगर ठे, त्यां अति दरिडी अने जिनयर्मी एवो कोइ सुधर्म नामनो वणिक रवेठो हतो. जी-
वादि नवतत्वनो जाण एवो ते वणिकू कोफी कोफीनी कांइ कांइ वस्तु वेचीने हेमेशां दुःख
धी पोतानी आजीवीका करतो हतो, तेने वडु गुणयाळी धन्या नामनी ली इती.

एक दिवस ते धन्याए स्वप्नामां पांदने पांदने विविध प्रकारनी महा समृद्धित्री देवीप्यमान,
देवताए करेला नाटक अने गीत विंगेरेथ्री प्रसन्नमुखवाळी, कमळउपर वेगेली अने जिनराजनुं
पूजन करती एवी लक्ष्मीदेवीसहित एक कमळनुं तळाव दीटुं. रात्रीमां आबुं स्वप्न जोइ जा-
मी गएली अने इर्ष पामेली धन्याए तरत ते यात पोताना पतिने कही. तेवारे पतिए कळुं:-

“हे प्रिया! तने गुणवान, श्रीमान, कष्टयाणकारी, जिनेश्वरनो भक्त, हरिजिने दूर करनार अ-
 ने म्हेटी कीर्तिवाळो पुत्र अशे.” पतिनां आयां वचन सांजळी पंताना आत्मने वन्य मा-
 नती एवी ते धन्याए वाकीनी रात्री श्रीजिनेश्वरना गुण गावामां गाळी. धीजे दिवसे गर्जेना
 प्रजावथी सुयर्म वणिक्ने वेपार कर्तां वमणो लाज धयो. आची रीते वेपार कर्तां वृढि पा
 मेला वनथी सुयर्मने प्रथम थोडुं सुख मळ्युं.

एक दिवस धन्याया हरिग्नी मनोहर कान्तिथी उत्तम गर्जेने जाणी कर्पने लीधे जेना डा-
 रीरनां रंयानां उजां अयां इतां एयो ते सुयर्म विचार करवा लागयो के, “मांग घरेने विपे
 संपचि बहु धोनी ठे अने आ गर्जे बहु उत्तम ठे, तेथी हुं आ गर्जेने योग्य एयो सीमंतनो उत्तम
 उत्सव शी रीते करीश?” आ प्रमाणे चिंता कर्तां आर्तध्यानमां डुवी गएळो सुयर्म निची
 इटी करी जेटलामां पगना श्रंगुगाथी पृथ्वीने खोववा लाग्यो, तेटलामां तेलो मणि अने सो
 नाथी जरेलुं एवुं एक म्हेडुं जांयकं दीडुं; तेथी ते फरी विचारवा लाग्यो के, “निश्रे आ गर्जे
 नो प्रजाय देवाय ठे.” पवी तेलो तेमांथी इय लव तेना वरे इंडना जयनसरखो मनोहर सात
 माळनो एक म्हेडो मंदेल चलाव्यो अने रूपथी रतिसमान अने गुणथी कोइनी उयमान आ

पी शकाय एवी उचम बुद्धिवाळी दासीउ राखी. पठी तेणे सीमंतनो एवो म्होटो उत्सव कर्यो. के जेथी नगरना सर्वे माणसो मनमां आश्चर्य पामीने कहेवा लाग्या के, “अहो ! अति एणे शुं कर्युं ?” पठी जेम कुवामांथी पाणी काढवा मांफे तेम ते सुधमें ज्ञौरामांथी ड्यव्य काढ वा मांफुं, पण ते अक्षय नवनिधाननी पेठे छुट्युं नहीं. वळी धन्याने जे जे वखते जे जे मो होळाउ उत्पन्न थया ते ते वखते तेणे ते ते डोहोळाउ पुरा कर्यां. पठी धन्याए शुन्न दिवसे अने सारा लग्नेने विपे अति कांतिवाळा पुत्रने जन्म आप्यो. तेवारे सुधमें बहु प्रकारना दान आपवाथी अने विविध प्रकारना गीत तथा वार्जीत्रादिकथी पुत्रनो जन्ममहोत्सव एवो उत्सम कर्यो के जेथी सर्वे लोको विस्मय पाग्या.

पठी पिता सुधमें लक्ष्मीना पुंज (ढगला) सरखा ते पुत्रने जोर तेनुं, म्होटो उत्सव करीने लक्ष्मीपुंज नाम पाफुं. ते लक्ष्मीपुंज जे वखते जे जे वस्तुनो मनोरथ करे ते ते वस्तु तरत आवी मळवाथी जरापण दुःख नपांमतो कामदेवनी पेठे म्होटो श्रवा लाग्यो. वळी दुःखनो लेश पण न उत्पन्न श्रवागी ते वाळक थ्यारेपण रीतो नहि, तेथी तेमां माता पिता इमेशां सुखी रहेतां. हवे सर्व प्रकारनी कळाउनो अभ्यास करतो अने बीजना चंझी पेठे वचतो एवो ते पुत्र अ-

नुरुमे मयं लोकैर्नां नेत्रेणे प्रिय चर पथो. पत्नी आठ पिंडामांथी श्रांथेला आठ डोंगीराडण
 पंतपोतानी पुत्री ते लक्ष्मीपुंज साथे परजायी. उत्तम रुखाळा लक्ष्मीपुंजे स्वयी वनावेला
 भुवनमां नियास करावायी ताट, तन्हे, श्रंयकार विंगरे कांडपण जाणुं नेंदोतुं. चळी लोक-
 मां जे जे प्रीति करनारी वस्तु हती ते ते सर्व तेणे जोगयी हती श्रने जे जे दुःख करनारी
 यस्तु हती ते तेणे स्वप्नामां पण दीठी नदोती. पोतानी ग्रीउणकरेला गीत गायनेन सांजळ-
 वायी जेने श्रनहृद श्रानंद उत्पन्न श्रतो दतो एया ते लक्ष्मीपुंजे अनुचर देवलोकां नियास
 करनारा देवतानी पेंजे सुखमां गणला बहु काळने जाणयो नदी.

एक दिवस सव्यामां सुतेलो लक्ष्मीपुंज “ मने आ अणचिंतयेत्ती जोगग्यनिशात्री म-
 ली ? ” एवो विचार करतो हतो, एयामां दिव्यदारीखाळो श्रन दिव्यबल तथा घरेणात्री सु-
 शोभित एवो कोर देवता प्रगट थर तेनी आगळ दाय जोम्ही आ प्रमाणे कंदया लाग्यो:-

मनोहर गुणसमूहरूप कळपचूकना वनरूप दे लक्ष्मीपुंज ! अदिंश्री कंटकेक दूर मणिर-
 दोना नमूदशी जरपुग एवुं लक्ष्मीपुर नामनु नगर ठे, त्यां गुणथर नामनो सार्थयादयसे ठे.
 एक दिवस कांड कार्य निमित्ते वनमां गणला ते बुद्धिमान गुणथर सार्थवाहे एक मुनिने दीग,

ते बखते शांत एवा विद्याधरो तेमनी आगळ वेसीने धर्म सांजळता हता, त्यां गुणधर सार्थ वाह पण त्रण प्रवक्षिणापूर्वक मुनिने नमस्कार करी तेमनी आगळ वेगो. तेशेरे मुनिए कहुं. “हे ज्ञव्यजनों! आ संसारमां परञ्च्यहरण (चोरी) मृत्युष्ठी पण अधिक दुःख आपनारं ठे; माटे पुन्यना अर्थी पुरुषोत्तमए क्यारे पण चोरी करवी नहीं.” मुनिनां आवां वचन सांजळी विद्याधरोनी सज्जामां अति पवित्र आत्मावाळा गुणधर सार्थवाहे गुरु पासे अदत्तादान विरमणव्रत लीधुं. पवी ते गुरुने नमस्कार करी नगरमां आव्यो.

कोइएक विवस गुणधर सार्थवाह धन मेळववानी इच्छाथी सार्थ तैयार करी पांचसें गांनां साथे लड परदेश जवा निकळ्यो. अनुक्रमे सार्थ एक म्होटा अरण्यमां आवी पक्ष्यो. जो के गुणधर सार्थवाह घोना उपर वेसतो हतो, तोपण ते आ बखते धुळ उरुवाना जय-षी पगे चालतो हतो. आगळ जतां तेले पृथ्वीउपर पनेली अने लाखञ्च्यनी कौसतवाळी एक मणिमाळा दीठी, परंतु ते तेले व्रतना जंगथी लीधी नहीं, तेम तेना सामुं पण जोधुं न हो. वळी “शुं सार्थ दूर गयो? कारण तेनो गाळ शब्द दूर संजळाय ठे.” एवो विचार करी जेटलामां गुणधर सार्थवाह घोना उपर वेसी उतावळ्यी जवा लाग्यो, तेटलामां घोमानी

खरीत्री उण्डेळी. जूमीमां सोनामदोम्शी जरेळो एक प्रांचानो घमो वीजो, ते पण तेले घत
 जंगना जपथी त्यज्जी वीधो. पळी तेंणे फरी घोसनि जेटलासां थंगथी चलावा मांदयो तेट-
 लासां ते घोसो रुधिर वसी तुगत मृत्यु पास्यो; तेथी पापथी बहु जय पामतो एवो ते गुण-
 धर सार्थवाद विचार करवा लाग्यो के, "दाय दाय ! भं आ घोसनि उतावळां चलायवा मां-
 रुच्यो तेथी तं मृत्यु पास्यो. जे पुरुष आ म्हाण घोसनि जीवतो करे तेण हुं निश्रे म्हाणं सध-
 लुं धन आपुं." आनी रीते विचार करतो ते सार्थवाद पगवदे उतावळां चालवा लाग्यो. आ-
 गळ जतां ते महा थरणयसां जूळो पळ्यो, त्यां बहु तरस्यो थवाथी थामं तंम ज्टकतां पा-
 लीनी शोध करवा लाग्यो. एवासां तेणे एक जाण सांश्रे लटकती पालीनी जरेळी मशक
 दीळी, तेथी ते बहु हर्ष पास्यो. पळी ते गुणधर सार्थवादो "आ पालीनी जरेळी मशक कोनी
 वे ?" एम जेटलासां उंचा साल्थी कर्तुं, तेटलासां तेज जाणनी नाळ जुर उतम पांजरासां
 वेगला एक पांपटे कर्तुं. — "दे सत्पुरुष ! म्हाणो म्हामी एक उतम थंथ दोयाथी ते थोपथि
 लेया माटे अहिंथी दूर गण्लो वे, तेनी आ मशक वे, एम तुं जाणय." वळी पांपटे कर्तुं. — "हे
 जय ! तुं बहु, तरस्यो थाल्लो जणाय वे, तो आ मशकमांथी पाली पी. हुं ते यात कोइने, क-

क्षीय नहीँ।” पोपटनां आयां वचन सांज्जळी शुद्ध बुद्धियाळा अने त्रीजा व्रतना संगथी ज्ञय पामता एया गुणधर सार्थवाहे वने हाथथ्री पोताना वने कान हांकीने कह्युं.—“हे पोपटराज! म्दारा प्राण तरशथ्री जता होय तो जले जाय, परंतु हुं अदत्तयस्तु नहीं लउं; कारण के अदत्तयस्तु लेवाथ्री महा पाप लागे थे.” गुणधर सार्थवाह आयां वचन कही अने स्थीर अ-इने उतो रही जेटलामां जुए थे, तेटलामां तेले पांजहं अने पोपट ए वेमांथ्री एकेने दीतुं न-हीँ, परंतु कोइ एक पुरुष प्रगट अइ तेने कहेवा लाग्यो:—

“हे उत्तम पुरुष! वैताय्य पर्वत उपर विपुलानामनी नगरी थे, त्यां सूर्यनामनो विद्याधर हुं पोते निवास करुं हुं; म्दारा पिताए दीक्षा लीधी थे, ते इमणां तमारा नगरना उद्यानमां आया हता; तेमने वंदना करवा हुं गयो हतो. हे जइ! मने पारकुं अगणित धन लइ लेवानी बुद्धि अइ हती, तेथ्रीज म्दारा पिताए ते वयते त्रीजा व्रत संवंधी धर्मवेशना आपी हती. पवी मुनि पासे तं अदत्तादानविरमणव्रत लीधुं, तेथी हुं मनमां बहु आश्चर्य पामी विचार करवा लाग्यो के, “अक्षे! आ येपारी इयने माटे बहु दूर देशमां जाय थे उतां ते पारकुं अगणित इय दीतुं होय तोपण न ले ए बहु आश्चर्य थे, तो हुं ए सार्थवाहनी निश्चे परिका करीश.”

थायी रीते विचार करी अत्रय रक्षेला में आज्ञे अगसर जोड तेने रखनी माळा अने म्हेष्टो
 निधि वताव्यो, तोपण ल्हानं मन जरापण लोमथी चिंथना पाम्युं नधी. पवी में तेने घोना-
 नुं मरण देवाक्युं, अने ठेवट तरस्वा अण्णा तेने ग्युनो समय पांसे थाव्ये पाणीनी जोग्नी
 मद्रक वतायी, तोपण ते जरा पण लोचन कर्यो नधी." आ प्रमाणे कहीने सूर्यविधाये पोता
 ना संयको जे अत्रय रक्षेला इता तेउने प्रगट कर्या अने तेमनी पांसेमणिनी माळा, निगान,
 घोना अने वीजुं वहु धन मगायी गुणधर सार्थवादनी आगळ मृश्युं, तथा तेने ते सूर्य वस्तु
 सधित तेना (गुणधर सार्थवादाना) वियोगयी आहुल एवा सांशेने धिने तरन पद्धन्ना कर्यां.

पवी गुणधर सार्थवादे "तसे आ धन क्यांथी आण्युं ठे" एम पृथुं, एउंसे विधाये
 कहुं के, "एसां कांडक धन न्दाकं पोतानुं ठे अने कांडक कुतुदळे करीने लोण्ठा पांमेथी आ
 णेनुं ठे." हे ज्ञे! में मारा पिता मुनिना उयंद्याथी चोरी त्यगी न्दांती, ते आज्ञे ल्दाकं
 आचरण जोड त्यगी दीधी ठे; आ कारणथी तुं मारो गुरु अयो ठे, अने आ उय में गुरुनी
 पूजा निमित्ते करेनुं ठे." तेयां गुणधर सार्थवादे कहुं:- "हे ज्ञे! तें जेनुं जेनुं ते धन ली
 धुं ठे, तेने तेने पाहुं आप." सार्थवादानां ते वचन मानी सूर्यविधाये तेम कहुं. पवी गुण-

धरे पीतानुं तद्वल्लं धन विद्याधरनी आगळ मूकीने कहुं:-“तुं आ म्हारुं सघळुं धन ले, वा रण में प्रधन एवी प्रतिष्ठा करी ठे के, “जे पुरुष म्हारा घोमने जीवतो करे तेने हुं म्हारुं स घळुं धन आपुं.” त्यारे विद्याधरे कहुं:-“हे सारा जाग्यवाळा ! तं आ अघटित कहुं, हुं त्हारी देवाधार तुं, माटे ए धन हुं नहीं लउं. हे जाग्यशाळी ! हुं त्हारा उपदेशनो देवादार शी रीति तुडुं? अने म्हारी पोचानी मायाने माटे त्हां धन पण शी रीति लउं? माटे तुं म्हारुं धन ले, परंतु हुं त्हां धन नहीं लउं. हे सार्थपति ! ज्यारे तुं म्हारुं धन लेतो नधी अने हुं त्हां धन लेतो नधी तो पठी आ धननो स्वामी कोण घडो. ” विद्याधरनां वचन सांजळी गुणधरे कहुं:-“ए धननो अधिपति धर्म ठे, कारण धर्म प्रसन्न आय त्यारे ते त्रण लोकनी लक्ष्मी आपे ठे, तो आ संपत्ति पण तनीज ठे. माटे चाल, तीर्थकरोए कहेला अने जगत्ना अधिपति एवा धर्मने विषे लक्ष्मीने वापरीने सफल करीए.” गुणधर सार्थवाहनां आवां वचन विद्याधरे दर्पथी मान्यां अने पठी ते वने जणाए जावशी सात क्षेत्रने विषे सर्वे धन वापयुं.

(देवता लक्ष्मीपुंजेने कहे ठे के):-हे नइ ! पठी ते गुणधर सार्थवाह धर्मध्यानधी मृत्यु पामी तुं लक्ष्मीपुंज अयो अने ते सूर्यविद्याधर त्हारा उपदेशधी अदचादान त्याग करी आयु

व्यपूर्णं श्रेयं मृत्युं पामीनि ते व्रतना प्रज्ञानथी अंतरवेद्यतानो राज्ञा श्रयो. त्याग पूर्वजन्यना
पुण्यनी शक्तिथी वद श्रद्धां ते देवता द्वारा जन्महाकृती श्रांतीनि तेने जे जे वस्तु जोडिये
ते ते श्रापीनि वग्यतो वग्यत दर्प पमादि ठे. ते हे पौते अंतरवेद्यता ठे.”

अंतरवेद्यतानां श्रायां वचन सांजळी लक्ष्मीपुंज तस्त मूर्धा पाम्यो श्रने सायचेत श्रयो,
पथी ज्ञातिन्मरणज्ञान उत्पन्न श्रयाने लीधि बहु दर्प पांसदा तणे पोतानो पूर्वजन्य जोड येरा
मय्यामीत श्रड वीक्षात्तीथी. श्रतुरुमे शुन ज्ञायथी चास्त्रि पाळी ते लक्ष्मीपुंज श्रच्युतवेद्यतो
कने निले देवता श्रयो. त्यांथी चयीनि मनुष्य जंय पाम्यो, ते ज्ञयमां वीक्षा लड मोक्षपदे जये.
इति लक्ष्मीपुंजनी कथा.

(श्री वीरप्रभु कंदे ठे के):—हे ज्ञयजनो! सर्व प्रकारनी लक्ष्मीनि मेळयनारा लक्ष्मी-
पुंज सार्थचाक्षुं श्रा दष्टांत सांजळीने तमे सर्व प्रकारे श्रदचादाननो नियम करो.
प्रमृणां श्रायां वचन सांजळी श्राणंदश्रावके कणुं:—“हे जगयान्न! मने श्रा व्रीजुं व्रत
श्रायो.” तयोर प्रमृणुं तेने श्रालायासहित व्रीजुं व्रत उभराव्युं. ते श्रा प्रमाणे.

श्रुतग श्रदचावाणं समणोयासत्त पञ्चकाड। से श्रदचावाणे दुधिष्ट पञ्चेते ॥ तं जहा ॥

सचिन्तादाणे अचिन्तादालेश्य । तदतिचारानाह ॥ शूद्रग अदत्तादाणवेरमणस्स समणोवासएणं
पंच अइयारा जाणियथा न फासियथा ॥ तं जइदा ॥ तेनाइमे ३ तत्करप्पज्जेगे ३ विरुधरज्जाइ-
क्रमे ४ कूमतुलकूममाणे ५ तप्पन्निरुगववहारे ॥

श्रायक स्यूत्र अदत्तादाननुं पञ्चस्काण करे ठे, ते अदत्तादान वे प्रकारनुं ठे. एकसच्चित्त अ
दत्तादात अने वीजुं अचिन्त अदत्तादान. (तेना पांच अतिचार कहे ठे.) श्रायके स्थूल अदत्ता-
दानविरमणव्रतना पांच अतिचार जाणया, पण ते आचरवा नहीं. ते अतिचार आ प्रमाणे.-

१ चोर लोके चोरी आणेली वस्तु लेवी; २ चोर लोकनी साथे वेपार करवो; ३ राज्यविरु
द्ध कार्य करवुं; ४ खोंटां माप तथा तोल राखवां; ५ सारी नरसी वस्तुनो सेगंजेग करवो. आ
पांच अतिचारो श्रायके त्यजी देवा.

प्रभुनां आवां वचनथी बहु दर्प पामेला आणंदश्रायके जिनेश्वरने कहुं. “हे दयाना समुइ!
दये मने चोयुंभ्रत संज्जळावो.” तेवारे श्री जिनेश्वर प्रभुए कहुं:-“हे श्रायक! चोआव्रतमां
साधुउने सर्वस्वीउतो निपेध ठे, अने श्रायकने पोतानी स्त्री विना वीजी सर्व परस्वीउतो निपेध
ठे. श्रायक मन, वचन अने कायाए करीने परस्वीने त्यजी दे ठे, अने आविका परपुरुषने त्यजी

इं ठे. जे ग्नी मन, वचन अने कायाए करीने परपुरुषाने त्यज्जी वे ठे, ते खी उण लोकमां पूजया
 योग्य अणे मदिरावतीनी पठेसये मंपनिनुं स्थान थायें ठे. ते मदिरावतीनी कथा आ प्रमाणः—

॥ चोयावतरूप मेशुन उपर मदिरावतीनी कथा ॥

जेमो प्रतापहर सूर्य मथरावतीने जिये पण प्रकाश करतो हतो एणो अने राजाउमां सु-
 कृष्टमणिरुप शिमुमंदन नामने राजा कितिप्रतिष्ठित नगरने जिये राज्य करतो हतो, तेने सो-
 न्नापथी उचम टागीग्याळी, डीलादि निर्मळ गुणोना मंदिरममान अने गाठ खुड्याळी म-
 क्कोरग्या नामनी ग्नी हती. पूर्वजन्मने जिये करेला पुन्यने लीधे निरंतर विषयसुख जोगय-
 ता एवा ते ग्नी पुरुषने उचम कांतियाळी मदिरावती नामनी पुत्री थइ हती. ते मदिरावती
 विचसे विचसे चड्नी कळानी पठे वृद्धि पामती थनुकमे पुण्यनी कळीनी पठज साणसेना
 मनेने मोड पमाहनारी योवनायस्या यामी.

एक दिवस शिमुमंदन राजा सत्तामां वेगो हतो, एवामां मदनरेखाए पुत्रीने उचम शण-
 गार पदेगवी सत्तामां मोकळी. पुत्रीने जोइ दर्शितचित्तयाळा राजाए तेने पोताना खोळांमां
 वसारी अने श्रेथ्यगथी मंथोन्मन थइ सत्ताना लोकंने पुछुंः—“हे सत्ताजने! थावी दिव्य

समृद्धियाळी अने स्वप्नाधिक मनोहर कोनी सज्जा ठे? वळी म्हाराथी अधिक आची उत्तम शोभायाळुं कुटुंब पण केणुं ठे? ते मने कहे. "त्यारे लोकोए कहुं:-"हे स्वामिन्! सज्जा अने कुटुंब जेवुं आपनुं शोभे ठे तेवुं बीजा कोइ राजानुं देखातुं नथी." लोकोनां आवां वचन सांजळी पुत्री मदिरावतीए कांइक हसीने माथुं घूणाव्युं. तेवारे राजाए तेने पूव्युं:- "हे पुत्री! ते त्हांक माथुं शामाटे घूणाव्युं?" त्यारे पुत्रीए कहुं:-"हे तात! सावधान अशने सांजळो. आ माणसो जे कहे ठे ते फक्त तमारा चितने प्रसन्न करवा माटे ठे, परंतु ते सर्व खोदुं ठे; कारण के तरतमयोगथी राजाचु विविध प्रकारना होय ठे." पुत्रीनां आयां वचनथी राजाए सज्जाना माणसोने फरीथी पूव्युं:-"हे सज्जाजने! तमने आबु सुख कोना प्रसादथी मळ्युं ठे?" लोकोए कहुं. "महाराज! आपना प्रसादथी अमने सुख प्राप्त अयुं ठे. कडपवृक्ष विना बीजो कोण इच्छितसुख आपवा समर्थ आय? अर्थात् कोइ न आय." तेवारे कन्याए कहुं:-"अरे सुख लोको! तमे ग्वादुं केम बोलो ठे? जीव शुभ्र अथवा अशुभ्र कर्मना वशथी साहं अथवा खोदुं फळ पांमे ठे." पुत्रीनां आवां वचन सांजळी तेने पोतानी वेरिणी मानता एवा राजाए कहुं. "हे पुत्री! तुं कोनाथी सुख जोगवे ठे?" त्यारे पुत्रीए कहुं.

“हे तात! में पूर्वजन्मे निशे दूज कर्म कर्षुं ठे, तेथीं इं आ म्हेइं गुल जोगुं ठुं, हे तात! जो तमे एम जाणता हो के सयं लोकौना मुलठुं कारण इं ठुं, तो तमे तमारा सरळा सय-
 कोने वहु सुय केम नथी थापता? हे देव! केटलाक तमाग रायहो इथी, घोना नगर देवी
 ने जायं ठे, केटलाक पाल्सीमां देसीने जायं ठे, अने केटलाक दुःखी सेवहो तमारी प्रांगठ
 होठे ठे; मोटे जे माणसे पूर्वजन्ममां जेठुं कर्म कर्षुं इहो तेने तेठुं ज सुय थापयाने नां स
 मयं हो. पापीनेने सुय थापया समयं नथी, ए तमार निशे जाणुं, इं पल पूर्वजन्मा पुण्य-
 श्री ज तमारा कुळमां उत्पन्न घरं ठे अने तेथी ज मने थानी सुलतामथी मळीं ठे.” पुत्रीना
 थायां यजनथी कांथ पामेला राजाण कर्षुं:—“अरे मूढ! आ तुं इं वांसे ठे? तुं निशे पुत्रीहो
 म्हारी इतु देवायं ठे, म्हानी कुराथी बरिडी यनयान, यनयंत बरिडी अने नांगी जोगहित
 थायं ठे. जो तुं म्हाणे प्रनाद मानीडा तो इं तेने उचम राजानी सांथ परणावीडा; नदिता थ
 ति दीन, दुःखी अने कटुपानी सांथ परणावीडा.” थायां यजन सांजळी मदिगयतीण हम्मीने
 कर्षुं:—“हे तात! तमे मने म्हेडा राजानी सांथ परणावडो, परंतु जो म्हां पुण्य नदीं देव
 तो ते संक घरं जेठे, अने जो म्हाहं पूर्वपुण्य देहो तो मने संकनी सांथ परणावडो तोपणं ते

राजा पक्षे मोठे तसे भ.रा.११ व कृष्णा मुळप गांनं न्यजं। धो।”

पठ। राजाए २ २५। पानाना संयोजनं आडा करी के, “हे सेवको! तमे निचकुळमां
उत्पन्न थाण्या, दर्शना अने दुर्तांगी एवा वाः भाणमने ऊट पकनं लावो.” राजानी आडा
पी संवशात राजमार्गमा जइ एक दर्शना पुरुषने पकनं लावो। राजसत्तामां उतो करीने क
सुः—“ह स्वामिन! अने धायनी आडाथी आ पुरुषने अदि आणयो ठे.” पठ। राजाए क्रोध
दृष्टी नारु काल विनाता, खरी पंगळी आंगळीउवाळा, कोफ्याळा, जेम पर्वत उपरथी पा
णी ऊंरं तग जेना शरीरथी पाच ऊरी रहुं ठे एवा, अने घुर घुर शब्द करता.एवा पुरुषने
जोइ राजाए पुरुषने कहुं:—“हे पुत्री! त्वारा कमें त्वारा माटे आ वर आणेलो ठे, माटे तेनी
साथे लग कर.” राजानां एवां वचन सांनळी मदिगवतीएतुरत उठीते कोनीयानी साथे पा
णीप्रदल करुं. तेदारे सवें सत्ताजने दादाकार करा लाग्या. पठ। राजाए पुत्रीना सवें अ-
क्षेजो उतारी लइ तेन पेला कोनीया माणस सहिन पोताना सेवको पासे नगरनी वदार क
दावी मूही. एकांत धर्मने विये रुचीवाळी मदिगवती पण ते कोनीयानी साथे एक केवमंदिर
मां जइ त्यां नदि हरे अनेनाहे खेद एवा मध्यम ज्ञावथी सुले वेसीने धर्मध्यान करावा लागी.

આ વ્યતે કોનીયાળ કહ્યું:—હે પ્રિયા! સુલ્કિદિત પ્યા રાગાળ પોતાના કુલને અપટીત
 પ્યું આ વગર વિચારેલું કાર્ય કેમ કર્યું? ક્યાં કેમકાનું કારુ અને ક્યાં કટકલતા? ક્યાં રક્ત-
 ની માલ્લા અને ક્યાં કાગાનો? તેંતમાં જેવું મ્હેનું અંતર છે તેવું આપણામાં પણ છે. હું પૂર્વે એવ
 ને વિચે કરેલા કમંથી ઉત્પન્ન થાણા કોન્યને પીના પામેલોં હું અને હું અતિ લાયકવ્યાલ્લી
 તથા હપસંપનિળ કરીને નરપુર હું, તો ત્હાને અને મ્હારો યોગ સુગ્યકારી હી રીતે શ્રેડો? મા
 ટે હે મુગ્યા! તું કોડ ન્હેટા સમુલ્કિવાલ્લાને પરલ; કે જેથી તું ત્યાં અગાથી ગાગંસીની પેલે
 વહુ માન પામીશ. તું પોતાના હરીને વિના અપરાયે મ્હારા શ્યોના સંગથી નાહા પમાનીશ ન
 હીં.” કોનીયાનાં આવાં વચન સાંજલ્લીને રોતી પવી મલિરાવતીળ ગદગદ વચનથી કહ્યું:—
 “હે નાય! આપ કુલ્કવતી કન્યાત્તને અયોગ્ય પ્યું વચન કેમ બોલો ઠો? પ્રથમ જીવિને અને-
 ત પાપના ઉવપથી સ્વીઅન્મ પ્રાપ્ત પ્રાય છે, તેમાં કુલ્કલીત્તને ઉત્તમ રીતે ડીલ પાલ્લું, ઇજ
 પ્મના અન્મનું નિશ્ચે શ્રેષ્ઠપર્ણું છે. હે નાય! પરેણાંથી સુશોનિત પવીય પણ સ્ત્રી જો ડીલર-
 દિત હોય તો તે હોજતી મથી; આ લોકમાં અથવા તો પરલોકમાં સ્ત્રીત્તને ડીલ ઇજ ઉત્તમ
 આનૂપણ છે. હે પ્રાણનાથ! આ સંસારમાં યોગન, સ્વ અને લક્ષ્મી વિગેરે મને અનેતવાર મ-

ल्यं, परंतु शीघ्ररूप मालिण्यस्तत्र मल्ल्यं नधी. सेगी अस्ता निगेगी, वनयंत अथवा अथन ए
या संभज धा तोरुभां म्दारा प्रालनाच वो. एथी जो थिपरीत कंडेशो तो हुं अग्निनुं शरण
तदशा. माटे दे नाथ ' जो म्दारा जगिर्त्तना। इशा होय तो म्दारा दासीना उपर दया करी
फरी थारुं वयन ज्यारं पल चोत्रशो नही."

प७। हृदयमां इति संतोष पांभलो अने चोलतां वंघ अश्लो ते कान्दीउ अश्रुतथी उंटाए-
तानी पेंग उंपी गंधां, ते वसते मदिराचर्तानां तेषां दुःखने न जोइ शक्यवाने लीधि क्षोयनी!
एम मूर्य अस्त पाम्प्या; पढी काळ्यवर्षेवाळी रादनीए जाले जगतने गळवा मांरुधुं क्षोयनी!
एम इजंन मालसना चिपनी पेंगे सर्व ठेकाले अंधकार फेलावा मांरुधुं; ते वलते मदिरायती
पोताना पतिना पग वांपती अने पंच परमेष्टीनुं स्मरण कर्त्ती जेटलामां धेवीहती तेटलामां
दिव्यशालगारथी सुशोन्नित एवा कोइएक पुरुषसहित एळ देवी त्यां शार्थाने इसते मुखे ते
कन्याने वडेया लागीः—“दे कन्या! तुं मने प्रा नगरनी अधिष्टायक देवी जाश, त्वारा पिताए
त्वारी पोगट विदंभना करी ते जोइ हुं दयाथी अदिं आची तुं; में धा ज्ञाग्यवान् अने न्यवान्
पुरुषाने अदिं धाणो ये, तेने तुं सेव अने प्रा कोनीयाने त्यजी वे. धा उन्नमपुरुष इमेदां

तारी आझा प्रमाणे चालडे. आ पंति मगवेद्याना नरदोहारी राजानोनरदोखर नामे पुत्र ठे, ते पोताना पिताश्री ठानी रीते पृथ्वीउपर मुसाफरी करवा निकळेलो ठे, तुं त्वारा पोताना उंचन धोचनेने अने उपमारहित एवी रूपलक्ष्मीने आ कोनीयानी साश्रे निष्कळ गुमावीश नई. तुं आ कोनीयानो संग त्यजी सर्व सुखना भंडिररुप आ पुरुषने वरीने स्वर्गतुल्य म- गवेद्यानी राज्यलक्ष्मीनी मालोक आ. हुं तमने वनेने जीवितपर्यंत सुखसंपत्ति आपीज. ” देखीनां आयां वचन सांजळी मदिरावतीए मनमां धैर्य राखीने कशुं:—“ हे मात! तसे म्हा रा उपर म्हेटी कृपा करी, भं म्हारा माता, पिता अने संग नगरयाती लोकानी समक आ कोनीयानो दाथ पकळ्यो ठे तो इवे बीजाने इी रीते वरुं! माटे आ लोकमां तो जेवा तेवा हरवाळो पण आ कोनीयो म्हारो प्राणनाथ ठे, नदितो म्हाठं ठरण मरण ठे. हे देवी! म्हा रा मनमां एटलो निअय ठे के बीजो तो ठुं? पण इंड्री अधिक रूपवाळो होय तोपण आ कोनीयाने मूकी तेने नदीं वरुं. हे देवी! मने आ लोकमां अने परलोकमां आ कोनीया पुरु- पत्री ज सर्व मनोवांठित जोगसंपत्ति मळशे, ए तुं निश्रे जाणजे; माटे कृपा करी म्हारा ज्ञान एवा आ नरदोखरने राज्यलक्ष्मीसहित तेना राज्यमां पद्दोचतो कर. ”

मदिरावतीनां आयां यचनथी कोप पांमेली देवीए तुरत तेने पंगे पकनी आकाशमां उ-
गाळी अने त्यांची पफुती एवी तेने श्रीशुळ उपर धारी राखीने कर्तुं:-“हे सुखीं! तूं म्दारा
घेईया प्रमाणे घर, नही तो हुं त्हाहं मरण करीश.” तेवारे कन्याए निश्चळ मनथी देवीनें क
र्तुं:-“हे देवी! म्दहं यचन सांजळ. हुं प्राणति पण शीळब्रट नहीं श्राउं. में बहुवार जीवित
अने पापनलदमीनुं सुख विंगेरे इच्छितवस्तु मेळवीं ठे, परंतु चिंतामणि समान निर्मळ शीळ
मेळव्युं नथी; सांटे हे देवी! तूं मने शोनीवार पवी मारी नाखवानी होय तो इमणां मारी
नास, परंतु हुं त्हाहं यचन कोरपण रीते पाळवानी नथी.

आ प्रमाणे कही मदिरावती जेटलामां नवकारमंत्रनुं स्मरण करवा लागी तेटलामां तले
पोताने सुराथी उनेली जोर, परंतु न दीठी देवीने के न दीठो नरदोखरने. वळी तेणे पेला
कोनीपाने पण न वीठो, परंतु वख अने घेरणांथी सुशोजित एवा कोइएक वीजा पुरुने दी
जे; ते विना वीजुं कोर जोवामां आयुं नहीं. तेथी ते मदिरावती मनमां विचार करवा लागी
के, “आते शु स्वप्न ठे के सापुं ठे? म्दहारे कोनीयो घली कयां गयो? आ गुं थपुं! आची
रीते जेटलामां विचार करे ठे तेटलामां पेला पुरुचे कर्तुं:-

“हे कन्या! म्हाहं चरित्र सांजळ. वैताल्यनामना पर्वत उपर मणिपुर नामनुं नगर ठे, त्यां हूं मणिचूफ नामनो विद्याचरोनो राजा निवास करूं ठूं. एक दिवस रात्रीमां लोकनी चर्चा जीवा माटे जमता एवा में एक श्लोक सांजळ्यो के:-

सर्वत्र वायसाः कृष्णाः, सर्वत्र हरिताः दुःखाः ॥

सर्वत्र सुखिनां सौख्यं, दुःखं सर्वत्र दुःखिनाम् ॥

अर्थ:-जेम सर्व ठेकाले कायना काळ्य होय ठे अने सर्व ठेकाले पोपट लीला होय ठे, ते म सर्व ठेकाले सुखी पुरुषोने सुख मळे ठे अने सर्व ठेकाले दुःखीने दुःख मंळ ठे.

“आ साचुं हरो के गोठुं” एवो विचार करिने हूं विद्याना चळथी जंटलामां कोन्दीयानुं रूप लइ नगरमां उज्जो रखी, तेटलामां राजाना सेवको मने पकती राजतज्जामां लड गया. हे सुंदरी! त्यांत मने वयां, पण तेनुं कारण हूं कांड जाणतो नथी. तने चहुं दुःख उपजाव नारी परिक्षा में करी इती, परंतु जेम वायुथी मेरुपवतनुं शिलर न केंप, तेम तुं गीळरा उ तम आचारथी कंपी नई. हे कड्याणकारी! जेनुं डीळरुप सेनुं दुःखरुप कसोटी उपर ऊ कडकी रहुं ठे एवी तुं धन्य ठे, अने सर्व जगतमां वखाणया योग्य ठे. वळी हूं पण धन्य ठूं,

तमज म्हारुं राज्य अने जीवित वखाणया योग्य ठे के जेनी शीलरूप अलंकार धारण करना री तुं स्त्री अइ ठुं.”

विद्याधर राजानां आयां वचन सांजळी मदिरावती बहु दर्प पामीने मनमां विचार कर था लागी के:—“अहो ! शीलकुं महात्म्य जगत्ने आश्चर्यकारी देखाय ठे.” पठी तेणे पोताना स्वामीने कहुं:—“ स्वामिन् ! आप म्दारा अणायार्या पति अया, ते पूंयन्त्रेवे जिनेश्वर पूजया श्री मेळयेला धर्मनुं चरित्र जाणो.” पठी विद्याधर राजाए त्यां सात माळनो एक म्हेल विद्याना वळयी तैयार कर्यो; तेमां जेम देवतानी पासे देवीउ रडे तेम मदिरावती विद्याधर राजानी पासे रद्दी.

आ वखते जाणे मदिरावतीना शीलने जोवा माटेज होयनी ! एम पूंय दिशामां किरलोना समुहश्री सुशोभित शरीरवाळा सूर्यनो उदय अयो. पठी मणियुन विद्याधर राजाए मदिरावतीने पुग्युं. हे प्रिया ! त्दारा पिताने हुं अदिं प्रक्तिश्री बोलाबुं के शक्तिश्री ते कहे ? तेवारे मदिरावतीए कहुं:—“ प्राखनाथ ! म्दारा पिताने अदिं खेनुतना वेले बोलावो के जेश्री तेमनो दुर्गतिना कारणरूप मद गळी जाय.” पठी विद्याधर राजाए म्हेठुं सैन्य विकुर्वी एक याचा

छ दूतने रिपुमर्दन राजा पासे मेफकड्यो, ते दूते त्यां जइ राजाने कहुं:- "दे राजन् सांजळो.
 वैताड्यपर्यंतनो राजा मणियुद्धविद्याधर तमारा उपर चढी आय्यो वे, माटे जो तमे पोतानुं
 जीवित अने राग्य इच्छता दो तो तमे खेदुतनो वेय लवने मणियुद्धराजाना वे पगमां प्रेम-
 श्री नमस्कार करो." आयां वचन सांजळी रिपुमर्दनराजा जेट्यामां कोप करी तेने उत्तर
 आयि वे तेदलामां मंत्रीण राजाने कहां के, "महाराज! निश्रे आ चलते कोप करयो थोग्य न
 श्री, ज्यां वे पुरुष सरला दोष त्यां कोप करयो घटे वे; परंतु चयोर वळ्यान् उपर करेलो को
 प निश्रे दारुण रुठ आपनारे आय वे. माटे दे महाराज! विचार त्यजी वड भोतानुं अने
 राग्यनुं रक्षण करया माटे वैताड्यपतिने योग्यरीते सत्कार करी नमस्कार करो." मंत्रीनां
 आयां वचन सांजळी रिपुमर्दनराजा कोप त्यजी दर खेदुतनो वेय लड जेटलामां मणियुद्ध
 पासे आयी प्रणाम करे वे तेदलामां विद्याधरराजाए तेने खेदुतनो वेय त्यजी देवरायी उचम
 लुगनां अने घरेणांयदं वहु खेदथी सत्कार करी मान आय्युं. पवी रिपुमर्दनराजाए जेटलामां
 विद्याधरराजा मणियुद्धनी पासे वेवेळी पोतानी पुत्री मविरायतीने जोइ तेदलामां ते वहु खेद
 पाग्यो, तेयारे मविरायतीए कहुं:- "दे तात! तमे खेद न पासो, जेने में पति मान्यो हतो,

तेज आ कोन्डियो मुरुय ठे. म्हारा पूर्य पुन्यने लीधे ते अत्यारे इंझना सरखी शोभावाळो थयो ठे. वळी एलेज तमारा शरीर उपरथी खेनुतनो वेप दूर कराळ्यो ठे.”

मदिरावतीनां आयां वचन सांजळी बहु विस्मय पामेला रिपुमर्दनराजाए मण्णिचुम्बने क-
लुं:—“हे राजन् ! तमे माणसेना चिचने आश्रय उत्पन्न करनारुं पोतानुं चरित्र कव्हे.” तेवारे मण्णिचुम्बियाथरे रिपुमर्दनराजाने पोतानुं चरित्र कवी अने कहुं के, “हे राजन् ! तमारी पुत्री उत्तम शीठवाळी द्योयात्री तमने धन्य ठे.” एम कवी तेले पोतानी समृद्धि देखानी. त्यार पवी ते पोताना सासरा एवा रिपुमर्दनराजाने सत्कारपूर्वक मान्य आपी मदिरावतीने साथे एर तुरत वेताव्यर्धत उपर गयो, त्यां मदिरावती शीळना प्रजावधी धिविध प्रकारना जोगीने जोगवती मन, वचन अने कायात्री उत्तम रीते जिनजापितधर्मनुं आराधन करया लागी. अखंनरीते जिनधर्मनुं आराधन करी शुभ्रध्यानत्री ते मदिरावती उत्तम गति पायी. ॥ इति मदिरावतीनी कथा ॥

(श्री मदग्वीर प्रभु आणंद विंगेरे श्रावकेने कहे ठे के):—हे ज्यजनो ! तमे आ मदिरावतीना चरित्रने सांजळी पापने दूर करनारा जिनधर्मरुप कळपगृहना मूर्खरुप शीळने निरे

अतिदाय आवरं करो. प्रभुनां आयां वचनं मांजली आणंश्चायके श्री मन्वतीप्रभुने कर्तुं:-
 “दे जगधत्त ! स्वर्ग उपर कृपा क्री मने चोयुं व्रत आयो.” तेयां जगयाने चोयुं व्रत आ-
 णंश्चायकने आयुं. तेनो आजाचों आ प्रमाणे:-

परदारगमनं ममणोयामसु पञ्चक्याड । नदारसंतोमया पन्थिज्जाड ॥ सं परदारगमणे उ-
 लिदे पत्रने । उगद्विअपरदारगमणे वेउधियपरदारगमणे थ ॥ सदारसंतोगमन ममजांवाग-
 णं इमे पंच अइयाग जाणियवा न फामिश्रवा ॥ तंजदा ॥ ज्ञान्धियणेणित्तंमद्विआ - अ-
 परिगद्विअविद्वयंगड ॥ इतानु गमयं पेशेति, विवाहपरिमीत्तणं मेत्ता ॥ कामजोगेगुत्तिवा-
 सनी श्रीथण सुद्धाड फामेण ॥ तत्कामकल्लणं इय पंच अइआग चउउयये ॥

आयक परस्वीगमननुं पञ्चक्याण करे ठे, अथवा स्वधारागमने अंगीकार करे ठे, ते प-
 रदारगमन वे प्रकारनुं ठे. एक उदारिक परदारगमन अने वीजुं वैकीय परदारगमन. तेमां
 आयके स्वदारसंतोयना पांच अतिचार जालया; परंतु ते आवरया नदीं. ते आ प्रमाणे:-

१ जानुं आयीने श्रोतो वलत गलेली स्त्रीने निये गमन करतुं; २ वीजाए नदीं रागेवी
 बियवा अथवा वेदयाने निये गमन करतुं; ३ वीजाउना विवाह करावी आययां; ४ उच्च, रूप,

तेज आ कोनियो पुरुष थे. म्हारा पूर्व पुन्यने लीधे ते अत्यारे इंडना सरखी शोजावाळो थपो थे. यळी एणेज तमारा शरीर उपरथी खेफुतनो वेप दूर कराळ्यो थे.”

मदिरावतीनां आयां वचन सांजळी बहु विस्मय पामेला रिपुमर्दनराजाए मण्णिचुफ्फने क-
सुं:-“हे राजन् ! तमे माणसेना चित्तेने आश्रयं उत्पन्न करनाहं पोतानुं चरित्र कहेो.” तेवारे
मण्णिचुफ्फियाथेरे रिपुमर्दनराजाने पोतानुं चरित्र कही अने कहुं के, “हे राजन् ! तमारीपु
त्री उत्तम शीळवाळी होवाथी तमने धन्य थे.” एम कही तेणे पोतानी समृद्धि देखानी.त्यार
पयी ते पोताना सासरा एवा रिपुमर्दनराजाने सत्कारपूर्यक मान्य आपी मदिरावतीने साथे
सइ तुरत येताह्यसर्वत उपर गयो, त्यां मदिरावती शीळना प्रजावथी विविध प्रकारना प्रो
गोने प्रोगयती मन, वचन अने कापाथी उत्तम रीति जिनजापित्तयमंनुं आराधन करवा ला-
गी. अखंडरीति जिनयमंनुं आराधन करी शुभ्रध्यानथी ते मदिरावती उत्तम गति पामी.
॥ इति मदिरावतीनी कथा ॥

(श्री नद्दावीर प्रभु आर्षद विंगेरे श्रावकेने कहे थे के):-हे प्रव्यजनो ! तमे आ मदिरा-
वतीना चरित्रने सांजळी पापने दूर करनारा जिनयमंरुप कडपगृहना मूळरुप शीळने विरे

यतिष्य श्रावरं करो. प्रभुनां आयां वचनं सांच्छकी श्राणंश्चायके श्री महावीरप्रभुने कर्तुः-
 "दे जगत् ! म्हाग उपर कपा कमी मने चोयुं व्रत श्रापो." तेवारे जगयाने चोयुं व्रत श्रा-
 णंश्चायकने आप्युं. तेनो श्राव्रावो आ प्रमालो:-

परवारागमर्ग समर्णोयासत्त पत्राक्याड । तदारसंतोसवा पद्विज्जाइ ॥ ते परवारागमर्णे ड-
 विदे पत्रने । उगत्रियपरवारागमर्णे वेडविश्रपरवारागमर्णे श्र ॥ सवारसंतोसन्स समर्णोयाग-
 ण्णं इमे पंच श्रइयाग जाणिया न फामिश्रवा ॥ तंजदा ॥ 'जाद्विण्णोणित्तं गद्विया 'श्र-
 पग्गिद्वियद्वियवेगसाई ॥ 'तारु गमणं परेत्ति, विवाइपरिमीत्तलं मोहा ॥ कामत्तोंगेसुत्तिवा-
 सनी श्रीथण मुद्दाइ कामेण ॥ तदकामकत्तणं इश्र पंच श्रइशारा चउट्टयये ॥

श्रावक परस्वीगमननुं पडाक्काण करे वे, श्रथवा स्वयारासंतोयने श्रंगीकार करे वे, ते प-
 रवारागमन वे प्रकारनुं वे. एक उदारिक परवारागमन श्रने वीजुं वेक्रीय परवारागमन. तेमां
 श्रायके स्वयारासंतोयना पांच श्रत्तिवार जाणया; परंतु ते श्रावरवा नदीं. ते आ प्रमालो:-

! ज्जाहुं श्राणीने श्रोत्तो वल्लत्त राखेली स्वीने विपे गमन कर्तुं; १ वीजाए नदीं राखेली
 विपया श्रयवा वेदयाने विपे गमन कर्तुं; २ वीजात्ततो विवाइ करवावी श्रापयो; ४ शब्द, रूप,

रस, गंध, स्पर्शने विषे गाढ अनुराग करवो; ५ स्त्रीजनां मुख विंगेरे अंगनो स्पर्श करी खोटी कामचेंष्टा करगी. आ पांच अतिचारो चोथाव्रतना जाणवा.

द्वये जे शुद्धतायवाळा भव्यजनो पांचमा अणुव्रत (परिग्रह प्रमाण) ने पाळे ठे ते मोक्ष-सुखने भजनारा थाय ठे; वळी ते धन्य पुरुषो जगत्मां वखाणवायोग्य थाय ठे. जे पुरुषो संसारसमुद्दनो पार पमारुनारा पांचमाव्रतने आदरे ठे, तेजने धन्य ठे. मथुरानगरीमां रहे-नारा धनसारनी पेंठे माणसो संतोपथी सुखी अने असंतोपथी दुःखी आय ठे.”

श्री महावीरप्रभुनां वचन सांभ्रळी आणंदश्रावके पूगुं:—“हे नाथ! ते धनसार कोण इतो? अने तेंणे प्रथम असंतोप शी रीते कर्षो? अने पठी संतोप शी रीते कर्षो?” तेवारे प्रभुए कहुं. “हे श्रावक! दुःखने उत्पन्न करनारो असंतोप ठे, अने सुखने उत्पन्न करनारो संतोप ठे कारण जेमां, एवुं ते धनसारनुं चरित्र सांभ्रळ.

पांचमाव्रतरूप संतोप उपर धनसारनी कथा.

आ भरतदेशेअने विषे मथुरा नामनी नगरीमां धनसार नामनो शेठ रवेतो इतो, तेनी पा से वासव क्रोम सोनाम्हेरो इती; परंतु ते कोइ यखत एक तलभात्र पण धन धर्मकार्यमां वा

पगतो नदी, तेश्री लोकोण्ण तेनुं कृपणशेठ एवुं नाम पादपुं हनुं. श्री जिनेश्वरे माणसोनी ल-
 दमी चे प्रकारनी कदी ठे, एक पुणानुबंधिनी अने बीजुं पापानुबंधिनी. ते पुणपानुबंधिनी
 लदमीश्री माणसोनी बुढि दुन थाप ठे, अने ते दुःखबुढिशी जीर आलोक अने पग्लोकमां
 सुखी थाप ठे; तेमज पापानुबंधिनी लदमी परजने नरकादि लाखो दुःखोमां पादे ठे अने
 था जयमां पण निरंतर दुःख थापे ठे.

एक विचर घनसारशेठ, पोताना अमिमां दटिला इयना नियानेने जोग लाग्यो, तो ते
 ने तेमां कोनो थगारा, साप अने विंठी जोगा; तेश्री ते चिंता करतो अटलामां उजो ठे, ते-
 टलामां कोइ माणसे थावीने तेने खर थापी के, “हे शेठ ! तमारां वलाणो समुद्रमां सुची
 गयीं.” शेठ आगा दुःख आपनारा समाचारथी ह्वयमां वशारे क्वेदवाळो अइ अटलामां
 त्यांनो त्यां उजो ठे तेटलामां तेणे पोताना परवेअथी जमीनमां आगता माळनी उपर घाद
 पडयाना समाचार सांजळ्या. आगा वारंवार माग समाचार सांजळ्याथी दुःखरूप समुद्रमां
 सुची गयेजो अने चिंत्तारु म्हेटा पंगतना दिखर उपर चंभेजो ते धनसार शेठ विचार क-
 या लाग्यो के:- “हाय हाय ! म्हेारा अणुणयथी आ शुं अयुं ? नियनपयाथी म्हेारा कुटुंबेनो

निर्बाद ही रीति घरो ? मोटे चाल इव्य मेळवी कुटुंबनो निवाह करूं. जे श्रयानुं हतुं त श्रयुं. ह्मणां चिंता करायची शुं वळवानुं वे ? ” आ प्रमाणे विचार करी घनसार शेठ पोताना कु-
दुर पासेची ददा लाग धन लह ऊट वहालें चरुयो. आगळ जतां पूर्वं करेला पापयोगिनी द-
हाण नागी परनुं, ग्रंन शेगना हाथमां एक पाटीयुं श्रावयाची ते कांठे श्राव्यो. त्यां ते वि-
चार करया लाग्यो के:-

खड्याटो दिवसेश्वरस्य किरणैः संतापितो मस्तके,

गायार्थी समुपेत्य सत्वरमसौ विड्वस्य मूलं गतः ॥

तत्रोच्चैर्महता फलेन पतता तत्रं सदाब्दं शिरः,

प्रायो गच्छति यत्र जाग्यरहितस्तत्रापदां स्यात्पदम् ॥

श्रयः-शेरेएक टालवाळे माणस सूर्यना किरणोची माथाने विणे तपी गयेलो होयात्री
गयानी इडा करतो ते एक वीजाना जाननी नीचे उज्रो रहो, त्यां पण उंचेची परुता एया
म्होटा वीजाना फळची तेनुं मातुं रुनाक शब्द करीने फुटी गयुं. मोटे दलुं करीने ज्यां ज्ञा-
त्यरिदल माणस जाय त्यां आपनिनुं स्थान थाय वे.

म्यासं जन्ममागं रक्षेत्, स्वयंक्रमागं रक्षेत्, वेपारमागं रक्षेत् अने जंभारमां रक्षेत्, सयंक्रुं धन
 नाश पाम्युं; बळी इमणां आ वद्दाण पण ज्ञागी पण्युं, हाय हाय! द्ये इं दुं कळं?" आया
 प्रजरनी चिंतात्री ते धनसारेने दिवसे जोजनाधिकुं मुग्य अने रात्रीए निचानुं सुल मळ्युं
 नर्दी, कळुं ठे के:-

रूपं जरा सर्वमुग्यानि तृष्णा, खलपु सेवा पुरुणात्प्रिमानम् ॥

यांच्या गुरुल्वं गुणमात्मशंसा, चिंता बलं क्षंति दयां च लक्ष्मीः ॥

अर्थ:-जरावस्था रुपने, तृष्णा सर्व सुखने, चिंता बळने अने लक्ष्मी दयाने नाश करे ठे.
 मोटाइने, पोतानां बग्याण गुणने, चिंता बळने एक श्रांथाना जाफनी निचे जेमने तर
 पवी वीजे दिवरो वनमां जमता एवा ते धनसारे एक श्रांथाना जाफनी निचे जेमने निधित्री बंद-
 त केवळज्ञान उत्पन्न थयुं दतुं एवा एक मुनिने वीठा, तंत्री ते बहु दर्प पामिने निधित्री बंद-
 ना करी तेमनी आगळ वेळो. मुनिण कर्मना फळरूप धर्मदेगना थापी, ते उचम रीते सांज-
 की हर्ष अने शोकरहित आण्ळा धनसारे केवळीने पुव्युं:-“इ-जगयन्! मने कया कर्मथ्री
 समृद्धि प्राप्त थर? अने कया कर्मथ्री नाश पामी? बळी मने कपणपणुं शा माटे थयुं? ए

सगळुं आप मने क्हे." तेचारे केवळज्ञानीए क्हेलुं:- "हे धनसार ! ए सर्व पूर्वज्जेचे करेला क भंनुं फळ ठे, एम तुं निधे जाण. ते पूर्वज्जनो संवंध सांजळ:-

पातकीखंमने विषे त्रंविळा नामनी नगरीमां बहु समृद्धिवाळा वे जाइतु रहेता हुता, ते मां म्होदो उदारस्वप्ताववाळो अने न्हानो कृपणस्वप्ताववाळो इतो. म्होदो जाइ निरंतर दान आपतो, तेथी न्हानो तेना उपर द्वेष करी सर्व धन वडेंची लइ जूदो रच्यो. हवे म्होदो जाइ दीन अने अनाथ लोकोने जेम जेम दान थापवा लाग्यो तेम तेम तेना घरने विषे संपत्ति ब-धवा लागी, अने न्हानो जाइ कृपणपणाथी जेम जेम धन एकठुं करवा लाग्यो तेम तेम तेना परमां धननो यथारे नाश थवा लाग्यो; तेथी न्हाना जाइए विचार्युं के, " म्होटा जा-इने घर लक्ष्मी वृद्धि पामे ठे अने म्हारे घर नाश पामे ठे ए शुं? पवी तेणे राजानी पासे लो टी फरीआद करी, तेथी राजाए म्होटा जाइनुं सघळुं धन लइ लीधुं. तेचारे म्होटा जाइए न्हाना जाइनुं आबुं चरित्र जोइ संसारने असार जाणी वैराग्यथी चारित्र लीधुं. पांच समि-तिथी व्याप्त अने त्रण गुतिथी युक्त, बळी कणापरदित एवो ते म्होदो जाइ परिसद्दोने सहन करी काळधर्म पाम्नीने सौपर्मदेवजोक्ने विषे वेयतापणे उत्पन्न थयो. अहिं न्हाना जाइनो

तेना अचिनारी कामची लोकेंग बहु तिरस्कार कर्यां, तंत्री तेंणे पण तापसी दीक्षा लीधी. कामा कपटी माणसंभ तुय कपांची देण ? पठी बहु शिक्षणाळी ते तापसीदीक्षाने पाळी न्हानो जाइ पण काळ करी असुरकुमारपुलोकरने विधे देवतापणे उत्पन्न थयो; त्यांची च- नीने तु धनकार नामे देव थयो. पूर्वजंभ करेला दानांतगयकर्मना उदयत्री तने थालुं कपसा पणुं प्राप्त थयुं थ. तें पूर्वजनेभ विधे त्हांग म्हाटा जाइनुं धन राजा पासे देवरावी लीधुं, ते पापना उदयत्री आ ज्ञयसां न्हाकं सच धन नाश पापुं. जीव आ ज्ञयने विधे जेधुं कर्म करे ते तेंतुं ते परतवने विधे कळ जोगेवंक. त्हाणे म्हाटो जाइसोथमंवेगत्रोकरची चयीतामत्रिती नगरीने विधे देवना पुत्ररूपे उत्पन्न थयो, त्यां तेंने म्हाटो संपत्ति थने सर्व प्रकारनुं गुण म- क्तु. पूर्वें मंकेशला पुण्यत्री बहु काळ सुख जोगेची तेंणे जेवट दीक्षा लीधी थे. बळी तेंने इ- मणां केल्यकदान उत्पन्न थयुं थे. तं इं पाते त्हांग पूर्वजनेभो जाइ तुं.

मुनिनां आयां नचन सांजळी धनसारे तेमना पयसां पत्नी पूयं केला पापनुं मिळ्याड- व्हत लीधुं, अने कलुं कं:- "इ जगन्न ! आज्ञत्री आरंज्नीने मेळयेला धननो चोथो ज्ञाग रा णी बाकीनुं सपळुं धन म्हाणे धर्मस्थानकं चापळुं. तेमज पारळा शेणने थारें पण उधारवा

नहीं।" एषो नियम तद्, श्रायकथमं प्रादरी अने फरीधी केवळीने नमस्कारं करी ते धनसार
तामत्तिनीगरीने विष आब्धो।

एह दिवस धनसार शुद्ध परिणामथी एक दुन्यधरमां रात्रीए कायोत्सर्ग करीने रह्यो ह-
तो, एषामां ते वरतेत रोड देवताए आर्वानि धर्मरुपी उचम धनवाळा ते धनसारने कीनी, वि-
जी अने साप विंगेर्ध। बहु उपसर्ग कयोः परंतु ते जरा पण धर्मध्यानथी मेरुपर्वतनी पेठे म-
ग्यो नहीः तेथी देवताए प्रसन्न थइ ते धनसारने प्रणाम करीने कहुंः--" हे प्राग्यंत ! पुन्य-
रीत एषा तंन धन्य ठे, अंन त्दारी मातांन पण धन्य ठे के जे त्दारी धर्मने विषे आयो दृढ
परिणाम ठे. तुं मयुरांगरीमां जा, त्यां तंन त्दारे पूर्व नाइ पामंतु सधळुं सधळुं धन मळ्ळो." हे-
यता धनसारने प्रातु वरदान प्रापी पोताने स्थानके गयो. धनसारे पण प्रजात अयो जाणी
कायोत्सर्ग पाळी पारलुं कयुं. एही ते अत्रुकमे मयुरांगरीए आब्धो, त्यां तेने गसवकोन सु-
वर्ण धन मळ्युं; परंतु तेलो पोताना परिमाणथी जरा पण कथारे लीधुं नहीं, पण श्री जिनेश्व-
रे खेळा जिगनुपन, जिनपिंके, पुस्तक, साधु, साध्वी, श्रावक अने श्राविकारूप सात हेअने
विषे पाररी सफल कयुं.

आ प्रमाणे बहु दिवसो सुधी पुन्य कवी आयुष्यनो दाय श्रेयं सास्रनक्तं पञ्चमहात्म्यं त्रै-
 ते धनसारं मृत्युं पामी चार पठ्योपमना आयुष्यवाका सीयमैवेत्योक्तना ग्रहणाननामना वि-
 मानने विने श्लोटी समृद्धिवाळां देवता श्रेयो. त्यां देवतानां सुख जोगवी आयुष्यनो दाय श्रेयं
 चवी महाविद्वंक्षत्रमां मनुष्यतनं पामीने वेगटे वीक्षा त्वर केवळज्ञान मंळवी मोठसुख
 पामजे. ॥ इति धनसागनी कथा ॥

(श्री महावीरप्रभु श्राणंर विंगे श्रावकोने कळेळे के):—दे ज्ञयजगो! भंतोण श्रंनं श्रंंतोप
 उपर धनसागना इष्टंतेने जाली पांचमा पश्चिमपरिमाणनामना इतने विधे श्रादय करे.

श्री जिनराजना मुगथी संतोपना फळने सांजळी श्राणंवेश्रायके पांचसु यणुवत वीधुं

श्रंने श्री वीरप्रभु! तेने श्राद्धावासाहित पांचसु अणुवत उचरायुं. ते आ प्रमाणे:—

अयश्चिन्मिथयश्चिग्दं समणोयासत्त पञ्चस्कार ॥ श्रापश्चिमाणां ना उचयं पञ्चइ ॥ ने पश्चिग्दे
 दुविद्धे पञ्चते ॥ तं जद्धा ॥ सचिन्मिथयश्चिग्दे अचिन्मिथयश्चिग्दे अ ॥ श्रापश्चिमाणासन समणोयासणं
 इमे पंचे अरथाग जालि अथानममापरिथयां ॥ तं जद्धा ॥ श्चिन्मिथयश्चिग्दे अरथाग ॥ श्चिन्मिथयश्चिग्दे अरथाग
 अरथाग ॥ श्चिन्मिथयश्चिग्दे अरथाग ॥ श्चिन्मिथयश्चिग्दे अरथाग ॥ श्चिन्मिथयश्चिग्दे अरथाग ॥

भाष्यः परिमाणरहित परिग्रहद्वं पञ्चरत्ना करेते, द्रव्यता इत्या प्रमाणे परिग्रहने धारणा करेते, तीर्थयोगे ते परिग्रह धे प्रमाणतो रत्नांते. एक सच्चिन्मस्मिह अनन्वीजो अचिन्मपरिग्रह-
भाष्ये परिग्रहता पाणः प्रतिहार जाणवा, पणं ते शाचरवा नदी. ते अनिचार आ प्रमाणे.
१ पञ्चरत्ना लंवा गवते ताधिवा परिमाणथी रेतार अने धर वधारे राखवां; २ रूपुं के सो-
नुं द्रव्यता सोना रूपानुं धारं राखवुं; ३ नाणुं अथवा धान्य वधारे राखवुं; ४ गाय, ज्ञे-
स, पोम्ना विंगेर द्रव्यवा दासीदास वधारे राखवां; ५ धरवाखरो वधारे राखवो.”

जगवानतां आवां वचन सांजळींते पठी शालंदथावके पांचमुं परिग्रहपरिष्कणव्रत लीधुं.
ते आ प्रमाणः—

“हे जगवन्! म्हारे जूमिमा, व्यापारमां अने व्याजमां चार चार कोन सोनाम्हेरो राख-
वी, ते उपर राखवानो नियम ठे. घास अने लाकटां लाववासां ए त्रेप जूदाजूदा काममां पां-
चसं पांचसं गामां राखवां, ते उभरांत राखवानो म्हारे नियम ठे. ममुञ्ची घुसाकरी माटे प
ए चार यदाल गायवां, ते उपर गायवां नदी. वळी वीजा देशोमांथी तमुइ रस्ते घास अने
ताकटां ताववा माटे वीजां चार दहाण गायवां, दहाण चार गांवांनं एक गोळळ पंचं एव गो

कृत्वा गण्युः, नैतन्ना प्रमाणमां पांचसें इत्तो उपर राख्वां नहोँ." आ प्रमाणे श्रद्धावंत एवा
 आर्षादश्रायके पांनमुं अर्जुंघत व्हीधुं. आ पांचमा अर्जुंघतने विवे श्रायके पांच अतिचार वर्जया.
 पवी श्री सत्तावीग्यामीए नखी ज्ञोत्रनघत कर्तुं केः— "जे धैर्यवंत पुरुष सर्व पापरूपवृ-
 क्त्वा वीज एवा राखी त्रांजनने त्यजो दे वे, ते पुरुष पांतानी आयुष्यना धर्ना वर्ग सुखीना
 उपगारना फळने पांमे वे. ते उपर योगदान्त्रमां कर्तुं वे केः—

कंगनि निरति धन्यां, यः सदा निशि ज्ञोजनान् ॥

सोऽहं पुरुषानुपश्र, स्याद्वयस्यमुपेरितः ॥

अर्थः—जे धन्य पुरुषे निरंतर रात्रीज्ञोजन तजी वीधुं वे, तेषे पोताना आयुष्यना धर्ना
 नपसुंथी उपग्यास करेखा वे. वळी वीजे ठेकाणे पण कर्तुं वे केः—

चत्वारि खलु कर्माणि, संख्याकाले विवर्जयेत् ॥

आदारं मेयुने निच, साध्यायं च विशेषतः ॥

अर्थः—माणसे संख्याकाले निधे चार काम त्यजो देवां जोइए. पधेधुं आदार, वीजुं मेयुन,
 वीजुं निच अने चोथुं साध्याय. ते काम करवाथी गुं गुं प्राय ते कथे वे.

आक्षरान् जायते व्याधिः, क्रूरगर्भश्च मैथुनान् ॥
निशतो धननाशः स्यात्, स्वाध्याये मरणं भवेत् ॥

अर्थः—संख्याशुद्धे आक्षर करवाची रोग प्रायः; मैथुन करवाची क्रूरगर्भ प्रायः; निश करवाची धनतो नाश प्राय अने स्वाध्याय करवाची मरण प्राय.

रात्रीजोजनमां त्रस जीवोतुं पफुतुं तथा संपातिय जीवोतुं पफुतुं जिनेश्वरोए दीवुं ठे, माटे रात्रीजोजन प्रपत्नयी वर्जवुं. सिद्धंतमां पण कहुं ठे केः—

तज्जोलीआण जीवाणं, तथा संपादमाण य ॥

निसज्जुने यद्दो दिठ्ठे, सधं दंसीदि सवहा ॥

अर्थः—रात्रीजोजनेन विरि रात्रीयोनिक जीवोतो तथा संपातिम जीवोतो नाश सर्वदशी एवा तीशंशरोए दीगे ठे, नाटे रात्रीजोजन सर्व प्रकार त्यजी देवुं.

यळी दाय धोवाना पात्रमां कुंदुआदि सर्व जीवोतो घात प्राय ठे. इत्यादि रात्रीजोजनना दोशे कयो पुरर कंदेवानं समर्थ ठे! जो के जोजन करवानुं पदार्य प्राशुकठे, तोपण कुशुं आदिक जीयो जोइ दासप तेम न होवाची ज्ञानि पुरर रात्रीजोजन त्यजी दीधुं ठे. लोकमां पण कहुं ठे केः—

मेधां पिपीलिका क्षति, युक्ता कुर्यात्तद्वोदरम् ॥ कस्ते मक्षिका वांति, कुष्ठरोषं च कोलिकः ॥
कंठको दारुलंफं च, वितनोति गत्रयथा ॥ व्यंजनात्तर्निषत्तितं, तालु विव्यात वृश्चिकः ॥

अर्थः—रात्रीभोजनमां क्रीडी श्राये तो ते बुक्लिनो नाश करे ठे, जु जलोदर करे ठे, मांखी
भोजनमां श्राये तो तेथी उवटी प्राय ठे अने कोलिक श्राये तो कोफ प्राय ठे. वळी डाकमां
पमेळो कांटे अथवा लाकमाना करुको श्राये तो गळामां पीडा प्राय अने वॉवी श्राये तो ता
छवाने विंधी नांले. वळी परशास्त्रमां पण कहुं ठे केः—

त्रयीतेजोमयो ज्ञानुरिति येषविदो विदुः ॥

तत्करैः पूतमखिलं शुभ्रकर्म समाचरेत् ॥

अर्थः—‘सूर्यं त्रण देयना तेजरुप ठे.’ एम वेदना जाण पुरुषो कहे ठे; माटे तेमना किर-
लोथी पवित्र एवुं सर्व शुभ्र कर्म आचरवुं.

नैवहुतिर्न च स्नानं, न श्राद्ध देवतार्चनम् ॥

दानं वा विहितं रात्री, भोजन तु विदोपतः ॥

अर्थः—रात्रीए होम, स्नान, श्राद्ध, देवपूजन, दान अने विदोपं भोजन न करवुं.

जे माणस रात्रीजोजन त्यजी दे ठे, तेने केशव राजानी पेठे घन्य ठे, अने जे माणस रात्रीजोजनना लीधिला नियसने जागे ठे, ते मूढ हंस नामना वणिकनी पेठे बहु दुख पामे ठे. जगयाननां श्रावां वचन सांजळी आशंदश्रावके पुठ्युं:- “हे जगवन्न! ते हंस अने केशव कोण हता ते अने तेमना रात्रीजोजननां इष्टांत कहे.” तेबारे श्री वीरप्रभुए कथुं:-हे पुण्यात्मा! सावधानपणे सांसळ.

॥ रात्रीजोजन उपर हंस तथा केशवनी कथा ॥

जंयुठीपना आ जसतदेत्रले विभे कुंहीनपुरनामभुं नगर ठे, त्यां यशोधरनामनो घनदंत बेपारी रहेतो हतो, तेने रंजनामनी ली हती अने हंस तथा केशवनामना वे पुत्रो हता. सुखे वृद्धि पामेला ते वने पुत्रोना दिवतो मनुष्यगुल जोगवतां सुखे जता हता.

एक दिवस ते वने जाइठ क्रीडा करवा माटे वनमां गया, त्यां तेमणे जनतां जमतां एक आंवाला जाफनी निचे पांच समितिथी संमत, त्रण गुतिथी गुप्त, पांच महाव्रतचारी, कमाना पात्र, जितेंद्रिय अने साक्षात् धर्ममूर्ति एवा एक साधुने वीठा. तेगने वने जाइठए त्रण प्रदक्षिणापूर्वक वंदना करी. सुनिए पण धर्मलाज दइ रात्रीजोजन करवाथी अता दोपनो

अपेक्षा आयो के "गवीनेजन कयात्री सदा पारलामे थे अने तेत्री नीव आलोक्तमां अने परलोहमां दुःख पाथे थे; मटे दे मदात्तलपयंतो! तमे गत्रीनेजनो नियम क्यो."

मुनिनां उपेक्षा संज्ञकी ते धम अंग कंडान गत्रीनेजनो नियम कइ धर आख्या पत्री नेजन कही सीटासां दुःखान आग व्यापार कया नाग्या. ज्यार चार घडी दिवस गयो त्यार येर नाहनए प्रेर आनी पंजानी माना पागे अचनर गिना नेजन भाग्यं. तेनार मालाए क- ती:—"हे पुत्रो! कजु अच घडी दिवन छे वनां वमनां अकाले जोजन कंम मांगो ठो? तमने जे इव वडाळुं छे ते पुन तो गत्रीण छांय छे." मातानां आयां वचन मांजळी पुत्रोए मलय- चन कां:—"हे! माना! अमांण गुल्ली पागे गत्रीनेजनो नियम लीयो छे, मंटे अमे ग- प्रीण नेजन कइयो नही; जे अत्यार कांड होय तो आयां, नदि तो सवै." त्यारे मालाए क- ती:—"हे पुत्रो! अत्यार अकाले कंडपण केलुं नत्रो, गत्रीण ग्योइ प्रेश, मटे तमे तमारा गितानो मांथ नमजो." तेनार पुत्रोए कथुं:—"अने कोडपण गीते गत्रीण जोजन कइयो नही." पुत्रोनां आनां वचन सांजळी यद्योतर विचारया ज्ञायो के, "आ म्दारा पुत्रोने रा- व्रीनेजनो नियम कइ कया धुतपुकोरे जेतयां छे! धिफार छे! मने जे छे जी-

पतां गतां म्हारा पुत्रोए कुळकसथी चालता आंबता धर्मने त्यजी दीधो. ह्ये हुं शुं करुं? जो तेंतु रात्रीण नोजन गरि करे तो निधे म्हारा कुळतो धर्म सर्व प्रफोर गयो. हुं तेमने माटे दि यो रगोड फगर्वादा नही, परंतु रात्रीणज करार्वादा, तेथी तेंतु पंतानी मेळे भुळ्या श्रवात्री नोजन करुं. ” आर्वा रीति दिचार करी यशोधर पंतानी खीनि उनी रीति कांयुं के, “आ पुत्रोने दिपसं कांडपज लाया आपनुं नही, तस रसोड रात्रीए करयी: कदापि तेंतु चेंवणुं मा- गें तोंपच आपनुं नही. ” आ प्रमाणे पंतानी र्थनि आदा करी, ते सर्व रंजाए मान्य करी. पजी माताए पुत्रोनी पान आर्वीने करुं:—“हे पुत्रो! रसोड रात्रीए श्रेशे श्रने वरमां कांड पक वाच गिंर नथी, तेथी तगरि तगारा पितानी सांथ रात्रीए नोजन करुं. तेंतुज कुळिन पुत्रो कळ्याप के तेंतु पिज्जा भागे चाले. ” मातानां आयां वचन सांजळी पुत्रोए कळुं:—“हे मात! पितानो भाग सारे हांय तो ते मागे पुत्रोए चालुं, परंतु पिता कुवामां पड्यो होय तो पुत्रोए पज शुं कुवामां पनुं?” तेकरे माताए कळुं:—“हे पुत्रो! तमने हमलां नोजन मळसे नही. ” मातानां आयां वचन सांजळी ते पुत्रो बोळ्या गिना घेरथी बहार गया.

पजी यशोधरे पंतानी खीनि कळुं:—“हे गिना! त्हरे आपणा पुत्रोने रात्रीए नोजन आ

पुत्रं." एम क्लीन र्शने गाढ आग्रहश्ची गरी. अनुक्रमे गत्री पत्नी. पुत्रा पर आग्या श्रम र-
 मोर तैयार श्रम, एटले यशोपरे पुत्रोनि दोलाव्या. "हे पुत्रो! चात्रो, इया प्रमाले जोजन क-
 रीम." तयोर् धैर्यधारी पुत्रोए कर्तुं. "श्रमे गत्रीए जमता नथी. तमने ल्ये ते करो."

अने उनाम पुरुषोनी मध्ये श्रष्ट एवा यशोपरशोर्ज मनमो करट गरी वीज दिवने ते वने
 निर्मळ चिनवाळा पुत्रोनि लेवोदवाना धंयार मांटे दोकड्या, त्यां लाजना यशयो म्हांटा उच-
 मनें देयार करना एवा ते वने ज्ञाउए गंवना दिवसनं पल जाणयो नथी, तत्री तेंच एक प
 क्षर गत्री जतां धर आख्या, ल्योर नातादिनाए जोजन करवानुं कर्तुं; परंतु पोताना अन्निम-
 क्षन निंर एक चिनवाळा तेंचए जोजन करुं नथी. आ प्रमाये रितानी आक्षाथी इ लोप थैयार

करता एवा ते थंजे ज्ञाउठ पांच दिनगुणी जोजन कर्याविना रात्रीए सूइ रखा.
 उंड दिवने गत्रीए सत्यधारी चने पुत्रोनि यशोपरशोवे प्रेमथी कर्तुं:- "हे पुत्रो! जे मनं सु-
 लकारी कोप ते तमारे इष्ट जाणवुं; मांटे ए निधयथी हे तमने जे कांर कर्तुं ते तमे करो. तमे
 रात्रीजोजनो त्याग शामांटे कर्पो? अने तमने प्राया हेजकारी व्यापारमां कोले जोख्या?
 ते हे ज्ञायतो नथी. तमे जोजन नथी करता मांटे तमारी माता पण जोजन करती नथी,

तंधी तेम पग पाजे व उपवात थपां ठे. तमारं एर. न्हानी ठ मामनी व्हेन ठे, ते बहु गुळो-
मळ मरीग्याठी व, ते पल तनारी माताना ज्ञाजन नहिं करवाना कारणथ्री दुव नहिं मळ-
पांत तीं पाजे बहुज दुवळी थइ ठे; लोकोण तेने दुवळी थवानुं कारण पूठ्यं, त्यारे मेतेनु-
ची पासं तंम ज्ञाजन नथी करता ए गिंगंर लथळी वात नियेदन करी. मोटे हे पुत्रो ! तसे
नोजन करा, कं जेथी तमारी माता पल ज्ञाजन दोर थने तमारी व्हेन पल गुली थाय. रा
पीना पंदेला थपां पंदोराने पंन्ति लोको प्रदोप कंहे ठे, थने तेज कारणथ्री रात्रीनुं त्रियामा
एणुं नाम लोकांसां प्रसिद्ध थयुं ठे; तंधी तंम थत्यारे ज्ञाजन करसो तो रात्रीज्ञाजन कंहेयासो
नसो; कारणेके हजु वे घडी रात्री गर ठे. थने जो तंम ज्ञाजन नहिं करो तो तमारी माता
निधे भुगरथी मृत्यु पामसो."

पितानां थपां वचन सांजळी भुवथी पीना पामता, दीन मनयाळा थने धैर्यरहित एवा
म्होटा जाइ हेसो न्दाना जाइ केदावना मुग रागुं जेणुं, एटले केसवे म्होटा ज्ञाजने धैर्यरहि
त थणलो जालीनि पठी पिताने कसुं:—"दे तात ! जे जे मने सुरक्षारी थसो, ते ते हुं करीजा.
जे पदरा पापने दूर करनाहे ते ते हुं तसने सुरक्षारी नदीं थाय? जे मातानुं याल्मड्य ठे तेज

धर्मकार्येनैव श्रेष्ठं ज्ञानं भवति, यत्रैव कर्मणि सति पापं कर्म भवति? सति योतना कर्मणा फलं नो गयना
 गच्छेत्, वेदेषु च प्रथमं विवर्तते मन्त्री ज्ञानं, सति ते यत्नतना श्रान्तुर्भुतमां श्रान्तन करयुं ते
 मन्त्रीश्रान्तन कर्मणा च, अने इमणां तां मूढं मित्रं पत्न विवर्त नश्चि. सति इ नाल! तमां
 मने नारंयार श्रान्तन कर्मणां कर्मणु नश्चि. ”

केशवे पितानुं वचनं मान्यं नही तयो शंभुं एवां यशोनां श्रान्तुं च, इमण्युक्तयो, अने
 क्रोच पासी वेदेषुः—“पुत्र! तुं मन्त्रं वचनं शान्तो नश्चि ते मन्त्री ते मन्त्री इत्येव श्रान्तुं” पित्त
 नुं श्रान्तुं वचनं मन्त्री जेम पर्यतनी गुफामांशु तार निकलीने चाद्यं श्राप, नैम केशव
 पोताना घरमांशु निकलीने मनुष्यनयना काणहप ममलनो शोक कर्मता चाली निकलीयो,
 पाठक पित्तए इंसनो द्वात्र पकनी मीत्रं वचनयो लोत्त पमादी कट्टी श्रान्तन करणं,

ध्ये मुत्ताकर सरणा वेपयाळो केशव गाम, नगर, उद्यान, गाय विगने विंर फलता फ
 रतो सातमे दिवसे मध्यरात्रिने यत्नते केशव श्रान्तनमां श्रावी चलयो, त्यां तणे बहु यात्रा कर
 वा श्रान्तना लोकोश्री श्रान्तन एवा एक यत्नता मन्त्रिने श्रापुं, त्यां लोकोश्रीने ठेकाणे र-
 सोद करता इता, तेथेण पोतानी तरफ आयता एवा केशवेने श्राप तेने इत्येव कर्तुः—“इ

मुगापर ! तु शही आव्य अने जगण जोजन करी अमने अनिदिनोजननुं पुन्य आप. अमे पाणुं करवाने तेषार पणा ठीण, परंतु कोड अनिदिनी वाट जेता इता, एवामां तने दीजे उ." तेषार तेषांते यादिसलोकेंत पुडहुं:- "इ यादिको ! तंम एतुं शं व्रत करगे वो के जे नुं पाणुं राधलि विरे घाप ठे ?" त्तार लोकाए वधुं:- "इ मनुष्य ! आ जयनंद नामे यक ठे, तेनी दावे म्हेंदुं पुन्य आपनारी यात्रा जराय ठे; मांटे दिरमें उपवास करी अधिरात्रीण अनिदिने बहु धादरधी जोजन कराधी अने पत्री पाणुं कराय ठे. अमे दिरमें उपवास करी अत्थारे पाण्णा मांटे रत्तोड करीण ठीण, एवामां तुं उचिंतो प्राधी चड्यो हुं; म्हंटे तुं अजि अमाणे परतो दा." त्तारे केंदरे वधुं:- "आवा पापकारी पाण्णामां हुं जमतोनधी, कारण के 'राधीजोजन करणुं पोःष नधी.' एम सज्जन पुरुषो कहे ठे. 'इ लोको ! आ उपवासमां पुन्य एरु तलोठी जेयतुं दाप ठे अने राधीजोजननुं पाप पर्यंतसमान थाय ठे. कोड उपवा स एते द्यो नधी के जेनुं पाणुं रात्रीण कराय. दिरमें नोजन करदाथी अथवा तो रात्रीण नोजन करदाथी उपवास कहेजंतो नधी; परंतु राधीजोजन करदाथी म्हेंदुं पाप लोने ठे. जे पुनी पुरुषो परतसागधी रिम्ड तर केंर ठे, तेत कुड्य एकलुं कानागती वेठे दुर्गतिनां

दुःखों पासे ठे." यात्रिक लोकोत्तम कहे:- "योग्यजालमां आ गदना वतनो विधि आ प्रमाण
 कृत्यो वे, मांटे तेमां कांड निचार लया जेनुं तत्री. दे आयें! आगे कांड अतिथिन जमानी-
 नेज जमनुं जेडाण एवी गीत देयवत्री ग्राम कांड अनिश्चिनी याट जेता इता ते फ़ारणायी अ-
 मोरे वारणुं कानां घाटनी यी गल गड वे. मांटे ३ मडाजाण! तुं अमारी पवेलीं जेजिन
 कर." आ प्रसांग कर्दांग मयें यात्रिक लोकोत्तम केजायना पगमां पनी नमस्कार कर्पा.

पत्री केडांवे जेडलासां तं लोकोत्तमं नचन मान्युं गर्धी, तेडलासां यदना इरीस्थी केडाण
 क तर्पकर पुंर निकर्त्तान कहे:- "अरे डुरात्मन! न्वारा धर्मने वृषित करे व? अने न्वारा
 नक्तजनीनी अयगणना को वे? ऊट जेजिन कर, नहिंते त्वारा मायाता सो ककर्त्ता करी
 नांवीडा." आनी रीते कओर नचनयत्री केडावतो बहु तिरस्कार करी जेडलासां गठ पुरूपे
 पोतानी मुद्गर उषानी, तेडलासां केडावे धर्मने कहे:- "अरे यक! दुं तुं मंन जय पमाने
 वे? परंतु जेने वीजा जयसां विजय मळयानो ठे एवा मने मरणानो ते जय अयांथ्री शेय?"
 पत्री यके आकाशमां पोताना शेयकाने आडा करी के, "आ डुष्टनो गुरु इणया योग्य ठे,
 मांटे तेने शेथी काठी अदिं लायो." तेयारे शयको नुरत केडावना गुरु धर्मयोग्यमुनिने विलाप

करता त्यां आकाशमां लाव्या. पृथी यक्षे मुनिने कळुं:—“आ त्दारा मूर्ख शिष्यने ज्ञोजन क राव्य, नदितो हमणां हुं तने मारी नांखुंतुं.” तेवारे गुरुए केशवने कळुं:—“हे केशव! देव, गुरु अने संघना कार्य निमित्ते धर्मीमाणस पण अथर्म आचरे ठे, हुंतारो गुरु हुं, माटे मने आ यक्ष न मारी नांखे एटला माटे तुं ज्ञोजन कर.” आवां वचन सांजळी केशव विचार क रया लाग्यो के, ‘जे गुरु धर्मना उपदेशने यखते वीजो व्यवहार कहे ठे ते गुरु केवळ मृत्युना ज्ञयथी आथी पापबुद्धि शी रीते आपे? माटे निश्चे आ म्हारा गुरु नथी; परंतु ए मायावी यक्षनी कांइ भाया देलाय ठे.” आ प्रमाणे विचार करी केशव मौन धरी रह्यो. पृथी कोपथी बिकाळ नेत्रवाळा यक्षे म्हैतुं सुद्गार उयानी केशवने कळुं:—“हे पशिक! ज्ञोजन कर, नदिं तो तारा गुरुने मारी नांखुंतुं.” तेवारे केशवे कळुं.—“अरे यक्ष! ए म्हारा गुरु नथी; कारणके तेया चारित्रना पात्र एया म्हारा गुरु त्दारा सरखाना यश न होय. हुंज त्दारो गुरु हुं, तुं र-क्षण न कर.” केशव आ प्रमाणे कहेतो इतो एटलामां यक्षे गुरुने सुद्गारनो प्रद्वार क्यो, तेथी ते पृथ्वी उपर पड्या. केशवे गुरुने मृत्यु पाभेला दीठा, तोपण ते पोतानी दृढप्रतिज्ञाथी स्थीर अइ उजो रह्यो; एटले फरी सुद्गारने ज्ञमानवाथी जंयंकर एया यक्षे केशवने कळुं:—“जो तुं

धमणां जोजन कर तो हुं त्दारा गुरुने जीवाहुं अने ईच्छादिकुना गर्नेने तूर कम्नाहुं एवुं स्नेदी
 समृद्धिवाहुं राज्य तने थापुं; नहिं तो था जयंकर मुद्गरना प्रशाथी त्दारा गुरुने यमराजा-
 ना मंदिरना मांगं मोक्खीडा.

पत्नी पुन्यना इयमां कीना करता एया कंदांथे दर्मानि कळुं:-“आ म्दारा गुरु नत्री, प-
 रंतु म्दारा गुरु तो म्दोटा मद्दाम्यवाळां वे. वकी दे यक्षेश्वर ! जो तुं मृत्युपांमंलाने जीयता
 करतो होय तो त्दारा मृत्युपांमंला जफजनेने जीयता कर. तेमज राज्य थापना नमर्थ होय
 तो त्दारा सर्वं जफजनेने केम राजा बनावी वेतो नत्री? जे अथानुं होय ते निशे थाय वे,
 एमां तुं मेने वीरगने वे थं?”

केदायनां थायां चातुर्व्यवस्थेनत्री शांत थापला यकें तेने थादिगान करी दपंथी कळुं:-“दे
 मद्दार्थैर्यथ ! तं सत्य कळुं वे. था त्दारा गुरु नत्री, मृत्यु पांमंला जीयता नत्री, तेमज हुं को
 इने पुन्यनिना राज्य थापी दफतो नत्री.” यकें था प्रमाणे कळुं एटले यरुनो शेयक जे मु-
 निहुं रूप लर पड्यो हतो ते तुस्त उगी मुनिहुं रूप त्यजी वर थाकाशामांगं चाड्यो गयो. पत्नी
 यरुनी मायाथी अति विस्मय पांमंला अने पोताना नियमने विवे दृढ एया केदायने यरुपुरु

थयो अने स्वर्गमांथ्री अहिं आर्वी तने मोद पमाप्त्वा माटेज में यक्त अने यात्रिक लोक देखा नी त्दारी परिक्षा करी, पण जेम मेरुपर्वतनुं दिखर कपे नहीं, तेम त्रणलोकने चंचल करवा नुं सामर्थ्य धरावनारा म्हाराबदे त्दाहं चित्त जरापण चळायमान अयुं नहीं; तेथ्री अग्निदे-
वताथी तपायमान शरीरवाळो तुं सुलोचरगुणने विसे श्रेष्ठ तुं; माटे हे ज्ञाइ! तुं सुवर्णनी पेठे वखाणवायोग्य थयो तुं. यक्षादिना क्षोत्रथ्री में त्दारो जे कांइ अपराध कयों होय ते म्हा रा उपर प्रसन्न थइ माफ कर; कारणके ते सर्व म्हाहं डुःचेष्टित हतुं. हे ज्ञाइ! तुं कांइ माग. परंतु त्दारा सरखा सामर्थ्यवाळा पुरुषने याचना ते शूं? कारण त्दारा पगनी पासे रहेलो पुरुष रोगी होय ते निरोगी वनी जाय, तो पवी याचना ते कोण मात्र!! ज्यारे तुं संकटमां इइश त्यारे जे चिंतवीश ते सर्व थशे; कारण पुन्यवंतपुरुषने कांइपण डुर्लज नथ्री. हे म्होटा ज्ञाग्यवंत! तुं तने इमणां कोइ नगरनी पासे पद्दोचानुं तुंके ज्यां त्दाहं चालवुं लोकोना लेशने नाश करनाहं थाय." एम कही देवता आकाशमार्गे चाड्यो गयो अने केशवे सवार थतां पोतानी पासे कोइ नगर दीतुं.

पवी केशव प्रजात संबंधी धर्मकार्य करी नगरनी शोभा जोवा चाड्यो. रस्ते उद्यानमां

प्रतिमाधारी, कांतिश्री सुशोभित, युगप्रधान वे आगम जेनुं एवा, मधुरवचनवाळा अने ध-
 मोंपदेश आपता एवा मुरनामना गुरूने वीग. तेवगे शुभजाययाळा केशवे गुरूनी पासि जइ
 प्रवक्षिणा करी योग्य आसने धेमी धर्मदेशनालय जळथी पोताना पापरूप कावने थोइ नां-
 र्ग्यो. पत्नी धर्मदेशानाने अंतें सांकलपुरना राजा धनंजये ते गुरूने विनंती करी केः—इ जग-
 यन् ! मने व्रत लेवानी बहु विषमनी उजा वे; कागण जरावस्थारूप राक्षसीथी म्दारो वेद परा
 न्नय पाम्यो वे. हुं अथुत्र होयाथी कोने राग्य थापुं ? आ चिंताथी निरंतर दुःखी आचं हुं. हे
 पूज्य ! आजने रात्रीए हुं सुखे खतो दतो, एगामां कोइ मूर्तिमंत विव्यपुरुषे जाणे म्दारा पुन्य
 श्रीज क्षेपनी ! एम आर्वीने मने कळुं के, 'हे राजन् ! तुं चिंता न कर, अने म्दार्हं वचन सां-
 जळ. सवारे त्दारे गुरूने वंदना करवा जयुं, त्यां परवेशथी आवेलो जे पुरुष गुरूनी पासि वे-
 ठे क्षेप तेने राग्य थापी त्दारे वीका लइ मुनी श्रुं.' एम कही ते पुरुष चाळ्यो गयो. पत्नी
 जागी ठेवेलो हुं प्रजात संवंधी धर्मकृत्य करी ऊट श्रदिं श्राव्यो हुं, ते एवाज विचारथी के हुं
 ते आंचारथी उचमकुळ्याळा पुरुषने जोवं."

पत्नी गुरूंए रात्रीजोजन विरमणव्रतथी देवताए करेली परीक्षा संवंधी केशवतुं सयळुं श्रा

भर्यकारी घरिप्र राजाने सज्जाल्यु. तेवारे राजाए गुरने पूठपुं:- " हे जगन्न ! मने स्वप्नामां
कोणे षटु इतुं ? " गुरए कंठु. " केशवना शुभदृत्यथी दरित प्रएला अग्रिदिवताए कंठुं ठे,
मने ते पुरए पण आ म्शारा सामो वंगे तेज ठे."

गुरनां आवां वचन सांजळी धनंजय राजाए केशवने दाथ्रीउपर वेसारी म्दोटाउत्सवथ्री
नगरमां सावी शुन्न मूहुते पोताना राग्यासनउपर वेसारी पोते गुरु पासे दीक्षा लीधी. पवी
बिचिची एवो केशव गुरने राजमुनिने वंदना करी प्रथानादिसद्धित जिनप्रतिमाने प्रणाम
करी नगरमां प्राव्पो. पवी शुब्बुख्वाळा अने विविधप्रकारनः मंगळीककायोंने करनारा केशवे
परे जर धीन अताथ लोकोंने दान आपीने पारणुं कर्मु. पवी पोताना अतुल्ल नुजावळथ्री शनु
उते वरा करी निरंतर पुअनी पेठे प्रजानुं पाउन करतो एवो केशवराजा राग्य करवा लाग्यो.

एक दिवस पोताना पिताने मळवानी उल्कंढावाळो केशव गोखमां उजो इतो, एयामां
तेले राजमांगमां जता एवा पोताना आकी गयेवा पिताने दीगा, एटले पोताना सेवकादि लो
कोसदित रोमीने मदेलयी निचे उतरी रस्तामां आवी पिताना चरणमां प्रणाम कर्या. पवी
" हे पिता ! तमे तेरी म्शेटी समृद्धिवाळा इता अने आवा गंरुना मरगा केम देवावजे ?

एम घणा प्रेमथी व्याकुळ चिचयाळा केशवे पूज्युं. एटले पुत्रने राजपद उपर जोड दय पांमे
 ला यक्षोचरे दुःखनां श्रांगु वरसायतां पोतानुं वृत्तांत कर्तुं:- "हे पुत्र ! तुं घरथी चाली निक
 ज्यो त्यार पवी ईस जोजन करायेगे, ते जेटलामां श्र्युं जोजन करी रत्तो, तेटलामां उ-
 चित्तो मूर्गा खाइ पड्यो. तेचारे " आ शुं श्र्युं ! आ शुं श्र्युं." एम कहेती तया व्याकुळ श्रए
 ली त्कारी माता दीचो लड श्रावी तां श्रमे नारयाटउपर एक म्हेंटा सापने वीगे, श्रने जोज
 नमां तेनुं ऊर पदेनुं पण श्रमारा जोंयामां श्राब्युं. पवी श्रमे तेना कहेवाथी तने व्रतने चिये
 दठ जाणीने घन्य मानता वता करुणस्वरथी एचो म्हेंटो सोर कराया मांड्यो के, जेथी स-
 घळुं श्राकाश गाजी रळुं. श्रमारो सोर सांजळी बहु माणसो एकठा श्रया, तेटलामां हुं एक
 वैद्यने बोलाची लाब्यो. वैद्ये तेने जोडने कर्तुं के, "सापना विपना प्रजावथी श्राना श्रंगो गळी
 गळीने पनी जशे श्रने ते एक मास जीवशे. यचारे कांइ शोक करचो नदीं.
 पवी सर्व लोकने राजा श्रापी तारा जाइ ईसने में सय्यामां सुयायां श्रने तेनुं स्वरूप जोंया
 माटे हुं पांच विचस घेर रत्तो. पवी ईसने रूंवांने विंइ पन्वा लाग्यां तेथी तेने मृत्यु
 पांमेलो समजी तने शोघचा माटे घरथी चाली निकड्यो. श्राजे में तने पुन्यथी वीगे ठे. ईसे

भाषना विषय नूना जनस्य न ॥ १ ॥ अथ पृथक् उपर तद्वचनं मनसि मामपुनः प्रयातुं ता
 म्हाता मः आत्मभरः गय ददा अथ ३ मर जहा हाय' हाय' इ इणायां तु
 १३। केशव विचार करण रा. पा ३ म्हातु नगर अ'इय भा याजन दूर उ ना यथुन
 म्हातान उन्मादिन एव इ आत्मभर' या' हा' रा' न पहाच। हाइ' आर्वा रति केशव वटु
 आत्प्यातय। विचार करता दता एवाभा' तण शतान अन पितान इमनं। आगळ आर्वा। सु-
 प्रेता प्राया जना अगा गळ। गया उ अन जना शरगमाथ। वटु दुर्गंध उच्छळं। र्हं। वे. वळं।
 दुर्गंधं वायु जंत। पास ल्यजनादि केश आवनु नथ। परतु माता रंतं। रंतं। त्रिमं। र्हं। उ;
 एषी स्थितिवाळा तमत्र नरः। हाथ। एण अधिक पीमावंक दुःखी अता, मृत्यु पासवांन न
 पार एव रंहला भनं पृथक्। उपर पंमला हंमनाः। म्हाटा जाइन केशव दीडा।

इये "इ मा म्हाता म्हाटा जाइ हंतनी पीमाथी दुःखी तुं अने दूर मार्गथी नुरत आंवे
 सो तु उतां म्हातामां द्यावी शक्ति कयांची?" एम केशव विचार करता हतो, एवामांतेणे पो
 तानी पासे अग्निदेवताने दीजे. पवी अग्निदेवताए कळुं. "हे राजन्! विस्मय न पास्य, इ
 अग्निदेवतानपी तारी पीमा जाली म्हातं वचन मत्प कत्वा मोटे अग्नि आंवेको तुं." एम केशी

ते अस्मिन्व्यवस्था स्वयं वाढ्यो गयो. पत्नी केशवे इयं पामी पोताना हाथवे जेटलामां देवना
 झरीर उपर पालीना अन्विक कयो, तेदलामां इंस रोगरहित थइ तरत उजो शयो. तेना डा
 रीरनी कांति पदेवाना कर्ता वयोरे उग्वत्र थइ, तेथी सर्व लोकोण इयंथी म्हेटो उरसन क
 यो. केशवराजानो शानो रोग दूर करवानो अद्भुतप्रजाय जोइ कयो पुरुष तेना पगनुं पाली
 पोताना माथा उपर न धारण करे? अना पग धोवानुं पाली समुद्रार्पितना राजाउ पोताना
 रोगो दूर शवाने माटे पोतपोताना माथा उपर धारण करे वे ते केशवराजानां नव्याण कया
 कोण समर्थ वे? नविव्यकाले शयाना रंगोना थटकाव करना मांट कया पुरुषे संनाना ना
 सणमां केशवना पग धोवानुं पाली नरीने पोताना घरमां जीवितनी पेठे नथी संघरी गळ्युं?
 केशवराजानां धर्मथी उत्पन्न शालो प्रजाय जोइ कया कया पुरुषे रात्रीभोजननो नियम न
 थी कयो? पत्नी केशवराजा सांकंतपुरेने विधे बहु काळ राग्य करी शालोक अने परलोकमां
 मुखी शयो. ॥ इति इंस तथा केशवनी कथा ॥

(श्री महात्मीप्रभु आर्णद विंगरे श्रावकोने कंड वे के):—इ नथलोको! तमे इंसने थ-
 एती थापनि अने केशवेने मळेती गगमंथनि सांनळीने रात्रीभोजनना विरमणेने विने

आदर करो. पत्नी आर्षंश्रावके रात्रीनोजननी कथा सांजळी रात्रीनोजननो नियम लीधो.
(आ रात्रीनोजननो नियम जोगोपजोगमां समाइ जाय ठे, तोपण ते लोकमां बहु प्रसिद्ध
दोवाथी पांच अशुभ्रत पठी बूधो कळ्यो ठे.)

पत्नी श्री महावीरप्रभुए आर्षंश्रावकनी आगळ त्रण गुणव्रत कळां. जे व्रतने विचे दश
दिशाना परिमाणने त्यजी देवातुं नथी तेने जिनेश्वरोए श्रावकनुं पदेळुं दिग्विरमण नामनुं
गुणव्रत कळुं ठे. ए व्रतने धारण करनाराथी तस एवा वेइंझियादि जीयोनी अथवा पृथ्वीका-
यादि स्यावरजीयोनी दिंसा नदिं श्राने लीधि तथेवा लोढाना गोळा सरखा श्रावकने पण ते
व्रत काळुं कळुं ठे. जे सत्पुरुषे दिग्विरमणव्रत लीधुं ठे, तेज पुरुष लोकमां विस्तार पामी र-
हेवा लोन्नरुपि समुच्चनो पार पाम्यो ठे. जे पुरुष आ दिग्विरमणव्रत पाळे ठे ते आ लोकमां
अने परलोकमां सुखी थाय ठे, अने जे पुरुष आ व्रतने पाळतां नथी ते चारुदचनी पेंठे
डुःखी थाय ठे.

प्रभुना सुखथी देशना सांजळी आर्षंश्रावके पुठ्युं:-“हे जगयन्! ते चारुदच कोण द
तो? अने ते ही रीति डुःखी अयो? ते धात मने कया करीने कइो. तेवरे प्रभुए कळुं:-

॥ दिग्विगमण नागना पद्मेद्या गुणव्रत छपर चारुदत्तनी कथा ॥

या जगत्किंश्रमां चंपानामनी नगरीनि धियो ज्ञानुनाम्नो श्रेष्ठ म्हेतो इतो, तेने सुजज्ञ नामनी ली इती. ज्ञानुश्रेष्ठ मनुज्य संधी सुगोनि ज्ञागयतो धमकार्यं करतो इतो.

कोजणक दिवसं साग मृदुतसां सुजज्ञाण पुत्रं जन्म आप्यो, तंवारं श्रेष्ठ पुत्रो जन्मम देछव कर्पो; पत्नी श्रमीपारमं श्रियं मृतक काठी वारमं श्रियं कुटुंबी लोकानं जमादी श्रेष्ठे पुत्रं चारुदत्त नाम पारुं. चारुदत्त सुगं लालन पालन करातो यथा लाग्यो. माता पिताण तंने गुरु पांमं शोशुली मयं कळानो तथा धर्मज्ञान्नो अन्याम करावा मांड्यो. पत्नी ते चारुदत्त युवागम्या पाल्यां पढले ज्ञानुश्रेष्ठे पंताना मामानी ठोदी मृगावती साथे तंनुं लग्न कर्यु; पंतु निंतर कळानो अन्यान करतो एयो ते चारुदत्त शाल्वरसना स्याने लीधे प्रिया ना शंयंते पीडाचीना मंग मरखो मानवा लाग्यां. माता पिता पुत्रनी मयं चेष्टा जोड बहु दुःखी श्रद्धेने परम्पर कळेया लाग्यां के, " जे मूढ पुरुषो घरअयदार जाणया विना फक्त विद्यान्यास करे छे, तेउ तारी रीते ज्ञाणया दोय तापण तेमने शीगमां विनाना पशुउ जाणया. या पुत्रेने शाल्वनी रस मृकायवा मांटे निश्रे वेद्याना धरे मोकलयो के जेश्री ते सधळो घर-

व्यवहार जाणे." आ प्रमाणे विचार करी ज्ञानुशेठे चारुदत्तने वसंतसेना नामनी वेदयानि घरे मूक्यो. कारणके अक्लुं जाग्य शुं शुं नथी करतुं? कहुं ठे के:-

द्वैयं रुष्टं चपेटाः किं, विश्राणयति जानुचित् ॥
तां कांचिद्बुद्धिं दत्ते, यया रुलति रंकवत् ॥

अर्थ:-कोप पामेलुं नसीत्र शुं कोइ वखत लपफाको मारे ठे? अर्थात् लपफाको मारतुं न थी, परंतु ते एवी डुर्बुद्धि आपे ठे के जे बुद्धियेने प्राणी रंकनी पेटे रखने ठे.
पवी वसंतसेनाए सुरतकळाथी चारुदत्तने एवो वश्य कर्यो के कोइ वखत, ते वेदयानुं घर

गोनी देवा ते चारुदत्त समर्थ अयो नही. चारुदत्त वेदयाना घरने यिये रद्दीने जेम जेम पोता ना घेरथी धन मंगाववा लाग्यो, तेम तेम ज्ञानुशेठ पुत्रना स्नेहने लीधे आपवा लाग्यो. आ प्रमाणे निरंतर पितानुं धन मगावतां चारुदत्ते वार वर्षमां सोळ क्रोरु धन वापरी दीधुं. पवी निर्धनपणाने लीधे ज्ञानुशेठे चारुदत्तने पोताना घरे बोलाव्यो, परंतु ते कणमात्र वेदयानुं घर गोरुवा समर्थ अयो नही; तेथी ज्ञानुशेठ आंतध्यानथी एवो रोगी अइ गयो के ते मरणवशा ने पहींच्यो. आ वात खेद करवा योग्य ठे के ज्यारे पुत्रो पण पिताने दुःख आपनारा आय

त्यारे वीजाच आय तेमां शुं आश्रयं!!!

पत्नी वेष्ट्याए धन नदिं आयवांनं लीधे चारुवचनुं निर्धनपणुं जाणी तेन घरमांश्री काढी मूरयो; कारणके तेवा पुरुषोनें सुख क्यांश्री दोग ? चारुवत घरे आब्यां श्रने घरनी निर्धन श्र यश्चा जोइ तेमज पिताना मरणना खबर सांजळी ते डोककहण समुडमां बुद्दी गयो. पत्नीते विचार करवा लाग्यो के, " में था व्यसनश्री पितानुं धन उदायी दीधुं, एटनुंज नदिं पण पा वळ्ळी पिताना प्राण पण लीधा. धिक्कार ठे ! धिक्कार ठे !! मनें कृपुवने " आची रीते विचार करता तेमज धनना नादाश्री श्रने पिताना मृत्युश्री बहुज दीन श्रइ गाला पोताना पतिंन जोइ भृगावतीए स्नेहश्री कळुं:- "स्वामिनाथ ! आची रीते खेव न करो, जे श्रयानुं इतुं ते श्र य, नाश पामेला श्रयवा खोवाइ गयेला पदायंनो सत्पुरुषो डोक करता नश्री, आ म्हरां पो तानां घरेणां इइ वेपार करे, वेपार ए द्रष्टमीरुप खेवतुं मूळ ठे, आपणने वेपारीजेने वेपार कडपवृक्त समान ठे." स्त्रीनां श्रवां मधुर यचनश्री इयं पामेलो चारुवज घरेणां इइ पोताना मामानी सांथे वीजा वेसमां वेपार करवा गयो. श्रनुक्रमे समुडमां जमतां जमतां तेच सी- रावते नामना नगरे श्रानी पंदोच्या, त्यांश्री तेमणे श्राना मूड्यश्री कपाल खरीद करी गान्नी

उ जरी पग रस्ते तामलिनीनगरी तरफ चलान्या. रस्ते हाचिंता अग्नि सळगी उठ्यो तेथी स घळो कपास बळी गयो. पठी “आ चारुदत्त निर्झांगी ठे, तेनाथी म्हारुं धन पण गयुं.” एम विचारी मामाए तेने पाठळ मूकी पोते आगळ प्रयाण कर्युं. चारुदत्त घोडा उपर घेसी पूर्व दिशा तरफ चालवा लाग्यो, एवामां अकस्मात् तेनो घोडो मरण पाग्यो, तेथी घोडाने रस्तामां मूकी पगवने पृथ्वी उपर जमतो जमतो ते चारुदत्त प्रियगु नामना नगरने विषे आवी पर्हेल्यो.

वीजे दिवसे संध्याकाळे त्यांना रद्देवाशी सुरेंद्रवत्त नामना शेठे ते चारुदत्तने वीजो, तेथी तेने पोताना मित्रनो पुत्र जाणी बहु मानवने पोताना पुत्रनी घेठे घरे तेनी प्रयो. वीजे दिव स सुरेंद्रवत्ते ना कही तोपण दुष्टकर्मथी खंचायेलो ते चारुदत्त धननी तृष्णाथी वहाणे चढ्यो. अनुक्रमे समुद्रने पार उतरी कोइ द्वीपमां आवी पर्हेल्यो. त्यां तेले तेत्रीसक्रोम सुवर्ण धन एकटुं कर्युं. पठी “म्हारा मेळवेला आ धनथी गुं के जेनो उपजोग म्हारा कुटुंबी लोकोए कर्यो नही.” एम विचार करी ते सर्व धनथी एक वहाण जरी देश तरफ आबवा माटे वहाणे चढ्यो. रस्ते खराव वायुथी वहाण जागी पन्थुं, पण चारुदत्तना हाथमां आयुष्यना चळथी एक पाटीयुं आळ्युं, तेथी ते केटलेक दहाणे राजपुरनामना नगरनी पासे उतयो; त्यां समुद्रने

कांछि जमता एवां तेषं कोइएक जाफनी निचे सूर्यनी पंठे इंद्रील्यमान कोतियाळा कापनीनि दीशे. "निथे आयां तंजथी तेनामां कांडपण कळा वडो" एम धारी चारुदने ते कापनीनि प्रणाम कर्पा. कापनीण तेने विश्वान पलाफया कळुं के, "दे वल्ल! आय. स्वाग गरखुं जंगम कट्टावृक्र उतां तुं आयां दुःखी केम देवाप ठे?" कापनीनां आयां वचनथी मनमां संतोप पागेळा चारुदने कळुं:- "दे जगवन! आपना दर्शनथी म्हासं शारिइ नाडा पाम्पुं." एम कडी चा रुचते कापनीना पप चांपया लाग्ये. अडा! धनना अर्थीपुरुणो कोनी कोनी संया नथी करता?

पवी बीजे दिवसे ते पाखंनी कापनीण चारुदने कळुं:- "तुं म्हासी पाठळ पाठळ ऊट चाल, हुं त्दारा दारिद्रिनो नाडा कहं." एम कही कापनी आगळ थने चारुदच पाठळ एम व-
 शे जणा चाड्या थने म्हेोटा पर्यंतयाळा एक अरापमां आयी पथेच्या. ते पर्यंतना मध्य ज्ञा-
 गमां एक गुफाने विणे ज्ञायहं इतुं, तेतुं वारणुं उघादी वंजं जणा तुरत शंकर पेग. आगळ-
 जतां जाणें नारकतुं स्थान होयनी! एयो एक चार हाथ पदोळा मोंढायाळो जंयकर कूयो-
 आय्यो; एटले पाखंनी कापनीण चारुदने कळुं:- "दे चारुदच पुत्र! तुं आ कुयानी शंकर पे-
 सी तेमांथी आ तुंयनीवती रस काड, ए रस जगत्मां साररूप ठे. यळी ते वेयताउने पण उ-

लंज ठे; कारण के जे रसना एक टीपाथी बहु तांबु सोनुं अइ जाय ठे. पठी चारुदत्त लोचनथी तुंबनी लइ एक मांची उपर वेगो. तेवारे कापनीए मांचीने चारे बाजु दोरनी बांची तेने कु वानी अंदर उतायाँ. पठी रसनी पासे आवेलो चारुदत्त जेटलामां तुंबनुं हाथमां लइ रस ज-
रवा जाय ठे तेदलामां कोइए तेने वायाँ के, “अरे! तुं रस न ले.” तेवारे चारुदत्ते कह्युं. “हुं ज्ञानुशेखनो पुत्र हुं, मुनिनी आइआथी अहिं आओ हुं, पण तुं कोण ठे के जे तुं मने रस ले-
तां चारे ठे. ए सघळुं मने कहे?” चारुदत्तनां आवां वचन सांचळी जेणे तेने वायाँ इतो ते-
णे कह्युं:—“हुं समुच्चमां मुसाफरी करनारो वेपारी तुं, म्हारुं वद्दाण जागी गयुं, अने हुं पा-
टीयुं हाथ आवयाथी समुच्चनी बहार आब्यो, त्यां आ सन्यासीए मने लोचन पमानी कूवामां
फेकी दीधो अने रस पोते लइ गयो. हे बरस! ए डुट, माणसने लोचन पमानी कूवामां फेकी
दे ठे अने पोते रस लइ चाड्यो जाय ठे. बळी आ रस जे माणसना शरीरने अन्नके ठे तेनुं
सर्व शरीर गळी जयाथी ते माणस शोभा बलतमां वेदनाथी व्याकुळ अइ मरणपांमे ठे; मा
टे तुं आ रसने अग्नीश नदीं. पण तुंयनी मने त्राप, हुं ते जरीने तेने त्रापुं. जगत्मां जीवित
सर्वेने वद्दातुं होय ठे.” आवां वचन सांचळी चारुदत्ते तेने तुंबनुं आप्युं अने ते माणसे पण

मन्त्री जरी ते तुंवहुं पावुं चारुचरनें आयुं. पत्नी चारुदत्ते शब्द कर्षीं पदले उपरथी कापन।
 ए शोगुं मृग्युं, ते दोरु.नी माथे फेनुं रम जंखुं तुंयुं वांथुं. पत्नी तुंवनतहित चारुदत्त
 जेठनामां कृत्याना मोटा आगळ आळ्यो तंठनामां कापनीए मांचीनि नांवेलां दोरमां तोनी नां
 क्यो तंथी चारुदत्त रमथी तंलातुंवनतहित पावो कृत्यामांजंखण्यो; परंतु पुन्यना योगथी
 रसमां नदिं पन्तां पन्तंयना जाग उपर पश्यो. जेने चारुदत्त विचार करया लाग्यो के, “पदेळुं
 पन्तो नाश थपो, पत्नी पितानुं मरण थयुं, धीतुं यद्दण जागुं थनें थ्रा ठेव्ही यत्तत मरण-
 ना मुन्यम। पण थ्रावी पश्यो तुं. दाय दाय! धीत एवो हुं जेने तुं कळं?”

पत्नी धीमत्त धरी माथा उपर दाथ जेठनी चारुदत्ते जिन, सिद्ध, साधु थनें गुरु विंगेरिन न
 मस्कार कर्षीं. थ्यारपत्नी तेलें कर्षुं के:—“हुं प्राणातिपात, मृगयाद, थदचादान, मंथुन थनें
 पश्चिमेने नोसरावुं तुं. वळी जे थ्रा शरीर नाश पावे तो थ्रा स्थानके थदान, शरीर थनें उ-
 पागणाधिकेने मन, वचन थनें कायाथी चोसरावुं तुं.” थ्रा प्रमाणे थ्यागरसहित थतसन लक्ष
 व्रतनें थ्रंगिकार करी चारुदत्ते पंताना आत्माने उचम समाधिने विषे थ्यापन कर्षीं. पत्नी ते-
 जे ननुर्विष दागण कर्षुं के, “श्रांर जिनेश्वर, सिद्ध, साधु थनें केवळी प्ररुपितथर्म शरण थाले.

जीवोंने माता, पिता, ज्ञाई, स्त्री, पुत्र अने मित्र विगरे गाढलेहवाळा होय तोपण आपत्तिने विषे शरण घता नथी. जेमणे तृणनी पेंठे पोतानी स्वाधिन एवी लक्ष्मी त्यजी दीधी ठे ते पण्यपुरुषोंने नमस्कार थाउ. पोते करेली आशा अने मोहथी आंधळा थएला प्राणीउ जेवी रीते संसाररूप समुझे विषे वृंढे ठे, तेवी रीते म्हारा सरखा धननी इछा करतारा पुरुषो प ए मरण पांमे ठे.”

आ वखते कूवामां रदेला पुरुषे कहुं:-“हे ज्ञाई! तुं खेव न कर. इंड पण पूर्वे करेला कर्मने जोगव्या विना वृट्याने समर्थ अतो नथी; तेमज जीव पूर्वे करेला कर्मने जोगवे ठे. हे ज्ञाई! तने निकळवानो उपाय देलाहुं ते सांजळ:-गये दिवसे घो आ कूवामांथी रसने पीने गइ ठे, ते फरीने ज्यारे रस पीया मांटे आवडो त्यारे आ कूवामांथी त्हां निकळवुं थ- शे; ए विना वीजो कोइ उपाय नथी.” आयां जीवितना मूलरूप ते पुरुषनां वचनेने सांजळी चारुदन मनमां बहु दर्प पांम्यो अने ते पुरुषनां वखाण करचा लाग्यो. एवामां ते कुवामां र हेलो पुरुष शरीरे रस लागवाथी गळी जइने पंचपरमेटीनु ध्यान करतो करतो मृत्यु पांम्यो, तेथी दिवस वतां पण रातनी पेंठे घोर अंधारावळी शुक्रानी अंदर रवेला कूवामां रफेलो चा

रुद्धन बहु नय पायया लाग्यो. एवामां सर सर अच्च करती घो आची, तेने जोड ते बहु हर्ष
 पाग्यो. घो माररूप रमने पीने जेटलासां कूयात्री बद्दर निकळ्या लागी, तेडलासां पागळ उ
 जा र्हेला चारुदने तेनुं पूंळुं पकर्युं; तेथी पसरनातो ते चारुदन गर्जंत्री निकळता जीयनी
 पेठे घोनी साथे बद्दर निकळ्यां. पत्री घोना पूंगुदाने त्यत्री बड स्वप्न शण्डो ते नवकर
 मंत्रनुं स्मरण करतो जेटलासां आगळ चालवा लाग्यो तेडलासां तेने ते वमना कोडणक न
 रंकर पासाण् डीगो. पासां तेने मारया माटे बोड्यो एटले चारुदन पथ्यगना टेकरा उपर चनी
 गयो, पत्री जेटलासां पासो तेना मार्गने रोकीने वेगो तेडलासां तेज पासांने वमनो कोड अ
 जगर गळी गयो. “जे मायास वीजा कोडनुं जुंहुं चित्तो ठे तो, ते जुंहुं चित्तवनानुं प्रथम
 जुंहुं थाय ठे.” एम कडी चारुदन तेडनुं स्वरुप जोड पथ्यगना टेकरा उपरथी निचे उतयां
 अने ‘अनाथ लोकोनुं जाग्य जागतुं होय ठे एवी लोकमां यात संनळाय ठे.’ एम विचार क
 रतो करतो अराणपमांथी पागेना कोड गाममां गयो, त्यां तेन तेना मामाना मित्र रुद्धने दीगो.
 रुद्धन तेने उठळी पोताने घेर लड गयो अने तेने बहु वियससुधी गाल्यो.

‘कोडणक दिगये रुद्धन बने चारुदन घनना लोचंत्री सुवर्णचूमि तरफ चाड्या. रस्तामां

येगवती नदीने उतरी तेउ टंकणदेशमां आयी पहोंच्या. ते देशाने मार्ग बहु विपम हतो, ते थी ते मार्गने उल्लंघन करावा माटे तेउए वे वकरा खरीद कर्यां. पठी रुद्दने हाथ जोढी चा रुद्दने कहुं के:- “आपले एगे चाळीने सुवर्णभूमिए पहोंची शकवा समर्थ नथी, माटे आ वे वकराने मारी तेना चांमदानी मशक वनावीने तेमां आपण बत्रे जणा पेसीए; कारण अ-दियां चारुन पकीउ बहु थावे ठे, तेउ मांसता जोन्नथी चांचवने मसकने उपानी आपणने कणयारमां सुवर्णभूमिए पहोंचाफशे, तेथी आपले तेमना प्रसादथी आ अरण्यने सदेजवार मां पार उतरीशुं.” ते सांजळी चारुदने कहुं:- “आपले तेमना लीधे आटली जूसी आव्या वीए तो तेमने मारी नाखवा ए शुं योग्य ठे? वळी आपणने पोताने शरीरे जेवी पीना थाय ठे तेवी पीना बीजाने शरीर पण थाय ठे; माटे हिंसाथी निवृत्ति पामो. धनने अर्थे जे हिंसा करवी ते हिंसा बीजा जयने विये तमने अने मने नरकादिक दुःख आपनारी थाय ठे.”

पठी रुद्दने “आ अमार माता पिता नथी, तेम नथी स्वजन के गोत्री” एम कही पो ताना वकराने मारी नांख्यो. तेवारे चारुदने पोताना वकरानी पासे आयी दयाथी आ प्रमाले धार्मीक्यचन तेना वानमां संजळखुं:- “हे महाभाग ! तें पूर्वजयने विये निश्चे पशुवच क-

यों जे, ते कृष्णगुप्ती आजे तेने आ रुद्रुन मारुले. जे प्राणीए मन, वचन, कायात्री जे घोर
 कर्म उपागईं क्षेप ते कर्म तेने वीजा ज्ञयमां निश्च जोगयंतुं पदे जे. माटे जे जाइ ! तुं मन,
 वचन अने कायात्री प्राणातिपातनिरमणने धारण कर. त्वारे क्योरेण जुहुं बोलवुं नईं,
 कांडरण अवन लेवुं नईं. शल्लचरणे निरे आग्रइ गणयो अने पग्निदने निरे मंताप थरयो.
 अईत, मिठ, गायु अने जिनयमं तेने शरण शरु. तुं सर्व जीवोने समाय अने दामा कर.
 सर्व जीवो उपर और त्यत्री वड तेमने पेताना मित्रां मान्य." आ प्रमाले चारुदने वकरने व
 मं मंनळानी तेने जेट्यामां चारंगार नयकारमंत्र संजळया मांड्यो, तेदय्यामां रुद्रुने तेने
 मारी मांड्यो. पवी रुद्रुने तेमना चामदानी वे मदाक तैयार करी एकमां चारुदने नांळ्यो
 अने वीजांमां पोते पेजो. ओदे वळते त्यां चारंरुपकीउ आळ्यां, तेमणे मांसना लोचत्री म
 दको उपासी आकाशमां उरुगा मांरुपु. रस्ते तेमने वीजा चारंरुपकीउ साथे युठ थयुं, ते-
 वी तेदुए मदाकोने मोद्रामांथी पदती मूकी, तेथी ते मदाको घोड म्होटा तळ्यावमां पसी. प
 वी गर्भमांथी निकळता एवा वीगनी पेठे मदाकोने फासी वळे जणा वद्दार निकळया अने
 तळ्यावने उतरी ते विवसे वनमां जमवा लागया. थागळ जतां चारुदने आतापना करता एवा

उंचा हाथवाळा एक महाधैर्यवंत मुनिने दीठा. चारूदत्ते तेमनी पासे जइ हाथ जोमी जेटला मां हर्षथी नमस्कार कयों तेटलामां मुनिए कायोत्सर्ग पारिने तेने पुग्थुं:—हे महानुंजाव! तुं कोण तुं? क्यांथी आव्यो तुं? अने शा कारण माटे आव्यो तुं? आ कुंजकंठ नामना हीप मां कफोटपन्न नामना विद्याळपर्वतने तुं जाणे ठे? आ म्होटा हीपमां देव, विद्याघर अने चारणो आवी शकवाने समर्थ नथी तो पवी माणस तो क्यांथीज आवी शके! माटे तुं अदिं शीरीते आव्यो तुं? मुनिराजे आ प्रमाणे पूव्युं एटले चारूदत्ते पोतानुं सर्व वृतांच गद् गद् वाणीथी कही संजळाव्युं. तेवारे मुनिराजे दयाथी कहुं.—“हे ऋष! आ संसारथां वसनारा प्राणीउने आपत्तिउ सुलभ अने संपत्तिउ दुर्लभ होय ठे. इइ पण जाग्यने फेरवी शकवा समर्थ नथी. हे महा जाग! जाग्य अचळुं होय त्यारे प्राणीउने शुं शुं दुःख नथी परतुं? माटे तुं मंनमांथी शोक त्यजी दे.” मुनिराज आ प्रमाणे चारूदत्तेने कहेता हता, एटलामां वे विद्याघरो आकाशमांथी उत्तर्यां अने पोतानुं नामं गोत्र विगेर कही ते मुनिराजने वंदना करी.

पवी उराम रूप अने लायण्यवाळा तेउने कुशळ समाचार पृठीने चारूदत्ते पुव्युं:—“तमे क्षेत्रेण ठे? अने क्यांथी आत्मा ठे?” तेवारे ते वत्रे विद्याघर पुरूषोए कहुं.—“हे जला माण

म ! अमे वेताह्यपर्यंत श्री आख्या जीए, अने आ सुनिराजना पुत्रा जीए. अमां आच्युं फक्त
 तेमने वंदना करया मांटे अंठुं ठे." आ प्रमाणे ते विद्याथरो पोतानी यात कंदता कता, एवा
 मां तेउए आकाशमांगं दिव्ययोजित्राना दब्ध मांज्जव्या; तेथ्री ते सर्वं उंचुं जोया लाग्या तो
 तेमणे तेजथ्री सूर्यमंस्त्रनी पंठे दिगाउ प्रकाश कनारा एक विमानने दीधुं. ते विमानमां
 श्री देवदेवीना परिचारवाळा कोशएक देवताए उतरी प्रथम चारुदंगेन व्रण प्रदक्षिणापूर्वक
 नमस्कार कर्यो अने पवी सुनिरागेने वंदना करी. ते वयंत विद्याथरोए कलुं:—" हे देवराज!
 देवताउए देखानेना मांगं माणसो चाले ठे, तो तमे साधुराजेने मूकी प्रथम आव फेने शामो
 टे वंदना करी ! तमारा सरखावुं आवुं अयोग्यकार्य कया पुरुगने लेद नकीं पमांठ ?" त्या-
 रे देवताए कलुं:—" हे विद्याथरो ! मने धर्म संजळावनारा ए म्हारा धर्मगुरु ठे अने ए धर्मना
 प्रसादथ्रीज हुं आवी दिव्यसमृदि पाम्यो ठुं; आ कारणथ्रीज मं ते मदात्मने प्रथम नमस्कार
 कर्यो ठे. जे जेनाथ्री धर्म पामे ते तेने नमस्कार करया योग्य ठे." विद्याथरोए कलुं:—" हे दे
 वेश्वर ! आ आवक तमारो गुरु शी रीते अयो ? अने तमे आ दिव्यसमृदि केम पाम्या ? ए अ
 मने यथायं कंदो." तेवोरे देवताए पद्युयात विगेरे सर्वं यात कंदी अने पवी हाथ जोफी चा-

रुंवरने कलुं:—“हे चारुदत्त ! अमारार्थी तमारो शो उपगार अइ शकें तेम ठे ? तोपण लद्धमी राज्य विंगेरे जे कांइ जोइतुं होय तेनी आइआ आपो.” आ यखते विद्याथरोए देवताने कलुं:—
“हे सुरेश्वर ! तमे चिंता तजी थो, अमे ते उरामपुरुपने तेने स्थानके पहोचामीशुं.” विद्याथरो नां आयां वचन सांजळी देवता चारुदत्तनी स्तुति करवापूर्वक नमस्कार करी तुरत स्वर्गें गयो.
पवी मुनिराजे चारुदत्तने सम्यक् दिशाविरमणव्रत संजळ्ळवुं. ते सांजळी चारुदत्ते दर्पण पामीने कलुं:—“हे जगवन् ! में दिशाविरमणव्रत नहिं लेवाथी घणां गाढ दुःखो अनुजळ्यां ठे, माटे हुं म्हारा नगरे जइने ते व्रत धारण करीश.”

इये वने विद्याथरो मुनिराजने बंदना करी चारुदत्तने साथे लइ येताढ्यपर्यंत उपर आया, त्यां तेमणे चारुदत्तने पोताने धर राखी पूजा सत्कारादिक करी पोतानी पुत्रउंतुं तेनी साथे लग्न करूं. पवी चारुदत्त त्यां संकतो मुख जोगयतो बहु काळ रळो.

एक दिवस विद्याथरना राजाए चारुदत्तने कलुं के, “इरीवंशने विणे उत्पन्न अएल कृष्ण यासुदेव आ म्हारी पुत्रीनो वर अशे, एम मने निमित्तियाए कलुं ठे; माटे तुं आ म्हारी पुत्रीने लइ दारकामां कृष्णबासुदेव साथे परणाय.” चारुदत्त तेनी हा कही एटले विद्याथरराजाए.

एक विमानमां मणि सुवर्ण विंगे जरी कन्यासहित चारुदत्तने देसारी आकाशमार्गे विदाप क्यो. पवी विद्याने वाजीवीना शब्दथी गजावतो ते चारुदत्त ठारकामां पोताना मामाने धर गयो, त्यां मामाए तेना बहु आदरमत्कार कयो; त्यांथी कृष्णामुंदेव पांग जड तेमने विद्याधरपुत्री आपी. कृष्णे चारुदत्तने रेव्या मोंट सुंदर महेंद्र आप्यो अंन बहु लट्ठी पण आ पी तेथी चारुदत्त पोतानी वझे व्हीतसहित त्यां सुखे न्याम करी आंनंद पास्यो. अनुक्रमे बहु काळ विषयमुख जोगवी ते चारुदत्त विद्याविरमणवत आराध्युं, तेना प्रनायथी ते स्वर्ग ने विधे गयो. ॥ इति चारुदत्तनी कथा ॥

(श्री महावीरप्रभु आणंद विंगे श्रावकने कहे ठे के):-दे जव्यजनां! प्रथम विद्याविरमणवत नदि करनारा अने पवी ते वत लेनारा एवा चारुदत्तनुं चरित्र सांजळीने तमे विद्या परिमाणवत आदरो. पवी आणंदश्रावके मन वचन कायावदे श्री जिनेश्वरना मुखथी विद्याविरमणवत धारण कर्युं. तेनो आलायो आ प्रमाणे:-

विद्यापरिमाणं समणोवाससु पचस्कद ॥ से विद्यापरिमाणे तिविदे पवते ॥ तं जहा ॥
 १. बहुविद्यापरिमाणे अहोविद्यापरिमाणे २. तिरिअविद्यापरिमाणे ३. समणोवाससु पंच अत्रा

राजाणियवा न समायरिअवा ॥ तं जहा ॥ ?उह्वदिसप्पमाणाइक्कमे ?अहोदिसप्पमाणाइक्कमे
?तिरिअदिसप्पमाणाइक्कमे ?सखिचवुह्वी ?सइअंत.बाणं ॥

श्रावक दिशापरिमाणनुं पच्चस्काण करे वे. ते दिशापरिमाण त्रण प्रकारनुं कहं वे. १ उ
परनी दिशानुं परिमाण, २ निचेनी दिशानुं परिमाण, ३ त्रांसी दिशानुं परिमाण. श्रावके दि
शापरिमाणव्रतना पांच अतिचार जाणवा, पण आचारवा नहीं. ते अतिचार आ प्रमाणे:—
१ उपरनी दिशाना परिमाणने त्यजी देवुं, २ नीचेनी दिशाना परिमाणने त्यजी देवुं, ३
त्रांसी दिशाना परिमाणने त्यजी देवुं, ४ एक तरफ परिमाण यथारवुं अने एक,तरफ घटा-
नवुं ५ भुली जवाथी धारेवुं परिमाण त्यजी देवुं.

पवी श्री वीरप्रभुए आणंदश्रावकनी आगळ जोगोपजोग व्रत कहं के, जे एकवार जोग
वायते जोग कहेवाय वे, अने जे वारंवार जोगवाय ते उपजोग कहेवाय वे; एम त्रणलो-
कना जाण एवा तीर्थिकरोए कहं वे. जे श्रावक जायथी जोगोपजोगव्रतनुं परिमाण करे वे,
ते आ लोकमां जोगोपजोगनुं स्थानक श्राय वे. जे सातमा व्रतरूप जोजनादिकने धिये परि-
माण करे वे ते धर्मकुमारनी पेवे एकवा श्राएला कर्मरूप रोगथी मूकाइ जाय वे. तेवारे आ-

पुं० श्रावकं पुण्यं, "हे नगवन् ! ते धर्मकुमार कौण इतो ? अने तणे नोजनादिकने विषे श्री
रति परिमाण कर्यु इतु ! " त्यां श्री म्दानीप्रभुणः कळुः ।

॥ नैगोपनाग नामना वीजा गुणाव्रत उपर धर्मकुमारनी कथा ॥

अचुनीपना आ नरतंदत्रमां म्दकविना काळ्यनी पंठे बहु अत्रे (धन) श्री नरपुर अने
ब्राह्मण विंगेर वर्णोश्री परिपूर्णं तमत्र श्रृंगारादि अनेक प्रकारना ग्मथी संपूर्णं पंथुं कमळपुर
नांभे नगर ठे, त्यां सर्वं राजात्रेने विषे मुहुटमणिरा अने युद्धमां ग्मथी विजय मेळना
रो सत्याक नामनो राजा राग्य कर्तो इतो.

एक दिवसे कोइ निमित्तना जाण पुरुषे आची राजाने कळुं के, "आ देवामां वार वर्षेनो
डुकाळ पद्दो." निमित्तना जाण पुरुषनां आयां वचन सांनळी 'तेमनां वचन मोटां न दो
य' एम धारी राजा मनमां बहु कंयया लाग्यो, अने मणि, सोनु, रुपुं विंगेर सर्वं वन खरची
धान्य अने प्राप्तो संप्रद करया लाग्यो; केटलाक व्दाणे चड्या; केटलाक वीजे ठीपे गया; अने के
धे वीजा देवामां जया लाग्या; केटलाक घेराणां घेची यनाज खरीदया लाग्या. आ प्रमाणे सर्वं नगरवामीलो
टलाक नगरवामीलोको घेराणां घेची यनाज खरीदया लाग्या.

क निर्धनपणाथी फागणमासमां खरीपेफलां पांदफांवाळा आंवाना ऊरुनी पेठे शोभवा ला
ग्या. राजा पण "हाय हाय ! म्हारी आ निर्धनप्रजा कयां जशे" एवा शोकथी पोताना प्रभुप-
णाने निंदवा लाग्यो. आची रीतना गाढ शोकथी राजा अत्यंत तपी रह्यो इतो, एवामां अपान
मासना पदेला दिवसने विपे पूर्वदिशानो सुखकारी पवन वाया लाग्यो अने श्रोने वखते सुगा-
ळरूप कडपवृक्षना अंकुरानी पेठे पूर्वदिशामां वादळांनो जश्यो तेना जोवामां आळ्यो; अने जेम
पुन्यवंत पुरुषनी लक्ष्मी वधवा लागे तेम जोतां जोतां वादळांनो जश्यो वधवा लाग्यो. तेनी
साथे राजानो हर्ष पण वधवा लाग्यो. वळी गाढ विजळीरुप आंगळीए करीने जण्ये वरसादेने
वंध करनारा ग्रहेने तिरस्कार करतो होयनी ! जोशीडिरुप वगलाना समूहना नेत्रोने हर्ष प
मान्तो होयनी ! अने डुकाळरुप म्होटा चोरने त्रप पमानवा मटेज गर्जना करतो होयनी !
एवो मेघ पोताना धारारुप मुशळ (सांबेला) वने जाले पृथ्वीने खांफ्या लाग्यो होयनी ! ए
म माणसोने हर्ष पमान्तो ठतो एवी रीते वरसया लाग्यो के जेशी 'पृथ्वी पाणीमां वूनी
जशे.' एम लोको मानवा लाग्या, अने परस्पर हाथमां ताळीउ वइ पेला निमित्तना जाल पु
रुषनी मदकरी करता कडेवा लाग्या के, "निश्चे आ वरसावथी डुकाळ गयो." पवी मेघ स

वे पूछींनि पालीगढ़े कृतार्थ करी जाले लोकनी म्नुतिना जयश्री ज दोगनी ! एम कोड तेकाणे चाह्यो गयो. स्टोडानी रीत एवी ज दोग ठे.

एक दिवस यतपाले राज्ञानी पारंथ आनी हाथ जोडीनि आ प्रमाणे गिनती करी के:—“हे नाथ ! आयना उद्यानमां चार मातनां नियास करीने रंहेता युगयगनामना मुनिने आजे के-यळदान उल्पथ थयुं ठे.” आवां यचन सांजळी यमयाळने पंगणां विंगरे आपीनि संतोण प-सादी राजसत्याक मुनिने वंदना करवा मोटे तुरत उद्यानमां आयां. त्यां तोंगे मुनिने प्रण प्रवक्षिणापूर्वक वंदना करी धर्मवेदाना सांजळी. पवी राजाण हाथ जोडीनि इजंथी पूगुं:— “हे जगयन ! निमिगना जाण पुरुगनुं यचन खोटुं दाथी थयुं ? ” तेगरे केवळीयुगंधार मु निण कळुं:—“हे राजन ! साययन थइने सांजळ. जो के प्रहयोगथी चार्यपनो डुकळ प्रगट थयो इतो, परंतु जे कारणथी ते निष्कळ थयो, ते निमिगनो जाण पुरुण जाणतो नइतो. हे राजन ! जेणे चार्यपनो डुकळ तोदी नांइयो, तेनो सर्वथ सांजळ:—

आ अरतक्षेत्रना पुरिमताय नामना नगरमां योगनावस्थाने विणे पण कर्मना दोषने ही धे मदरसेथी पीना पामतो एंयो कोड प्रवरनामनो पुरुण रंहेतो इतो, ते पुरुण रसनाइंडियना

लोभथी जे जे रस खातो ते ते रस तेने बहु पीना करनारो थइ पन्तो इतो.. एक दिवसे ते पु
रुपे विचार्युं के, “जे प्रोजन म्हारा शरीरने बहु पीना करनारुं थाय वे. तेनुं पचस्काण लइ हुं
अनाहारनुं फळ शामाटे न लउं? उचम नेत्रवाळी स्त्री पण म्हारी सेवा करती नथी, एटलुंज
नहीं पण ते म्हारा सासुं नहिं जोतां दूर नासती फेर वे; तो ते स्त्रीनुं पण पचस्काण लइ हुं आ
म्हारा मनुष्यजन्मने शामाटे न सफळ कहं?” आ प्रमाणे विचार करीने बुद्धिंत पुरुषोने विपे
मुकुटमणि सरखा अने उग्यळ बुद्धिवाळा ते पुरुषे गुणवंत गुरुचनी पासे जइने कहुं:—“हे
स्वामिन! आजथी आरंभीने हुं डुप, दही, घी, तेल, गोल विंगेर मीठां, चीकणां, खारां, खाटां
आहारने नहिं खाउं. वळी इमेशां उनोवरी तप करीश. तेमज जेमनी पासे रद्देवाथी पुरुष
क्यारे पण मुक्ति पामी शकतो नथी एवी संसारना मुळरुप स्त्रीचनुं पण पचस्काण लउं हुं.”

पठी धारेला व्रतने सुखे पाळतो एयो ते पुरुष केटलेक दिवसे व्रतना प्रजावथी नीरोगी थयो,
अने अनुक्रमे तेने बहु लटमी पण प्राप्त थइ. रुपथी जाले समुच्चनी लेहेरोज होयनी! एवी दास्ती
उ, जाले थोदनी समृद्धिवाळा स्वर्गने त्यजीने देवतानी स्त्रीचज आची होयनी! एम तेना घरने वि
वे क्रीना करती हवी. आ प्रकारनी समृद्धि उतां वैराग्यनारंगथी रंगाइ गयेलुं ते प्रवरनुं चिन

स्वयं पण इन्द्रियोंने रागिन श्रुं नदीं. तेना धर्मेने विवे चट्टु चट्टु मार्गांश्री असंख्य धन श्रावया
सागुं, तेनीज रीति ते पात्रदान, वयादान अने उचिगदान ए त्रण मार्गांश्री जंतुं पण इतुं.

कोठ वयवा ण्यां च्छांठो दुकाळ पद्यो के, जेसां माता पिता अने ज्ञाड केनेन अनाजने मा
ट लहना लाग्यां, अने धिनाग गर्गीर लोकतो तो अनाज विना पमगजनी नगरीमां पद्योच्या.
तेम उनाळानी ऋतुमां सामान्य तळांचो मुकाळ जग अने मसुद वृद्धि पांसे तेम सामान्य
दानेश्वरीनां दान चंय प्रड गयां अने प्रगनुं दान वृद्धि पावया लाग्युं; तेथी जेम संसारथी ज
य पामता प्राणीउ नीतरागना धर्मेने रोये, तेम दुकाळथी जग पामेता लोको प्रवरनी सेवा
कर्या लाग्या. चारे दिठाउ तरफथी श्रयेला लाग्यो मुनिउने प्रवर दर्पथी पक्यान, डय, दडी,
पी, चिंणे प्रासुक्यम्वुठ रोराववा लाग्यो; तेमज माता, पिता, ज्ञाडउ, च्छेना अने बीजा
कार्य करनाग अर्षख्य माणसांने निरंतर पेताना घरे जमाम्ना लाग्यो. पवी अर्षंदिउत मत
याळो, दान श्रापनामां प्रीतिवाळो अने ख्याणयोपाय गुणवाळो ते प्रवर काळ करी स्वर्गने
विये मयो. त्यां वेवजनमां श्राव्यत जिनेश्वरी मद्दायाचा कर्याथी निर्मळ बुद्धिवाळा अने
इच्छा सरणी समुद्धिवाळा ते देवताए विचार्युं के, "हुं श्रद्धिंश्री चयीने कोठ युगप्रधान श्रावक

ते पर पृथपणे उत्पन्न होते, पण फोंड अथम कुडगाळते त्या उत्पन्न तशी थाने.”

रेवडी युगधर मुनि सन्यास राजांन करे वे के:-दे गजन ! आ त्वाग नागना निवृत्ता हा नामना परामां जिनधर्मने विप तत्पर धने दयावंत एवां बुद्ध नामनां श्रावक रं दे वे; तेने विमल्य नामनी स्त्री ठे. ए श्रावकं चार वर्षनां दुकाळ जाण्या तनां पण धान्यनां मंग्रद कयां तशीना. ह्ये ते बुद्धी स्त्री विमळाना उदरमां पलां प्रथर के जे देवता थयो इतो ते उजम स्वस धापी श्रवतयां धने पडी मास पुरा थया एटले शुनल्लयने विर जन्मयो ठे. ते पुत्रना जन्मना पुन्यधी धा चारवर्षनां दुकाळ दूर थइ गयो.

रेवडीनां धावां बचन सांजळी बहु दर्प पांमेलो राजा सन्यास तेमने वेदना करी बुद्धो जेने धेर धाव्यो, त्यां तेले पुत्रना रोळ्यामां माथु मूर्कीने कहुं के, “ दुर्तिकृत्य समुद्धमां पने ला जगतेने तारयासां वदाल सगवां दे चाळक ! हुं तेने नमस्कार करूं हुं. म्हाग गग्यना ग जा नुं पोते ठे, धने हुं त्हाणे तळार हुं.” पवी गज्राण “ दुर्तिकृतेने दूर करवायी आ कुमार मृ. तिने धर्मसमान ठे.” एम विचार करी तेनु धर्म एवुं नान पानपुं. धर्मकुमारनुं श्रावुं आथ धे करवाले बरिच सांजळी बीजा गज्राण पण पोताना देगमां दुर्तिकृतेने दूर करवायी धर्म-

कुमारनी आडा फेरयी, अने नदीउ जेम समुझे मळे तेम अनेक राग्यकन्याउ धर्मकु-
 मारने परणी. हने सर्व पृथ्वी उपर पातानी आडा फेर्यतागे अने गुप्ती नेवामां प्रतिपा-
 लो धर्मकुमार स्वर्गलोकमां देवतानी पेंठ आ लोकमां विषयसुख जोगयया लाग्यां. बहुकाळ
 विषयसुख जोगयी पत्री गुरु पासे दिक्षा लउ अतुक्रमे करळडान पांभला ते धर्मकुमारमु
 निमंठ पाभ्या. ॥ इति धर्मकुमारनी कथा. ॥

(श्री महावीरप्रभु आणंद विंगरे श्रावकांन कंठे ठे के):—हे अग्रजना! तंम आ धर्मकु-

मारना चरित्रने मांनळी सातमा वतन विंन आदर करां.
 प्रभुनां आवां वचन सांनळी आणंदश्रावकं कंठुं:—हे जिनगज! हुं ए वत धागल कंठं तुं.
 ते आ प्रमाणे. जोगोपजोगव्रतमां म्हार नाह्या पत्री अगीर लुया मांटे एक नुगंधी गंजो रु-
 माल, दांतनो मेल उतारया मांटे महुनानुं दातण, अरीरे नोळ्या मांटे दातपाक तथा सदन
 पाक तेल, पुण्य विंगरेना सुगंधथी सुवासयाळुं पडंता लोटनुं उयरणुं, न्हावामां बहु म्हाडा
 नदीं अने बहु न्हाना नदीं एया आठ घना पाणी अने शरीरे उठवामां एक रंजामी लुगणुं त-
 आं दे सुतराउ लुगणां तेमज मलीयाग चंदतजो विलेप ए प्रमाणे म्हार कड्ये; ते जिना बी-

जुं कांर कंडरे नर्दी. बळी जोगने विरे पुप्योमां कमळनुं पुप्य, माळामां मालतीना पुप्यनी माळा; आन्नरणां चितर विनानां वे कुंरुळ अने एक नामवाळी वींटी कड्ये; तेमज जोगने अर्थे अणर अने तुरुक विंगरेनो धुप पण म्हारे कड्ये. हे नाथ! हुं म्हारी शक्ति प्रमाले जोगने जनविधिनुं परिमाण आ प्रमाले करुं हुं. म्हारे मगना अथवा चोखाना घी के तेलमां तळीने थाप ठे ते पेया कड्ये, वीजा पेयानो हुं नियम करुं हुं. पकवानमां खांर पायेला घेवर, चोखानी जातिमां कमोदना चोला, वीदळमां मग, अरुव अने चणा कड्ये, ए विना वीजा वीदळ धान्यनो म्हारे नियम ठे. आसो अथवा कारतक मासमां अणुं गायनुं सुगंतीदार घी कड्ये, ए शिवाय वीजुं घी कड्ये नर्दी. शाकोमां ? चंचु, २ मंरुकिका अने १ सोवस्ति ए अण जातनुं शाक कड्ये. फळोमां पद्धंक अने वीलीफळ विंगरे मोठांफळो तेमज वटकपटी तथा पूरण कड्ये, वीजा नर्दी. जायफळ, कंकोल, कपुर, लविंगवाळुं पान कड्ये, ए विना वीजां पान न कड्ये. आकाशना पाणी विना वाकीना पाणीने त्यजी वरुं हुं. जोगोपजोगने विरे आ नियमो हुं जावजीवसुधी पाळवानुं धारुं हुं. तेवारे जगवने सातमा व्रतनो आलावो उच्च-राव्यो. ते आ प्रमाणे:-

हलकी वस्तु खावी. वीजा कर्मश्री जोगोपज्ञोगव्रतना पंदर अतिचार ठे, ते आ प्रमाणेः—
 ! अंगारा करवा अने वेचवा ए विंगेरे अन्निकायनो समारंज करवो, ९ जानो कपाववां
 अने वेचवां, ३ गानां कराववां अने वेचवां, ४ ज्ञाना करवा, ५ कोदाळा विंगेरेथी पृथ्वी खो-
 दीने आजीविका करवी, ६ हाथीना दांत अथवा शंख विंगेरेनो वेपार करवो, ७ लाखनो वे-
 पार करवो, ८ दाह वेचवो, ९ चमरी गायनाःवाळ वेचवा, १० ऊरी वस्तु वेचवी अथवा वी-
 जानो घात शाय एवां शाख वेचवां, ११ यंत्रथी तल अथवा शेरनी पीलवी, १२ वळद घोडा
 विंगेरेने खस्ती करवा अथवा तेमनां नाक कान विंधवां, १३ खेतरमां लाय करवी, १४ सरोवर
 अथवा तळाचोने सुकवी देवां, एटले पोताना खेतरमां घउं विंगेरे धान्य वावयाना देतुथी तेमां
 पाणी लइ जया सारु तळावने फोनी गांखुं, १५ पोतानी आजीविका चलाववा माटे असती
 खीनुं पोपण करवुं. उपर पांच अतिचार अने आ पंदर कर्मादान श्रायके त्यजी देवां.

इहे श्री महावीरप्रभु कहे ठे के, जे श्रायक अनर्थदंनविरमणरुप श्रावमाव्रतने पाळे ठे, ते
 आ भवमां आपत्ति पामतो नथी अने परज्जयमां नरकादिगति पण पामतो नथी. जे पुरुषो
 अनर्थदंनथी विराम पामे ठे तेउ सुरसेननी पेठे सुखी शाय ठे, अने जे पुरुषो अनर्थदंनथी

धिराम पामता नथी तेत्त महासेननी पेंठे दुःखी प्राय ठे. तेमनी कथा था प्रमाणेः-

॥ अन्वर्थदंभनामना वीजा गुणाव्रत उपर सुरसेन अने महासेननी कथा ॥

था जगत्क्रेत्रमां जिनयर्मरूप मुजठथी जेमां विघ्नरूप शत्रुत प्रगट थता नथी एवी, तेम
ज जिनराजना मंदिगेथी मनांदर अने उन्नम लक्ष्मीवाळी धंधुगनामनी नगरी ठे, ते नगरी
मां सर्व वीरपुरुषोने थिंप मुकुटमणि समान, तथा डाल्य अने शास्त्रविद्यामां कुडाल एवो वी
रसेन नामनो राजा राज्य करतो इतो; ते राजानं प्रताप अने यडाथी सूर्य तथा चंडना प्रजा
वने जीतनारा सुरसेन थने महासेन नामना वे पुत्रां इता. रूप अने सीतागयना समृद्धथी ते
वेधे कुमारगेने वीजा कोइनी उपमा योग्य न होवाथी ते वेधे कुमाररोज एक वीजने उपमा
आपी शकाय तेया इता. ते वेधे कुमारोनां नेत्रां प्राणीछने जोवामां, हाथो मोडरूप शत्रुने तो
नी पाप्पामां अने पयो सार मांगें चालवामां शोचता इता.

कोइ यत्नेते महासेन कुमारने जीज डार शार्थयंकारी श्वेदो रोग उत्पन्न ययो, ते रोग
ने मटान्या माटे वीरसेन राजाए बहु बहु वैद्यो तेनाव्या, ते वैद्यो रोग उपर वारंवार श्रीप
घ लगान्या लाग्या, परंतु ते श्रीपथथी जीज लोत्तनी पेंठे बहु कठोर धनी गर. पवी वैद्यो

“आ कुमारने दवणां धर्मरूप श्रौषथ करायानी जरूर ठे.” एम कही ते महासेनकुमारने दरिद्री पेठे त्यजी दइ पोतपोताने घेर गया. अनुक्रमे राजकुमारनी जीजमांथ्री बहु दुर्गंध नि कळया लागी, अने तेना उपर बहु मांखीउ बेसवा लागी; तेथी महासेन बहु दुर्गंधीनुं स्थान थइ पड्यो. आथ्री माता पितादि सर्व स्वजनोए तेने चंढालना पात्रनी पेठे त्यजी दीधो; परंतु पोताना जाशनी आची दुःखी अक्वस्था जोइ जाशना स्नेहथ्री परवश थएलो सुरसेन एकलो ते दुर्गंधेने सहन करी तेनी पासे रह्यो. अने “जो ए जाइ जोजन करशे तोज हुं जोजन करीश अने जो ते मरी जशे तो हुं पण अनशन लइ मरीश.” एवो निश्चय करीने जाशना छे हथी बहु दुःखी थएलो सुरसेन लुगमावने तेना म्हो उपरथ्री मांखीउ उन्नामत्तो तेनी पासे वेगो. पठी तेने वारंवार नवकारमंत्र संजळावतां तेना म्होमां नवकारमंत्रथ्री मंत्रेलुं पाणी मू कवा लाग्यो. जेथी रीते भुळ्या माणसना म्होंमां कोळीयो कोळीयो अनज मूकवाथ्री तेनी भुल मटती जय ठे तेथी रीते सुरसेन जेम जेम महासेनना म्होंमां पाणीनां टीपां मूकतो ग यो, तेम तेम तेनी पीना मटवा लागी. श्रोने वळते महासेननी सघळी पीना जती रही, जी ज रोगविना थइ गइ अने म्हों घणुं सुगंधीवाळुं प्रयुं. अद्दा! धर्म कोने आश्चर्य करनारो प्रतो

नयी? जे रोगने मडादनामां वियेवती कांडरण शक्ति चाली नकीं, ते रोग फक्त धर्मरूप श्री-
 पयश्री दूर यपो. फक्त सूर्यश्रीज दूर करी डाहाय एवा अंधकारने विंच दुं ताराउती शक्ति
 चाले लरी? ना नज चाले. इहे जेम गहुथ्री मूकायला सूर्यने जोड पूर्य विद्याना वंशो ऊळ
 दळता प्राय तेम गंगरहित थंपेला मदांगेनने जोड सेंयें स्थजनलोका सुखी थया. पत्नी वने
 नाडज खी अने धनतो अनावर करी धर्मने विंचे विंशान आदरयाळा थया.

दये पंचप्रतिविंय जेम आकाशने दोनाये तेम कोड यजते अयधिज्ञानथ्री पूर्ण एवा श्री
 ज्ञान्याहुयुरिण ते नगरना उद्यानने विंचे समवसररी सुशोभित कपुं. गुरुळुं आवळुं जोणी सुरसेन
 तथा मदासेन यणे जाडछण उद्यानमां जड गुरुले प्रवक्षिणापूर्वक वंदना करी. पत्नी गुरुण् आपे
 छा पर्मपेवेदाकूप चतमस्थावयाळा अमृतनुं पान करीने सुरसेनकुमार पोताना जाड मदांगेनने
 जीने रोग थयानुं कारण पूर्युं; पट्टेले गुरुण् प्रयचनरूप कीरममुञ्जा कळोल गरळुं अने सें
 तारना लेटने दूर करनारुं वचन कळुं के:- “हे मदाजग! मायथान थडने सांजळ.

आ जरतंकचमां देवपुरीगमान मनोदर मणिपुगनामना नगरमां जिनधर्मने विंचे प्रीति
 गाळो मयननामनो कोड सुनट रडेतो इतो, तेने सरखी आकृतियाळा, सरखा वळ्याळा, स

रखा धनयाळा अने सरखां तेजवाळा जाणें वने द्वात्र होयनी ! एवा धीर अने वीरनामना वे पुत्रो हता. जिनप्रवचनरुप अमृतरसनो स्वाद लेनारा ते वने जाइउने जो के संसाररुप साप नस्यो इतो तोपण तेउ ते संसाररुप सापना मोहरुप विषथो मूर्छां पाण्या नदोता.

कोइएक दिवस ते वने जाइउ पोताना उद्यानमां गया, त्यां तेमणे पोताना वसंत नामना मामा के जेमणे दीक्षा लीधी इती, ते मुनिने जूमि उपर पनी गेयला, अने जेमनी आसपा स-बहु माणसो उजा इता तेवी अयस्थामां दीठा. तेथी “आ शुं अयुं?” आ शुं अयुं?” एम ब्याकुल थयेला धीर कुमारे पूंठयुं; एटले कोइएक पुरुणे कहुं के, “कायोत्सर्ग करीने उजेला आ मुनिने कोइएक डुट साप करनी राजाना अपराधीनी पेठे आ म्होटा राफनामां पेसी ग यो ठे.” पठी मामा उपर मोदने लीधे स्नेह्यो वीरे कोप करीने कठोर वचन कहुं के, “अरे! ए नासी जता डुट सापने तें केम न मारी नाख्यो?” तेवारे धीरे वीरने कहुं. “जाठ सापतो जीवतो चाख्यो गयो अने इये तुं जीउथो शामाटे पाप बांधे ठे?” त्यारे वीरे कहुं.—“दे धीर! जेले मुनिने नदया ते डुट सापने मारी नांखयाथी निश्वे घर्म थाय ठे. डुटने शिक्षा क रवी अने साराने पाळवा ए कृत्रियनो धर्म ठे. हुं आ जे कहुंते ते खोटुं होय तो जेले म्हारी

(श्री महावीर प्रभु आणंद विंगरे आश्रमकेने कहे ठे के):—“हे नव्यजनो ! तमे आ सुरसेन अने महासेनना इष्टांतने सांजळीने शुद्धअध्यवसायथ्री श्रीजा गुणव्रतने पामवामां बहु आदर करो. जे कर्मथ्री लोकमां धर्म, अर्थ अने काम न मेळवी शकाय तेने अनर्थदंन कहेवाय ठे. ते अनर्थदंन चार प्रकारनो ठे. १ प्रमादाचरित, २ अपध्यानाचरित, ३ हिंसाप्रदान, ४ पापकर्मो प्रदेश. तेमां जे प्रमादथ्री जीवहिंसा कराय ते प्रमादाचरण कहेवाय ठे. अतिरौड्यानथ्री जे चिंतवन कराय ते अपध्यान कहेवाय ठे. प्राणीजनो वध थाय एवा यंत्र, शस्त्र, खांणीचु, सां बेडुं, घास अने लाकडां विंगरेनुं आपधुं ते हिंसाप्रदान कहेवाय ठे. वीजने पापकर्मनो उप-देश करवो ते पापकर्मोप्रदेश कहेवाय ठे.” पवी आणंदआश्रमके चार प्रकारना अनर्थदंन विर-मणव्रतने आदर्शुं: तेनो आलावो आ प्रमाणे:—

अणव्रदंनयं समलोवासनं पञ्चस्काइ ॥ से अणव्रदंने चउधिदे पन्नत्ते ॥ तं जद्दा ॥ ’अच व्याणायरिए, २पमायायरिए, ३दिसप्पयाणे, ४पावकम्मोयएसे ॥ अणव्रदंनवेरमणस्स तम णोवासण इमे पंच अश्थारा जाणियद्दा न तमायस्त्रिधा ॥ तं जद्दा ॥ ’कंदले, २कुक्कुइए, ३मोहरीए, ४संजुजाद्धिगंणे, ५उच्चजोगपरिजोगतिरिंचि ॥

श्रावक अनर्थदर्शुं पञ्चकाण करे ठे, ते अनर्थदंढ चार प्रकारनो कसो ठे. ! अपध्याना
 चरित्त; २ प्रमादाचरित्त; ३ हिंसाप्रदान; ४ पापकर्मोपदेश. श्रावके अनर्थदंढना पांच अति-
 चार जालया, पण ते श्राचरणा नई. ते श्रा प्रमाणे:- १ कंदर्प-ने कामयिकाग उन्नात्र श्राप
 तेची बाणी बोलची अथवा तो रागना उद्याळाची दास्ययाळुं अने मोदने उन्नात्र करे तेंतुं म-
 दकरीनुं वचन बोलवुं. २ कौकुच्य-ने हास्यने उन्नात्र करे तेवा अनेक प्रकारना सुण नवनी
 श्रेष्टा करयार्पूयक जांढ चेष्टा करवी. ३ मौख्य-ने नित्रंजापणे नादिं मळतुं श्रावे तेंतुं अमन्य
 वचन बोलवुं. ४ संयुक्ताधिकरण-ने काम करयानां सायनो तैयार करी राख्यां. जेम मांणी
 दो अने सांचेनुं, धनुष्य अने बाण, इळ अने फाळ, ए विंगेर. ५ उपजांग पग्निंगतिग्नि-
 ते पोताने श्रापमां श्रावती यस्तु यगोर तैयार करी राखची.

(श्री महावीर प्रभु कडे ठे के):- "हे श्राणंदश्रावक ! इंगे तूं अनुक्रमे चाग शिदाव्रत
 सांच्छळ. -सावययोगेने त्यजी इइ एक अंतमूहूर्तसुची मनमां शुभ्र ध्यान करयुं तंनं पहेनुं सा
 मायिक नामनुं शिदाव्रत कडेवाय ठे. हे ज्ञव्यजने ! यतियंमरूप लट्ढमीने नियास करयानुं
 स्थान अने संमारेने दूर करतारुं जे सामायिकव्रत तेने तमे जावची सेवो. जो के मुनिच प्रप

(श्री महावीर प्रभु आणंद विगरे आवकोने कहे ठे के):-“हे जयजनों ! तमे आ सुरसेन अने महासेनना इटांतने सांजळीने शुद्ध अथ्यवसायथ्री श्रीजा गुणव्रतने पामवांमां बहु आदर करो. जे कर्मथ्री लोकमां धर्म, अर्थ अने काम न मेळवी शकाय तेने अनर्थदंन कहेवाय ठे. ते अनर्थदंन चार प्रकारनो ठे. १ प्रमादाचरित, २ अपध्यानाचरित, ३ हिंसाप्रदान, ४ पापकर्मो प्रदेश. तेमां जे प्रमादथ्री जीवहिंसा कराय ते प्रमादाचरण कहेवाय ठे. आतंरौद्धानथ्री जे चिंतवन कराय ते अपध्यान कहेवाय ठे. प्राणीउतो वध थाय एवा यंत्र, शस्त्र, खांणीउ, सां वेडुं, घास अने लाकनां विगरेनुं आपवुं ते हिंसाप्रदान कहेवाय ठे. बीजाने पापकर्मनो उप-देश करवो ते पापकर्मोप्रदेश कहेवाय ठे.” पवी आणंदथावके चार प्रकारना अनर्थदंन विर-मणव्रतने आदर्युं. तेनो आलायो आ प्रमाले:-

अणव्रदंनयं समणोवासउ पञ्चस्काइ ॥ से अणव्रदंने चउधिदे पन्नत्ते ॥ तं जहा ॥ 'अव
घाणायरिए, २पमायायरिए, ३हिंसप्ययाणे, ४पावकम्मोवएसे ॥ अणव्रदंनचेरमणस्स सम
णोवासएण इमे पंच अइथारा जाणियथा न तमायग्गिअथा ॥ तं जहा ॥ ३कुण्डिए, ३कुण्डिए,
३भोद्धरीए, ४संजुत्ताहिगरंणे, ५उत्तयजोगपरिज्जोगतिरिन्ने ॥

श्रावक अनर्थदंष्ट्रं पञ्चकाण करे वे, ते अनर्थदंष्ट्र चार प्रसारणे कही वे. ! अश्याना
 चरितः २ प्रमादाचरितः ३ हिंसाप्रदान; ४ पापकर्मोपदेश. श्रावके अनर्थदंष्ट्रना पांच अति-
 चार ज्ञापना, पण ते श्रावक्या नही. ते आ प्रमाणेः— १ कंदर्प—ने कामविहार उपास्य आण
 तेवी वाणी बोल्यी अथवा नो गगना उग्राळाची दाम्पवाळुं अने मोक्षने उपास्य हेरे तेंतुं न-
 इकरीतुं वचन बोलतुं. २ कौतुक्य—ने ह्याम्यने उपास्य हेरे तेया खनेरु प्रसाग्ना मुलं नजती
 चेष्टा करवार्पूयक जांफ चेष्टा करवी. ३ मोग्यं—ने निवृत्ताणें नदिं मळतुं आणे तेंतुं अगल्य
 वचन बोलतुं. ४ संयुक्ताधिकरण—ने काम करवानां मानने नैयाग करी गगनां. तेंम गाली
 यो अने मांचितुं, घनुष्य अने बाल, इळ अने फाळ, ए विंगेर. ॥ उरजेण गग्निजोगतिगिक्त-
 ते पोताने स्वयमां श्रावती गम्नु वयो नैयाग करी गगवी.

(श्री महावीर प्रभु कडे वे के):—“इं श्रावण्यथावक ! इवे तुं अनुक्रमे चा गिहात
 मांजळ. —यावययोगेन त्यक्ती दड एक अंतर्मृदुर्नसुधी मनमां दुल्ल ध्यान हरतुं तेंम गहेतुं मा
 मायिक नामतुं शिखावत कंदेवाय वे. इं जल्यत्रने ! एनियंमंनर जटसीने निवाग रुग्नां
 स्थान अने मंगारने दूर करनां. जे सामायिखत तेंने तेंम ज्ञापयी गेचो. जो हे मुनिचु पा

वा श्रावको सर्व विरतिरूप चारित्र बहु काळसुधी पाळे, तोपण तेमने सामायिक चिना ते चारित्र वरावर फळ आपनारुं धतुं नथी. अति क्रूरकर्म करनारो, बहु पाप करनारो अने मागां कर्म करनारो एवो पण जीव केसरीचोरनी पेठे सामायिकथी शुद्ध श्राय ठे.” तेवारे श्राणंद श्रावके पुठ्युं. “हे जगयन् ! ते केसरी कोण हतो ? अने तेषे सामायिक शी रीते पाळ्युं ? ते कृपा करीनि कदो. त्यारे जगयाने कळ्युं. सांजळः—

॥ सामायिकनामना पेहेद्व्या शिद्धाव्रत उपर केसरीचोरनी कथा ॥

श्रा जगतकेत्रमां कामपुरनामना नगरने विषे न्यायरूपवनेने पोपण करवामां प्रेधसमान, धेरी एवा राजाछेने अत्रिसमान, सर्व स्थानके विजय मेळवनार अने राजाजुनी मध्ये चें इसमान एवो विजयनामनो राजा राज्य करतो हतो. ते नगरमां सिद्धदत्त नामनो एक शेठ रहितो हतो, तेने केसरीनामनो पुत्र हतो; ते केसरी हमेशां नगरमां चोरी करतो हतो. जो केतेना पिताए तेने बहु बहु बायीं हतो, तोपण ते पोताना धंधाने त्यजी देतो नहोतो.

एक दिवसे सिद्धदत्तशेठे विजयराजानी पासे श्राची प्रणाम करीनि कळुं केः—“हे महाराज ! म्हारे केसरीनामनो पुत्र ठे, ते हमेशां नगरमध्ये चोरी करे ठे, में तेने बहु बायीं तोपण

ते पातानो धंधो त्यज्जी वेतो नथी तेथी म्दारे ते पुत्रतो वप नथी; मटे तेना कुळपनो ठ-
 प्को मने थापडो नथी. " पवी गजाण ते केसरीने तिरस्कार करी तुरत नगरमांथी न्हार
 काढी मृक्यो. केसरी पण गजाना जयथी वीजा वेदा तरफ जया चाळी निकळ्यां. आगळ
 जतां तेंप शरण्यमां हीतळ पाणीथी जरण्य एवुं एक सरोवर वीवुं, तेमां ते जेयो पाणी पी
 या जाय ठे तेयो तेने विचार थयो के, " अरे विचार ठे ! विचार ठे ! मं थाज्जगुथी कोइ दिव
 स चोरी कर्यां विना पाणी पीधुं नथी अने थाजे पीवुं पदे ठे. " थावी रीत विचार करी मा
 गं चाखवाथी थाकी गयलो ते केसरी पाणी पी अने पवी तळावसां नाहो; त्यार पवी तेणे त
 लावनी पाळ उपर र्हेला अने बहु फळोने लीधे नमी र्हेला एक थांवाना ऊरु उपर चमी
 केरीठ लाथी. पवी गर्ग्यारी ते विचार करया लाग्यो के, " हाय हाय ! थाजे म्दारा दिवस
 चोरी कर्यां विना जशे. " थावी रीते ते विचार करतो हतो, एयां पगमां चांलनी प्देरना
 रो कोइ पुरुष थाकाशमार्गेथी तळावने कांठे उतयो. तेणे थाकाशमार्गमां मूर्यना तापथी था
 कुळ व्याकुळ थण्ता नेथोने थामतेम फेरवी, पगमांथी चांलनीठ काढी तुरत न्दाया माटे
 पांणीमां प्रवेदा कयां. ते वळते " निश्रे था चांलनीठ हूं चोरी लवं. " एम विचार करी थां-

वा उपर देवेलो केसरी तुरत निचे उतरी पगमां चांखनीउ पदेरी आकाशमार्गे चाली निक
ड्यो. पवी पगमां चांखनीउ धारण करनारो ते केसरी वनना कोइ प्रवेशमां बिवस गाळी रा
त्रीए आकाशमार्गे अइ पोताना घरे आव्यो. त्यां तेणे पोताना पिताने “ म्हारी चोरीनी यात
राजाने कही तमे मने नगरनी वहार काढी मूस्यो ठे.” एम कही लाकनीवरे बहु मार्यो, ते
थी ते मृत्यु पाय्यो. पवी तेने त्यजी वइ महा समृद्धिवाळा शेवना घरमांथी सारीसारी मूड्य-
वाळी वस्तुनी चोरी करी ते केसरी फरी आकाशमार्गे अइ पेला सरोवरने कांवे आव्यो. आ
प्रमाणे ते उष्ट चिचयाळो हमेशां नंगरने विषे चोरी करवा लाग्यो. साधु साध्वीनुने पण लुट
वा लाग्यो, तेथी ते नंगरने रात्री यमराजना आववा सरखी देखावा लागी.

पवी महाजन लोंकोना कहेगथी नगरनी तेवी हकीकत जाणी राजाए कोटवाळने वो-
लांथी एवो ठक्को आप्यो के जेथी ते निचुं मुल करी राजाने आ प्रमाणे कहेया लाग्यो:-
“ महाराज ! आकाशमां चालनारो कोइ चोर आपणां नगरमां चोरी करे ठे; कारण के पृथ्वी
उपर तेनुं पगलुं कोइ ठेकाणे जोयामां आवतुं नथी.”

इये प्रजाना दुःखथी दुःखी आपलो राजा विचार करवा लाग्यो के:-“ हाय हाय ! हुं रा

ग्ग फरतांजितां म्हाग्नी प्रजा दुःख पापे च. मपळा तपस्वीनुता तपना अंगे मद्भागतीनुता दी
 क्ता प्रजागथी गरं माणसांन दुःख उत्यन्न कर्नांगे जे आ चोर ते म्हाग दायमां आयो.”
 आ प्रमाणे कर्दी घोफो पश्चिग माथे त्त्व राजा चोर तरक चोरनी डोय कर्ना लाग्यो. अतु
 रुमे फरतां फरतां नगरमां कोड वेकाले तेंणे चोरनुं पगळुं विगेर कांड पण वीठुं नदीं, तेथी
 लेव पासी नगरनी चडार कूया, तळाव विंगेरे जोग्या, तांपण ते चोरनो पचो न लाग्यो. पवी
 यगमां फरतां एवा राजाने कोड वेकालेथी कपुर अगुरु विंगेरना घूपनो सुगंध आय्यो, ते
 सुगेरने अनुगारे राजा आगळ चाड्यो तो तेंणे एक चंभिकानुं मंदीर वीठुं. त मंदिरमां चंपा
 नां पुला विंगेरेथी पूजा करेत्ता चंभिकोदेवीनां तेंणे दर्शन कर्पा. ते चळंत उचम दुगदां अने
 घेंण्यांवाळो कोड पुजारीपुरुष देवीनी आगळ धूप मृकी दाथ जोफनि प्रणाम करतो तेना
 जोग्यामां आय्यो. तेने राजण पृळ्यु के, “ आ चंभिकोदेवीनी कया पुरुंध डा कारणथी पूजा
 कर्गनी च? अने तने आ उचम दुगदां अने घेंण्यां कोणे आय्यां च? तेगोर पूजागीण कर्तुं:-
 “मंशागज! तुं दस्दि वाणीयानो पुत्र तुं, तुं चंभिकोदेवीनी पूजा कर्तुं, तेथी ते देवी मने प्र
 सन्न थर्गां च. तुं ग्योरें प्योरें सथारमां पूजा करया आयुं तुं ग्योरें त्योरें देवीना पग निचेथी

मणि, सोनुं विगिरे वस्तु मने मळे ठे. हुं चंन्किादेवीनी त्रण काळ पूजा करुं तुं अने तेमना नामनो जप करुं तुं; माटे ते देवीना प्रसादथ्री म्हारार घरने बिये बहु लक्ष्मी ठे.”

राजाए पूजारीनां वचनथ्री “आ मंदिरे रोज चोर आवे ठे.” एवो निश्चय करी पोतानुं दिवसनुं काम करवा माटे ते पोताना राजमंदिरे आव्यो, अने रात पन्नी एटले ते राजा पोताना सारा सारा सुन्नटपुरुषोने साथे लड चंन्किाना मंदिरे आव्यो. त्यां सुन्नटोने शोभे शोभे उंटे वानी रीते उज्जा राखी पोते मंदिरना शंभ्रलानी पासे संताडने उज्जो रह्यो. पवी अर्थो रातने वखते चांखनी पद्दरीने आकाशमांथ्री उतरतो चोर तेना जोयमां आव्यो. ह्ये चोर मंदिरनी बहार पगमांथ्री काढी नांखेली वने चांखनीने नावा हाथमां लड मंदिरनी शंभ्रर गयो, त्यां तेले मणिना समूहथ्री देवीनी पूजा करीने कह्युं के:—“हे मात ! चोरी करनारा अने स्वयंद-चारी एवा मने खातर पान्ठ्यामां तुं बहु समृद्धि आपनारी अजे.” चोर आ प्रमाणे कडो जे-टलामां पावो वड्यो तेटलामां राजाए मंदिरनुं धारणुं बंध करीने कह्युं के:—“अरे निर्दय ! मं-तेने जीवतो मूक्यो ठतां तुं म्हारी नगरीने त्यजीने जतो नथ्री?” राजाए आ प्रमाणे तिरस्का-र कर्षो एटले ते चोरे क्रोधथ्री तेना सामे चांग्यनी फेंकी, तेथ्री राजा चांग्यनीना घा तरफथ्री

दूर खम्बी गयो एटले चोर धारणुं उग्राम्बी नागो. तेचोर गजाण "क्षे सुजटो! दोसो! दोसो!! आ
 केसरीचोर नामी जाय ठे." एम कळुं, एटले सर्व सुजटो तुस्त चोरानी पाळळ देआ, राजा
 पण चोरनी चांग्व्हीच पोताना मेवकन सोंपी त चोरनी पाळळ देआयो. चोर वट्ट दूर गयो, प
 ठी त कांकरा अने कांटा विंगोम्बी पंताना पगनुं रक्षण करणा मांटे गगना रमता उपर आ-
 ट्यो, त्यां जगथ्री आकुळ व्याकुळ चिगवाळा तेने धारणु उलय्न थयो; तेथ्री ते विचाग्या दा
 र्यो के:—"निश्रे म्दाहं पाप मने आज जगमां फट्युं." आ प्रमाणे विचार करतो तें चोर नग
 रनी पासे आळ्यो, पणामां तणें उद्यानमां कोंड मुनिने धर्मोपदेव आपता जायां, तेमनी पा
 से ते केसरीचोर शुद्धनाथथ्री धर्म सांनळ्या जाग्यो. ते वगते मुनिगजे ध्याननो उपदेव
 आळ्यो:—"जे पुरुष राग द्वेष त्यज्जी वइ समतानाथ्री ध्यान को ठे, त निश्रे सर्व पापथ्री
 मूकाव जाय ठे." मुनिना आवा उपदेवगनो मनमां विचार करतो ते केसरी त्यांउजो थयो,
 तेना शरीरनां मंग्यानां दर्पथ्री उंचां थयां, अने माग पुरुषो जेनी न्तुति करता इता अने
 खगव पुरुषो जेनी निवा करता इता एयो ते केसरी कोंड उपर राग द्वेष न थगतां समता
 ज्ञानेन विव एवो लीन अइ गयो के तेनां वट्ट पापो तेज वल्लंत नाइ पास्यो. आथी रीति सम

ताज्जायमां ते एक आखो दिवस अने रात स्थिर अइने उज्जो रह्यो. तेना पवित्र चित्तमां सम ता एवी उत्तम अइ गइ इती के जेथी तेने गाढ घातीकर्मनो कय थवाथी उत्तम एवुं केवल ज्ञान उत्पन्न थयुं. आ वखते विजय राजा ते केसरीचोरनी सयं ठेकाणे शोध करतो करतो त्यां आब्यो, त्यां ते चोरने जोइ तेने मारवाना विचारथी सुन्नटोसहित दोड्यो. एवामां केवळीने नमस्कार करवा आवेला देवताउए ते केसरीने मुनिनो यप्र आपी सुवर्णकमळ रब्बुं, केसरीमुनि ते सुवर्णकमळ उपर वेग एटले राजादि जे लोको तेमने मारवा मांटे आव्या इता ते तेमने वंदना करवा लाग्या. पठी केसरीमुनिए दांतनी कांतिथी पूर्णचंद्रना तेजनी तिरस्कार करता वता पापना समूहने दूर करनारी अमृतसमान धर्मदेशना आपी, ते देशनाने अं ते राजाए पूवयुं के:-“हे नाथ! तमारुं चोरिरूपी कुकर्म कयां? अने आ केवलज्ञान कयां?” तेथारे केवळीए कह्युं:-“हे राजन्! जन्मथी आरंभनी चोरी करवामां तत्पर एवा. मने केवळज्ञान उत्पन्न थयुं एमां उत्तम एवुं सामायिक कारण ठे. जे कर्म क्रोम ययं तप करवाथी कय न पामे ते कर्म निश्चे सामायिकथी नाश पामे ठे.” केवळीनां आवां वचन सांजळी इयं पामेला राजा पोताने घेर गयो अने केवळी जगवान् जम्बजीवोने प्रतिबोध करता पण्ठी

उपर निहार करवा लाग्या. ॥ इति केंसरीचोगनी कथा. ॥

(श्री महानीमप्रभु आणंद विंगरे आगकेंने कडे ठे के):-“दे जगजनो! जेणे पितानो पात कर्यो दतो अने जे बहु लोकेंने ताप पमादनामां चतुर दता ते केंसरीचोग पण जेनाथी मोक्षसुख पाव्यो ते सामायिक तसे आचरो, सामायिक पापयोगने निवारनाक अने पुन्ययोगने नवारनाक ठे, सामायिकना अधिकारने विंद वे प्रकारनी दिक्षा ठे. *उत्पत्ति, स्थिति, गति अने कराय. तेमां केंद्रीक कर्मप्रकृतिने वांणे ठे अने केंद्रीक कर्मप्रकृतिने वेवी नांणे ठे. तेना पांन अतिचार ठे, दिक्षा वे प्रकारनी ठे. एक आसेचना अने बीजी प्रदशा, तेमां पक्षी दिक्षानो आश्रय करीने आगकेंने ददा जेवे सामाचारी कडी ठे. ? मतिवोगना, २ प्रमात्रेना, ३ निक्षा, ४ चर्या, ५ आलोचना, ६ जोजन, ७ पात्रक धापन, ८ विदरण, ९ स्वंचित्त द्युधि, १० आनंदयकी. आ प्रकारनी सामाचारी तो दमेंडां साधु पाळी दके ठे. आनक तो ए नी सामाचारी सामायिकमां पण पाळी ठकता नथी. इये सुत्रा-प्रदशा नामनी बीजी दिक्षानो आश्रय करी तेना जेव वेळांने ठे. तेमां साधुच जग्यथी मूत्र अने अर्थसहित आठ प्र

* भा गारे वेदनु स्वयं प्राण केंसरीच भायने.

गणनमाताना आशयनपर्यंत अने उल्हृष्ट्या। चौदपूर्वपर्यंत अन्यास करे उं, अने श्रावक तो जपण्यत्री मृत्र अर्थांगदित आठ प्रवचनमानाना अध्ययनसुधी अने उल्हृष्ट्या श्रीदशवैकालिक सुधना चौधा पदजांयनिगाय अध्ययनसुधी अन्यास करे उं; तेमज अर्थात्री तो आचारांगमां उंदेला पिंनरणा अध्ययनने पण सांनळं व. श्रावक उल्हृष्ट्या वाग्मा अच्युतेदवलोकमां जाय उं अने साधु उल्हृष्ट्या सर्वार्थसिद्धिमानमां जाय उं. जघन्यत्री साधु अने श्रावक वने जणा पदेला सांपमंदवलोकमां जायेउं. सांपमंदवलोकमां श्रावकनी स्थिति जघन्यत्री एक पड्योपम उं अने उल्हृष्ट्या अच्युतेदवलोकमां वावीदा सागरोपमनी उं. तेमज साधुनी स्थिति जघन्यत्री सांपमंदवलोकमां वे पड्योपमत्री नव पड्योपमसुधीनी अने उल्हृष्ट्या सर्वार्थसिद्धिमां तेत्री-दा सागरोपमनी उं. साधु उल्हृष्ट्या मोदने विसे जर शके उं. कथायना उदयनो आश्रय क-रीने साधु संग्यलननी चोरुनीयाळा पण होय. कोष न होवाने दीधे त्रण संग्यलनवाळा हो प. कोष अने मान न होवात्री वे संग्यलनवाळा होय. कोष, मान अने माया न होय तो एक संग्यलनवाळा पण होय, अथवा कथायना उदययिना पण होय.

आराः अनिगती अथवा देशानिगती पण होय, उं, तेमां अनिगतीश्रावक वार कथायवाळा

अने देवानिर्गतीश्रावक आठ कथायज्ञो शेष ठे. साधु मूलप्रकृतिनी श्रेयकाय वेद्व्या त्रण गु
 णगण आठ प्रकारना कर्मने, सात प्रकारना कर्मने अने उ प्रकारना कर्मने बांधे ठे; अत्रना
 तो वेद्व्या त्रण गुणगण एक प्रकारना कर्मने बांधे ठे. श्रावक आपुण्यना वंगकालने विंधि ध्या
 ठ प्रकारना कर्मने बांधे ठे, अने बीजे वगते सात प्रकारना कर्मने बांधे ठे. साधु वडामा गुण
 गणासुधी आठ कर्मप्रकृतिने वेदे ठे, अगीयारमे अने चारमे सात कर्मप्रकृतिने वेदे ठे, तेरमे
 अने चौदमे चार कर्मप्रकृतिने वेदे ठे. श्रावक नियमधी आठ कर्मप्रकृतिने चंदे ठे. सुनि पांच
 व्रतने एक वगते साथे श्रंगिकार को ठे. श्रावक एक, धै, त्रण, चार एम चार श्रंगुदत धारी
 शके ठे. सामाधिक करवाधी श्रावक साधुना सरग्यो श्राय ठे, मोटे बहुवार सामाधिक करवुं.
 “हुं सर्व पापनुं पत्रस्काण त्तुं तुं.” एम कदी जे सर्व निरती पाम्यो नथी गतां “हुं सर्व नि
 रती श्रयो तुं.” एम जे कदे ठे, ते देवानिर्गतीधी अने सर्वधिरतीधी व्रष्ट श्राय ठे. पवी श्राणंद
 श्रावके सामाधिकव्रत श्राव्युं.

श्रावके सामाधिकना पांच अतिचार जाणया, परंतु ते श्राचरया नदीं. ते पांच अतिचार
 आ प्रमाणे:—१ मनमां खोटो विचार करवो, २ खराब बोलवुं, ३ शरीरनुं खोटो रीति प्रयत्नां-

बहुं, ५ सामायिक लीधिला यखतनुं भुली जवुं, ५ आदरविना सामायिक करवुं.

(श्री महावीरप्रभु कहे ठे के):—“हे उत्तम श्रावक आणंद! हवे तुं देशायकासिक नामनुं बीजुं शिकावत सांजळी ते अंगिकार कर. पूर्वे जे नव व्रतानुं परिमाण कह्युं ठे, तेमांथी जे संक्षेप (उठुं) करवुं, तेनुं नाम “देशायकासिका” एम जिनेश्वरोए कह्युं ठे. अथवा तो उठुं जे शिशाधिरमणव्रत तेना जेटला योजननुं प्रमाण लीधुं होय तेमांथी दिवसे दिवसे उठुं कर भुं तेने देशायकासिकनामनुं व्रत वितरागपुरुषोए कह्युं ठे. जे श्रावक शुद्धजायथी देशायकासिकव्रत करे ठे, तेणे बीजा क्षेत्रमां एटले धारेला क्षेत्रनी उपरना क्षेत्रमां जीवोने निश्चे अन्न यथान बीधुं ठे. ए व्रतना प्रजावथी सुमित्रमंत्रीनी पेंठे जीवोनां सघळां विघ्नो नार्श पासे ठे, तेमज आ लोकमां अने परलोकमां कळ्याणलक्ष्मी प्राप्त घाय ठे.”

पठी आणंदश्रावके पूछ्युं:—“हे जगवन्! ए सुमित्रमंत्री कोण इतो? अने तेले शी रीते देशायकासिकव्रत पाळ्युं हतुं?” त्योरे जगवाने कह्युं:—हे श्रावक! सावधान अइने सांजळ.

॥ देशायकासिकनामना बीजा शिद्धाव्रत उपर सुमित्रमंत्रीनी कथा ॥
आ भरतदेश्यमां सर्वं नगरीउमां श्रेष्ठ, पृथ्वीरूप स्त्रीनि आनूरणसमान अने सर्व प्रकार

ना श्रमं देने श्रापनागी नं-इतीनामनी नगरी ठे, ते नगरीमां प्रगट प्रतापहर पवनश्री शत्रुना
समूहकर श्राकहाना हने वदानी वंनारो तागपीदनांम राजा श्रमं दित्त रीतिे गज्य करतो द-
तो. ते राजांनं राग्यनार वपाह्यामां दायीसमान, सर्वं प्रकारनी बुद्धिने जिये चतुर श्रने अक
पबुद्धि रान्न एवो सुमित्रनामे मंत्री इतो. एक वियस नया योगनश्री जरपुर श्रने नास्तिक
एवा राजाए गृह एवा ते मंत्रीने कहुं के:- "दे मंत्री ! तमे देवपूजन, धर्मनुं सांजळ्युं श्रने पा
श्रने वान आपनुं. इत्यादि धर्मकाम करीने पोताना आत्माने डामांटे कृत्रा खेव पमांनो ठो?
कयो पुरुष गृह्यश्रयात्री घेराइ रदेला आत्माने श्राया निष्कळ धर्मकार्यदे करीने गारंवार
खेव पमांनं?" राजांनो श्रायां गचन सांजळी मंत्रीए इसीने कहुं:- "मदाराज ! श्राप वि
चक्षण श्रने श्रायुं अयोग्य गचन केम कइो ठो ? हुं श्रापने धर्मकार्य करवामां उपदेश देवा-
नी गारंवार इग कठं हुं, श्रने श्राप तो मने धर्मकार्य करतां श्रटकायानो उपदेश श्रापो ठो
एनुं शुं काण ? हुं ए धर्म निष्कळ श्राप ठे ? ना, कदापि धर्म निष्कळ श्रतो नश्री. दे नाश्र !
धर्मना प्रतादश्री बुद्धिंतपुरुषो स्वर्ग श्रने मोदनां सुखने पांमे ठे. "१ यारे राजाए कहुं:- "दे
मदामंत्री ! तमे मने धर्मनुं फळ प्रत्यह देगानो, तेमज धर्म करवाश्री लक्ष्मी मळे ठे श्रनेन

कार्याधी नथी मळती, ते पण देखाम्नी आपो." राजानां आयां वचन सांजळी मंत्रीए कह्युं:-
 "हे स्वामिन्! आप राजा थया अने वीजा आपना सेवक थया, एही रीते वन्युं? अर्थात् ए
 ज धर्मनुं प्रत्यक्ष फळ ठे." तेवारे राजाए कह्युं. "एक म्हांटी शिलाना वे ककना करीने एक
 नुं पगथीपुं बनावाय अने वीजानी देवमुर्ति वने, तेमां शुं कारण? तेवुंज आ तमारुं वचन ठे.
 एक शिलाना वे ककना तेमां एके पुन्य शुं कर्मुं? अने वीजाए शुं पुन्य न कर्मुं? एतो जगत्
 मां स्वप्नावधीज नव्य अने अन्नव्यनी स्थितिठे. अर्थात् एमां कांड धर्म अथर्मनुं निमित्त नथी.
 राजानां आयां वचन सांजळी सुमित्रमंत्रीए कह्युं:- "स्वामिन्! आ ठेकाणे अर्ज्जीव एवा प-
 छ्यरानुं इष्टांत लागु फळुं नथी, कारण के धर्मोने विये धर्मनी स्थापना थाय ठे." पठी कांड
 क विलक्ष थपला राजाए कह्युं. "मंत्री तमे पोतानी मन वचननी शक्तिथी मने निरुत्तर क-
 पों ठे; परंतु हे मंत्री! तमे ज्यारे मने प्रत्यक्षप्रज्ञावथी संदेह विनानो करशो, त्यारे हुं धर्म
 करीश. प्रत्यक्षप्रज्ञाय विना हुं ज्यारे पण धर्मकार्य करनार नथी." आ प्रमाणे राजा अने प्र
 पाननो सत्ता मध्ये माणसोने अधिक अधिक प्रीति उत्पन्न करनारो बडु संवाद थयो.

एक दिवस प्रधान वियेसे राग्धरार्थ करी सांजे घेर आडयो, ते दिवस चीदल लती, तेथी

तेने पैल्यो लड "द्वे इं प्रग्नी बद्दर नलीं ज्ञाते" एम विचारी वैशाख्यासिक लीधुं, वैशाख-
कासिक लीया पळी तेणे परमंष्टीमंत्र ज्ञाप करया मांल्यो.

द्वे एम वग्युं के राजानं कांडक म्दोई कार्य आर्यी परग्युं, तेथी तेणे प्रधानंनं बोलावया
माटे प्रतिदारीनि मोकळ्यो. प्रतिदारीण परमंष्टीभंत्रनो जप करता एया मंत्रीनि कळुं के, "अ
त्यारे कांड जरुरुनुं काम आगयाथी तमंनं राजा बोलाव्ये ठे." तेवारे मंत्रीण कळुं:—"मंमयार
सुधीनुं पञ्चकाण लीधुं ठे, मांटे इं ग्योर पर बद्दर निवळीटा." एम कडी मंत्रीण प्रतिदा-
रीनि पावो मोकळ्यो. पळी पोंते एक विचारी नयकारमंत्ररूप अमृतना सिंचनथी मनुष्यना
अवताररूप बृह्मणे सफल करया लाग्यो. ओहीनारपळी प्रतिदारीण करी मंत्री पांणे आर्यनि
कळुं:—"दे मंत्रीश्वर ! तमारा व्रतथी अने पैताना इुकमनो जंग अयाथी राजा तमाग उपर
बहु क्रोप पाग्या ठे, तेथी तेमण कळुं ठे के, जो मंत्री अत्यारे अलि न आंय तो तेनी पासेथी
प्रधानसुत्रा पाळी लड त्दारे म्दारी पांसे ऊट आयलुं. आ प्रमाणे कडी राजाण मंने तमारी
पांसे मोकळ्यो ठे." प्रतिदारीनां आगां गचन सांचळी मंत्रीण इस्तीने ते वणेंते उट्टदारीनी
पेठे प्रधानसुत्र पाळी आर्यी. प्रतिदारी सुत्र लड परनी बद्दर गयो एटले मंत्री राज्यचिंता-

The first part of the document discusses the importance of maintaining accurate records of all transactions. It emphasizes that every entry should be supported by a valid receipt or invoice. This ensures transparency and allows for easy verification of the data.

In the second section, the author outlines the various methods used to collect and analyze the data. This includes both primary and secondary data collection techniques. The primary data was gathered through direct observation and interviews, while secondary data was obtained from existing reports and databases.

The third section details the statistical analysis performed on the collected data. This involves the use of descriptive statistics to summarize the data and inferential statistics to test hypotheses. The results of these analyses are presented in a clear and concise manner, highlighting the key findings of the study.

Finally, the document concludes with a summary of the findings and their implications. It discusses the limitations of the study and suggests areas for future research. The author expresses confidence in the reliability of the data and the validity of the conclusions drawn.

मदारा प्रतिद्वारीनि दामांटे मागी नांगव्यो?" तेव्हा क्रीयथी दोंठने नसता थने दुःखयथी पीना पासता एवा ते सुनटेंटेण कळो. "हे राजन! अमनें शुं पुवो वों?" दुष्ट कैये अमाग राजाना थने अमाग मंतांथो जट निष्कळ कर्मी नांगव्यां वें. हे राजन! माययानपणे मांजळ्यो.

धारणासनगरना राजा सुरसेंन म्हांटी व्हायथी पेंताना मंगळो सुमित्रमंत्रीने माग्या मांटे मोंकळ्या वें. ए सुमित्रमंत्रो अमाग राजा सुरसेंन पांयथी केक वेंथे वट्ट वेंरु वेंठे थंन थं माग राजना दात्रु एवां, तसेंन निंरुत पांपण करे वें, तेथी असे अमारा राजानी आक्षाथी सुमित्रमंत्रीनो र्ण्तो गेलीने उजा इता, एवायां मंत्रीने ठेकाले आ प्रतिद्वारी मोंयो गयो. "सुनटेंनां आयां वचन मांजळीं तें प्रगट यान कडेनाग थाकी र्हेला चार सुनटेंने राजाण भारी नांगव्या. पत्नी राजा तागारीन पम्तायो करुनो करुनो वगियारसहित सुमित्रमंत्रीने घेर गयो, त्यां तेंण मंत्रीनां दात्र पकळी कळुं केः— "हे मदाजाग! पितातुष्टय एवा तमारा उपर मं दुष्टनिचार कर्यां ते स्वारे अयगथ कृमा करं. " एम कळी कृमा मागी, वळी कळुं केः— "जो तमे याजे आ वून न लीधुं देत तो निधे तमांरुं मृत्यु थात, तो पत्नी तमारा विना आ पिताथी चाळता अंगेला वैनयवाळा रागपनुं शुं थात? मांटे मं पवित्र थने प्रण जगतनुं मं

गळकारी एबुं जे वृत्त तेनुं प्रत्यक्ष फळ दीवुं ठे. हे तात ! आ व्रते तमारा जीवितने पुष्ट कर्णुं ठे, अने म्हासां सर्व पाप निरंतर शोषी नांख्यां ठे. हे सात्विकपुरुषोमां शिरोमणि ! तमे म्हा रो अपराध क्षमा करो अने प्रसन्न अइ मने सुधर्मने विये स्थापन करी संसारसमुच्चरी तारो.” त्यारे मंत्रीए कह्युं. “महाराज ! एमां तमारो अपराध नथी, कारणके तमे पस्तावो करता ठ ता धर्मने विये बुद्धिने धारण करो ठो.” पठी जेने फरी प्रधानमुञ्ज मळी ठे एवा सुमित्रमंत्री ए पूर्णचंद्रनामना गुरु पासे राजाने श्रावकधर्म लेयराव्यो. पोताना अपराधने लीधे सुमित्रमं त्रीश्री शंका पामतो एवो सुरसेनराजा पण राज्यलक्ष्मीश्री शोभतो गतां कंठमां कुवाम्हे घा ली तेमने शरणे आव्यो. पठी सुमित्रमंत्रीए कहेलां जिनपूजन, पात्रदान, जिनध्यान, तीश्र- यात्रा विगैरे उत्तमकार्य करी तेणे पोतानो श्रवतार सफळ कर्णो.

आ प्रमाणे सुमित्रमंत्री अने राजा वने जणां जिनधर्म पाळी अंते काळ करी महाविदेह क्षेत्रमां उत्पन्न अइ सिद्धिपद पामासे ॥ इति सुमित्रमंत्रीनी कथा ॥

(श्री महावीरप्रभु कहे ठे के):—“हे प्रव्यजनो ! तमे सुमित्रमंत्रीनुं इष्टांत सांजळी सुख- कारी एवा देशायकासिकव्रतने विये आदर करो. गढ विगुपरिमाणव्रतनुं वियसे दिवसे संक्षेप

करलुं, तेने देदायकासिकव्रत कर्हेयाय ठे. श्रावके ते व्रतना पांच अतिचार जाणया, पण ते
आचर्या नदीं. ते आ प्रमाणोः-

१ धारंला देदानी उपरना देदामांथ्री कांइपण वस्तु मगायची, २ धारंला देदानी उपरना दे
दामां कांइपण वस्तु मोकलची, ३ सुखारादि शब्द करी कोइने पोतानी ग्वर आपची, ४ पो
तानुं स्वरुप देग्यानी वीजांने पोतानी ग्वर आपची, ५ धारंला देदानी वदार कांकरो विंगेरे
नांखी पोतानी ग्वर आपची.

आ पांच अतिचार देदायकासिकव्रतना जाणया. पवी आणंदश्रावके जिनेश्वरना मुग्यथ्री
देदायकासिकव्रत लीधुं. पवी जिनराजे कर्हेलुं पीपयव्रत ते आणंदश्रावक सांजळया लाग्यो.

(श्री मद्दायीरप्रभु कर्हे ठे के):—हे जग्यजनो! जे व्रतमां उट व्यापार, आदार, मेथुन अने
दारीरसत्कार न कराय तेने जिनेश्वरोए पीपयव्रत कर्हेलुं ठे. ए पीपयव्रत पुण्यरुप दारीरने
पोपण करनारुं, ज्ञानायरणादि सर्व कर्मेनि शोपण करनारुं, अने कुठ्यापारादिकने दूर करनारुं
ठे. जे श्रावक पर्वने कियसे श्रद्धाथ्री पीपयव्रत करे ठे, ते श्रावक आ जग्यने किये अने परजग्य
ने किये रणखुरनी पेंवे सुखसंपत्ति पामे ठे.” तेवारे आणंदश्रावके पूठयुं:—“हे जग्यजन्! ते र

रणसूर कोण दत्तो? अने तेले पौपधत्रत शी रीते पाळ्युं द्तुं?" त्यारे महावीरस्वामीए कहुं:-

॥ पौपधनामना त्रीजा शिद्धात्रत छपर राणसूरनी कथा ॥

कांचनपुरनगरने विषे रणसूरनामनो राजा राज्य करतो दत्तो, तेने चोसठकळानी जाण एवी श्रीकांतानामे स्त्री दत्ती. प्रियाने विषे आशक्त एवा राजाए बहु काळ गुमाव्यो ते तेना जाणवामां आव्यो नही, तेथी तेले स्वप्नामां पण सुपात्रवानावि पुन्य कर्णुं नही.

एक दिवस राजा रणसूर राजसप्तमां वेठो दत्तो, एवामां कोइ सुजटटे त्यां आवी क्रोधथ्री कहुंके, "हे राजन्! तुं जिनधर्म केम नथ्री सेवतो? अने शंका विनानो अइने वियभोने केम सेवे वे? शं पोताना गर्वने लीधे यमराजाना दूतोथ्री तुं जय पामतो नथ्री? अरे! ते यमराजाना दूतो के जेउमां देव अने दानवोने मर्दन करवानी शक्ति ठे तेतो दूर रहो; परंतु जो त्दारा द्वाथ्रमां बळ दोय तो एक म्दारी साथ्रे तो युद्ध कर. बळी द्वाथ्री, घोमा, रथ, सुजट संबंधी जे कांइ त्दहं सामर्थ्य दोय तेपण प्रगट कर, के जेने हुं कृणमात्र जोवुं तो खरो?" सुजटनां आवां वचन सांजळी राजसुजटो जेटलामां तेने मारवा माटे दोड्या तेटलामां ते सुजटटे पोतानुं ए-वुं बळ देलाफ्युं के जेथी ते सर्वे सुरत नागी गया. पठी जेम सिंह हरणने पकळी वनमां ल

६ जाय तेम कोथ पाभेलो ते सुजट राजा रणशूरन माथ्याय वाळ...
 तेवारे राजा बहु खेद पामी विचार कर्या लाग्यो के:- "हाय दाय! ए पुन्ये म्हाळं वळ जी
 रीते नाश कर्युं? हुं शुं कहां? क्पां जाठे? अने कोंनी आगळ पांगार वळ? अरे! ते म्हारी
 श्रीकांता प्रिया अने म्हेठुं राग्य ए सधळुं क्पां ग्युं? आबी रीते खेद पांमेलो राजा जेटला
 मां निर्जय अइ वनमां जमया लाग्यो, तेटलामां तेणे एक डानीमुनिने दीजा. राजाण तेमने
 वचना करीने मुनिना वचनथ्री धर्मदेशना सांजळी. त्यारपवी तेणे मुनिनी उचमरुय संपनि
 जोइ पूव्युं के:- "हे जगयन्! आ शरीरसंपत्तिथ्री तेमे कोइ राजकुळमां जन्मं पास्या दो
 एम देखाय ठे. आपे आ पदेवी वीचनावस्थामां केम वीक्षा लीधी ठे?" त्यारे मुनिण कळुं:-
 "राज्य जोगये वते तेमज बहु भुजवळ तथा कोटी सुजट वतां त्हारी पेठे हुं म्हाग आत्मने
 मृत्युथ्री कोइ रक्षण करनारो न देवीने अति वैराग्यनी ज्ञानाथ्री जोग्या हृदयमां विचार
 करीने मे वीक्षा लीधी ठे, तेथ्री हुं जगतनुं अने आत्मानुं शरण थयो तुं." पवी राजा चिच
 मां चमत्कार पामी विचार करया लाग्यो के, "निश्चे आ मुनिराज ज्ञानवळथ्री लोकाजोकेने
 जाणी शके ठे." आबी रीते विचार करी तेले मुनिने पूव्युं के:- "हे जगयन्! म्हारी पासे

कोटी सुन्नट वंतां मने अहिं कोण लाव्युं?” आ प्रमाणे राजाए पूठवाथी मुनिए कह्युं:-

“हे राजन् ! पांचमा देवलोकमां अमृतप्रिय नामनो देवता रहे ठे, ते अहिं मने वंदन क र्वां आव्यो हतो, तेणे मने एम पूठयुं के, “ज्यारे हुं चवीश त्यारे म्हारा विमानने विपे कोण उत्पन्न प्रशे?” त्यारे में कह्युं.-“हे देवनाथ ! रणसूर नामनो राजा त्वारा स्थाने देवता प्रशे.” पंठी देवताए कह्युं. “तेतो पोतानी श्रीकांता नामनी स्त्रीने विपे आशक्त अयेलो ठे, तो ते शी रीते बोध पामंशे?” में कह्युं. “हे देवराज ! तुं तेने अहिं लावीश त्यारे ते बोध पामंशे.”

हे रणसूर ! म्हारा आवां वचनथी ते स्नेहवाळो देवता तने अहिं लाव्यो ठे, जो हवे तुं आ लोक अने परलोकना हितने अर्थे जिनराजना धर्मने आदर.” पंठी राजाए जेटलामां सम- कित्तंमूळ वार प्रकारनो आवकधर्म आदर्यो, तेटलामां देवताए प्रगट अइ तेने फरीथी तेना रा ज्यांसन अंपर वेसार्यो. पंठी रणसूरराजा “जीवित सुधी आठम चौदस विंगेरे-पर्वने दिवसे पौषघटत करीश.” एवो घोर अग्निग्रह लइ जिनधर्म पाळवा लाग्यो.

एक दिवस राजा रात्री बळते पोताना घरमां गयो, त्यां तेले लक्ष्मीना सरखी पोतानी श्रीकांता प्रियाने दीठी नही, तेथी चिंता पामेलो ते राजा पोताना माणसो सहित चारे तरफ

शोध करवा लाग्यो; परंतु प्रियानी ग्वर भळी नई. पत्नी तेले दायमां फळ फूल विरि लइ
 निमिचना जाण पुरुष पार्ले जइने पृथुं के:-“हे मदाजाग! म्दारी स्त्री कयां गड ठे? अने
 ते मंने कइ विदा तरफथ्री मळजे?” तेवारि निमिचना जाण पुरुषे कळुं:-“हे राजन! तमे
 उतरविदा तरफ जाउ, त्यां तमने तमागी स्त्रीने मेळाप श्रदे.” पत्नी राजा उतरविदा त-
 रफ चाढ्यो अने पांचमे दिग्मे एक म्झेडा अरापमां थावी पद्देज्यो; त्यां तेले थंनंजपनाम
 ना यक्षुं म्हेटुं मंकिर वीतुं, ते दिग्मे चौददा दोयात्री मदासत्यधारी राजा ते यक्षमंथिरमां
 पीयथवत लइ स्थिरचिन्त्री वेजे. आ यवते यक्ष राजाने थर्मथ्यान तत्पर जाली तिनी पग्गिहा
 करवा माटे जूदीजूदी चेष्टात्री अनुकुळ अने प्रतिकुळ उपसर्ग करवा लाग्यो, वळी कोइ एक
 दूत त्यां थावी ते पीपथयारी राजाने क्शेया लाग्यो के:-“हे राजन! कोइ पुरुष त्दारी श्री-
 कांताने लइ आ जाय, माटे तुं ऊट तेनी पाळळ जा.” ते पुरुषनां थावां वचन सांजळी राजा
 थिचार करवा लाग्यो के, “माता, पिता अने स्त्री विगरेनो संबंध मने बहुवार थयो ठे; परंतु आ
 व्रतनो संबंध क्यारेपण थयो नथी, तो अत्यारे आ धरेजा व्रतने शी रीते थिराथुं? थाम थारी
 राजाए जेवढामां पोतानुं मन स्थिर कयुं, तेवढामां जयजित एवी श्रीकांता राणी थावीने

तेने कहेवा लागी:-“हे नाथ ! हुं आ डुष्ट पुरुष पासेथ्री म्हेटा कष्टे वुटीने अहिं आवी हुं, ते पुरुष म्हारी पावळ आवे ठे माटे म्दारुं रक्षण करो.” आ प्रमाणे कही जेटलामां ते श्रीकांता राजाना पग आगळ आवीने वेसे ठे; तेटलामां ते डुष्ट पुरुष त्यां आवीने विलाप करती एवी श्रीकांताने डुःख देवा लाग्यो. श्रीकांता बहु दीनस्वस्थ्री सार करती राजाने कहेवा ला गी:-“हे नाथ ! म्दारुं रक्षण करो, रक्षण करो. एवो कयो पुरुष क्षोप के जे आवी रीते डुःख पामती एवी पोतानी स्त्रीनी सार संजाळ न ले ? तमारो एटलो बयो स्नेह कयां जतो रह्यो ? हे स्वामिनाथ ! आ डुष्ट पुरुष आवी रीते मने डुःख आवे ठे उतां तमे म्दारुं रक्षण केम कर ता नथ्री ?” आवी रीते स्त्रीनो विलाप सांजळया उतां पण मद्दा धैर्यधारी एवो ते रणसूररा जा पोताना धर्मध्यानमांथ्री जरा पण चढ्यो नहीं. पठी यके प्रतिकुळ उपसर्गों जेवा के धुळनो वरसाद, वीठी, साप, कीनी, बाघ, सिंह, हाथ्री अने वैताळ विगेश्री पीनारूप बहु उप सर्गों कर्या, तोपण मेरुपर्वतनी पेठे ते राजा चढ्यो नहीं. तेथ्री प्रसन्न आला यके हर्पथ्री प्रग ट अइने राजाने कह्युं:-“हे राजन ! तुं धन्य, पुन्यवंत अने त्रणभुवनने विषे नमस्कार करवा योग्य ठे के जे तुं व्रतने विषे स्थिरपरिणामयाळो रह्यो. हे राजन ! वैताड्यपर्वतनी दक्षिणथ्रे

णी उपर गगनचद्वज नामे नगर ठे, त्यां सौजाग्यनो जंमार अने मद्दा लक्ष्मीगान् एनो प्र-
 सिद्ध विद्यायराजा राज्य करे ठे, तेने सौजाग्यसुवर्गी नामे स्त्री ठे. एक दिवस ते विद्याधर
 राजा रुपना मर्दाने लीधे ल्हारी स्त्री श्रीकांताने इरण करी वैताह्यपर्यंत उपर व्हेर गयो, र्ग्यां
 श्री वीजा पर्यंत उपर लक्ष जड जेटलामां तेनुं शील्ल खंलित्त करगा लाग्यो, तेढलामां ते पर्यं
 तना अधिपति वेयताए तेने लाकडीश्री एयो मायां के जेथ्री ते तुरत मृत्यु पाग्यो."

आ प्रमाणे कही यक्त ते पर्यंत उपरश्री श्रीकांताने त्यां राजा पासे लाव्यां, अने पवी वेत्रने
 तेमना नगरमां पदोन्वाह्यां. त्यां पक्के राजाने तेनाराग्यासतन उपर वेसारी, बहु मणि तथा सोना
 स्वोरोनो वरसत्तव वरसायी, तेमज राजानी स्तुति करी ते धनंजयपक्क पोताने स्थानके गयो.

पवी रणमूराराजा पर्येतिथिने निये उचम प्रकारे पीपयव्रत करगा लाग्यो, अने जिनरा
 जने धर्म सारी रीते पाळवा लाग्यो. अनुक्रमे ते राजा आयुष्यनो दाय श्येब्रह्मवेयलोकमां
 भ्रंश्टा विमानेने निये अमृतप्रिय नामे वेयता श्यो. ॥ इति रणसूरनी कथा ॥

(श्री मद्दानीरप्रभु कडे ठे के):—"दे जव्यजने! तमे ध्या रणमूराराजाना इष्टांतने सांज
 की पीपयव्रतने निये आदर करो. ते पीपयव्रत चार प्रकार्युं ठे. १ आदार पीपय, २ शरीर

सत्कार पौष्य, ३ ब्रह्मचर्य पौष्य, ४ अढ्यावाय पौष्य. श्रावके ते पौष्यव्रतना पांच श्रतिचार जाणवा, परंतु ते आचरवा नहीं. ते अतिचार आ प्रमाले:—

१ शय्या अने संथारानुं पम्फिलेहन न करवुं; २ शय्या अत्रवा वरावर न करवुं; ३ शय्या अने संथाराने न पूंजवुं अथवा वरावर न पूंजवुं; ३ मातुं विंगेरे परठवयानी नूमिनुं पम्फिलेहन न करवुं अथवा वरावर न करवुं; ४ मातुं विंगेरे परठवयानी नूमिने न पूंजवी अथवा वरावर न पूंजवी; ५ पौष्यव्रत वरावर न पाळवुं.

पवी शिवानंदानो पति आणंदश्रावक पौष्यव्रत लक्ष वारसुं अतिश्रिसंघिजागव्रत सांज्ञळवा लाग्यो.

(श्री महावीरप्रभुए कहुं के):—“जे महाधैर्यधारी पुरुष अतिश्रिसंघिजागव्रत निरंतर पाळे वे, ते पुरुष आ लोकमां जोगसंपत्ति मेळवी परलोकमां मोक्षसंपत्ति पामे वे. अतिश्रि साधुने कहेवाय वे, माटे जे पुरुष साधुने दान श्रापे ते पुरुष जिनदचनी पेठे आ लोकमां बहुलक्ष्मी पामी परलोकमां मोक्षसुख पामे वे.” तेवारे आणंदश्रावके पूठ्युं:—“हे जगवन् ! ते जिनद च कोण हतो? अने तेषे साधुने दान शी रीते श्राप्युं? त्यारे जगवाने कहुं:—

॥ अतिशिसंघिजागनामना चोग्या शिद्धाव्रत छपर जिनदत्तनी कथा ॥

पोतनपुर नामना नगरने शिषे अडक स्वप्नाव्याळो, दान थापनामां प्रीतिवाळो, श्रने मद्दा धनवंत एवो जिनदत्त नामनो शेठ रवेतो दत्तो, तेने धर्मने शिषे रुचियाळी पवित्र स्त्री द ती. एक दिवस धर्मप्रज्ञ नामना आचार्य ते नगरने शिषे समसर्पा, ते चलते जिनदत्त शेठ ते मने वंवना करया गयो. त्यां तेलो धर्मवेदाना सांजळी श्रावकधर्म श्रंगीकार करी गुरुपाले ए- थो अन्निमद् लीधो के, "आजशी जीवितपर्यंत हुं एकांतरे उपवास, त्रण काळ जिन पूजा श्र ने धंश्रे संध्याचलते श्रावदयक करीदा." पठी ते जिनदत्त शेठ घेर थायी मन, वंचन श्रने का याथी. जिनधर्म पाळया लाग्यो.

दवे केडलोक समप गये जिनदत्त पोताना पूर्वकर्मना दोयथी निधन थयो. धरमां एवी कांश वस्तु न रही के जेनाथी ते वेपार करे. ते चलते तेनी स्त्रीए कहुं के:- "दे स्वामिनाथ! म्दारा पिताने घरे जाच श्रने त्यांथी बहु धन लायी थापणी आज्जीविका चाले ते प्रमाणे वे- पार करे." जो के जिनदत्त शेठ ससराने घरे जवुं इच्छतो नदोतो; तोपण दरिद्रपणाथी दुःखी थएली स्त्रीए कहुं, तेथी ते त्यां जगा तैयार थयो; कारणके ससराना घर दिना बीजेथी तेने वन

याचनारूपं वाणी निकळी शकती नथी.

हये निराश थएलो जिनवजथावक ठानी रीते पाठो वडयो अने पोताना गामनी नदीने कांठे थावी पडोव्यो, त्यां ते विचार करवा लाग्यो के:-“मने म्हारी स्त्रीए बहु थाग्रइ करी पोताना पिताने घेर मोकळ्यो इतो तेथी ते म्हारुं थावुं निर्धनरुप जोइ बहु दुःख पामशे.” थावी रीते विचार करी ते नदीमांथी गोळ गोळ कांकरा लइ तेनी एक पोटली वांधी पोताने घेर थाव्यो. स्त्रीए पोताना पतिने पोटली लइ थावतो जोइ बहु दर्प पामी अने आसन, पाणी विगेरे थापीने संतोप पमाड्यो.

पवी स्त्री घरनी अंदर पोटली लइ गइ अने ते पोटलीमांथी एक बहु मूड्यवाळुं रत्न लइ तेने घेरेशे मूकी तेनुं सीधुं सामान लावीने पतिनी ज्ञक्ति करवा लागी; तेथी जिनदजशेठ विचार करवा लाग्यो के, “आ म्हारी स्त्री देवुं करी म्हारे मांटे भोजन वनाये ठे, परंतु पावळथी ते ने आ म्हारी ज्ञक्ति दुःख थापनारी अइ पदशे.” पवी जिनवने कहुं:-“अरे जेळी! जे मू, खे माणस थावक अने खरचनो विचार कर्पा विना बहु खरच करे ठे ते पावळथी बहु दुःख पासे ठे. कहुं ठे के:-

प्राप्यपमनालोप्य, पस्तुश्रयणायते ॥
अनिशेषेण कालेन, स तु य श्रमणायते ॥

आप्यपमनालोप्य, पस्तुश्रयणायते ॥
अनिशेषेण कालेन, स तु य श्रमणायते ॥

आप्यपमनालोप्य, पस्तुश्रयणायते ॥
अनिशेषेण कालेन, स तु य श्रमणायते ॥

आप्यपमनालोप्य, पस्तुश्रयणायते ॥
अनिशेषेण कालेन, स तु य श्रमणायते ॥

आप्यपमनालोप्य, पस्तुश्रयणायते ॥
अनिशेषेण कालेन, स तु य श्रमणायते ॥

आप्यपमनालोप्य, पस्तुश्रयणायते ॥
अनिशेषेण कालेन, स तु य श्रमणायते ॥

गवत धारण कर्तुं. अतिशिसंविज्ञागवत ते न्यायशी मेळवेला कडपनीय अन्न पान विंगेरे देश, काळ, श्रद्ध, सत्कार विंगेरेना कमसहित उल्कट ज्ञक्ति अने पूज्य अनुरागवने पोताना उपर अनुप्रद बुद्धि परंतु आ लोक अने परलोकना सुखनी इष्टा न राखतां अतिशि-साधुमुनि राजने जे अपाय ते अतिशिसंविज्ञागवत कहेवाय वे. श्रावके ते व्रतना पांच अतिचार जणवा; परंतु ते श्रावक्या नदी. ते आ प्रमाले:-

१ सचिन पृथ्वी विंगेरे उपर मूकेलुं अन्न पाणी देवुं; २ सचिन वस्तुशी हांकेलुं अन्न पाणी देवुं; ३ वहोरवा श्रावला साधु उपर मत्सर करयो; ४ जे वस्तुनो जे काळ कळो होय ते काळ वित्या पठी थापवुं; ५ पोताने दान थापया शक्ति वतां चाकर विंगेरे वीजा माणस पासे अपाववुं.

(श्री मदावीरप्रभु कहे वे के):-जे श्रावक विधि प्रमाले शुद्ध संलेखना करे वे, ते कणवार मां गाढ कर्मबंधनेने ढीलां करी नांवे वे. यळी जे श्रावक मन वचन अने कायाशी शुद्ध संलेखना करे वे, ते श्रावक आ लोकमां विषयसुख जोगयी शोभा काळमां मोक्षसुख पांमे वे. ते संलेखनाना पांच अतिचार वे. ते आ प्रमाले:- १ आ लोकनी अज्ञिज्ञाया करयी; २ परलोकनी अज्ञिज्ञाया करयी; ३ जीवितनी अज्ञिज्ञाया करयी; ४ मरणनी अज्ञिज्ञाया करयी; ५ काम

जोगनी अजिजाया कल्पी. प्रभुनां आयां वचनश्री बहु दय पामला आर...

“हे जगवन् ! संसारसमुच्चै विषे वदणसमान, अतिचाररहित अने सम्यक्त्येन लीचि अति मनोहर ण्यां आश्रतो म्दारे आपना प्रमावथी जावजीय सुधी श्राठ. वळी हे स्यामिन! हे परतिथिंचेने प्रणाम पृजावि नदी करुं; परतिथिंचेनां वेचने नमस्कार नदी करुं; वीजा मत वाळाण प्रदण करेला अरिद्विना चैत्येने नमस्कार नदी करुं; परंतु राजानो आश्रद, गणनो आश्रद, वळ्यंत पुरुषनो आश्रद, देवतांनुं परवदापणुं, जीवितनो उपाय, उर्निकरुं पम्हुं, ते मज गुरु, माता पिता विंगरेनो इठ इत्यादि कारणो विना. वळी हे जगवन् ! हे सामग्री वतां मुनिंचेने अज्ञान विंगरे चार प्रकारना आहार, उन, लुगनां, पात्र, कांचळ, डाल्या, श्रीयधि विंगरे कडवीतयस्तुठ थापीज. ” प्रभुनां वचनश्री चिंतामणीसमान जिनयमं श्रंगिकार करी बहु दर्प पामेला थाणंथ्रावके फनी पण जगवाने कर्हुं के:- “हे नाथ ! आजे म्दारे जन्म अने जीवित सफळ श्रयुं. आजे तमाहं शासन मने प्राप्त श्रयुं तेथी हे श्राजे अणलोकरुं राज्य पास्यो. दरिद्रयस्था वतां जेनार म्दयो, तेमज अजे म्दारा घरथांगण कडयवृक फड्युं; कारण के पूर्वे क्यारे पण नदि मळेतो तमागे धर्म मने म्दयो. में जीवादि नय पदाश्राने सा री रीते ठळल्या ठे.”

आणंदश्रावक द्वा प्रगाले कही अने जिनराजने नमस्कार करी पोताना घरने विये गयो, त्यां तेले पोतानी स्त्री शिवानंदाने कहुं के:-“द्युतिपलाशनामना चैत्यने विये श्री वीरप्रभुना यजन्धी में उत्तम एवो धर्म गृहण कर्यो ठे, माटे हे प्रिया! तुं पण त्यां प्रभुनी पासे जइ धर्म अंगिकार करी पोताना जन्मने सफळ कर.” पतिनां श्रावां वचन सांजळी मनमां वहु इयं पाभेडी शिवानंद पादस्वीमां वेत्स। तुरत समवसरणमां जइ वीरस्वामिने वंदना करी कहेवा ला गी के:-“हे स्वामिन्! संतश्रावकधर्म कहे, के जेथी हुं अपार एवा संसाररूप समुझेतरी जाडं.”

पण वीरभगवाने धर्म कहे, ते सांजळी जेनां ह्वाहां उभां श्रायां हतां एनीते शिवानंद द्वाए सपत्न्यसहित श्रावकधर्म गृहण कर्यो. पवी शिवानंद वीरप्रभुना वने पगमां वंदना करी पोताना द्यात्माने धन्य मानती उती इयंथी पोताना घरे गर.

आ यरवते गौतमस्वामीए वीरप्रभुने नमस्कार करीने पूछुं के:-हे भगवन्! आणंदश्रावक द्वा जवने विये वीहा लेशे के नदी? त्त्यारे भगवाने कहुं:-“हे गौतम! आणंदश्रावक द्वा जवने विये वीहा लेशे नदी.”

इये इयं पाभेलो आणंदश्रावक पोतानी स्त्रीगदित जिनेश्वरे कहेलो श्रावकधर्म उत्तम

श्रद्धाश्री पाळ्या लाग्यो. कळुं ठे के:-

जयसयसहस्रसुत्रदे, जाइजराभरणसायरुनारे ॥

जिणययणम्मिगुणायरे, खणमनि माकादिसि पमायं ॥

प्रायार्थ:-हे प्रव्यजीव ! लाखो जन्मश्री पण न मेळवी शक्याय एवा, तेमज जाति, वृ-
त्तवस्था, मरणरूप समुद्देने पार उतारनार एवा जिनराजना गचनरुप गुणोना समुद्देने विने
एक कृणमात्र पण प्रमाद न कर.

पवी यथती एवी श्रद्धाए करी स्त्रीसहित श्राणंदश्रावकने जिनराजनां धर्म पाळतां चीव
वयं गयां. पंवरमा वयने विने धर्मजागरीका करतो एयो श्राणंदश्रावक विचार करवा लाग्यो
के:-“मैं आज सुधी म्हेटाइ मेळवीने म्दारा कुंडुंबतुं पोणण कर्युं, हवे पनिमारुप धर्म करूं
तो म्दहं सारुं श्राय.” श्रावी रीते विचार करी श्राणंदश्रावके पोताना सर्व कुंडुंबने बोलावी
चार प्रकारना श्रादार, पान, वल्ब, तांबुल इत्यादि आपी संतोण पमामीने कळुं के:-“जो
तेमे मने श्राज्ञा आपो तो म्दारा म्हेटा पुत्रने घरनो जार सोंपी हुं श्री वीरप्रभुए कंदलो पदि
मायर्म श्रावरुं.” कुंडुंबी लोकोए रजा आपी एटलेतेणे पोताना म्हेटा पुत्रने घरनो जार सोंप्यो.

पत्नी ते षोडशसत्रिविंशत्तमं के ज्वां पोताना कुटुंबी लोको रहता हता त्यां पोताना घर
नी पोषधशाळाने पूंजी, माया धने धंभिलनी जूमिने शुद्ध करी अने पत्नी शंशरो करी तेना
उपर भोइह्य मळरहित धरने वंजो. त्यां वांग्रभुनुं मनमां स्मरण करी अने जिनराजनावमं
धैगी शर करी पद्मिमा तप करवा लाग्यां.

अदिं धर्गीपार पद्मिमांनी गाथा कंहे ठे.

देसणयपसामाइय, पोंसइपद्मिमा अवंजसञ्जिने ॥

आरंज पेस उद्विचन्नए समणजूएअ ॥

जागर्थः-! दर्शनं पद्मिमा ते एक मामसुधी अतिचार विना सम्यक्त्वनुं पावन कर्यारूप
जाणवी. एवी रीते वीजी पद्मिमां पूर्वेविधि सहित एक एक मासने यथारता जवुं. १ व्रत
पद्मिमा, १ मामापिद्ध पद्मिमा, ४ पौष्य पद्मिमा, ५ कायोत्सर्ग पद्मिमा, ६ मैथुनत्याग पद्मिमा,
३ सचितत्याग पद्मिमा, ७ पोते आरंज करयाना त्यागरूप पद्मिमा, ९ वीजापासे आरंज करग
याना त्यागरूप पद्मिमा, १० उददीने करेला नोजन विगेरे पदार्थोने त्याग कर्यारूप पद्मिमा, ११
साधुनी पेजे लाय करी तथा साधुतो जेय पदेगी पद्मिमाण घेरुधी आहार खाववारूप पद्मिमा.

प्रणक्ताळ जिनेश्वरनुं पूजन करनारी, उ आगाररहित, उ सम्यक्दर्शनवाळा अणुं उ केः-
 पांच क्षेत्री वृद्धो अणुो आणंदश्रावक दर्शनपद्मिमा तप करया लाग्यो. कळुं उ केः-
 सकांदसहचिरदिश्र सम्मदंसणजुठ जो जंतु ॥ संसगुणविष्णुको एसागळुंइव पद्मिमाउ॥
 आचार्यः-जे प्राणी शंका, कांक्षा, विचिकित्सा, कुल्लिगिप्रदोसा अणे कुल्लिगि परिचय
 एटलात्री मुक्त दोष, तेमज प्रत विंगेरे गुणो विनांनो दोष, परंतु सम्यक्दर्शनसहित दोष
 तेने पदेत्ती पद्मिमा जाणवी.
 पंच प अणुषयाइं, श्रदयारविवक्षियाइ वो मासं ॥सम्मदंसणजुतो, पादइ पद्मिमाइवीयाण॥
 आचार्यः-सम्यक्दर्शनसहित अतिचार विना पांच प्राणातिपातादिना त्यागस्य अणुप्रत
 वे मास सुधी पाळ्या ते वीजी प्रतपद्मिमा कंदेयाय वे.
 तइयाण पद्मिमाए, पइदियसं सो कुणेइ सामाइयं ॥ दोसंजं पुषविद्दीइ, संजुठ तिव्रमासेजा ॥
 आचार्यः-त्रीजी सामायिकपद्मिमाने विषे ते आणंदश्रावक इमेशां पूर्वनी विधिमदित
 प्रण मास सुधी सामायिक करया लाग्यो.
 अठमि चक्रहस्ती, पुणिमाइं पंचसुपोसद कुणइ ॥पद्मिमाइं चतुर्थीए, चउमासे पुषविदिसदिउ॥

ज्ञावार्थः—चोथी पौषपण्डिमाने विषे चार मास सुधी पूर्व विधिसहित श्रावण, चौदश, पुनम विगरे पर्वतिथिने दिवसे ते श्राणंदश्रावके पौषपव्रत कर्युं.

वंसणमूलडुवालस, वयाइ पालेइ निरइआराइ ॥ असणणो विणजोइ, अरवळकडोउ सो संतो ॥
विणिवन्नपारिनि, परिमाणकनेअपण्डिमदिणवज्जं ॥ अठमिचौदिसी, पुणिमाइपवेसुरयणीए ॥
काउसगण्मिठ्ठि, सोजायइतिथमणेजिणेसवे ॥ एअपण्डिमापण्डिमं, आराइइजावपणमासे ॥

ज्ञावार्थः—नहावानुं बंध करनार, दिवसे भोजन करनार अने कामने वश करनार एवो
आणवश्रावक सम्यक्तवमूल डुवालसादि व्रताने पाळवा लाग्यो. दिवसे ब्रह्मचर्यव्रत पाळनारो
अने रात्रीए मैथुननो परिमाण राखनारो वळी पण्डिमाना दिवसने तेमज श्रावण, चौदश, पु
नम विगरे पर्वतिथिनी रात्रीए पण ब्रह्मचर्यव्रत पाळनारो वळी कायोत्सर्गमां रद्दलो अने स
धे जिनेश्वरोनुं मनमां ध्यान धरतो ते श्राणंदश्रावक आ पांचमी कायोत्सर्गपण्डिमाने पांच
मास सुधी आराधना करया लाग्यो.

ठहीए उम्मासे, शवंन्नंसप्रहा दिवजेइ ॥ सिंगारकइमपठी, सिंगविभुसाइ परिमुज्जो ॥

ज्ञावार्थः—उठी मैथुनत्यागपण्डिमाने थिये उ माससुधी श्रंगारनी कथा, स्त्रीनो संग अने

आर्चपण विंगरेने त्यज्जी वइ आर्णदश्रावक सर्व प्रकारे ब्रह्मचर्यव्रत पाळ्या लाग्यो.
 सधिनं असणाई, थ आदारं मनमासपज्जे तं ॥ पद्मिमाड सचमीण, वज्जइसो पृषनिदिजुचो ॥
 ज्ञायार्थः—सातमी सचित्त्यागपद्मिमाने विंगे पूर्वनी उ पद्मिमानिधिने पाळता एया आ
 णंदश्रावके मात माससुधी सचित्त एयो चार प्रकारेनो आहार त्यज्जी दीयो.

सयमारंज न कुणइ, कीरइ श्राज्जीवअष्टमिपरेदि ॥ अष्टमिआणअष्टमासे, पुषुननिदिसदित्त ॥
 ज्ञायार्थः—आळमी पद्मिमाने विंगे पूर्वनी सात धिधिसदित्त एया आर्णदश्रावके पेतानी
 श्राज्जीविकाने अर्थ पेंते आरंज कयों नही, तेम बीजानी पासे कराव्यो पण नही.

पुचाइ निद्वियनिअगिद्विज्ञारे, न कोइ नो करावेइ ॥ नयमीइ मदारंजे, नवमासे पुषनिदिजुचो ॥
 ज्ञायार्थः—नवमी पद्मिमाने विंगे पूर्वनी विधियाळा अने पुत्रादि उपर घरनो चार मूकता
 ग आर्णदश्रावके नव माससुधी मद्रा आरंज कयों नही अने कराव्यो पण नही.

अरसणाइ थ आदारं, उद्विककं न भुंजणसोवि ॥ घूरमुंफो अह सिद्वलिं, घेरइ वसमासपज्जंतं ॥
 जे निद्विअं धनजायं, पुद्यताणं कइइ संसुतुं ॥ लथं गिद्वस्स कज्जे, वज्जइ वसमीइ पद्मिमाए ॥

ज्ञायार्थः—इसमी पद्मिमाने विंगे इस माससुधी उद्वेसीने केरलो अशानादि चार प्रकारेनो

आदार न लायो, तेमज अल्हाथी हजामत कराववी अथवा तो माथे वाळ पण राख्यो नहीं. वळी जे धन घरमां फाट्युं हतुं, ते सर्व उपरथी पोतानी ममता उतारवा माटे पूवता एवा पुत्रादिकने घरना कामसहित कही दीधुं.

इकारसीइ समणुवासोधि, पन्निमाइं समणनूआए ॥ कप्पं च चोलपट्टं, मुहवतिं धरइ धम्ममयं ॥
 भावार्थः—साधुना सरखी उपमावाळी अगीयारमी पन्निमाने विणे ते श्रावके उचरासंग, घोळपटो, मुहुपती अने रजोहरण धारण कर्युं.

गिन्देइ गद्धियपत्तं, फासुअ असणाइ सयणेसु ॥ पन्निमापन्निवन्नसय, निखकं देहीत्ति वयणानु ॥
 भावार्थः—पन्निमाथारी ते श्रावके पात्र लइ कुटुंबीउना धरने विणे जइने “पन्निमाथारी एवा मने निहा आपो.” एवुं वचन कहुं.

कोसि तुमइअ पुणे, समणाणमुयासगेइ अ जणेइ ॥ पंचसमिच्चिगुत्तो, लोअं जइं च कोरेइ ॥
 भावार्थः—कोइ एम पूवे के ‘तुं कोण तुं?’ त्यारे ते व्रतथारी कइ के, “पांच समिच्चित्री समित अने अण गुत्तिथी गुत्त एवो इं साधुउत्तो उपासक तुं, पन्निमाथारीए लोच कराववो अथवा जइ (हजामत) कराववी.

जायिकारसमासे, कुण्डेइ समणाण सयलमायारं ॥ विद्विष्णु किंदिं, जंतमुपरिमाइय कुण्डेइ ॥
 निचेनी जे जे पदिमा ठे तेनुं सयळुं कार्ये उपर उपरनी पदिमाने विचे कर्युं.
 मइ धैर्यधारी आणंदथायक आची रीते अगीयार पदिमानुं घोर तप करी बहु दुबळो
 अइ गयो; जेम जेम कगीण एया तपत्री तेनुं शरीर शक्तिविनानुं अयुं, तेम तेम धर्मने विचे

तनु मनोवळ वयवा लाग्युं. पठी पोताना शरीरना वळनुं बहु उजापणुं जाणी जिनश्वरना
 चरणनुं स्मरण करता एया ते आणंदथायके संलेखना करी अनदान व्रत लीधुं; आ वळते
 तेने अखंति एया वैराग्यना रंगत्री अयविद्वान उत्पन्न अयुं. ए अयविद्वानना वळत्री तेणे
 पूरुं, पश्चिम अने दक्षिण दिशामां लवणसमुद्रमां पांचसें योजनप्रमाण क्षेत्र जोयुं; उत्तर
 दिशामां हिमयंत पर्वत वीठो; निचे नारकीलोकमां लोडुक नामनो नरकवास वीठो अने
 उपरना लोकमां सौधर्मदेवलोक जोयो. ठेयट आणंदथायके पोतानो सयळो मोद दूर क-
 यो, एयामां देव अने दानवोना समूहश्री चिंटलापला श्री वीरप्रभ सोताना

मकतू मूकता वालिजगामना

बाँधया गया, त्यों धर्मदेशना सांजळी वैराग्यना रंगथी रंगाइ गयां ठे चित्त जेमनां एवा ते नगरवासी लोको पौतपोताने स्थानके गया.

पठी वेदिएप्यमान शरीरनी कांतिवाळा, शांत चित्तवाळा, पुर्ण श्रुतज्ञानवाळा अने विवि, प प्रचारनी लब्धिथी भरपूर एवा श्री गौतमस्वामी निरंतर उठ्ठके पारणुं करता होवाथी ते श्री वीरप्रभुनी आज्ञा लइ वाणिजगाममां गोचरीने अर्थे आब्या; त्यांथी प्राशुकआहार लइ कौद्वागलन्धियेश गाममां आब्या; त्यां तेमणे लोकोना म्होन्थी सांजळ्युं के, 'आणंद श्रावके अनशन लीधुं ठे.' पठी श्री गौतमस्वामी आणंदश्रावकने वंदना करावना माटे पौ- पथशाळामां गया. त्यां आणंदश्रावकठठीने तेमनी सन्मुख जवा शक्तियंत नहोतो, तेथी तेले गौतमस्वामीने पोतानी पासे बोलावी वंदना करी. पठी तेले पूवधुं:- "हे ऋगवन्! गृहस्थथा वरुणे पण अथविज्ञान उत्पन्न घाय ठे.?" त्यारे श्री गौतमस्वामीए कहुं:- "हा. श्रावकने पण अथविज्ञान उत्पन्न घाय ठे." तेगारे आणंदश्रावके कहुं. "हे ऋगवन्! मने पण अथवि- ज्ञान उत्पन्न थयुं ठे, जेथी हुं पूर्य, पश्चिम अने दक्षिणदिक्ता तरफ लयणसमुद्रमां, पंचसें यो जनप्रमाण_ क्षेत्र जोउं ठे; उत्तर तरफ हिमवंतपर्वत जोवामां आये ठे; निचे लोलुकनरकट्ट-

मि श्रने उंने पदेल्लो देवल्लोक जोउं तुं." त्पारे गौतमस्वामीण कळुं:- "दे श्राणंद! अचविज्ञा नथी श्राट्ठुं हेत्र जोइ दाकातुं नथी, मण्डे तुं मिळ्याडुळ्ळत दे." श्राणंदश्रावके कळुं:- "दे स्वामिन! जे माणस जिन्नराजनुं वचन विपरीत रीते प्ररुपण करे ते माणसने मिळ्याडुळ्ळत त जेयुं कळुं वे, अथया जुतुं बोल्लनाराने मिळ्याडुळ्ळत जेयुं कळुं वे. तेवारे श्री गौतमस्वामीण कळुं:- "दे श्रमणोपासक! यथायं (सत्य) कहेनारने मिळ्याडुळ्ळत जेयुं पम्तुं नथी." एट जे श्राणंदश्रावके कळुं. "दे मुनिनाथ! त्पारे श्राप मिळ्याडुळ्ळत श्रापो."

पवी श्री गौतमस्वामीण श्री वीरप्रभु पासे जइ पोताना हृदयना संदेइ पूजयो के, "दे वीतराग! म्दारुं वचन सत्य वे के श्राणंदश्रावकनुं वचन सत्य वे?" तेवारे श्री वीरप्रगवाने कळुं. "दे गौतम! ते गृहस्थ श्राणंदश्रावकनुं वचन सत्य वे." पवी गौतमस्वामीण श्राणंदनी पासे जइ तेने मिळ्याडुळ्ळत वइ खमाव्या. अदो मोकना अर्थी पुरुषोतुं चरित्र पण श्राअर्थ-फारी वे, के जेने गणधरस्वामीण पण खमाव्या. पवी गौतमस्वामी श्राणंदने निर्यातना करी झांतपणे वीरप्रभु पासे आव्या.

श्राणंदश्रावक वीइ वर्यसुधी जिनधर्म पाळी, श्रावकनी अगीयार पदिमा वदी, संतल्लना

अने आलोचना करी, पंचपरमेष्ठीना स्मरणपूर्वक शुभध्यानमां रही, एकमासना अनशनश्री काळ करी सौधर्मदेवलोकना अरुणाज्ञविमानमां चारपद्योपमनी आयुष्यवाळो महा समृ-
द्धिंत वेवता थयो.

हये श्री गीतमस्वामीए श्री वीरप्रभुने प्रणाम करीने पूवुं के:-“हे नाथ! आणंवश्रावक
आ मनुष्यजवथ्री काळ करी क्यां उत्पन्न थयो?” त्यारे श्रीवीरप्रभुए कहुं:-हे गीतम! आ-
णंदश्रावक अदिंथ्री काळ करी पहेला देवलोकना अरुणाज्ञविमानमां चारपद्योपमनी आयु-
ष्यवाळो अने महासमृद्धिवाळो देवता थयो ठे, त्यांथ्री चवी महाविदेदकेत्रमां नूतमकुळने
विणे उत्पन्न थसे; त्यां चारित्रथ्री केवळज्ञान पामी तेज ज्ञये सिद्धिद पामसे.

हे जव्यजनो! आ आणंदश्रावकनुं चरित्र सांजळी उत्पन्न थएला वैराग्यवाळा तमे प्रमा-
द त्यजी दइ जिनधर्म पाळवामां उद्यमयंत थारु.

॥इति श्री वाचकरत्र लाजगणीना शिष्य राजकीर्तिगणीए रचेली आ गद्यबंध चर्चमान
देशनामां आणंदश्रावकने प्रतियोधनामनो पहेलो उद्घास पुर्ण थयो. ॥

॥ उद्घास २ जो ॥

॥ कामदेवथायकनुं चरित्र ॥

द्वे श्री जंबूस्थामीण श्री सुधर्मास्थामीने दस श्रायकोनां चरित्रोमद्विला वीजा कामदेव
थायकनुं चरित्र पूव्युं. एद्वे श्री सुधर्मास्थामी कामदेवथायकनुं चरित्र कदे ठे के:-

आ भरतकेवमां चंपानामनी नगरी ठे, पूर्णजन्मना चैत्यश्री सुशोभित एवी ते नग-
रीमां जितदायुनामनो राजा राग्य करतो इतो, त्यां कामदेवनामे शोठ रहेतो इतो, तेने पुन
मना चंड सरला मुखवाळी जन्मनामनी स्त्री इती. कामदेवशोठ पासे बहु घन इतुं, तेमां ठ
क्रोद घरमां, ठ क्रोद वेपारमां, ठ क्रोद व्याजे अने ठ क्रोद जंनारुणे पृथ्वीमां नांखेनुं इतुं.
वसदजार गायोनुं एक गोकुळ कहेयाप, एवां ठ गोकुळ तेना घरेने विषे इतां. वीजी पण व
हु समृद्धि तेना घरेने विषे इती. जेशी मनुष्य संवंधी मुखो जोगयता कामदेवशेठनो काळ
मुखे जतो इतो.

एक द्विस श्री वीरप्रभु पूर्णजन्मना चैत्यने विषे समवसर्यां, त्यां देवताउए समवस-

आठ मूनाउ, आठकोर जूनुं नाणुं, दसहजार गायोनुं एक गोकुळ, एवां उ गोकुळो, पांचसें घरो, सो बाहनो, एकहजार घोनाउ अने सो दाथ्रीउ एटलुं मोकळुं. एथी बघारे म्हारे न क डपे. हुं राज्य गृहण करीश नही. हुं पांच अतिचार विना शुद्ध एवुं पांचमुं अणुंव्रत गृहण क रं हुं.” रत्नसारकुमार आ प्रमाणे नियम लइ, गुरुने बंदना करी घरे आवयो अने उत्तम प्र-
कारे धर्म पाळवा लाग्यो.

एक दिवस रत्नसारकुमार पोताना मित्रोनी साथे बनमां गयो, त्यां तेणे आम तेम भ्रम तां किन्नरनुं एक जोरुलुं दीतुं, तेनुं मुल घोना जेवुं अने शरीर माणसना जेवुं हतुं; आबुं रुप कोइ दिवस जोएलुं नहीं तेम सांजळेलुं पण नहीं, तेथी विस्मय पामीने ते कुमार बोड्यो के:-“जो आ माणस होय तो तेने घोनानुं मुल क्यांथी होय? माटे निश्चे ते माणस नथी, तेम देवता पण नथी; परंतु बीजा दीपमां रहेनार कोइ तिर्यंच देखाय वे. अथवा तो कोइ दे वतानुं बाहन पण होय!!” रत्नसारकुमारां आयां बचन सांजळी किन्नरे कहुं:-“हे रत्नसा र! तुं खोटा विचारोथी न्हारी फोगट विटवना केम करे वे? हुं विलास करनारो अने इबा प्रमाणे विचरनारो व्यंतर हुं. हे रत्नसार! खरेखर तुंज तिर्यंच देखाय वे; कारण त्वारा पिताए

त्यारे जानुं के तुं ते घोमने मेळव.” किन्नर आ प्रमाले कही आकाशमार्गें चाल्यो गयो.

रत्नसारकुमार पण किन्नरनां त्वां वचन सांजळी मनमां बहु खेद करतो घरे आव्यो अ ने “पिताए मने ठेत्यों के ए घोमो मने न देखाड्यो.” एम विचारी घरमां पेसी' कमाम बंध करी अंदर पलंगमां सुतो. पठी शोमि वखते पिताए आवीने तेने कहुं:-“हे पुत्र ! तुं कमाम बंध करीने केम सुतो वे ? शुं तने कांइ डुःख थयुं वे ? कांइ मननी पीना थइ ठे ? के शरीरे रोग थयो वे ? जे होय ते कहे. हुं तेनुं श्रोपथ करूं. केमके रोग कह्या विना श्रोपथ थइ शकतुं नथी.” पितानां आवां वचन सांजळी रत्नसारकुमार कमाम उघाम्नी वहार आव्यो अने पो-
तानो खरो विचार पितानी आगळ कह्यो. त्यारे पिताए कहुं:-“पुत्र ! सांजळ, में एम धायुं हतुं के, “घोमा उपर वेगेलो आ पुत्र पृथ्वी उपर जमवाथी अमने पोतानुं वियोगडुःख आ पशे, एम धारी में ते घोमने संताम्नी राख्यो वे. हे पुत्र ! इमणां ते घोमो हुं तने थापुं तुं, ते ने तुं योग्य लागे तेम कर.” आवी रीते कही वसुसारशेठे पुत्रने घोमो सोंप्यो. रत्नसार पण घोमो मळवाथी बहु दर्प पाभ्यो.

पठी रत्नसारकुमार ते घोमा उपर वेसी बीजा मित्रोसदित नगर वहार गयो, त्यां सो

पोत पोताना घोफाने आम तेम दोफानव्या लाग्यो. रत्नसार जेन आम गाम खंच्या लाग्यो, तेम तेम ते घोफो वेगथ्री दोफ्या लाग्यो. —“पिताजी!

दये ते वग्येते वसुसारदोवना घरेने धिपे पांजरामां रवेला पोपटे शेवने कळुं:—“पिताजी! रत्नसारकुमार घोफा उपर वेसी बहु वेगथ्री जाय वे, तेथ्री जो तमे थाझा थापो तो हुं कुमा रनी शुद्धि लेया माटे पावळ जाचं. कारण कुमार धियम विषामां जइ चमे तो हुं तेने सदाय करनारो अइ पडुं. पोपटनां थावां वचन सांजळी वसुसारदोवे इपं पामीने कळुं:—“अरे पो- पट! ते बहु साहं कळुं. हे पत्रियबुद्धियाळा ! तं ऊट जा अने कुमारने सदाय करनारो था.” शेवे थाझा थापी एटले पोताना आत्मने धन्य मानतो एयो ते पोपट पांजरामांथ्री निकळी येगे चाड्यो अने तुरत कुमारने जइ मड्यो. रत्नसारकुमार तेने न्धानाजाइनी पेगे लोळामां वेसायो.

रत्नसारना बीजा मित्रो पावळ रहा तेथ्री तेच पावा यळीने पोतपोताने घेर थाव्या अ- ने पोते रत्नसारकुमार तो पोपटसहित थागळ जतां एक म्हेटा अराण्यमां थाची पदोच्यो, त्यां तेणे कोइएक जाफनी मळे वटकायेला दिंमोळा उपर वेसीने दिंचका खाता देवकुमार सरखा तापसकुमारने बीजे, तेने ते पोताना मित्रनी पेगे छेदयाळा नेत्रथ्री जोया लाग्यो.

तापसकुमार पण कामदेव सरखा रुपवाळा ते रत्नसारने जोड स्नेहश्री. विचारवा लाग्यो के,
 “आ कोण परुणो म्हारे त्यां श्राव्यो?” श्राम घारी हिंमेळा उपरश्री निचे उतरी कुमारनी
 पासे आवी ते कंदेवा लाग्यो के:—“हे कुमार! तमारो देश कयो? नगर कयुं? तभे कया कु-
 लमां उत्पन्न थया ठो? तमारी जाती कइ ठे? तमारा मातापितानुं शुं नाम ठे? तमारा कु-
 दुंबी कोण ठे? तमाहं पोतानुं नाम शुं ठे? परिवार विना एकला अहिं शामोटे श्राव्या ठो?
 अने अहिं जमता जमता शुं शोधो ठो?” तापसकुमारनां श्रावां वचन सांजळी रत्नसारकु-
 मार वहु हर्ष पाम्यो. फरी तापसकुमारि कहुं:—“हे कुमार! तमे श्राजे श्रमारा परुणा ठो, माटे
 घोमा उपरश्री निचे उतरो अने म्हारा प्रश्नो उत्तर आयो.” श्रावां वचनश्री रत्नसारकुमार
 घोमा उपरश्री निचे उतर्यो अने जेटलामां प्रश्नोना उत्तर आये ठे तेटलामां वाचा उपणायी पो-
 पटे कहुं:—“हे तापसकुमार! ल्हारे कुळ विंगेरे पूठयानुं शुं कारण ठे? अहिं कांइ विवाह मां
 ह्यो नथी, तुं परुणाने योग्य कार्य कर. मुनिउने पण अतिश्री पूज्य ठे. कहुं ठे के:—

गुरुरशिदिजातीनां, वरुणां ब्राह्मणो गुर: ॥

पतिरेव गुरुःस्त्रीणां, सर्वस्यान्यागतो गुरुः ॥

जागर्थः—ब्राह्मण, कृत्रिय, वैश्यनी गुरु अद्रि वे. ब्राह्मण, कृत्रिय, वैश्य, शुद्र गणोनी गुरु ब्राह्मण वे. खीउनी गुरु पति वे, अने सर्वनी गुरु अतिश्रि वे.

माटे दे तापसकुमार ! जो ल्होरो आ कुमार उपर श्रेष्ठ दोप तो तेनी सल्कार कर. वी-जाथी सर्युं.” पोपटनां आयां वचनथी तापसकुमार बहु प्रसन्न थयो अने तेले पोपटना गळा मां पुज्यनी माळा पंदगवी. त्पारपन्नी तेले कर्हुं केः—“दे कुमार ! तसे बखाणवा योग्य वो, तेम धन्य वो, कारणके जे तमारे आयो चतुरपोपट मित्र वे. दे कुमार ! तसे अमारा परुशा घाउ, हुं तापस हुं तेथी मारावन्दे, तमारी योग्यजक्ति तो डी रीते वनी दके ? परंतु हुं म्दा-री शक्ति प्रमाणे तमारी सेवा करीश. दे शार्प ! आज्ञे म्दारी सेवा स्वीकारो.” तापसकुमारनां आयां वचन सांजळी रत्नसार घोना उपरथी निचे उतयां, एटले तापसकुमार तेने चहु मीतिथी वन देखान्वा लाग्यो. जूवांजूवां जानो अने फळो नाम लड उळखाववा लाग्यो. पठी तळावमां जड ज्ञान कर्हुं एटले तापसकुमारे ते रत्नसारनी आगळ जूवीजूवी जातिनां वहु फळो मुक्प्यां. ते आ प्रमाणे.—अमृतना सरखी स्वादवाळी पाकेली दराख, पाकी केरी, केळां, फलस, नाळीपर, लजूर, जांडू, राख, खीरामल, वीजोरां, नारंगी, वान्निम, जंजिर अने सौ-

गोमां. पवी रत्नसारकुमारे पोपटसहित ते सर्व वस्तुत शोनी शोनी खाधी, एटले ते वनमां सर्व ऋतुनां फुल फळ हतां ते सर्व तापसकुमारे लावी रत्नसारने आप्यां. पवी मुखशुद्धि माटे नागरबेलनां पान, एलायची, लवंग, जायफळ अने कपुर विंगेरे आप्यां. घोराने पण योग्य वस्तुत खवरावी, अने सर्व खाइ पीने सुखे वेग.

पवी रत्नसारकुमारे संकेत कर्षो एटले पोपटे तापसकुमारने पूग्युं:--“हे मित्र ! नवी यौवनावस्थानी शरुआतमां तमे आ तापसव्रत शामाटे लीधुं ठे? क्यां तमाहं आ मनोहर रूप? क्यां कोमळ शरीर? अने क्यां आ डुप्कर तप? हे महाभाग ! तमाहं चातुर्यपणुं अने सौजन्यपणुं आ म्होटा अरण्यमां मालतीना पुष्पनी पेठे निष्कळ जाय ठे. आ तमाहं शरीर दिव्यदुगनां अने घेरणांथी बहु शोभे तेवुं ठे वतां हे मुनिराज ! तमे आ कठोर वळकल(का-मनी वाल) नो स्पर्श शीरीते सहन करी शको वे? काजल अने अरिगना रंग सरखो आ तमारो कोमळ चोटलो जटाबंधथी शोभतो नथी, आ तमाहं लावण्य अने नवीन यौवन न-वा नवा जोगोवने शोभे तेवुं ठे, तमे आ तापसव्रत वैराग्यथी अथवा देववशथी के कोइ म्हो टा तपस्वीने वश अइ जवाथी लीधुं ठे? पवी तापसकुमारे आंखोमांथी गळी परुता आंसुने

क्षीणे गद्गद् शब्दश्री कर्तुः—“हे कुमार! हे पोपट! पृथ्वीमां तमारा रारणुं कोर वेखातुं न
श्री; कारणके जे तमने मने जोयाश्री क्या उत्पन्न थइ. पोपटराज! पोताना दुःखश्री दुःखी
पनारा तो संघ माणसो ठे, परंतु वीजाना दुःखश्री दुःखी अनारा तो कोइकज होय ठे.

कर्तुं ठे के:—शराः सेति सद्वल्गदाः प्रतिपदं विद्याविदोऽनकदाः,

संति श्रीपत्तयोऽप्यपास्तयनवास्तेऽपि क्लितौ चूर्दिदाः ।

किंल्याकार्यं निरीक्ष्य चान्यमनुजं दुःखार्जितं यन्मन-

स्तद्रूपं प्रतिपद्यते जगति ते सत्पुरुषाः पंचपाः ॥

ज्ञायाथः—पगले पगले इजारे दूरवीरो होय ठे, अनेक विद्वानो होय ठे, तेमज कुवेरनो
तिरस्कार करे तेया धनयंत वातारो होय ठे, परंतु दुःख पामता एया माणसने जोइ जेनुं मन
दुःखी थाय एया तो था जगत्मां पांच ठ पुरुषो दवे.

हे कुमार! हुं म्दारुं यथाश्रं चरित्र तमारी आगळ कहीदा. विश्वास पामेला सत्पुरुषने
शुं कदेयायोग्य नथी? ” तापसकुमार, रत्नसार अणे पोपट था प्रमाणे गालो करता इता ते
वखते जे वग्युं ते सांजळो.

ए अक्सरे गर्जना करतो, धुळ उठाळतो अने सर्व लोकने तथा वनने अंधकारमय करी वेतो एक बंटोळीयो उत्पन्न थयो, ते त्यां आवी तापसकुमारनुं इरण करी चाळयो गयो. ते वखते तापसकुमारे कहुं. “हे रत्नसारकुमार ! हे सज्जनपुरुष ! म्हाहं रक्षण कर. रक्षण कर.” आवां वचन सांजळी-रत्नसारकुमार “अरे! म्हारा जीवितरुप ए तापसकुमारने लइ तुं क्यां जाय ठे ?” एम क्रोधथी बोलतो तेनी पावळ दोड्यो. कंठलेक दूर गयो एटले तेने पोपटे कहुं:-“हे रत्नसार ! तापसकुमार कोइ ठेकाणे देखातो नथी, वायु तेने क्यांइ लइ गयो इशे. कोण जाणे ते क्यां गयो ? आटला वखतमां तो वायुए तेने लाखो योजन दूर पद्दंचाड्यो ह-शे; माटे हे कुमार ! तुं पावो वळ.” पोपटनां आवां वचन सांजळी कुमार पावो वळयो अने विविध प्रकारे विलाप करवा लाग्यो. पवी पोपटे विस्मयथी कहुं:-“हे कुमार ! ए तापसकुमार पुरुष नहेतो, कोइ पुरुषे विद्याना वळथी स्त्रीने पुरुषरुपे वनाळ्यो होय एम देखाय ठे. वचनथी, मुखना आकारथी, चालथी अने इटिथी एने तुं कन्या जाण. कोइ देव, दानव के विद्याधर ए कन्याने विटंबना पमाने ठे, ज्यारे ते कन्या इटपुरुषना हाथमांथी वुटी थशे . त्यारे निश्चे तनेज वरशे. कयो पुरुष कडपवृद्धने त्यजी वइ बीजा वृद्धनी इछा करे ?” पोपट

नां आयां वचन सांजळी इष्टदेवतानी वेते तापरसकुमारुं स्मरण करतो रत्नसारकुमार पोप-
टने साथे त्‍स वेगथी आगळ चाड्यो. आगळ जतां तेंणे नाना प्रकारनां जागोथी सुशोभिता
वनमां वंच्यां तोरण थने धजाथी दांजता एवा श्री आदिनाथनुं एक मंदिर कीहुं, ते मंदिरनी
पासे आथी घोटा उपरथी निचे उत्तरी कुल फळ धात्रमां त्‍स पोपटनी सांप्रें मंदिरमां गयो;
त्यां ते जिनराजनी पूजा करीने म्‍तुति करवा लाग्यो.

सिरिनाजिनामकुलगर कुलकमळतुवासेगदियगपतिः ॥

अयडुदलस्कविर्दंरण, जयमंदण पाथे तुळ पामो ॥

आवाथ्रः—श्री नाजिराजा नामना कुळवरना कुळरूप कमळने प्रफुल्लित करवासां गृय-
रूप, संसारना लाग्यो दुःखेने नादा करनारा थने विजयना मंदण एवां हे प्रजेता ! हुं तमने
नमस्कार करूं तुं.

आ प्रमाणे म्‍तुति करी ते रत्नसारकुमार मंदिरनी मयं शोभा जांड एक गोळ उपर वे-
जो, त्यां तेंणे पोपटनें कळुं केः—“हे युकराज ! हजुसुधी ते तापरसकुमारना समाचार मळ्या
नहीं.” त्यां पोपटे कळुंः—“कुमार ! खेव न करो. धाजेज तमने तेनां मेळाप थेशे.”

गावी रीते कुमार अने पोपट वंने जणा वातो करता इता, एवामां देवांगना सरखी कोइ एक कन्या मोर उपर वेसीने त्यां थावी; ते कन्याए मळीयागर चंदन अने पुष्प विंगेरेथी जिनेश्वरनी पूजा करीने प्रभु आगळ नाच करवा मांड्यो. रत्नसारकुमार अने पोपट ते कन्यानो नाच जोइ चित्तमां बहु चमत्कार पाम्या, अने कन्या पण कुमारना रुपने जोइ बहु विस्मय पामी.

पवी कुमारे कह्युं:—“हे वाळा ! जो तुं खेव न करे तो हुं तने कांइ पुठुं.” त्यारे कन्याए कह्युं. “हा सुखेथी जे पुठवुं होय ते पुगे.” पवी कुमारे पुठ्युं. “तुं कोण ठे? ते हुं त्हांसुं सर्व वृत्तांत सांजळ्यानी इद्या करुं तुं.” तेवारे कन्याए कह्युं. “हे कुमार ! हुं म्हांसुं सर्व वृत्तांत तमारी आगळ कहुं तुं, ते सावधान यशने सांजळो.

कनकपुरी नामनी नगरीमां कनकच्वज नामनो राजा राज्य करे ठे, तने कुसुमश्री नामनी राणी ठे. एक दिवस रात्रीए राणी सुखे सूती इती, एवामां तेंणे स्वप्नाने विष पोताना खोळांमां पुष्पनी वे माळा पन्ती दीठी, तेथी तुरत ते जागी गइ अने सवारे राजानी पासे थावी तेंणे स्वप्नानी वात कही; त्यारे राजाए विचारीने कह्युं.—“हे जेइ ! आ स्वप्नाना प्रजा

कृती तु एकी नानो वे कन्याने मांशे क्रम आरीड।" एतितो ज्ञानो नान भान्तली मानी ए
 एवं मामी, एकी तेषो गने धाम्य कयो अने नवमास पुग शंशे वे कन्याने मांशे वन्य माणो,
 विताए पेंदनी कन्याने अडोकर्मजगी अने चीजीने निवकथंजगी एतं ज्ञान पादो, एकी पांन
 पावमानातुवेदं ज्ञाननयावन करली ते वंशे कन्याने अशुक्रमे म्शेडो एड अने अंसा शिम
 मो एवं कळातेनो अन्त्याग कगी अशुक्रमे पुवाचमन दायी, एडंय ए. पी. ज्ञान्य, नान्य
 तिमोरे गुणो अने दर्शनी यंत्रिची ते वंशे कन्याने अज मोरुत प्रार्थिना ननेने नमत्तार
 पमादवा नागी, आ वंशे कन्याने परस्पर एता म्नेइवाळी इती के एक वीजा विना म्ही डा-
 के नदी, आ प्रमाणे तमनो परस्पर प्रेम इतो, कस्युं ठे के:-

मदन्मिगण म्दसोविगण, नदन्मिगोप्रधान ॥

नयनाज व भद्राले आनममदिगिमे शिम ॥

त्रायार्थ:-माये ज्ञानागी, मांशे मूनागी, मांशे इरे रामनागी अने मांशेन डोत रजनागी
 आंलोनीपेरे वन्य माणगोना क्रमथी आर्त्तनि व्वाणतो प्रेम न वर्यवी शमा एतो वंशे ठे."
 श्वे गत्रा क्लकथन मनमो विचार कथा माणो हे, "तो सा अने पुर्वीनुना एत एत

“देे वाळा ! सांजळ. आं नगरनी पश्चिमदिशाए वहु दूर एक म्होडुं थरणय ठे, महा कष्टथी पण न जइ शकाय एवा ते थरणयमां मणि थने रत्नोथी वनावेलुं श्री आदिनाथनुं मंदिर ठे, तेमां सु वर्षां थने रत्नमय श्री आदिनाथनी मूर्ति ठे, ते जिनप्रतिमानुं तुं वहु ऋक्तिथी पूजन कर; त्यां तने त्दारी वदेननो निश्चे मेळाप थशे, थने वीजुं पण सघळुं साहं थशे. आ म्हारो सेवक रत्नचूनेवयता मोरनुं रूप लइ ते स्थानके तने इमेशां लइ जशे. ” देवीए आ प्रमाणे कळुं, एवामां एक मोर आकाशमार्गेथी त्यां आब्यो.

तिलकमंजरी रत्नसारकुमारने कहे ठे के:-हे कुमार ! देवीना प्रसादथी ते मोर उपर च नी जे तिलकमंजरी निरंतर आदिनाथप्रभुनुं पूजन करवा थावे ठे, ते वन था, ते मंदिर था, ते कन्या पण हुं थने ते मोर पण था. हे कुमार ! में म्हारुं चरित्र कळुं. मने अहिं पूजा कर वा थावतां आजे एक मास पुरो थयो; परंतु इजी म्हारी वदेनना कांइ पण समाचार मळया नही. हे कुमार ! तमे वहु वेशमां फर्यां ठो तो कोइ उत्तम रूपवाळी कन्या तमारा जोवामां थावी ठे? अथवा तो सांजळी ठे? ” रत्नसारकुमारे कळुं:-हे सुंदरी ! पृथ्वी उपर जमता ए वा में कोइ ठेकाले त्दारा सरखी रूपवाळी कन्यातो जोइ नथी; परंतु सवरसेनानामना अर-

एयमां एक विद्यकांतियाळा तापरसकुमाराने जांगो वे, ते त्हाग सरखो रुपाळो तेंमज अचस्य्रा ए पण त्हारा जेवमो व्रतो." आ गयते पोपट बोली उत्र्यो के,—“हे सुंदरी! आज तने निश्र त्हारी बंधेननो मेळाप थदो." त्यांर तिलकमंजरीण कथुं:—“हे पोपट! जो आजने म्हारी बंधेननो मेळाप थदो तो हे त्हांर! पूजा करीदा." आ प्रमाणे रत्नमारकुमार, पोपट थने तिलकमंजरी यातो करतां इतां, एयामां जे वन्दुं ते सांजळो:—

कोडाणक थपूर्य इंसी आकाशमार्गथ्री आवीने ग्वासारकुमारता खोळामां पनी, जयथ्री विद्वल, कंपता थंगवाळी थने वारंवार कुमारता सुल सासु जोती एथी ते इंसी माणसनी सा याथी बोली के:—“हे सत्पुरुष! हे वीर! हे शरणे थंगितानुं रक्षण करनाग! हे करुणासाग र! दीन थने धीन एथी मने रक्षण कर, रक्षण कर. हे त्हांरे शरणे आनी हे. आ वयंत कुमार तेना शरीर उपर हाथ फेरथीने बोळ्यो:—“हे इंसी! तुं जग न गाम. गंम तो माणसना ग जा दोष, विद्याथगनो राजा दोष के देवनो राजा दोष, परंतु ते म्हाग खोळामां बेंवळी तने मारयाने समर्थ नथी. पवी कुमारे तळागमांथ्री पाणी लावी तने पाश्नेनिश्रंग करनि कथुं:—“हे इंसी! तुं थोण वे! कयांथ्री आवी वे? माणसनी जाया थी रति बोले वे? थने तने को

नो ज्ञय वे ? ते सर्वं तुं मने कहे. " पवी हंसी जेटलामां पोतानुं व्रतांच कहेवाने तैयार अइ ते टलामां कळकळाट करती विद्याधरनी सेना आकाशमार्गधी नुतरी, ते जोइ पोपट मनमां दोंका पाम्यो तेथी ते मंदिरनी वाद्दार वारणा उपर आवीने वेवो, अने विद्याधरनी सेनाने आ यती जोइ गमे तो तीर्थना प्रजावधी अथवा तो कुमारना जाग्यधी ते पोपट ज्ञयंकररुप करी ब्रकुटी चनावी कहेया लाग्यो. " अरे विद्याधरो ! कोनी पाठळ दोसो ओ ? क्यां जात्रु ओ ? आगळ देव अने दानयने नदिं गणकारे एवो रत्नसारकुमार वेवो वे ते शुं तमे नथी जाणता ? अरे विद्याधरो ! जो ए कुमार क्रोध पाम्यो तो तमारे नासी जवुं अरे पम्हो. " पोपटनो आ यो होंकारो सांजळी विद्याधरना सुजटो जय पाम्या अने आश्चर्य पामी विचार करवा लाग्या के, " अरे ! निश्चे आ कोइ देयता अथवा तो दानव वे, नदिं तो आपण विद्याधराने ए शी रीते होंकारो करी शके ? आपणां सिंद्दनावो पण ए एक पोपटना होंकाराना शब्दने सद्दन करी शकवा समर्थ थया नदिं. धिक्कार वे ! धिक्कार वे ! आपणने जे कुमारनो पोपट पण विद्याधराना सुजटोने होज्ज पमान्नारो वे तो पवी कोण जाले आगळ कुमार केवो व्हो ! स्वरुप जाण्या विना कंयो पुरुष युद्ध करवा तैयार थाय ? " आ प्रमाले विचार करी सुजटोए पाग चळी पो

ताना राजाने ते समाचार आल्या. सुनटोनां वचन सांज्जळी विद्याधरराजा मेयनी फेड गर्जना
 करी, हायकं पृथ्वी उपर पगानी, कपालमां ब्रकुटी चमत्की सिद्धनी फेड घोरवाच्य करिनि बोळ्यां.
 “थरे संयो! तमने पिणार श्राव, तमे फोगट जय पाम्या. पोपट कोण अने कुमार को
 ण? म्दारी आगळ वीजो दुरवीर कोण ठे? हमणां जुनु म्दाहं काम.” एम कळी विद्याधर
 राजाण दग माथां अने वीस हाथ गिळ्यां. एक हाथमां तग्यार, वीजामां म्दक, वीजामां
 गवा अने चोथामां धनुष्य एम वृदावृदा हाथमां वृदां वृदां इथिआगे लड तमज निकाळरूप
 करी जंफकर गर्जना करतां ते विद्याधरपति आदिनाथना मंथिरनी पासं आळ्यां, तने आयतो
 जोड जय पामेळो पोपट ग्ळमारकुमारने डारणे जतो ग्ळो; कारण तेया जयस्थानके कोण
 उजो रवेगा समर्थ होय? पवी विद्याधरराजाण दोंदारां करीने कळो:—“थरे गंक! दृग नामी
 जा, नदि तो मरी जवदा. म्हाग जीवितरूप आ दंमीने तुं खोळामां लडने वेगो ठे. थंग निले
 ज! थंगे निर्जय! तुं पोतानु म्दो मने शुं वेगाने ठे? थरे निर्जय! थंगे निःशंक! इजुसुयी तुं
 म्दारी आगळ केम वेगो ठे? थंगे मूढ! तुं मरणनी इद्या करतो वेग्याय ठे.”

पोपट, तिलकमंजरी, मोर अने दंती ए चारे ते विद्याधरराजाना रुपने जोड जय पाम-

तां उतां चकित् अइ एक बाजुए उज्जां रखां. पवी कुमारे इसीने कहुं:—“अरे मूढ! तुं मने फोगट शामाटे वीयरवे ठे? बाळकोने त्हारो ज्ञय लागे, वीजाने नही. हाथवने ताळीउ पा-
नवाथी वीजां पहीउ नासी जाय, परंतु पटइना शब्दथी पण घीठ एवो मळकपोत (होलो)
ज्ञय नही पांमे. आ म्हारे शरणे आवेली इंसी हुं तने आपीश नही. अरे मुढ! तुं सर्पनी फ
णा उपरथी मणि लेवानी इच्छा करे ठे. आ स्थानथी ऊट नासी जा, नहिं तो त्दारा दस मा
थानुं दस दिशाना अधिपतिने वळीदान आपीश.” आ वखते रत्नसारकुमारनी सहाय करवा
माटे मोरनुं रूप त्यजी दइ देवतानुं रूप धारण करी चंद्रयुग्देवता विविध प्रकारना शत्वोने
निकूर्वतो वतो कुमारनी पासे आय्यो. अद्दा! माणसने पुन्यथी शुं नथी मळतुं? पवी चंद्रजु
नदेवताए कहुं:—“हे कुमार ! तुं निःशंकपणे मरजी प्रमाणे युद्ध कर, हुं तने शस्त्र पुरां पा-
नीश; तेमज त्दारा शत्रुने चुर्ण करी नांखीश.” देवतानां आयां वचन सांजळी कुमारने व-
मणो उरसाह थयो.

पवी इंसी तिलकमंजरीने सोंपी, रत्नसारकुमार पोते घोना उपर चड्यो, ते वखते चंद्रजु
नदेवताए तेना हाथमां धनुष्य आय्युं. कुमारे धनुष्यनो टंकार करी सर्वे विधाधरोने चमत्का

र उत्पन्न कर्षो. पत्नी विद्याधरना सुनटोनी साथे यव श्रयुं. जेवी रीति मेघनी धारा पद्मे तैवी
 रीति बाणोनी वरसाद श्या लाग्यो. विद्याधरो विद्याना बळथ्री युठ करवा लाग्या श्रने कुमार
 केयना बळथ्री युठ करवा लाग्यो. तेवट विद्याधरो नासी गया एट्टेले तुरात्मा दममुल्यवागी
 विद्याधरराजा युठ करवा उठ्यो. तेणे प्रथम वीस द्वाथथ्री युठ करवा मांफुं श्रने ठेवट विद्याना
 बळथ्री हजार द्वाथ विकृत्या; तेंदना द्वाथथ्री ते युठ करवा लाग्यो. पत्नी कुमार कुमप्रनामना
 बाणयदे ते विद्याधरराजानां मय शब्दा देवी नांग्यां, एक बाणथ्री तेंतुं धनुज्य कापी नांग्युं
 श्रने एक बाणथ्री ते विद्याधरराजाने वातीमां विंधि नांग्यो. वातीमांथ्री लोदी निळज्याने
 लीधे मुर्गा खाइ ते पृथ्वी उपर पड्यो. फरीथ्री ज्यार ते संचेत श्रयो त्यार उजो श्रइ तेणे
 विद्याना बळथ्री पोतानां लाग्यो ह्या विकृत्यां, ते ह्योथ्री आकादा जराड गयुं. कुमार ज्या
 म्यां ज्योयुं त्यां त्यां विद्याधरराजानां ह्या वीठां, तोपण ते जय पाम्यो नई. कळुं ठे के:-
 “धीरपुरुषो कट्यांते पण कापर श्रता नथी.” विद्याधरराजा पोतानां सर्व रुपथ्री कुमारने
 मारवा लाग्यो तोपण खसतारकुमार पोतानुं धीरपणुं त्यज्जी वीधुं नई. पत्नी चंचुफुवेयता
 कुमारने संकटमां पद्मेतो जोइ पोते सुदूर वइ विद्याधर राजाने मारवा उठ्यो. त्यां जयंकर

रूप धरीने श्रावता एवा देवताने जोइ विद्याधरपति क्षोज पाम्यो, परंतु धीरज राखी देवता ना उपर शखो फेंकवा लाग्यो; पण जेम वांजणीने श्रौपच निष्कळ थाय तेम कुमारना पुण्य थी अने देवशक्तिची शत्रुए फेंकेवां सर्वे शखो निष्कळ गयां. पवी जेम इइ वज्रची पर्वतने मारे तेम देवताए क्रोध करी सुदूरवन्दे विद्याधर राजाने मार्यो, तेथी ते बहु पीना पाम्यो, एट खुंज नहीं परंतु तेनी पासेथी बहु रुपिणी विंगेर विद्यात्र नाश पामी गइ. “कुमार स्वप्नाव-धीज डःसद ठे, तेमां वळी देवतानी सहाय मळी एटले वाकी शूं?” एम धारी विद्याधर रा-जा नासी गयो. लोको पण कहे ठे के, “जे नासी जाय ते जीवे.” विद्याधर राजाने नासी गयेलो जोइ तेना सुन्नटो पण नासी गया. कुमार विद्याधरराजानी साथे युद्ध करतां जे विजय पाम्यो ते सर्व धर्मनुं महात्म्य ठे. कारण ज्यां धर्म त्यां जय होय ठे. न जीति शकाय एवा न्न यंकर शत्रुने जीती पवी रत्नसारकुमार देवतानी साथे श्री आदिनाथना मंदिरमां श्राव्यो.

कुमारनां श्रायां श्राश्र्वर्यकारी चरित्रने जोइ मनमां चमत्कार पामेली अने जेना शरीर-नां रुपांनां उन्नां श्रयां इतां एवी तिलकर्मजरी विचार करवा लागी के, “आ कोइ जुवान पु रुपरत्न देलाय ठे, जो ते म्हारो पति थाय अने म्हारी वंदेन प्रहिं मने श्राची मळे तो म्हाळं

भ्योऽं पुण्य वदेयाय.”

पत्नी कुमारे तिलकमंजरी पागेश्री क्षमीने लड कल्युं के:-“हे हंती! तूं कोण तुं? तंने नि
द्यायर राजाए केम पकनी हती? अने तूं मनुष्यनो जाया ही रीति नोले ठे? ते सर्व मेने क

हे. तेवारे देखीए कल्युं. हे स्वामी! जे वन्दुं ठे ते सर्व म्हाकं चरित्र सांज्जो:-
शैताल्य पयतेने विषे रथनूपुर नामनुं नगर ठे, त्यां तल्लीलुगांक नामनो विद्यायर राजा
राज्य करे ठे. एक द्वियस ते विद्यायरराजा कनकपुर उपर श्रद्ध जतो हतो, एवामां तणे हिं
यका ग्याती अशोकमंजरी नामनी राजकन्या दीनी. मद्दा रुयंत एवी ते कन्याने जोड ते
ना उपर श्रुतराग धरतो एगो ते विद्यायर राजा तेने इरण करी सवरगेना नामना म्हाटा
अरण्यमां लाव्यो, त्यां तेले जयजित, अति करुण अने रोती एवी ते कन्याने कल्युं.-“हे सुं-
वरी! तूं शामाटे कंणे ठे? अने करुणस्वरथ्री शामाटे ह्ये ठे? हुं कोइ बंधीयान नथी, चोर न
थी, परम्बीने सेवन करनारो नथी, परंतु विद्यायरोनो राजा तुं. हुं त्दारो सेवक अरने विनंती
करुं तुं के तुं सर्व विद्यायरीउनी स्वामिनी था.” विद्यायरराजानां अवां वचन सांज्जो अ-
शोकमंजरी विचारवा लागी के, “विचार ठे! विचार ठे!! कामान पुरुगेने. कामाश्रिथ्री वळी

एक दिवस विद्याधर राजानी ल्ही कमळमालाए पोताना पत्तिने इंसीनी प्रार्थना करतां दीवो, तेथी ते शंका पामीने विचारवा लागी के, “आ शुं?” पवी कमळमालाए ते वात पोतानी विद्यादेवीने पूवी एटले विद्यादेवीए सर्व वृतांत तेनी आगळ कक्षो. तेवारे कमळमालाए इंसीने पोतानी शोभ्य जाणी पांजरामांथी काढी मूकी. इंसीने तो पोताना पुन्ययोगथी फा वतुं मळ्युं तेथी ते विद्याधर राजाना ज्ञयथी सवरसेना अरण्य तरफ जवा लागी. रस्तामां ते थाकी जवाथी ल्हारा खोळासां थावी पत्नी.”

इंसी रत्नसारकुमारने केहे ठे के:-दे कुमार! ते इंसी हुं पोते हुं, म्हारी पावळ आव्यो इ तो ते विद्याधरराजा हतो के जेने तमे जीत्यो ठे.”

आ सर्व व्रतांत सांजळी तिलकमंजरी विलाप करवा लागी:-“हे वहेन! तुं तापसपणा मां वनने धिये एकली शीरीते रही शकी? अने आ तिर्यचपणामां शी रीते रहे ठे? निश्चे त पूर्वजयने धिये पाप कयुं हशे. हये आ त्दाहं तिर्यचपणुं शीरीते दूर अशे? तिलकमंजरी आ प्रमाणे विलाप करती हती, एवामां चंचूनु देयताए पोतानी देयदाक्तिथी इंसीने कन्या बना वी. पवी वने वहेनो दर्पथी मळी. आ वखते रत्नसारकुमारे कयुं. हे तिलकमंजरी! तुं मने

न्यामणी शुं आपे वे ते ऊट कदे, धांने मांटे उचित वान करवामां विद्वं व करयो नदीं.
कहं वे केः— लंनौचिव्यादि वानर्णदुहा गृफनृतिग्रेदे ॥

धमं गगे रियुगेवे कावकंपो न दास्यते ॥

नागार्थः—ज्ञांच केवी, उचितवान आपर्धं, देधुं उतारुं, क्षेत्र श्रापयी, उरांश्रो पगार देवो,
धमं कानो अने रोग तथा शत्रुनो नादा करयो, एट्टा कायमां वार करवी नदीं. परंतु

कोषवेधो नवीपुरमंवेदो पाप कर्मणि ॥

अनीर्णसुक्ती प्रीस्थाने काव क्षेत्रः प्रदास्यते ॥

नागार्थः—कोषना जुस्सामां, नवीना पुरमां प्रवेदा करवामां, पाप करवामां, अनीर्ण
उपर ग्यायामां अने नपंकरस्थानने विधे जवामां वार करवी.

पत्नी तिलकर्मजरीए कहं:—“दे मरुपुरुष ! उपगारी एवा तमने अमे अमाकं सयलुं आ-
पीए डीए.” एम कदी तेणे कुमारना कंठमां मोतीनो दार पदेराळो. कुमारे ते दार वहु आ
दरथी पवेयें. वळी कमळना पुण्यथी पोपटनी पण पूजा कनी. पत्नी चंचुनदेवताए कहं:—
“दे रवसारकुमार ! वीने प्रथम आ वने कन्याव तने श्रांश्री वे अने दमणां दुं पण आपुं दुं.”

एम कहीं देयताए वने कन्याउनो कुमारनी साथे पाणिगृहण कराव्यो. पवी तेणे वीजुं रूप लइ श्री चक्रेश्वरीदेवी पासे जइ प्रथमथी सर्व वात कही, तेथी ते चक्रेश्वरीदेवी पण परिवारसहि त विमानमां वसी त्यां श्राव्यां. बहु वरोए तेमने प्रणाम कर्षा एटले देवीए तेमने कुळवृत्तिनी आशिप आपी. पवी चक्रेश्वरीदेवीए चोरी रची विवाहनी सर्व सामग्री तैयार करी विधिथी लग्न कर्युं, ते वखते देवीउ मंगळीकगीतो गावा लागी, अने म्हेटो विवाहमहोत्सव थयो. पवी श्रीचक्रेश्वरीदेवीए नानाप्रकारनागोलथी सुशोभित एवो सातमाळनो म्हेल वनावी तेमने रद्देवा माटे श्राप्यो, ते म्हेलमां वने स्त्रीउसहित रत्नसारकुमार विषयसुखजोगवतो सुखे रद्देवा लाग्यो.

हवे श्री चक्रेश्वरीदेवीनी आज्ञाथी चंचुफवेवताए कनकपुरमां जइ कनकध्वजराजाने पुत्रीउनी अने जमाइनी वधामणी आपी. एटले कनकध्वजराजा हर्ष पामी पुत्रीउना लेहने लीधे मंत्री, सामंत, साहुकार विंगेरेसहित म्हेटो सेनाने साथे लइ शोभा विचसमां त्यां आ वी पद्दोव्यो; तेंवारे कन्याउ अने पोपटसहित रत्नसारकुमारे सामा जइ तेमने प्रणाम कर्षो. कनकध्वजराजा रत्नसारकुमारने जोइ बहु हर्ष पाम्यो. पवी कुमारे देवीना प्रसादथी राजानी जोजन विंगेरेथी बहु भक्ति करी, तेथी राजा बहु संतोप पाम्यो अने कुमारने कर्देया लाग्यो

के:-“हे म्हेदा जागवंत! अमारा नगरने निचे थायी अमने कृतार्थ करो.” पवी रत्नसार कुमार कनकचजराजानी साथे तेना नगरे आव्यो, त्यां राजाए म्हेदा उत्सवथ्री कुमारने न गरमां प्रवेश कराव्यो; पवी कुमार त्यां राजाए थापेला महेलमां वधे खीजनी साथे सुग्न जोगवया लाग्यो. पोपट पण सेनाना पांजरामां सुले रेदया लाग्यो. एवी रीते पुन्यना प्रसा वथ्री नाना प्रकारनां सुंग्यो जोगयतां रत्नसारकुमारना वियसो सुलमां जया लाग्या.

एक वियस रत्नसारकुमार रात्रीए सुले गूलो इतो, एवामां वारणांचे वंच गतां वियरूप- धारी, दुगनां अने घेरणांथ्री सुशोजित दारीखाळो तेमज चोरी करयामां चतुर एवो को इएक पुरुष हाथमां तरवार लइ कोथथ्री त्यां आव्यो. ते पुरुष जेटलामां गानी रीते अंबर उ रत्नामां आव्यो, तेटलामां कुमार जागी गयो. कारण उचमपुरुषांने निंज थोनी होय वे. पवी “आ कोण वे? अने म्हारा महेलमां शामटे आव्यो वे?” इत्यादि विचार करे वे, एवामांते पुरुषे कोथथ्री गतां नेत्र करीने काणुं के, “अरे कुमार! जो तुं वीर वे तो सावधान था, अने म्हारी साथे युद्ध कर, अरे! तुं गेतां जातनां वाशीचि, तो पवी ल्हारुं केटलुं वळ होय? धूतारा शिपाळनुं वळ सिंद केटला वियस सदन करे?” आ प्रमाणे कदेतो एवो ते पुरुष पोपटसदि

त पांजरुं लइ पावो वड्यो. आ वखत कुमार म्यानमांथी तरवार काढी तेनी पावळ दोड्यो, आगळ ते पुरुष अने पावळ रत्नसारकुमार. एम बने जणान एक बीजा सामे नजर राखी केटलांक घरो उल्लंघी गया, कुमार तेनी पावळ बहुत दूर गयो अने जेटलामां ते पुरुषने चोरनी पेठे पकडवा जाय ठे तेटलामां ते पुरुष आकाशमां उड्यो. कुमारे तेने के टलेक दूर जतां सुधी जोयो, परंतु पठी ते देखायो नही; तेथी चितमां विस्मय पामी विचार करवा लाग्यो के:-“आ कोइ पण म्हारो शत्रु देखाय ठे, गमे तो ते विद्याधर, देव, दानव के भूत होय; परंतु ते म्हारा राजपोपटने लइ गयो. अरे वीर धीर पोपट! त्हांतुं शत्रुं कयां गयो? त्द्वारा विना म्हारी शी गति अशे?” आची रीते ते रत्नसार विलाप करवा लाग्यो. वळी तेणे चिंतव्युं के, “अरे जीव! तुं उःल न धर, उःल धरवाथी तने शत्रुं अवांनुं ठे? खेव करवाथी पोपट आवशे नही, चाल बीजे कोइ ठेकाले शोध कं, वखते पोपट मळी आ वे, पोपटने लश्नेज पावो यळीश, तेना विना क्यारे पण पावो वळनार नथी.” आची रीते निश्चय करी आम तेम जमतो कुमार पोपटनी शोध करवा लाग्यो, परंतु तेणे कोइ ठेकाले पोपटने दीतो नही; केमके आकाशमां गयेली वस्तु पृथ्वी उपर शोधवाथी शी रीते मळी

डोकें? तोपण "कोठपण ठेकाणे पोपटनी खबर मळडों." एवी आडाव्ही खत्रसागकुमार
 आणो विस सवें ठेकाणे ज्ञान्यो, संख्या नवतें तेलो गढ, पोळ अने ध्यजाउयाळा मणिसय
 पंगथी सुडोनिव नगर वीठे, ते नगर्नी डोळा जोड चिचमां चमन्कार पांगेलो खत्रसारकु-
 मार नगर पांसे आनी डोळा जोवा लाग्यो. पवी जेटळामां बुर्याजानी अंवर पसया लाग्यो,
 नट्यामां गढ उण वेंगळी एक सागिका (भेता) ए कळुं:- "दे कुमार! नुं नगरमां न जा."

तेचोर् कुमार मनमां विरमय पार्मीने कळुं. "दे सागिका! नगरमां पसता एवा मने तुं डा
 मांटे ना पांसे डे?" त्योरे सागिकाए कळुं. "दे सत्युभय! जो तुं सुख इच्छतो होण तो आ नगर
 नं विरे न वेसीश. तुं एम न जाणीश जे आ मने फोगट ना पांसे डे, पण हुं तने ल्हारा वित
 मांटे नगरमां पसयानी ना पाहुं तुं. कारण के उचम प्राणीच हेतु विना कडेता मथी. जो तुं
 कारण सांनळ्यानी इया करता होय तो सांनळ:-

आ खपुरनामनुं नगर डे, एमां पुरंवरनामनो राजा उचमपकारे प्रजानुं पालन करतो
 ज्तो राग्य करतो इतो. ते नवतें नाना प्रकारना वेडाने धारण करतारो कोड चोर ते नगरमां
 धमेदां गोरी करतो अने धनवत माणसोना परमां लातर पानी बहु धन लव जतो; परंतु

नगरना रक्षकलोको ते चोरने पकनवा शक्तिवंत थता न्हो.

एक दिवस सर्वे महाजनलोको एकठा थइ राजानी पासे आवी विनंती करवा लाग्या के:-“हे राजन्! एक चोरे आवीने सर्वे नगरमां वारंवार खातर पानी अमने निर्वन करी नांख्या ठे.” महाजनलोकीनां आवां वचन सांझळी क्रोध पामेला राजाए कोटवाळने बोला वीने कहुं के, “अरे रक्षक! तुं रक्षण करतां वतां चोर नगरीमां खातर केम पाहे ठे?” त्यारे रक्षके कहुं:-“हे राजन्! म्होटा रोगनी पेठे आ चोर असाध्य ठे, अथात्त पकनी शकाय ते चो नथी, अने पकनवानो कोइ उपाय सफळ थतो नथी; तेथी ए असाध्यचोरने पकनवा हुं समर्थ नथी, माटे जेम आपने योग्य लागे तेम करो.”

पवी राजा हाथमां तरवार लइ चोरने शोधी काढवा निकडयो. एक दिवस तेले खातर पानी धननी गांसनी लइ जता एवा चोरने दीगे, तेवारे राजा तेनी पाठळ दोड्यो. चोर आ गळ अने राजा पाठळ एम दोन्तां दोन्तां चोर राजानी सरत भुलवी एक उद्यानमां पेसी गयो; त्यां कोइएक सुतेला तापस पासे धननी गांसनी मूकी क्यांइ नासी गयो. पवी राजां उद्यानमां आब्यो तो तेणे सुतेला पुरुयनी पासे धननी गांसनी जोइ, तेथी “निश्चे आ तापस

वेदाधारी चोरें सर्वें नगरने लुटी लीधुं ठे अने अत्यारे कपटानिंझाथी मृतो ठे." एम धारी रा-
 जाण तेंने कळुं. "अरे इष्ट पाथी चोर ! तें तापसनो नेडा धारण करी म्हाग सर्वें नगरने लुटी
 लीधुं ठे अने अत्यारे कपटानिंझाथी मृतो ठे ? छमणां दुं तंने दीर्घनिंझा (मरण) आधुं ठे."
 एम कही तें तापसने पोताना सुन्नटो पासे बंधावी कारणविना निर्दयगजाण तेंने मयोर
 मारी नांगयानो कोंट्याळने हुकम दीथो. बीजे विवसे कोंट्याळ ते तापसने माथुं मुंफावी,
 गंधक चमवीनि आग्या नगरमां फेरयो अने पवी झूळी उपर चमवीयो. तापस मृत्यु पासी
 इष्ट राक्षस थपो. पवी क्रोध पामेत्ता ते राक्षसे राजाने मारी नांगयो, अने नगरना सर्वें लो-
 कोने काढी मूसपा. राजना अविचारी कार्यथी आ प्रजा पीना पामेठे, इजुपण जे पुरुष अंतःपु-
 रमां जायतेने ते राक्षस मारी नांजे ठे. कारण अंतःपुरमां पेटेला पुरुषने कोणा मदन करे ?"
 आ कारणथी दे रत्नसारकुमार ! दुं तने नगरमां जयानी ना पाहुं ठे; कमके कदावी
 राक्षस तने मारी नांजे तो दुं तने जोड शकुं नवी."

पवी रत्नसारकुमार मेनानी वचनचातुरी सांजळी बहु विस्मय पामीने चोडयो:—"दे सा
 रिका ! ते राक्षसनो मने जरा पण त्रय नथी." एम कहीने ते कुमार राक्षसना वळने जाण-

वा- इच्छायी जाणे रणभूमिमां पेंसतो होयनी! तेम नगरमां पेंगे. ते नगरमां तेंणे कोइ ठे-
काले चंदननां लाकनांनी जरेली डुकानो दीठी, कोइ ठेकाले सोनना ढगला दीठा, कोइ ठेका
ले कपुरना ढगला, कोइ ठेकाले सोपारी अने नाळीपेरना ढगला जोया, कोइ ठेकाले पकवा
नथी जरेली कंदोशनी डुकानो जोइ, अने कोइ ठेकाले सुगंधी करीयाणाथी जरपुर गांधीनी
डुकानो दीठी. आ प्रमाले बहु वस्तुजथी जरपुर एवी ते नगरी जोइ, पण तेमां कोइ माणस
जोयामां थाव्युं नई. अनुक्रमे नगरने जोतो जोतो ते रत्नसारकुमार राजमंदिरमां गयो, त्यां
एक सात माळनो मंदेल इतो ते मंदेलमां पेंगे अने अनुक्रमे सातमामाळ उपर गयो; त्यां तेंणे
नानाप्रकारना मणि विंगेर रत्नोथी सुशोभित एवी एक शय्या जोइ. पठी ते शय्यामां ते कुमार
संतोय पामीने निर्भयपणे सूतो अने पोताना घरनी पेंगे निःशंकपणे गाढनिंदाथी उंधी गयो.

इवे माणसना पगलांनी दाखचाल जोइ बहु क्रोध पामेलो राक्षस त्यां थाव्यो अने कुमा
रने सुखे सुतेलो जोइ विचार करवा लाग्यो के:-“जे स्यानके जवानी वात माणसोना ध्या
नमां पण न आवे ते स्यानके आ कोइ धिठ पुरुष थावीने सूइ रह्यो ठे. आ म्हारा शत्रुने इ
कपा मारथी माहं? फळ तोमयानी पेंगे एना माथाने तोम्ही नाखुं! के एने नखोक्के चीरी नाखुं!

गवाथी चूर्ण करी नाथुं! के म्हेटी वरीके करके करुना करी नाथुं! आ उरात्माने धगधग ता अग्रिमा फंकी वचं! दमानी पेठे आकाशमां उवाळी दचं! के उपादीने नमुत्रमां फंकी वचं! अजगरनी पेठे गळी जाचं! के म्हार घरे आवीने सुले सूतेला परुणाने न माहं! केमके घरे आवेला शत्रुने पण मारयो नई. कथुं ठे के:-

आगतस्य निजगेदमप्यरे गौर्यं विषयते मद्वाधियः ॥

मानमात्मसदनमुपेयुषे नार्गयाय गुरुव्रतां दवी ॥

ज्ञानार्थः-बुद्धिंत पुरुयो पोताने घरे आवेला शत्रुनी पण परेणागत करे उं. उच शुक गुरुनो शत्रु ठे अने मीनराशि ए गुरुनुं स्वप्रद ठे, एम वतां पण ज्यारे शुक मीनगशि ए श्रारे ठे त्यारे गुरु तेने उजस्थान थापे ठे.

माटे ज्यांशुची ए पोतानी मेळे न जागे त्यांशुची हुं तेने कांशपण नदि करुं, पत्नी जे योग्य लागशे ते करीश." आ प्रमाले विचार करी राक्षस बदार गयो अने शोफीचारे बहु श्रुतीने सा- श्रे न्नक पागे त्यां श्राव्यो तोपण कुमार सूतो हतो, तेने जोइ राक्षसे कथुं:-"श्रे निचंयं! निबुधि! बिलगज! हुं म्हारा घरथी ऊट बदार जा! नदि तो म्हारी साश्रे पुद कर." राक्ष-

सनां श्रायां वचन सांजळी कुमारे जागीने कहुं:-“अरे राक्षसराज ! तुं म्हारी निज्ञानो जंग केम करे ठे ? तुं म्हारी निज्ञानो जंग करीश तो त्हारी निज्ञानो पण जंग अशे. कहुं ठे के:-

धर्मनिंदी पंक्तिजेदी, निज्ञाछेदी निरर्थकम् ॥ कथा जंगी वृथापापी पंचेतेऽत्यंतपापिनः ॥

ज्ञावार्थः:-धर्मनी निंदा करनारो, पंक्तिनो जेद करनारो, वगर कारणे निज्ञानो जंग कर नारो, कथानो जंग करनारो अने प्रयोजन विना पाप करनारो ए पांच महापापी कहेवायठे.

माटे तुं ताजा घीनी साधे ठंमुं पाणी लइ म्हारा पगने मशळ के जेथी मने ऊट फरी निज्ञा श्राये.” तेवारे राक्षस विचारवा लाग्यो:-“जगत्मां श्रा पुरुष कांइ अद्रभुतं चरित्रवा-
ळो देखाय ठे, घणी आश्चर्यनी वात ठे के ए म्हारी पासे पोताना पगनां तळीयां मशळाववा-
नी इछा करे ठे. आ वात सिंद पासे दरिण पोताना पगनां तळीयां मशळाववानी इछा करे-
तेवी ठे. अहो ! शुं एनुं सादसिकपणुं ! अहो ! शुं एनुं धीनइपणुं ! अने केवुं गंभीरपणुं ! व-
धारे विचार करवाथी शुं ? चाल एक वखेत तेनुं कहेलुं कहें.”

श्रावी रीते विचार करी राक्षसे सुगंधीदार ताजा घीनी साधे पाणी लइ कुमारना पग मशळ्या. अहो ! जे वस्तु कोइपण ठेकाणे देखाती नथी, संजळाती नथी अने मेळवी शका-

ती नथी, ते वस्तु पुन्यना प्रसादथ्री मळी शक्रे ठे. पवी चाकरनी पेठे पोताना पगनां तळी-
 यांने मदाळता एवा राक्षसेनें जोर खसारे उठीने कळुं:-“दे देव ! में माणसजातिए तने हु
 कम कर्षों ठे, ते त्दारे मनसां दया लायी माफ करयो. हु त्दारी ज्ञकिथ्री बहु संतोप पाम्योतुं,
 माटे वरदान माग. जे त्हांहुं दुप्कर काम दशे ते पण हुं करीश.” कुमारनां श्रावां वचन सां
 जळी राक्षस विस्मय पामी मनसां विचार करया लागयो:-“अक्षो! श्रातो विपरीत श्रयुं ! जे
 मने देवताने ए माणसजाति प्रसन्न श्रयो; एटलुंज नहिं पण म्हाश्री न वनी शक्रे एवुं का-
 र्य करवानी ते इत्था करे ठे. आ यात कड्यवृक्र सेवक पासेथ्री इच्छितयस्तु मेळवयानी इशा
 करे तेथी वनी ठे. ए माणसजाति मने देवताने श्रुं श्रापी शकशे ? माणसनी पासे देवताने
 प्रार्थना करवायोग्य कड वस्तु होय ठे ? तोपण तेनी पासेथ्री कंइपण मागुं.” श्रावी रीति वि
 चार करी राक्षसे मधुरवचनथ्री कळुं:-“जे वीजाने इच्छितयस्तु श्रापे ते पुरुष त्रणलोकमां
 इत्तंज ठे, श्रने याचना करनार माणसना संवं सदगुणो याचना करयाथ्री नाश पाभे ठे.

कळुं ठे के:-अधुर्वूली तृणं तस्या स्तृणानूलं तनोऽनिलः ॥

ततोऽपि याचकस्तस्मादपि याचकबंधकः ॥

भावार्यः—तौथ्री हलकी घूळ ठे, तेथी हलकुं तृण ठे, तेथी हलकुं रु अने तेथी हलकी प वन ठे; ए पवनथ्री हलकी याचक अने तेथी पण याचकने उगनारो हलकी जाणवो. वळी

परपत्थणापवन्नं माजणणि जसेसुएरि संपुत्तं ॥

मा उअरे विवरिज्ज सुपत्थि अन्नंगो कउ जेण ॥

भावार्यः—इ मात ! वीजा पासे याचना करवा जाय एवा पुत्रने तुं जन्म आपीश नही, तेमज याचकनी प्रार्थनानो जंग करनारा पुत्रने तुं उदरमां धारण करीश पण नही.

माटे दे कुमार ! जो तुं म्हारी याचनानो जंग न करे तो हुं त्हारी पासे याचना करूं." ते वारे कुमारे कहुं:—हे राक्षसराज ! म्हारी पासेथी जे कार्य सिद्धशाय तेवुं होय ते कहे." त्पारे राक्षसे कहुं. "जो एम ठे तो सांजळ. तुं आ नगरीनो राजा था, हुं तने योग्य जाणी राज्य था पुं तुं; माटे तुं त्हारी मरजी प्रमाणे राज्यसुख जोगव. हुं सेवकनी पेठे तने विव्यजोग अने दिव्यसमृद्धि आपीश; तेमज निरंतर त्हारी सेवा करीश; सर्वे राजाउ त्हारे वश अइने र्हेश; माटे तुं आ एकवत्र राज्य पोताना कवजामां ले." पवी रत्नसारकुमार पोताना चित्तमां विचार करवा लाग्यो के, "आ राक्षसराजा मने राज्य आपे ठे, राज्य चहुं पुण्यना योग्यथी म-

कहे; परंतु गंगार में पूर्ण परिश्रमविमोक्षणत लीधुं त्यों राग प्रवृत्त करानो नियम ली-
 धो थे, श्रेय हे दुः कहे? यातो स्मॉट्ट नियमरकट आनी पदये, एक तरफथी क्युत कंठनुं व
 बन नाय थे अने बीजी तरफथी प्रत नंग आयं थे, हा केन। लने दुः कहे? खोटा नियमसं-
 कटमा आनी पश्योले," आनी रीति निवार करी स्वसागरुमार कालुः—“हे केन! बीजी माग
 पी कर, कागण राग निंगनां मार नियमं थे, तो ते कुवाथी म्हाग नियमनां नंग आयं थे
 अने प्रतनां नंग अयो तापची बाकी रलुं दुः? जेनाथी प्रतनां नंग आयं पी गरजता या का
 मनी? जेनाथी कान नूटी जाय पणुं गंनुं दा कामनुं?” त्यारे राकसे कालु, “आ दागीरनां
 खेनत, क्षत्रजा, बाह्मणय विंगेर गर्व रलुं थे, उचमपुरुषो जे क्युत कंठनुं सोय तेने मॉट्ट जी-
 नितने पण तरजी वें थे,” पवी कृमांग कालु, “हे राकसरज! तें योग्य कालुं थे, परंतु में गुरु
 पारो नियम लीधों थे के, “पापनुं म्यान अने अनर्थकारी पना रागने हे नावे पागण कहे;
 केमके लीधेना नियमनी विराधना करवाथी स्मॉट्ट दुःख आयं थे, मॉट्ट हे म्हाजाग! जेथी
 म्हायो नियम न गूट पणुं दुखर काम कहे, के ते पण हे करीध. ” तेगारे राकसे कालु, “अरे
 तें म्हारी प्रथमनी मागणी कोणट करी अने दने बीजी मागणी करवानुं कहे थे! अरे मूढ!

तुं पोताना उपरज कोप पामेलो देखाय ठे. क्रोध विंगेरथी जे जीवहिंसा कराय अथवा युद्ध कराय तेमां पाप लागे; परंतु देवताए आपेलुं राज्य लेवुं एमां ते पाप शानुं दोष ? अरे मूढ ! हुं तने राज्य आपुं तुं वतां तुं शामाटे उत्साह नथी पामतो ? सुगंधी घी पातांशामाटे “बुबु” एवो शब्द बोड्या करे ठे ? अरे मूढ ! तुं म्हारा म्हेलमां आवी म्हारी शय्यामां सुखे सूइ रह्यो, ते त्वारा पगनां तळीयां म्हारी पासे मशलाव्यां अने दये म्हारुं कहेलुं हितकारीवचन मानतो नथी तो पवी जो तेनुं फळ.” एम कही कुमारने दाथमां पकनी राक्षसे आकाशमां उठाव्यो, त्यांथी क्रोध पामेला राक्षसे तेने समुद्रमां फेंक्यो, कुमार समुद्रमां पनी पृताळमां पसी गयो अने त्यांथी पावो पाणीनी उपर आव्यो एटले राक्षसे तेने वद्दार काढीने कहुं:- “अरे मूढ ! तुं पोताना कदाग्रदथी शामाटे फोगट मृत्यु पामे ठे ? हुं तने राज्यसंपत्ति आपुं तुं वतां शामाटे नथी लेतो ? जो के हुं देवता तुं तोपण त्वारुं कहेलुं निंदित काम करीश. अरे मूढ ! म्हारा कहेला सारा कार्यने पण तुं माणसजाति वतां नथी करतो ? अरे ! तुं राज्य ले, नदिं तो घोवीनी पेठे म्होटी शीला उपर पवानी पवानीने तेने मारी नांखीश.” एम कही राक्षस कुमारने पकनी पवाम्या माटे शीला पासे लइ गयो, अने कहुं. “अरे मुखे ! तुं म्हारुं

कष्टं मान्य अने फोगट मृत्यु न पाम." त्यारे कुमारे कहे. "अरे राकस! तने जे रूपे ते कर, तुं ए वाचतमां मने फोगट शामाटे पूव्या करे ते?" कुमारांनां आवां नचन सांजळी रा कस बहु प्रसन्न श्रयो, अने पोतानुं कृत्रिमराकसरूप त्यजी कर कोर देयतारूपे प्रगट श्रयो, प ती जळ श्रयवा स्वयंमां उत्पन्न श्रएला पुण्येनो। कुमार उपर वरसाद वरसागतो वतो जयजय शब्द करी कुमारांनी पासे आर्वीने आ प्रमाणे कहेवा लाग्यो:—

दे सत्पुरुष! त्वहारा सरखा उचमपुरुषोष्ठी ज आ पृथ्वी रत्नगर्जा कहेवाय ठे. देयताए देवोनी अने म्हारी पासे त्वहारी प्रशंसा करी, तेथी संघं देयतानु गिरमय पाण्या; एवा मां सौधर्मदेवलोक अने इज्ञानदेवलोकने विये नवा इंद्रो उत्पन्न श्रया, ते वनेमां एक विमान-ने माटे परस्पर बहु क्लेश श्रयो. वत्रीशलाख विमान सौधर्मदेवलोकमां अने अन्नवीशलाख विमान इज्ञानदेवलोकमां ठे. धिक्कार ठे! आटलां विमान वतां तेमणे क्लेश कर्यो. लोचने वया श्रएला चिचवाळा ते इंद्रोए परस्पर बहुवार युद्ध कर्यो. जे ते

पोते युद्ध करवा लाग्या तो पवी तेम्ने कोण वारे? वन्ने इंझेने युद्ध करतां बहु काळ गयो. एक दियस वृद्ध देवताए कह्युं:-“माणवकसंज्ञने विये जिनप्रतिमानी दाढा ठे, तेना पाणी श्री म्हेटा दोपो, म्हेटा रोगो अने म्हेटा वैरो समाइ जाय ठे.” आवी रीते विचार करी वृद्ध देवताए ते जिनराजनी दाढाना पाणीश्री वन्ने इंझेने अन्नियेक कयो, तेथी ते वन्ने इंझेए परस्पर वैर त्यजी दीधुं; पवी ते वन्ने इंझेने तेमना प्रधानदेवताए पूर्वनी व्यवस्था कही. ते आ प्रमाणे:-“दक्षिणदिशामां जे विमानो ठे ते सघळां सौधमेंइनां ठे, तेमज उत्तरदिशामां जे विमानो ठे ते सघळां इशानेंइनां ठे, पूर्व अने पश्चिमदिशामां गोळाकार जे तेर विमान ठे, ते सर्व सौधमेंइनां ठे अने तेज पूर्व अने पश्चिमदिशामां जे त्रण खुणावाळां अने चार खुणावाळां विमानो ठे तेमां अर्थां सौधमेंइनां ठे अने अर्थां इशानेंइनां ठे. सनत्कुमार अने माहेंइने-वलोकमां पण एज अनुक्रम ठे.”

प्रधानदेवोनां आवां बचन सांजळी वन्ने इंझे एक बीजा उपरनां येर त्यजी दइ परस्पर प्रीतिवाळा अया. पवी चंइशेखरदेवताए हरिणीगमेरी देवताने पुग्धुं के:-“कोइ एयो मांण स ठे के लोज्जने वश न थाय. जो के देवताए पण लोज्जना वशथी परस्पर युद्ध करे ठे तो पवी

दित पांजरुं आपी कनकपुरनगरमां पहुँचाह्यो. त्यां कनकच्यजराजानी आगळ तेनां वखा-
ण करी, तेने बहु मान आपी देवता पोताने स्थाने गयो.

पवी रत्नसारकुमार पोताना ससरा कनकच्यजराजानी राजा लड च्ने स्त्री अने सामंत त
था मंत्री विंगेरे महित पोतानी नगरी तरफ चाडयो, मार्गमां ठेकांल ठेकाणे अनेक राजान्-
सी सत्कार करातो त कंटलेक दिवसे पोतानी रत्नविदाळानगरीए आवी पहुँच्यो; ते वखते
तेनी म्होटी समृद्धिो दिस्तार जोड राजा समरसिंह, वसुसारशेठ विंगेर बहु लोकोसदित
सामो अड म्होटा मंडालमयथी तेने नगरमां तेनी लाव्यो. पवी पोपटे राजा विंगेरे सवें लोक
नी पासं रत्नसारकुमारनुं सर्व चरित्र कहुं, ते सांजळी सवें लोको चमत्कार पाम्या अने कुमार
नां यथाण करया लाग्या. पवी रत्नसारकुमार सुखे रहीने आलोकसबंधी जोग जोगया लाग्यो.

एक दिवस ते नगरना उद्यानमां श्रीधर्मगूरि समयसयां, त्यां रत्नसार विंगेरे सवें लोको बंद-
ना करया गया, राजा पण बंदना माटे त्यां गयो, सवें लोको योग्यस्थानके वेग एटले आचार्य
धर्मदेशना आपी, देशना पुरी थया पवी राजाए गुहने पूव्युं:- “दे जगन्न! आ रत्नसारना पूव
जानी जात कसे, एले पूँदन्ते दुं पुन्य क्युं वे.” तेवार चार ज्ञानना धारणहार गुरुए कहुं:-

आ अरतकेत्रमां राजपुरनामे नगर ठे, त्यां जितशत्रुनामनो राजा राज्य करतो इतो, तेने श्रीसारनामनो कुमार इतो, ते कुमारेने त्रण मित्रो इता. एक कत्रियनो पुत्र, बीजो प्र-धाननो पुत्र अने. त्रीजो शेवनो पुत्र. आ चारे मित्रोमां परस्पर बहु खेद इतो.

एक दिवस राणीना घरमां खातर पाद्रीने घन लइ जता एया चोरने कोटवाळे पकदीने राजानी पासे उन्नो राख्यो, राजाए तेने मारी नांखयानी आडा आपी, पवी कोटवाळ चोर ने झूळी देवाने ठेकाले लइने जतो इतो, एवामां श्रीसारकुमारे तेने जोयो. कुमारना पूव्या उपरश्री कोटवाळे सर्य वात जादेर करी. पवी श्रीसारकुमारे कहुं:-“म्हारी माताना घनने चोरी जनारा ए चोरने हुं पोते शिक्षा करीश.” एम कदी कोटवाळ पासेश्री चोरने पाते लइ गाम बदार गयो, त्यां कुमारे चोरने चोरी न करयाना सेगन दइ ठानी रीति ठोद्री मेड्यो. अहो! म्होटा पुरुषाने गुनेगार उपर पण दया होय ठे. पण सर्ये माणसेने पांच शत्रु अने पांच मित्रो होय ठे, तेथी कोइ पुरुषे राजा पासे जइ चोरने ठोद्री मेडयानी वात कदी, एट ले राजाए कुमारेने बोलावी तिरस्कार करीने कहुं के:-“अरे! ते म्हारी आडानां जंग कयो? राजाना आया तिरस्कारश्री श्रीसारकुमार बहु खेद पामी नगरमांथी चाड्यो गयो; कारण

द्वि पांजरुं आपी कनकपुरनगरमां पहुँचाइयो. त्यां कनकवजराजानी आगळ तेनां वखा-
ण करी, तेने बहु मान आपी देवता पोताने स्थाने गयो.

पवी रत्नसारकुमार पोताना ससरा कनकवजराजानी राजा अने श्री अने सामंत त
था मंत्री विंगेरे सहित पोतानी नगरी तरफ चाड्यो, मार्गमां ठेकाणे अनेक राजानु-
श्री सत्कार करातो ते केटलेक दिवसे पोतानी रत्नविद्याळानगरीए आपी पहुँच्यो; ते वखते
तेनी म्होटी समृद्धिनो विस्तार जोइ राजा समरसिंद, बसुतारओठ विंगेर बहु लोकोसद्धित
सामो जोइ म्होटा मंदोल्मवथी तेने नगरमां तेनी लाड्यो. पवी पोपटे राजा विंगेरे सर्वे लोक
नी प्रासे रत्नसारकुमारनुं सर्वे चरित्र कहुं, ते सांजळी सर्वे लोको चमत्कार पान्या अने कुमार
नां वखाणकरवा लाग्या. पवी रत्नसारकुमार सुखे रहीने आलोकसंबंधी जोग जोगवथा लाग्यो.

एक दिवसे ते नगरना उद्यानमां श्रीचर्मसूरि समवसर्षा, त्यां रत्नसार विंगेरे सर्वे लोको वंद-
ना करवा गया, राजा पण वंदना माटे त्यां गयो, सर्वे लोको योग्यस्थानके वेठा एटले आचार्य
धर्मदेयाना आपी, देयाना पुरी अथा पवी राजाए गुरुने पूठ्युं:—“हे जगवन्! आ रत्नसारना पूर्व
जत्रनी यात कहे, एषो पूर्वजनेये शुं पुन्य क्युं ठे.” तेवारे चार ज्ञानना धारणहार गुरुए कहुं:—

आ भरतदेशमां राजपुग्नामि नगर ठे, त्यां जितठायुनामनो राजा राग्य करतो इतो,
तेने श्रीसारनामनो कुमार इतो, ते कुमारेने त्रण मित्रो इता. एक दृष्टियनो पुत्र, वीजा प्र-

धाननो पुत्र थने वीजा डोळनो पुत्र. आ चोरे मित्रोमां परस्पर बहु श्रेष्ठ इतो.
एक दिवस राणीना घरमां ग्वातर पान्दीने घन लइ जता एया चोरने कोटयाळे पकदीने
राजानी पासे उन्नो राख्यो, राजाए तेने मारी नांलयानी थारुआ थामी, पवी कोटयाळ चोर
ने डळ्ळी वेयांने ठेकाणे लइने जतो इतो, एयामां श्रीसारकुमारे तेने जोयो. कुमारना पूज्या
उपरथी कोटयाळे सयं यात जांदर करी. पवी श्रीसारकुमारे कळुं:—“म्हारी मत्ताना थनने
चोरी जनारा ए चोरने हुं पोते शिक्षा कफीश.” एम कदी कोटयाळ पांशेथी चोरने पोते लइ
गाम बदार गयो, त्यां कुमारे चोरने चोरी न करयाना सोगन वइ ठानी शिते ठोफी मेड्यो.
थदो! म्हेटा पुरुषेने गुनेगार उपर पण दया दोय ठे. पण सयं माणसेने पांच शत्रु थने
पांच मित्रो दोय ठे, तेथी कोइ पुरुषे राजा पाने जइ चोरने ठोफी मेडयानी यात कदी, एट
ले राजाए कुमारेने बोलावी तिरस्कार करीने कळुं के:—“थरे! ते म्हारी थारुआना जंग कयो?
राजाना थाना तिरस्कारथी श्रीसारकुमार बहु लेइ पामी नगरमांथी चाड्यो गयो; कारण

पत्नी जितशत्रुराजाण चारंने पाठा बोलावनी श्रीसारने राज्य, प्रधानपुत्रने प्रधानपद, शेठ-
ना पुत्रने श्रेष्ठपद अने कृत्रीपुत्रने सेनापतिपणुं आणुं. पत्नी चारे जणांच पोतपाताना पदने
जोगनी अनुक्रमे मृत्यु पामनीने श्रीसार स्वसार श्रयो, मंत्रीनो पुत्र अने शेठनो पुत्र ए वने
जणा स्वसारनी आ वने स्त्रीचु श्रड अने कृत्रीपुत्र दानांतरायकर्मने लीचे पोपट श्रयो. स्वसा
रे पाठला नवमां जे चोरने गोमाल्यो हतो, ते तापसव्रत लड मृत्यु पामनी चंडचूरुनामिं देवता
श्रयो, तेणे स्वसारनी सदाप्य करी.”

आ प्रमाणे स्वसारनुं पूर्णजगनुं चरित्र सांजळी राजा आदि सर्व लोको आदरश्री सुपात्र
दानने विणे यवत्री आवर करवा लाग्या अने जिनथर्मने विणे सावधान श्रया. स्वसारकुमार
पण पूर्णजगता पुन्यने लीधे वने स्त्रीचसहित विविधप्रकारना जोग जोगववा लाग्यो, तेमज
धर्मकार्य पण करवा लाग्यो; तेणे श्रयात्रा अने तीश्रयात्रा करी, सोनाना तेमज रुपाना
जिनविंध कारावीने प्रतिष्ठा करवापूर्वक जिनशासननी प्रजायना करी. तेना संगथी तेनी वने
स्त्रीच पण धर्मकार्य करवा लागी. पत्नी ते स्वसारकुमार पंडितमरणाश्री मृत्यु पामनी श्रय्युत
देवलोकेने विणे देवता श्रयो, त्यांश्री चवी महाविदेकेत्रमां उत्पन्न श्रड अने जिनधर्मनुं श्रारा
धान करी सिद्धिपद पामशे. ॥ इति स्वसारकुमारनी कथा ॥

मानवंत पुरुषने मानहानि प्राणहानि करतां वधारे लागे ठे. श्रीसारकुमारनी साथे तेना त्रण मित्रो पण चाड्या गया. कहुं ठे के:-

जानीयात् प्रेक्षणे नृत्यान्, बांधवान् व्यसनागमे ॥

मित्रमापदि काले च, ज्ञार्यां च विभ्रवक्षये ॥

ज्ञावार्थ:-कांइ काम पदे त्यारे चाकरोनी खवर पदे ठे, दुःख श्राये बंधुवनी खवर पदे ठे, श्रापनिकाले मित्रनी परीक्षा श्राय ठे अने विभ्रवनो नाश श्रये स्त्रीनी परीक्षा श्राय ठे. हवे चारे मित्रो सार्थनी साथे परवेश जता हता, एवामां तेउ एक म्होटा अरण्यमां भु-
ला पड्या, तेथी त्रण दियस नटकी चोथे दिवसे तेउ कोइ गाममां श्राव्या; त्यां रसोइ करीने जेटलामां तेउ जमवा वेग तेटलामां कोइएक जिनकट्टी मुनि त्यां वदोरवा माटे श्राव्या. पवी नञ्कप्रकृतीवाळा राजपुत्रे चफता परियामथी मुनिने दान श्रापी बहु जोगकर्म उपा-
ज्युं, ते बलते प्रधानपुत्रे अने शेवपुत्रे ते दाननी अनुमोदना करी; परंतु कट्टीपुत्रे तो हीन पु-
न्यने लीधे एम कहुं के, “अरे! अमने भुख लागी ठे माटे अमारा माटे कांइ राखजो.” श्रा-
वी रीति कहीने तेणे दानांतरायकर्मथी जोगांतरायकर्म बांध्युं.

पत्नी नित्यशुभराजाण चारुने पावा बोल्लाणी श्रीसारने राग्य, प्रधानपुत्रने प्रधानपद, शेठ-
ना पुत्रने शेठपद अने कृत्रीपुत्रने सेनापतिपणुं आयुं. पत्नी चारे जणांचे पोतपाताना पर्वने
जोगनी अनुक्रमे मृत्यु पामनीने श्रीसार स्वसार श्रयो, मंत्रीनो पुत्र अने शेठनो पुत्र ए वने
जणा स्वगारनी आ वने स्त्रीच अइ अने कृत्रीपुत्र दानांतरायकर्मने लीधे पोपट श्रयो. स्वसा
र पावला जवमां जे चोरने जोगल्यो हतो, ते तापसप्रत लइ मृत्यु पामी चंडचूननामिं देवता
श्रयो, तेणे स्वसारनी सदाय्य करी."

आ प्रमाणे स्वसारनुं पूर्वजनुं चरित्र सांजळी राजा आदि सर्व लोकणे आदरश्री सुपात्र
दानने निवे यवश्री आदर करवा लाग्या अने जिनयर्मने निवे साग्यान श्रया. रत्नसारकुमार
पण पूर्वजना पुन्यने लीधे वने स्त्रीचमदित विविधप्रकारना जोग जोगयवा लाग्यो, तेमज
पमंकार्य पण करवा लाग्यो; तेणे रथयात्रा अने तीर्थयात्रा करी, सोनाना तेमज रुपाना
जिनविंध करायीने प्रतिष्ठा करवापूर्यक जिनशासननी प्रजायना करी. तेना संगश्री तेनी वने
स्त्रीच पण धर्मकार्य करवा लागी. पत्नी ते रत्नसारकुमार पंक्तिमंरणाश्री मृत्यु पामी अश्रुत
देवजोगने निवे देवता श्रयो, त्यांश्री चवी मदाविंदकंत्रमां उत्पन्न अइ अने जिनयर्मनुं श्राव
धान करी सिद्धिपद पामशे. ॥ इति रत्नसारकुमारनी कथा ॥

(श्री महावीरप्रभु कामदेवविश्रावकोने कहे ठे के):—“हे ज्ञव्यजनो! तमे मुनिदानना प्रजावने अने परिग्रहपरिमाण उपर रत्नसारकुमारना दृष्टान्ते सांजळी ते व्रत उपर आदर करो.” जिनराजना मुखथी आ प्रमाणे धर्मउपदेश सांजळी कामदेवश्रावके आणंदश्रावकनी पेठे श्रावकधर्म आदर्यो. त्यारपठी तेथे घरे जइ पोतानी स्त्री ज्ञाने धर्मप्राप्तिनी चात कही. ज्ञाने पण शिवानंदानी पेठे धर्म आदर्यो. पठी जिनराजे कहेलो श्रावकधर्म पाळतां चौदर्य गयां. पंदरमा वर्षेने विषे कामदेवश्रावके विचार्युं के, “आदला वर्षसुधी में फक्त कुटुंबनुं पालन कर्तुं ठे, तो हवे अगीयारपनिमा धारण करूं तो साहं.” आवी रीते मनमां विचार करी पो-
ताना कुटुंबीलोकोने बोलावी अशन, पान, खादिम, स्वादिम विंगरे जोजनथी संतोप पमान्नी पूथुं:—“हे महानुभावो! जो तमे आज्ञा आपो तो हुं म्हारा म्होटा पुत्रने घरनो जार सोंपी अगीयारपनिमा वहुं.” पठी कुटुंबीलोकोए आज्ञा आपी एटले म्होटा पुत्रने घरनो जार सोंपी पोते (कामदेवश्रावक) पौपधशाळामां गयो, त्यां पौपधशाळाने पूंजी दर्शनो संश्रारो करी तेना उपर वेसी आणंदश्रावकनी पेठे जिनेश्वरनुं स्मरण करतां जायथी अगीयारपनिमा वद्धन करी.
एक दिवस रात्रीए कोइ मिश्याइष्टिदेवताए जयंकर पिशाचनुं रूप धारण करी पौपधशा-

कामां श्रावणीने कायोत्संगं रवेन्द्रा कामधेयश्रावणने कर्तुः—“हे कामधेयश्रावक ! तुं स्वर्गना
 सुखने अने सुक्तिना सुखने इच्छे ठे, अने तुं धर्मने निये बहुत महो ठे, परंतु जो तुं सम्यक्त्वा
 विकने नहिं त्यजी दे तो हुं आ तरवारयने द्वारा ककने ककना करी नांभीश ! अने तेथी तुं
 अकाले मृत्यु पामी अंतत दुःख पामीश. मोठे तुं व्रताने त्यजी दे अने जोगो जोगव; तेमज
 श्राद्धार पण कर. हे कामधेय ! तुं आ कट शामांटे को ठे ?” पिशाचनां श्रायां वचन सांज
 लीने पण निर्जय अने उद्वेग नहिं पामेलो एवो कामधेय शांतचिन्तश्री धर्मध्यानं करतो द-
 तो, तेथी वेयताए तेने स्थिरचिन्ताळो अने निर्जय जाणी करीश्री कर्तुः—“हे कामधेय ! जो
 गेने जोगव अने व्रताने त्यजी दे.” वेयताए श्रावी रीते तेने वे व्रणवार कर्तुं तोपण काम-
 धेय ध्यानश्री चळ्यो नही. पठी कोय पामेलो वेयता ब्रकुटी चरवावी तरवारयने लेना ककने
 ककना करवा लाग्यो. कामधेय पण तीव्रवेदना सहन करतो गुन ध्यानश्री श्री वींगप्रभुं
 ध्यान धरवा लाग्यो. कर्तुं ठे कः—

धीराणकायगण य कतवद्वो संकंनं समावदिण ॥

नियमपरिपालणेसु सुत्था कथा वसन्व्योचि ॥

जायार्थः—नियम पाळवामां स्वस्थ एवी सर्वं श्रवस्था एज धीर श्रने कायर पुरुषोने सं-
कट श्रावी पने गते कसेोटी ठे.

पवी देवताए विखखा थइ हाथीनुं रूप करी गर्जना करवापूर्वक सूंडने उगाळतां गतां क
हुं केः—“जो तुं मत्तादिकने नहिं त्यजी दे तो हुं तने श्राकाशमां उघाळी पगवने कचरी नां
खीश,” इत्यादि वचनोथ्री पण कामदेवश्रावक धर्मध्यानथ्री चळ्यो नदीं. पवी हाथ्रीए वे
त्रण वार तेने श्राकाशमां उघाळ्यो, तोपण ते धर्मध्यानथ्री चळ्यो नदीं. वळी श्राकाशमां उ
घाळी वंतोशळथ्री जीली लइ पगवने माटीनी पेंठे मर्दन कर्यो, ते येवना पण कामदेवश्राव
के सहन करी. पवी देवताए हाथ्रीनुं रूप त्यजी वइ म्हेटा शरीरयाळुं श्रने रातां निवयाळुं सा
पनुं रूप विकुर्व्युं, श्रने फुंफाना मारतां त्यां श्रावीने कहुंः—“हे कामदेव ! व्रतने त्यजी जोग
जोगव, नदिंतो त्हारा शरीर उपर चनी गळे त्रण आंटा वइ, रंश वइश, तेथ्री त्हारे मृत्यु पा
मीने दुर्गतिमां जवुं पन्शे.” सापनां श्रायां वचन सांजळी कामदेव विशेषे धर्मध्यान करवा
लाग्यो. पवी क्रोध पांमेला सापे तेना शरीरं उपर चनी गळामां त्रण आंटा वइ रंश कर्यो,
तेनी बडु वेदना थया गतां पण कामदेव धर्मध्यानथ्री चळ्यो नदीं, तेथ्री विखक थएला देवताए

सायनं च मन्त्री च मातृ मुहुट, अने काने कुंजळ विंगेरेश्री सुशोभित एवा दिव्यरुहाचा-
 री श्वेतापणे प्रगट प्रड कथुः—“हे कामदेव ! त्वाग जीवितने घन्य ठे, तुं कृतार्थ अने यगा
 ण्या योग्य ठे, तुं शुन लक्षणायाळो अने कृतयुग्य ठे, त्दारी जिनयर्मने निरे दृढ श्रव ठे, के-
 मके पार उपसर्ग कर्यां उतां त्हाळ मन मेरुपयंतनी पेडे स्थिर रंलुं. हे श्रावक ! पेदेला देवलो
 कामां देवसत्ताने निरे वेलेचो इंद्र आ प्रमाणे त्दारी प्रशंसा करतो दतो.

“हे ज्येथेयो ! सांजळो. जसतक्रेत्रमां चंगानगरीने निरे कामदेव नामे श्रावक यसे ठे,
 ते सारं देवताउण करीने एण धर्मश्री चळे तेचो नथी.” इंद्रां श्रायां वचन सांजळी तेने नदीं
 मानतो थमरसेन नामनो दुं देवता अदिं श्राव्यो, अने तने आ सपळा उपसर्गों में कर्यां, उतां
 तुं धर्मश्री चाड्यो नदीं. देवताउने इंद्रे कडेनु ग्योडुं दोप नदीं. माटे हे सत्युरुप ! म्हारा थपरा
 पने माफ कर.” एम कडी देवता तेने खमायी, प्रण प्रदक्षिणा वेर, पोताने स्थानके गयो.

पवी कामदेवश्रावक पोताने उपसर्गरहित जाली सवारे कायोत्सर्ग पारी, जिनेथरने
 समगारेलो जाली नंदना कन्या गयो; त्यां वीरप्रभुने नंदन करी योग्यस्थाने वेगे, एटले
 जिनेथरे धर्मापवेदा थाल्यो. वेदाने अंते देव अने माणसोनी सत्तामां प्रभुए कथुं:—“हे

कामदेव! आज रात्रीए कोइ देवताए प्रगट अइ तने बहु उपसर्गों कयीं इतां, ते उपसर्गों ने ते सारी रीते सद्दन कयीं। देवताए द्वात्रीनुं रूप करी संठयके तने आकाशमं उठाडयो, त्यांथी पफुता एवा तने दांतोवके विंध्यो, पगवके कचयीं, ते सर्व वेदना सहन करतां उतां प-
ण तुं धर्मध्यानथी चुकयो नहीं; ठेवट ते देवताए सापनुं रूप करी त्दारा शरीर उपर चर्मी ग
जामां त्रण आंटा इइ तने मंश डीधे, नेथी त्दारा शरीरमां बहु वेदना अइ उतां तुं धर्मध्यान
थी चुकयो नहीं। पठी ते देवता पोतानुं उचमरूप धारण करी तने बयाणवापूर्वक खमावी
पोताने स्थानके गयो। आ प्रमाणे कामदेवश्रावकने कहनी फरी जिनेश्वरे कह्युं:-“हे साधुन!
हे साध्वीन! श्रमणोपासकश्रावको पण तिर्यंच, माणस अने देवताए करेला उपसर्गों सद्दन
करे ठे. उपदेशमाळामां कह्युं ठे के:-“कामदेवश्रावक देवताथी पण चड्यो नहीं, माटे साधु
पुरुषोए उपसर्गों विशेषे सद्दन करचा।”

पठी दर्य पामेलो कामदेवश्रावक बहु प्रभो पूवी श्री वीरप्रभुने बंधना करी पोताने धेर
गयो, अने श्री वीरप्रभुए पण बीजे विद्धार कयीं. आशंदश्रावकनी पेठे कामदेवश्रावक पण
अगींथार पफिमावदी, बीस वर्षसुथी जिनयर्म पाळी, मनमां श्री वीरप्रभुनुं स्मरण करता

वता यमप्यानमां लीन अह, मंत्रालया करी, एक मामना अनदानवतश्री मृग्यु पामी पंडिता
देवदोकरमां अदलाननामना निमानेन विप चारणव्योपमना प्रायुव्यनाओ इवता थयो.

श्री गीतमस्याभीण श्री वीरप्रभुंन पुत्रुं के:- "हे वामी ! त कामदेवश्रावक सोनमेव-
श्रीरुथी नवी कयां उत्यन्न थदो ?" त्पार श्री वीरप्रभुण कर्णु:- "हे गीतम ! कामदेवश्रावक
पंडेलांवेवश्री नवी मदाविदेकंक्रमो मदानमृद्वियाळा कुळने विदे उत्यन्न थदो, त्पां चाग्नि
सह माश्वतमुलने गामथो. ॥ इति कामदेवश्रावकनुं चरित्र ॥

॥ इति श्री वागकरव लांनरुगलीना दिव्य राजकीर्तिमुनिः ग्नेत्री गद्यवैभवथमानं-
देवनामां कामदेवश्रावकने प्रतिबोध नामे वीजो उद्दाम मंपूर्ण थयो ॥

॥ उल्लास ३ जो ॥

॥ चुलणीपितानुं चरित्र ॥

इवे जेवी रीति श्री महावीरपुण कहुं हतुं, तेवी रीति श्री सुघर्मास्वामी जंबूस्वामीनी आगळ चुलणीपितानुं चरित्र कहे ठेः—

आ भरतक्षेत्रमां वाराणसी नामे नगरी ठे, ते नगरीमां जितशत्रुनामे राजा राज्य क रतो हतो, त्यां चुलणीपिता नामे गृहस्थशेठ रदेतो हतो; ते शेठने श्यामानामनी स्त्री हती. ते नगरीमां कोष्टकनामे यक्षचैत्य हतुं. चुलणीपिताशेठ बहु धनवान हतो, तेने आठक्रोफ सो नाम्हेरो निधानरुपे पृथ्वीमां फाटेली हती, आठक्रोफ व्याजे मूकेली हती, आठक्रोफ व्यापा- रमां रोकापेली हती. बळी तेना घरने विणे आठ गोकुळो हतां, बीजो पण आणंदश्रावकनी पेठे तेना घरने विणे लक्ष्मीनो विस्तार हतो. तेथी चुलणीपिताशेठ श्यामास्त्रीसहित चिद्विध प्रकारनां सुखो जागवतो हतो.

एक दिवस श्री वर्द्धमानम्बामी पृथ्वी उपर विदार करता करता वाराणसीनगरीना कोष्ट-

कञ्चित्पत्ने विधे समवसर्षां, ते वलते त्वां देवताछण समयसरण रच्युं, तेमां वारपर्यवा जेगी श्रव.
 चुल्लणीपिता पण जिनेश्वरनुं आवबुं सांजळी बहु दर्पथ्री त्वां गयो, अने प्रभुने त्रला प्रवक्षिणा
 पूर्यक वंशना करी योग्यस्थानके वेठो. पठी श्री प्रभुए धर्मोपदेश आप्यो के, “हे ज्ञव्यजनो!
 तमे कुटुंब, वन, घर, यौवन, स्त्री अने वेदादि सर्व अनित्य जाणी जिनधर्म आवरो. ते नमं
 साधु अने श्रायक एवा जेवथ्री वे प्रकारनो ठे. उचम प्रकारे आवरेलो धर्म श्राद्धोक्त्यां अने पर
 लोकनां सुखो श्रापे ठे. जे पुरुष जिनधर्मरूप श्रमृतता ऊरामां निरंतर स्नान करे ठे, ते पुरुष
 बहु पापथ्री मलिन होय तोपण सदस्समद्वनी पेठे पवित्र श्राप ठे.” श्रानां प्रभुनां वचन सां
 जळी श्री गौतमस्वामीए पूर्युं:—“हे जिनराज! ते सदस्समद्व कोण इतो? अने ते पापथ्री म
 लिन शरीरिते थयो. वळी फरी पात्र केम थयो? तेवारे जिनराजे कहुं:—हे गौतम! सांजळ:—

॥ सदस्समद्वनी कथा ॥

कण्ठदेश्यां कौशांबीनामनी नगरी ठे, ते नगरीमां सदस्समद्वनामनो वालीयानो पुत्र
 सैतो इतो; ते बीजाने देतरवामां चतुर, जुनुं बोलनारो, सात व्यसनने विधे श्रज्यासवाळो,
 सर्व लोकानुं खोटुं करनारो, उटचिचवाळो, व्यसनमां लपचीन श्रण्लो अने निरंतर चोरी

करनारो इतो; वळी ते पाखंड करवामां, माया करवामां अने नाना प्रकारना देशनी जापा जाणवामां कुशळ इतो; तेमज वाणीयाना अने ब्राह्मणना वेप धरवामां चतुर इतो. ते कौशां बीनगरीमां रत्नसारनामनो एक म्होटो शेठ रवेतो इतो, ते शेठ रत्नोनो व्यापार करतो इतो.

एक दिवस सहस्समह्ल म्होटो साहुकारनो वेप लइ ते रत्नसारशेठनी डुकाने गयो, त्यां तेलो पूवुं के:-“दे शेठ ! तमारें त्यां रत्नो ठे ?” शेठे कहुं. “हा बहु ठे.” सहस्समह्ले कहुं. “मने देखानो.” शेठे तेने रत्नो देखाड्यां. सहस्समह्ले पूवुं. “रत्नो आटलांज ठे के वी जां ठे ?” शेठे कहुं. “वीजां पण बहु ठे.” एम कही शेठे वीजां पण बहु रत्नो तेने देखाड्यां, मूड्य पण कहुं. पठी सहस्समह्ले कहुं. “मूड्य कान्ने आपीश.” शेठे कहुं. “हुं उधारे आ-पतो नथी.” एम कही शेठे रत्नो पावां मूक्यां, एटले रत्नानुं ठेकाणुं जोइ ते सहस्समह्ले घेर गयो. पठी रात्रीए वीर पुरुषनो वेप लइ सहस्समह्ले ते शेठनी डुकानमां खातर पामथुं. प्रथ म जतिमां एक म्होटुं वाकुं पानी तेलो पोताना पण अंदर घाड्या, ते यखते शेठनो पुत्र डुकाननी अंदर सूतो इतो ते जागी गयो, तेलो चोरना वे पण पकड्या. वने जणा परस्पर खेच वा लाग्या तेथी सहस्समह्लनं शरीर बह घसायं. वेयट शेठना पंचे तगा आलनाथी जेच जेथी

दीधो तेथी ते नाझीने पोताने घेर जतो रहो. था सर्व यात वेठना पुत्रे सवारे पोतानी माने कही; कारण कडेयायोग्य यात पुज्यमाणसनी थागळ कडेनी जोडाए. सहस्तमदुचोर पण दारीर घसायाने लीधे पीढा शयात्री पोकार करया लाग्यो, ते वखते तेनी माए कळुं. “हे पुत्र! जे पारकुं घन चोरे ठे तेने सारणनामना जुगारीनी वेठे सर्व सहन करवुं पडे ठे.” तेचो सहस्तमदुचे पुवुं. “हे माता! ते सारण कोण दतो? तेले चोरी झी रीते करी, थने ते झी रीते दुःखी शयो?” त्यारे तेनी माए कळुं:—

उज्जेश नगरीमां सारण नामनो, जुगारी रवेतो दतो, ते पोतानुं सघळुं घनं जुगारमां दारी गयो दतो, तेथी रातने वखते वानी रीते लोकोना घेर घेर जमतो दतो. एक विवस एक वालीयाना घरने धिये यात थती दती ते तेले सांजळी. शेठे कळुं:—“हे पुत्र! तुं थापणा घर मांथी ददादजार सोनान्दोरो लइ कयांइ नाटी थाच, कारणके ते कोइ थापनि वखते काम थायशे.” पुत्रे कळुं:—“वहु सारुं, तेम करीश.” था यात वद्वार उंचेला सारले सांजळी तेथी ते स्मदानमां जइ पोतानो श्वास वंथ करीने पड्यो; एवामां पिता थने पुत्र ददादजार सोना न्दोरो लइ त्यां वाटया माटे थाव्या. पवी एक ठेकाशे घन मूकी पिताए पुत्रने कळुं:—थरे

पुत्र! स्मदानमां तुं जो, केमके कोइ गानी रीतिं आवीनि स्रतेलो पुरुष-आपणने जोतो न हो प! पवी पुत्र स्मदानमां पन्नेलां मरुदांजने जोतो जोतो ज्यां सारण पढ्यो इतो त्यां आव्यो. शेतना पुत्रे वीजां मरुदांजां शरीर कोइ कोइ ठेकाणेशी ठेवायलां दीमां इतां, पण आ सारण तुं शरीरतो तेणे कोइ ठेकाणेशी ठेवायलुं न दीठुं, तेथी शेतना पुत्रे तेनुं सर्व शरीर तपास्युं, म्होंढानो अने नाकनो पचन बंध करीनि जायो, सोमे दूर गया पवी फरी पाठा वळीनि तपा-
ल्यो. पवी तेले पितानी पासे जइने कहुं:-“हे तात! में स्मदानमां सर्व ठेकाणे जोयुं, तो सर्व ठेकाणे खवाइ गयेला शरीरवाळां मरुदां पढ्यां ठे, परंतु एक ठेकाणे आख्म शरीरवाळुं एक मरुडुं पम्हुं ठे.” तेवारे पिताए कहुं:-अरे पुत्र! कोइ धुतारो आवीनि न पढ्यो होय? फरी जइ बराबर तपास कर.” पुत्रे फरी त्यां जइ बराबर तपास करी अने पवी सारणने वत्रे पण पकनी केटलेक दूर सुधी घसरड्यो. वळी फरी पितानी पासे आवीनि कहुं. “हे तात! ते पण निश्चे मरी गयेलो ठे.” त्यारे, पिताए फरी कहुं:-“हे पुत्र! त्यां जइ तेना नाक कान कापी लाव त्यारे मने निश्चय थाय.” पवी पुत्रे त्यां जइ तेना नाक कान कापी लावी पितले देखाल्या, परंतु ते घूर्ते सारण बनना लोअशी पोताना नाक कान कपाती बखते कांडपण वो

ळ्यो नदी. पवी पृथ्वीमां घन दाटी पिता पुत्र बने जणा घरे आल्या. पागळ्याची घुंते सारणा दाटिला घनने ठेकाणे आळ्यो अने सर्व घन काडी लव पोताने तेर गयो. अन्नो! अगम माणस नी सांथे घन पोतानी इया प्रमाणे निद्वारा करे ठे.”

पवी वीजे दिवस पिताए पुत्रने कळुं:-“दे पुत्र ! स्मशानमां जइ दाटिला घनने जोइ आय.” पुत्रे स्मशानमां जइ जोयुं तो घन वीतु नदी, तेथी तेले घेर आवी ते गात पिताने कदी. पवी दोवे पोते स्मशानमां जइ जोयुं तो घन वीतु नदी, तेथी ते बहु लेव पाय्यो. पवी तेले घेर आवी पुत्रने कळुं:-“दे पुत्र ! ते पुताराए निधे आपणने वेतयां ठे. अरे पुत्र ! नगरमां जइ नाक कान कोपेला पुरुषनी बोध करीए.” पवी पिता पुत्र अने जणा ते पुरुषनी बोध करवा लाग्या. एक दिवस तेसणे ते कपायला नाक कानबाळा पुरुषने वीजे. पवी निधय अना श्री तेनो क्षात्र पकनी एक वाजुए लव जनेन कळुं:-अरे धीर ! तें बहु दुष्कर काम कर्युं ठे, तें धैर्यचारी पुरुषोमां उजम देग्याय ठे.” तेवारे दुर्त सारणे कळुं:-“दे दोव ! घनने माटे कया पुरुष उःव सहन नथी करतो ?” त्यारे दोवे कळुं:-“तें वाच्युं एटलुं गयुं, परंतु वाकीतुं घन पावुं आप.” पवी धूताराए कळुं:-“दे दोव ! जे लायुं ते लायुं, वाकीतुं तमने पावुं आपुं;”

परंतु आ वात तमे राजानी आगळ कदेशो नदीं.” एम कही सारणे वाकीनुं धन शेवने सों पुं. शेठे पण धुतारा सारणने संतोप पमानी ठेकी मूक्यो.

सदस्समद्धेने तेनी मा. कहे ठे के:—“हे पुत्र! माटे जे माणस पारकुं घन चोरे ठे ते बहु वेदना सहन करे ठे, तो तुं पण दीनपणुं त्यजी दइ पीना सहन कर.” माताए कहेलां वचन सांजळी हर्ष पामेलो सदस्समद्ध अनुक्रमे साजो थयो थने फरी पण चोरी करवा लाग्यो. एक दिवस तेणे पुरोहितना घेर खातर पानी बहु धन लावी मानी आगळ मूक्युं, त्यारे माए पूण्युं. “आ क्यांथ्री लाब्यो.” सदस्समद्धे कहुं:—“हे मा! तमारे तेनी शी फीकर. तमे सवारे नगरमां जइ लोकनी वाणी सांजळी मने कहेजो.” पठी सवारे मा नगरमां गइ, त्यां एक ठेकाणे बहु खीज जेगी थइ परस्पर यातो करती इती. एक स्त्रीए कहुं:—“आजे पुरोहितना घरे कोइ चोरे खातर पाम्युं.” वीजीए कहुं:—“चोर जड्यो के नदीं?” पहेलीए कहुं:—पु-रोहिते ते वात राजाने कही, एटले राजाए नगररक्षकलोकोने बोलावी तिरस्कार करवापूर्वक बहु ठपकी थाप्यो. ते बखते राजानी पासे वेठेला धनसारशेठे कहुं:—“मदाराज! ते चोर बहु धन लइ म्दारी डुकाने जुगुगं धिगेरे लेवा आवधे ते बखते हुं तने पकनीश.” बळी ते

गलते पासे उजेलो एक इजाम बोली उठ्यो. "मदाराज! ते चोर इजामत कराववा अने नख उतराववा म्हारे त्यां थावदो त्यारे हुं तेने पकती थापना पासे लावीदा."

आ प्रमाणे जेगी अएली स्त्रीउमां वात श्रती इती, ते सांजळी सदस्तमळनी माण घेर आनी पुत्रने सर्व वात कही. पवी ते सदस्तमळचोर वाषियानो वेप लइ इजामने घेर गयो, इजामे तेने आरान आप्युं, सदस्तमळ तेना उपर वेगो, इजामे तेना नख उतायां अने न्हय राव्यो, परंतु सारा शेगनो वेप शेगाथी इजामे तेने उठळ्यो नई. न्हाया पवी लुगनां जिगेरे पदेरीने सदस्तमळे तेने कहुं:- "अरे इजाम! आ त्वारा पुत्रने म्दारी सात्रे मोकळ, हुं तेने बजारमांथी नख उतारवानुं मूड्य थापी वडं." पवी इजामे मूड्य लेवा माटे पोताना पुत्रने तेनी सात्रे मोकळ्यो. सदस्तमळ पण त्यांथी उगी धनसारशेगनी उकाने गयो, शेठे तेने सारां लुगनां अने घरेणां पहेरेलां शेगाथी कोइ म्बोटो शेग जाणी वेसवा मांटे आसन थाप्युं. सदस्तमळे तेना उपर वेसीन कहुं:- "बहु सारां लुगनां देवानो म्दारे लेवां ठे. पवी शेठे लुगनां लावीने देलाव्यां अने मूड्य कहुं. तेवारे सदस्तमळे कहुं. शेठ! सांजळो. हुं रुपीया सांथे लेतो आळ्यो नथी, माटे ज्यांसुधी रुपीया लइने थावुं त्यांसुधी आ गेकाराने पासे वेसारी वरावर

परंतु आ वात तमे राजानी आंगळ कदेशो नर्ही.” एम कही सारणे वाकीनुं धन शेठने सों प्युं. शेठे पण धुतारा सारणने संतोप पमानी डोनी मूक्यो.

सहस्समद्धने तेनी मा कहे ठे के:—“हे पुत्र ! माटे जे माणस पारकुं घन चोरे ठे ते बहु बेदना सहन करे ठे, तो तुं पण दीनपणुं त्यजी दइ पीना सहन कर.” माताए कहेलां वचन सांजळी इर्प पामेलो सहस्समद्ध अनुक्रमे साजो थयो थने फरी पण चोरी करवा लाग्यो. एक दिवस तेणे पुरोहितना घेर खातर पानी बहु धन लावी मानी आंगळ मूक्युं, त्यारे माए पूव्युं. “आ कयांधी लाब्यो.” सहस्समद्धे कहुं:—“हे मा! तमारे तेनी शी फीकर. तमे सवारे नगरमां जइ लोकनी वाणी सांजळी मने कहेजो.” पठी सवारे मा नगरमां गइ, त्यां एक ठेकारणे बहु स्त्रीउ जेगी थइ परस्पर यातो करती इती. एक स्त्रीए कहुं:—“आजे पुरोहितना घरे कोइ चोरे खातर पारुंयुं.” बीजीए कहुं:—“चोर जड्यो के नर्ही?” पद्देलीए कहुं:—पु-रोहिते ते यात राजाने कही, एटले राजाए नगररक्षकलोकोने बोलावी तिरस्कार करवापूर्वक बहु ठपको आप्यो. ते वखते राजानी पासे वेवेला घनसारशेठे कहुं:—“मदाराज ! ते चोर बहु घन लइ म्हारी डुकाने लुगणां विंगेर लेवा आवशे ते वखते हुं तेने पकनीइ.” वळी ते

नग्नते पासे उन्नेत्रो एक इजाम बोली उब्बो. "मद्दाराज! ते चोर इजामत करावया थने नल उतरावया म्हारे त्यां थागदो त्यारे हुं तेने पकनी आपना पासे लावीश."

आ प्रमाणे जेगी शण्डी स्त्रीसमां यात श्रती इती, ते सांजळी सदस्समद्धनी माण घेर आनी पुत्रने सर्व यात कडी. पवी ते सदस्समद्धयोर गणियानो नेष लइ इजामने घेर गयो, इजामे तेने आरान आयुं, सदस्समद्ध तेना उपर वेगो, इजामे तेना नल उतायां थने न्दय राव्यो, परंतु सारा शेवतो नेष दोयात्री इजामे तेने उक्कळ्यो नई. न्हाया पवी लुगनां जिगरे पळेरीने सदस्समद्धे तेने कळुं:—"थरे इजाम! आ त्वारा पुत्रने म्हारी साथे मोकल, हुं तेने बजारमांथ्री नल उतारवानुं मूढ्य थापी वचं." पवी इजामे मूढ्य लेया माटे पोताना पुत्रने तेनी साथे मोकळ्यो. सदस्समद्ध पण त्यांथ्री उठी घनसारदेवनी इकाने गयो, शेव तेने सारां लुगनां थने घरेणां पहेरेयां दोयात्री कोइ म्होडो शेव जाली वेसवा मांटे आसन आयुं. सद स्समद्धे तेना उपर वेसीन कळुं:—"बहु सारां लुगनां वेखानो म्हारे लेयां वे. पवी शेव लुगना लावीने वेग्याव्यां थने मूढ्य कळुं. तेयारे सदस्समद्धे कळुं. शेव! सांजळो. हुं रुपीया साथे लेतो आण्यो नथी, माटे ज्यांसुधी रुपीया लइने आयुं त्यांसुधी आ वेकाराने पासे वेसारी बराबर

परंतु आ बात तमे राजानी आगळ कडेसो नदीं." एम कदी सारणे वाकीनुं घन शेवने सों प्यु. शेठे पण धुतारा सारणने संतोप पमानी ठोनी मूक्यो.

सदस्सामछेने तेनी मा कडे ठे के:- "हे पुत्र ! माटे जे माणस पारकुं घन चोरे ठे ते बहु पेदना सहन करे ठे, तो तुं पण दीनपणुं त्यजी दइ पीना सहन कर." माताए कहेलां वचन सांनळी दरप पांमेळो सदस्समछ अंनुकमे साजो थयो अने फरी पण चोरी करवा लाग्यो. एक विवस तेणे पुरोहितना घेर खातर पानी बहु घन लावी मानी आगळ मूक्युं, त्यारे माए पूण्युं. "आ क्यांथी लाव्यो." सदस्समछे कहुं:- "हे मा! तमारे तेनी दी फीकर. तमे सवारे नगरमां जइ लोकनी चाणी सांनळी मने कहेजो." पवी सवारे मा नगरमां गइ, त्यां एक गेकाले बहु खीउ जेगी थइ परस्पर यातो करती इती. एक स्त्रीए कहुं:- "आजे पुरोहितना परे कोइ घोरे सातर पारण्युं." बीजीए कहुं:- "चोर जह्यो के नदीं?" पद्वेलीए कहुं:- "पुरोहिते ते यात राजाने कदी, एटले राजाए नगररक्षकलोकेने बोलावी तिरस्कार करवापूवक बहु उपयो आप्यो. ते बखते राजानी पासे वेगला घनमारदोठे कहुं:- "महाराज ! ते चोर बहु घन सइ म्हारी इकाने दुगनां विपरे लेवा आवसो ते बखते हुं तने पकमीश." बळी ते

तारो कर्पो ठे." तेवारे सदस्समह्ले कळुं:- "म्हारे परे चालो." सोदागरे कळुं, "पागेके गारे र
 देतां मने पणी शंका थाय ठे." सदस्समह्ले कळुं, "मित्र पोताना मित्रने गारे र्हे एसां शंका
 क्षोपज नदीं, अने जो शंका थाय तो ते मित्रपणुं कृत्रिम ज्ञापणुं. जेनुं मन जेनी साथे मळे
 पुं ठे तेना घरमां अथवा धनमां कांश्यला शंका करयी नदीं." सदस्समह्लनां आयां गनन
 सांजळी सोदागर विचार करया लाग्यो. "अदो! आ पुनरुतो प्रजाय बहु म्होडो देगाय ठे!
 दी एनी म्होडाइ! दुं एनुं धीरणुं!! आ कोर उचम पुन्य देगाय ठे, माटे तेनी निंतीनी
 जंग करयो न जोडाण." एम विचारी सोदागरे कळुं:- "दे गणुकर! तमे जे कळो ठो ते नि-
 श्चे म्हारे कणुं जोडाण." तेवारे सदस्समह्ले कळुं:- "तो चालो म्हारे भेर." सोदागर ते क्युल
 करी तैयार थयो, एटले नदस्समह्ल आगळ थयो अने अत्रुक्रमे कामपताकावेदयाने भेर तेनी
 लाव्यो. पठी सदस्समह्ले वेदयानी पाले जशने कळुं:- "दे कामपताका! आ सोदागर लारे
 धेर रदेवा माटे आय्यो ठे, माटे तेने रवेवा तारु मकान आय." तेनां आयां गनन सांजळी
 कामपताका सामी जइ सोदागरने पोताना घरमां नेदीं लावी, घोस्ते सारा ठेकाणे वंपाय्यो.
 सोदागर पण सदस्समह्लनुं घर धारी त्यां सुंय रलो. पठी सदस्समह्ल वेदया पातो गयो, ने

साचवी राखजो." नोळा शेठे ते वात कबुल करी एटले सदस्समद्व लुगदां लइ घरे गयो; त्यां तेले सधळां नवां लुगदां माने सोंप्यां अने कहुं के:—"फरी तमे लोकोनां वचन सांजळी आवीने मने कहे." पवी मांए नगरमां जइ लोकोनी वातो सांजळी आवी पुत्रने कहुं:—
हे पुत्र! पनसारशेठे अने हजामे राजानी आगळ फरीयाव करी ठे के:—"हे राजन्! अ मने पण चोर ठेतरी गयो ठे." ते वखते पासे उजेला एक सोवागरे कहुं के:—"महाराज! ते चोर म्हारी. पासे सारा घोना खरीदवा आवशे, ते वखते हुं तेने पकनीश.' वळी कामपता- का वेदया पण बोली उठी के:—"हे पृथ्वीनाथ! सांजळो. म्हारुं घर ठोनी चोर लोको वीजे कोइ ठेकाणे जता नथी, माटे ज्यारे ते चोर म्हारा घरे आवशे त्यारे हुं तेने पकनीश.' ते व खते राजाए वहु सांरुं एम कहुं."

मानां आवां वचन सांजळी सदस्समद्व सार्थवादनो वेप लइ सोवागरनी पासे गयो, सोवागरे तेने सारो माणस जाणी वेसवा माटे आसन आप्युं, पवी परस्पर बने जणा वातो करवा लाग्या, एटले सदस्समद्वे कहुं:—"हे सोवागर! तमे नगरमी बदार शामांटे उतारो करीने पढ्या वो? सोवागरे कहुं:—"अरे जाणवंत! अमारुं नगरमां घर नथी माटे बदार उं

से घोसने ते लक्ष गयो ठे." पत्नी वने जलण राजांनी पासे फरीयाव करी, ते वगते राजाण नगरना रक्षक तळारने बोलावनीने काणुं. "श्रे तळार ! तुं पांच वियसमां चोरने एकदी म्दारी पासे लाव." तेचारे तळारे ते कबुल कर्युं.

आ सर्वं बात सदस्समहनी माण नगरयासी स्त्रीउने म्दोक्षेत्री सांचळी पोताना पुत्रने काणुं केः—“दे पुत्र ! आज्ञे राजाण कोट्याळने पांच वियसमां चोर एकम्ब्याचुं कभुं ठे, माटे तुं त्वार्क पोतानुं सावनेतयी रक्षण करजे. तेचारे सदस्समहले कळुं. “मा ! तमारे जरा पण ज्ञप राखयो न्हो, जो ते तळारना घरतुं सर्वं धन लक्ष थावुं तोज तुं तमारो पुत्रं खरो.” एम कही ते ब्राह्मणनो वेदा लक्ष नगरमां गयो, अने एक वेयमंदिरमां जुगटुं रमवा लाग्यो. एक वियस तळारे तेने जुगटुं रमतां वीडो तेथी ते तळार पण तेनी साथे जुगटुं रमवा लाग्यो. ते वगते तेणे दोरुमां पोताना नामयाळी वीटी सदस्समहने थापी. एचामां राजानो वारयाळ त्यां थावी तेने कंदेया लाग्योः—“श्रे तळार ! मदारराजा तने बोलावे ठे, माटे ऊट चाल.” पत्नी तळार राजांनी पासे गयो एटले सदस्समहले तळारने घरे जड तेनी स्त्रीने कळुंः—“दे पत्नी तळार राजांनी पासे गयो जे वस्तु दोय ते मने थाप.” त्वारे स्त्रीण कळुं.

इयाए तेने आसन आपी उना पाणीथी तेना पग घोंवानो आरंज कर्यो, ते वखते सहस्समह्व कहुं:—“हे कामपताका ! हमणां पग घोंवानी कांइ जरुर नथी, कारण अत्यारे राजाने मळ-यानो वखत जाय ठे माटे तुं त्हांरां घरेणां मने पदेरवा आप. हुं हमणां राजानी पासे जइ आवी तने पावां सोंपीइ.” पवी वेइयाए तेने घरेणां काढी आप्यां, ते लइ सहस्समह्वे सोदा गरनी पासे आवीने कहुं. “जाइ! म्हारे अत्यारे राजाने मळवा जवानो वखत ठे माटे तमारो जे सारो घोमो होय ते मने वेसवा माटे आपो.” तेवारे सोदागरे तेने सारो घोमो आप्यो. पवी सहस्समह्व घोमा उपर चनी घरेणां लइ पोताने घरे आप्यो.

इवे बहु वखत गयो पण ते पावो आब्यो नदीं, एटले कामपताकावेइयाए राजवरवारमां आवीने कोइ पुरुपने पूग्युं के. “आजे घोमा उपर वेसी कोइ पुरुप अदिं आब्यो इतो?” ते-वारे ते पुरुपे कहुं. “अदिं कोइ आब्यो नथी.” पवी वेइयाए पावा पोताने घेर जइ सोदागरने पूग्युं. “ते पुरुप इजुसुयी केम नथी आब्या?” सोदागरे कहुं. “ते म्हारो घोमो लइने गयो ठे.” वेइयाए कहुं. “म्हारां पण घरेणां लइ गयो ठे. हाय ! हाय ! निथे ते धूताराए आपणने वेतर्यां ठे.” त्वारे सोदागरे कहुं. “जो ते साचुं होय तो हुं पण वेतरायो हुं. कारण म्हारो सा

रो घोडो ते लव गयो ठे." पठी वेत्रे जणाए राज्ञानी पासे फरीयाव करी, ते वग्येते राजाए नगरना रक्षक तल्लारने बोलावीने कथुं. "शंर तल्लार ! तुं पांच दिवसमां चोरने एकदनी म्दारी पासे लाव." तेयारे तल्लारे ते कबुल कथुं.

श्या सर्वे यात सदस्समल्लनी माए नगरवासी स्त्रीजिने म्दोशेथ्री सांजळी पोताना पुत्रने कथुं के:—"दे पुत्र ! श्याने राजाए कोटयाळने पांच दिवसमां चोर एकदयानुं कथुं ठे, माटे तुं हाठ पोतानुं सायचेतथ्री रक्षण करजे. तेयारे सदस्समल्ले कथुं. "मा ! तमार जरा वण जय रावयो भडी, जो ते तल्लारना परनुं सर्व धन लव श्यानुं तोज दुं तमारो पुत्र गयो." एम कही ते ज्ञापणनो येदा लव नगरमां गयो, श्यने एक केवमंदिरमां जुगटुं रमया लागयो. एक दिवस तल्लारे तेने जुगटुं रमतां वीजो तेथ्री ते तल्लार पण तेनी सांश्र जुगटुं रमया लागयो. ते वग्येते तेणे दोरुमां पोताना नामयाळी वीटी सदस्समल्लने थापी. एयामां राजानो दारपाळ त्या थावी तेने कडेया लागयो:—"शंर तल्लार ! मद्दाराजा तंन बोलावे ठे, माटे ऊट चाल." पठी तल्लार राज्ञानी पासे गयो एटले सदस्समल्ले तल्लारने घरे जइ तेनी स्त्रीने कथुं:—"दे जइ ! द्वारा परमां सारां सारां घंरणां विंगरे जे वस्तु दोय ते मने थाए." त्यारे स्त्रीए कथुं.

“तेने कोणे मोकड्यो ठे?” तेणे कहुं. “कोटवाळे मनेमोकड्यो ठे.” पवी स्त्रीए फरी पूव्युं.
 “ते क्वां गया ठे?” त्यारे सदस्समह्ले कहुं. “तेने मजबुत वंधनथी बांधीने राजाना सीपा
 इठ राजा पासे लइ जता इता, त्यां रस्तामां तेषे जतां जतां मने कहुं. “अरे पुरुष! तुं म्हा
 रा घरमांथी सारी सारी वस्तु लइ त्वारा घरमां, राखजे.” एम कही तेषे पोतामा नामनी
 वींटी मने अंध्याण. माटे आपी ठे; माटे तुं त्वारा घरनी सारी सारी वस्तुम मने आप.” पवी
 अप पांमेली स्त्रीए वींटी जोइ विश्वास पामी पोताना-घरनी सारी सारी वस्तु तेने आपी,
 ते लइ सदस्समह्ल तुरत पोताने घर आब्यो.

इये तलार पण ओफो तखत गया पवी घरे आब्यो, त्यारे स्त्रीए तेने पूव्युं:—“हे नाथ्र!
 तमे शी रीते वुटीने घर आब्या?” तेवारे तलारे कहुं. “मने कोणे बांध्यो इतो?” स्त्रीए क
 हुं. “राजाए.” तलारे कहुं. “तने कोणे कहुं?” स्त्रीए कहुं. “तमे मोकलेला माणसे. तेणे
 तमारा दाघनी वींटी मने देखादीने कहुं के “तुं त्वारा घरनी सारी सारी वस्तु आप, हुं म्हा
 रा घरमां मुकुं.” त्यारे तलारे कहुं. “मने कोइए बांध्यो नथी अने ओढ्यो नथी.” एटले स्त्री
 ए कहुं. “स्वामी! निश्चे ते धृतारो आपणने उतररी गयो.” पवी तलारे राजानी पासे जइने

कल्युं. “मदाराज ! ते वृत्तारो चोर मने पण डेतरी गयो ठे.” तत्तारनां श्रायां वचन सांचळी राजाए कोप करीने कल्युं. “अरे ! तमे सर्वे उजा रडो, ते चोरने हुं पोतेज पकनीश. जो ते पा ताळ्यां येसी जाय, आकाशमां जतो रडे अथवा समुद्रमां संताड जाय तोपण हुं तेने पकड्या बिना गोमनार नथी.” तेचोर तलारे कल्युं:- “मदाराज ! आप पोते ते चोरने पकनो एमां सं- डेद दो ? मेघ पोते वरसवा लागे तो पवी दुकाळ केटलो नगत टकी रडे ?”

आ सर्व नात लोकोना म्हाण्णी सांचळी सदस्समहनी माए पुत्रने कडी श्रने कल्युं के, “हे पुत्र ! ह्ये त्वारा जीवतारनो संदाय अइ पड्यो ठे; कारण राजाए पोते क्रोध पामीने एवी प्रतिज्ञा करी ठे के, ते चोरने हुं पोते पकनीश.” त्यारे सदस्समहने कल्युं:- “माता ! तमारे ज- रा पण जय पामयो नदीं, तमे म्दारुं काम जुठ.”

पवी सदस्समहने रात्रे ब्राह्मणनी वेशा जइ राजमंदिरना वारणा आगळ आनी वारपाळने कल्युं:- “हे वारपाळ ! तुं राजानी पासे जइने कडे के, “अंगमर्दन करायामां चतुर एवो कोइ परंदरी ब्राह्मण आब्यो ठे. बळी ते विविध प्रकारनां शाल्ब पण जाले ठे.” पवी वारपाळे ते श्वर रानाने आपी एटले राजाए कल्युं. “तेने ऊट अंधर लाब्य.” पवी वारपाळ तेने राजमं-

द्विमां लइ गयो, एटले राजाना पूठवा उपरथी ब्राह्मणे कहुं:—“महाराजा ! अंगमर्दन कर-
वामां म्हारुं कळाकौशड्य जुठ.” तेवारे राजाए पोतानुं शरीर मर्दन कराववा माटे सर्व घरेणां
उतारी बाजु उपर मूक्यां. ब्राह्मणे (वेशाचारी सहस्समझे) राजानुं शरीर एवी रीते मर्दन क
रवा मांरुं के राजाने तुरत निचा आवी गइ. पठी राजाने उंधी गएलो जाणी सहस्समझ
सर्व घरेणां लइ बद्दर निकळी गयो. तेवारे “राजानो अंगमर्दक जाय ठे” एम धारी कोइए
तेने अटक्याव्यो पण नदीं. सहस्समझे घरे आवी सर्व घरेणां पोतानी मामे आप्यां.

सवारे राजाए जागीने जायुं तो न दीठो अंगमर्दकने अने न दीठां घरेणां. तेथी ते रा-
जा बिलक थइ गयो. पठी सवार संबधी धर्मकृत्य करी सत्ताअंरुपमां आव्यो. मंत्री, सामंत
विंगरे सौ आव्या, एटले मंत्रीए राजाने पूठ्युं:—“महाराजा ! आजे शा कारणथी आपनो
चेरो उतरी गयेतो देखाय ठे ?” तेवारे राजाए रातनी सर्व यात कही. पठी मंत्रीए कहुं.
“महाराज ! आ चोर कोइ गूढ बुड्बिवाळो देखाय ठे, ते कोइपण ठेकाले देखातो नथी; माटे
कांइ उपाय करो.” त्यारे राजाए कहुं. “शु उपाय करुं ?” मंत्रीए कहुं. “महाराज ! कोइ
मंत्रना जाण पुरुपने बोलावीए, ते पुरु मंत्रना बळथी, ज्ञान बळथी अथवा वेवळथी जा-

छुं:—“हुं जिनदासनामनो श्रावक ठुं, चंपानगरीमां रहुंठुं अने चारित्र लेवामां मने बहु उत्सा इ ठे. हमणां तीर्थयात्रा करवा निकळ्योठुं. शत्रुंजय, गीरनार, समेतशिखर, मधुरां, अयोध्या, कलिकुंभ विगैरे बहु ठेकाणो यात्रा करतो करतो अहिं आब्यो ठुं.” आवां ते कपटश्रावकनां वचन सांजळी जिनरक्षिते तेने नमस्कार करी बहु बखाण्यो अने कहुं के:—“हे श्रावक! त-मने धन्य ठे, हे आर्य! तमारुं जीवित बखाणवा लायक ठे, जे तमारी जिनधर्मने विगै आ प्रकारनी बुद्धि ठे. हे श्रावक! आजे म्द्वारा धरदेरासरेने विगै पण तमे चैत्यवंदन करवा चालो.” पवी कपटश्रावक तेनी साथे साथे तेना धरदेरासरे बइ चैत्यवंदन करी पावो बळ्यो; ते बखते जिनरक्षिते निमंत्रण कर्युं के:—“हे श्रावक! आजे म्द्वारा धरने विगै जोजन करो.” पवी कपटश्रावके कहुं:—“पारका धरने विगै मने जोजन करवुं योग्य नथी.” त्यारे जिनरक्षिते क-छुं. “अरे श्रावक! जिनधर्मवासित साधर्मिकोने पोतानुं पारकुं न गणवुं.” तेवारे कपटश्राव-के तेनुं निमंत्रण कबुल कर्युं, एटले जिनरक्षिते तेने उजम प्रकारे जमाब्यो. पवी जिनरक्षिते कहुं:—“आप ज्यांसुधी अहिं र्ह्यो त्यांसुधी म्द्वारा धरने विगै जमया आबजो.” एटले कपट

श्रावणके कर्णुः—“ना एम न दोय” ल्यारे जिनरक्षिते कर्णुः—“आए एम केम कदी ओ? इमेयां
म्हारा घरने वियेज आपे जोजन करणुं. आ घर तमारुंन ठे. कर्णुं ठे के:—

अनुभवदेसजाया अन्नुभाहारवद्वियसरीरा ॥

जिणसत्तलेपवधा सोये ते वंघया जणिया ॥

जावार्थः—जे एक देसामां उत्पन्न आप्ता, परस्पर जोजन करगवयाची वृद्धि पावेल्ला अने
जिनशासनमां रवेला क्षोय ते सर्वेने वंघुठ कळ्या ठे.

पत्नी कपटश्रावणके जिनरक्षितश्रावणकुं कळेणुं कळूळ कर्णुं. जोजन करी रंछां पत्नी वातो
करतां करतां गत पत्नी एटले जिनरक्षिते कर्णुः—“आजे श्रावणा घरं सुइ र्हेदा.” कपटश्रावणके
ते कळूळ कर्णुं. पत्नी घरनी अंदर पक्षंग पंथराची जिनरक्षिते कपटश्रावणके कर्णुः—“हे अत्यारे
मंत्रजाप करया वंसुंठुं; कारण राजाए मने चोर शोधी काढ्याणुं कर्णुं ठे, मांटे तमे आ घरमां
सुले सुइ जाठ.” एम कदी शेठ एकांते जइ मंत्रजाप करया लाग्यो. पत्नी अयसर मळयो एट
ले कपटश्रावणक (सइससमइ) घरमांथी सार सार वस्तु लइ नासी गयो. सवोर पोताना घर
मां लावर पळेणुं जोइ जिनरक्षिते राजाने कर्णुं, एटले राजाए मंत्रीने कर्णुं के, “चोरने शोधी

काढवा माट आपण जेनो विश्वास धरता हाता ते आ जिनरहितआवक पण दुःखी थयो; माटे तेने रजा थापो." तेवारे मंत्रीए तेने रजा थापी. पठी राजाए विमलकीर्ति नामना दिगंवर साधुने बोलाव्या. विमलकीर्ति मुनिए राजा पासे थावी धर्मलाज वीधो, एटले राजाए वंदना करी आसन थाप्युं. मुनि ते उपर वेग, पठी मंत्रीए कहुं.—“हे साधु! तमे पोतानी ज्ञान विद्याना वळथी गुप्त चोरने प्रगट करो.” तेवारे दिगंवर मुनिए कहुं:—“रात्रीए जोइने कही शं.” पठी राजाए सन्मान थापी तेमने रजा थापी.

आ वात सदस्समल्ले पोतानी माना म्होंढेथी सांजळी. पठी ते सदस्समल्ल. वाणियानो वेश लइ विमलकीर्तिमुनि पासे गयो अने वंदना करी आगळ वेगो. मुनिए तेने धर्मलाज वीधो. पठी मुनिए पूठ्युं:—“तुं कोण तुं? अने क्यांथी आब्यो ठे?” तयारे सहस्समल्ले कहुं:—“हुं श्वेतांवर पलावथी आब्यो तुं, मने संसारना जयथी उद्देग थयो ठे, तेथी हुं तमारी पासे वीक्षा लेवा आब्यो तुं.” तेवारे मुनिए कहुं. “तुं अमारी पासे शिष्यनी पेठे थोना दिवस रडे, एटले जोइशुं.” पठी सदस्समल्ल त्यां रह्यो.

हवे रात्रोने विपे मुनिए चोरनी शोध करवा माटे मंत्रजाण आरंज्यो, अने सघळा शि-

ल्यो उंची गया एटले सहस्रमल्ल उपाश्रयमां जे कांड छतुं ते सखलुं लड नासी गयो. श्रान्ता
 वसत गया पत्नी केटलाक दिव्यो जागी उआ तां तेमणे नया दिव्यने दीडा नदी, तेश्री ते
 नात तेत्तए गुरुने कळी, एटले गुरुए कळुं. “जुठ उपगरणाकिक सयं वस्तु ठे के नथी?” त्यारे
 दिव्योए जोइने गुरुने कळुं. “नगवच! आपे जे नख ठेरेनुं ठे, ते निना आपनी पोडली, पा
 टली, कवली, पुस्तक, पालीनुं पात्र अने मोरपिंडी एटली वस्तु देखाती नथी.” पत्नी गुरुए
 कळुं. “ए दिव्यो! निअे आपले बहु उगाया डीये. ते चोरे आपणा बर्दाने पणु विगोळ्युं.
 पत्नी गुरुए करी विचार करी कळुं. “अरे दिव्यो! म्दारी उपधि ठे के नदिं ते तो जुठ.” ते-
 नारे दिव्योए तपास करी पाया आनीने कळुं. “स्वामिन! ते पण गड.” दिव्यांनुं आ वचन
 मांनळी गुरुए कळुं. “दीडी फडरे कडं नहरं सम यिनं. दाय! दाय! कष्टरे कष्ट, म्दहं सखलुं
 नाश पाम्युं.” आटनुं कळी गुरु मूर्छां पामी पृज्यो उपर पमी गया; तेश्री दिव्योए डातळ
 उपचार करी एटले ते सावधान अया. पत्नी दिव्योए टाप जोमी विनंती करी के, “नग-
 वच! आपने नमस्कार आठ. आप अमने कृपा करीने कडो के चोर डी वस्तु चोरी गयो
 अने आपनी डी वस्तु गड के जेश्री आप मूर्छां पाम्या!” त्यारे दिगंबरआचायं कळुं. “इ

शिष्यो! उपधिमां वीर सोनाम्हरो इती ते गइ. ते पापी चोरे घन इरण करतां म्दारा प्राण हरी लीपा ठे." पवी गुरूनो खेद दूर करवा माटे एक वृद्ध शिष्ये कहुं:- "हे जगवन्! ज्यारे जंइरोज्जुं यदाण समुइमां ज्ञागी जवाधी सर्व घन नाश पाम्युं इतुं, त्यारे तेनो खेद दूर कर- वा माटे श्रपे पमोपेवेदा देतां जे गाथा कही इती ते केयी ठे? आप मने कही:-

फलसंपत्तीए समोणयाइं, तुंगाइं फलविवत्तीए ॥

द्विअयाइं सुपुरिस्ताणं, महातरुणं व सिंहराइं ॥

ज्ञागार्थ:-उत्तम पुरुगोना हृदयो म्दोटा वृक्षोना अग्रज्जागनी पेठे फळनी संपत्तिने विपे उंचां होय ठे, अने पळनी विपत्तिने विपे पण उंचांज होय ठे.

पवी गुरूए कहुं:- "हे शिष्य! ते ठीक स्मरण कराव्युं, में खेद त्यजी बीघो ठे, हवे हुं राजवारमां जानुं ठुं." एम कही एक शिष्यने साथे लइ गुरू राजमंदिरे गया, त्यां राजाए वेदना करी आसन धाप्युं. गुरू तेना उपर बेवा. पवी मंत्रीए पूव्युं:- "जगवन्! पौजी अने जळपात्र जिना आप केम थाव्या ठे?" त्यारे मुनिए कहुं. "ते चोरे अमने पण ठप्या ठे, अमाहे पण सापळुं पडने ते नामी गयो ठे." मंत्रीए कहुं. "जगवन् चोगनी यात कदो." मुनिए

कह्युं. "जुचतो गुरा म्दारुं पण सर्नं गयुं ठे." तेयारे राजाए मंत्रीनि कह्युं. "हे प्रवान! ए मुनि ने ऊट राजा थापो." पठी मंत्रीण तेमने विवाय कर्या, एटले मुनि पोतानि स्थानके गया.

पठी राजाए चौधवियाना पार पामेला नारायणनामना विंगत्रब्राह्मणने बोलाव्यो, ते वा द्याण पण थाव्यो. शने बोड्योः—

कमलासणो येयमुद्धो, चउययणो पउमगश्रसमनणो ॥

सचराचरविस्तल्पिया, पयानई जयइ जयपद्दो ॥ •

जायार्थः—कमळना आसनवाळा, वेष ठे मुखमां जेने एवा, चार मुखवाळा, कमळना मध्य जागना सरस्या गर्णवाळा, सचराचर विश्वना पिता, प्रजाना पति शने जयना पद्दरूप ब्रह्मा जयंता यंतं ठे.

था प्रमाणे कहेता एवा ब्राह्मणने नमस्कार करी राजाए आसन उपर वेसायो. पठी मंत्रीण कह्युं. "महाराज! ज्ञानबळ्ठी चोरने शोधी थापो." त्यारे ब्राह्मणे कह्युं. "मंत्रीराज! म्दारी पासे मंत्र ठे तेश्री जाणीने हुं थापने कहीश." पठी राजाए सन्मान करेला ब्राह्मण पोतानि स्थानके गयो.

हवे सहस्समद्वे पितानी माना मुखश्री आ समाचार सांजळी वडुकनो वेश लइ नारायणब्राह्मणनी पासे गयो. तेवारे नारायणे पूव्युः-“तुं कोण तुं अने क्यांथी आव्यो तुं?” त्वारे सहस्समद्वे कह्युं. “हुं सावडीनगरीथी अदिं आव्यो तुं, माणसोना मुखश्री तमने वेदना पार पामेला जाणी तमारी पाते वेद जणवा आव्यो तुं.” पवी नारायणब्राह्मणे तेने जोजन करा वीने कह्युं. “त्वारे अदिंथी वीजे क्यांइ पण न जवुं, अदिंज रवेवुं. पवी रात पनी एटले त्रा ह्यणे कह्युं. “म्हारा घरमां सुइ रवे.” एटले सहस्समद्वे पगमां पनी “आपनो म्होटो पत्साय.” एम कदी घरनी अंदर जइ सूतो अने नारायणब्राह्मण “हुं एकांतमां वेसी जाप करुं तुं.” एम कदी जाप करवा लाग्यो. घरनां सौ माणसो सुइ गयां एटले सहस्समद्वे घरमांथी सारसारव-स्तु लइ नासी गयो. त्वारे घरनां माणसोए खातर पनेवुं जोइ कोळादळ करवा मांड्यो. नारायणे पण पिताना घरमां खातरपनेवुं जाणी ते वात राजाने कही; एटले राजाएतेने पण विदाय कयो. पवी राजाए महादेवना सेवक एवा शिवधर्मनामना ब्राह्मणने बोलाव्यो.

केलासकयनिवासं एगवंचंदसे द्वयं सुहयं ॥

गंगा गोरसमागय पमुइ अमुसं तिवं नमामि ॥

ज्ञायाथैः—कैलास उपर वसनारा, एक पोवीयावाळा, सुले करीने कथाळमांचेंचेंतें घारण करनारा, गंगा थने गौरीना समागमथ्री हर्षित एवा शिगने नमस्कार करीए वीए. आ प्रमाणे कही ब्राह्मण उजो रळो, एटले राजाए नमस्कार करी आसन आर्ण्यु. ब्राह्मण तेना उपर वेगो, पवी मंत्रीए कळुं. “मंदाराज! ज्ञानवळथ्री चोरने शोधी आपो.” त्यारे शिग धर्माणे कळुं. सवारे ज्ञानवळथ्री जाणीने कहीबट पवी राजाए सन्मान आपी तेमने रजा आपी, एटले शिगधर्मो पोताने स्थानके गयो.

पवी नगरनी स्वीउना सुखथ्री सदस्तमद्वनी माए आ सघळी यात सांचळी ते सदस्तमद्वने कही, एटले सदस्तमद्व नवीन त्रेत्र धारण करी शिगधर्मआचार्यनी पासे गयो; त्यां तेणे “ॐ नमः शिषाय” एम कही दाय जोदने कळुं—“ऋगवन्! आजे हुं शिगधर्मने योग्य थाउं तुं, माटे मने दीक्षा आपो. तेवारे गुरुए पोताना शिग्योनी अनुमती पुगी, एटले शिग्योए कळुं. “ऋगवन्! एने दीक्षा आपो. कारण धर्मनी गति येगयाळी ये.” पवी गुरु दीक्षा आपी रात्रीए एकांतमां मंत्रजप करवा लाग्या, अंत मधळा शिग्यां उंकी गया एटले सारसार वस्तु लड ते सदस्तमद्व नासी गयो. सवारे पोताना स्थानमां खाल पंफुं जाणी

समझे क्युं. "आज आपना पगनी पारसे गूढ रहीश." शिष्योण दा कही. पत्नी सँ मूढ
 गया एटले सदस्समझे तेमनुं सयलुं तड पोताने परे गयो. सवारै पोताना म्यानमां गातर
 पंरुनु जोड सँ म्पुडण मंद पामी धानायने क्युं. मंजिथ्रीआचार्यं एल उंवेग पामी गजा
 पारसे तड सयं यात कही. तेथी गजाण नेने पण विचार कर्यो.

पत्नी मंत्रीण करीव्रतक एया परमंजनानना आचार्यने चोत्राव्या. आचार्यं आख्या एट-
 ले तेमने आदरसात्कार थापी मंत्रीण क्युं. "दे जगजत ! चोर प्रगट हनी थायो." त्वारे मा-
 चार्य क्युं. "सवारै कहीश." एम कही ते पोताने स्वानके गया.

था यात सदस्समझे सांनळी एटले ते कुलपुत्रनो येय तड परमंजन पागे गयो, त्यां ते-
 ले सोनाना कुलथ्री गुरुना पग पृथी नमस्कार करीने क्युं:- "दे जगजत ! प्याननुं म्पुण
 कही, ते प्रमाणे हे कहीश." त्यां गुरुण क्युं. "दंगनामानो म्पारो शिल्य ठे, तेनी पागे तुं
 प्रथम अन्यास कर." पत्नी सदस्समझे शिल्य पागे गयो. तेयो शिष्ये क्युं. "प्यानतो अ-
 न्यास मंत्रीण थाय ठे." सदस्समझे क्युं. "चहुं मारुं." पत्नी गत पनी एटले गुरु एकांतमां
 जप करया गया थने इंसे सदस्समझेने प्याननो कांर लेखमात्र उांदेश क्यो. पत्नी सँ गूर

गया एटले चोर सहस्तमद्वे सर्व वस्तु लहनाशी गयो. सवारे पोताना आश्रममां खातर पम्हेतुं जाणी शिष्योए गुरुने कहुं. आचार्ये पण राजानी पासे जइ कहुं के:—“हे राजन् ! ते चोर अम्हे पण ठगी गयो ठे.” त्यारे मंत्रीए कहुं. “महाराज ! आप आपने स्थाने पवारो.”

पवी राजाए नूतवादी एवा सुरप्रियपाखंनिने बोलाव्यो, ते आव्यो एटले राजाए कहुं:—“आपनो सद्भाव प्रगट कइहो.” त्यारे ते पाखंनिए कहुं. “हे राजन् ! पुन्य नथी, पाप नथी, जीव नथी, देवलोक नथी अने मोक्ष पण नथी. आ अमारो मत ठे.” पवी मंत्रीए कहुं:—“जगन् ! चोरने प्रगट करी आपो.” तेवारे तेले कहुं:—“हुं म्दारा ज्ञानवळथी प्रजाते नि श्रय करीने कहीश.” पवी राजाए रजा आपी एटले ते पोताने स्थानके गयो.

सहस्तमद्वे आ समाचार सांजड्या एटले ते एक उत्तमरुपवाळी वेदया पासे गयो अने कपुरवाळुं पानवीतुं आपी कहेवा लाग्यो:—“हे वेदया ! जो तुं म्दहं काम करे तो हुं तने दश सोनान्द्वेरो आपीश.” त्यारे वेदयाए कहुं:—“अवश्य करीश.” पवी सहस्तमद्वे कहुं. “जो एम ठे तो हुं तने जे कहुं तेनो उत्तर न आपतां त्वारे सांजड्या करतुं.” वेदयाए ते कबूत्र क र्हुं. पवी वेदयाने सांज्रे जइ सहस्तमद्वे सरप्रियपाखंनिनी पासे गयो. तांते

ने कहुं. “नगयन! आ म्हारी ब्देन ठे, ते आपना हाथथी दीक्षा लेवानी इच्छा करे ठे.” ते-
 नारे सुरप्रियपाखंनिण कहुं:—“ते योग्य ठे, परंतु अमारो दीक्षानो आचार एवो ठे के पहेली
 दीक्षामां पशुने दणहुं पदे ठे, मद्यपान करयुं पदे ठे, अमारी साथे एक पात्रमां जोजन कर
 युं पदे ठे, अमारा उपर पोताना पतिना जेगी बुद्धि राखवी पदे ठे.” त्यारे सदस्समझे कहुं.
 “आ म्हारी ब्देन ते सघळुं करदो.” पवी सदस्समझे सर्ग विधि करी. रात्रीण सुरप्रियपाखं-
 निण कहुं. “आ त्हारी ब्देननी साथे कांइ कारणे लीधे अमार एकंतमां सयुं पदुओ, मोटे
 आ त्हारी ब्देन म्दारा शिष्यो साथे मद्यपान करे.” त्यारे धुतेसदस्समझे कहुं. “जेम गुरु
 कहे तेम.” पवी सर्वे शिष्योण ते वेदयासहित मद्यपान कर्युं. बहु मद्यपान करयाथी सर्वे वि
 कल वनी गया. ज्ञान भुली जयाने लीधे लुगनां पृथ्वी उपर पनी गयां. सदस्समज्जु आवी
 व्यथ्या जोइ आश्रममां जे कांइ इतुं ते खइ अने जे कांइ खोटे काम करयानुं इतुं ते करी
 नाशी गयो. सवारे मद्यनो नीसो उतपों एटले रात्रीण परस्पर जे कांइ खोटे काम कर्युं इतुं
 ते जोइ लज्जा पामता ठता आश्रममां पदेली वेदयान पूठ्या लाग्या. “ए त्हारो ज्ञाइ इतो?”
 त्यारे वेदयाण कहुं. “म्हारे ज्ञाइ नथी. हाय! हाय! मने काइ धुतारा उगीने नाशी गयो.” पवी

सुरप्रियपाखंनि राजानी पासे जइने कछुं. "हे राजन् ! म्हारा आश्रममां खातर पन्हुं ठे, तेम म्हारा शिष्योने पण कांइ नीचकार्य करी कोइ नाशी गयो ठे." पवी राजाए मंत्रीने आज्ञा करी तेने विदाय कयो. सुरप्रियपाखंनि पण पोताने आश्रमे गयो.

आ प्रमाणे ते सहस्समद्वचोरे उदर्शनिउने मानजंग कयो, श्रोत्रा दिवसमां तेणे सर्व न-
गरने लुटी लीधुं, एहुं कोइ राजमंदिर के देवमंदिर पण नहोतुं रहुं के जेमां ते धूताराए खा-
तर न पान्हुं होय. वळी निरंतर बहु जीवोनी हिंसा करतां उतां इछा प्रमाणे परखीउनी सा
धे क्रीना करतो इतो; तथा निरंतर तिर्यच अने नरकगति प्राप्त थाय तेवां कामो कयां करतो
इतो; आश्री राजा बहु चिंता करवा लाग्यो अने सर्वे मंत्रीउ पण बुद्धि विनाना थइ गया.
आवी रीते केटलोक समय गयो, परंतु ते गुढमायावीने कोइ उळखी शक्यु नई.

एक दिवस ते कौशांबीनगरीना उद्यानमां विशुद्धनामना कोइ केवळी समवसर्या. तेवारे
राजावि सर्वे नगरवासीलोको तेमने वंदन करवा गया. सहस्समद्व पण जुवो थेप लइ त्यां
गयो. पवी केवळी जगवाने सर्व जीवोनी रक्षा करवारूप धर्मवेदाना आपी के:—"जे पुरुष बा
आ जीवोनी हिंसा करे ठे, हुंतु बचन बोले ठे, पारकुं घन चोरे ठे अने परखीउने ठे.

तेमज जे महा आरंज करे ठे ते पुरुष मृत्यु पामी महा नरकमां जाय ठे, अने त्यां गाढ वे
 वना जोगवे ठे." केवळीनी आची धर्मवेदाना सांजळी सहस्समल्लघोर विचार करवा ता-
 ग्यो:—"हाय हाय! धिक्कार ठे!! आ सयळां कर्मों में कर्पीं ठे, हुं नरकनां दुःग्यो
 दी रीते सदन करी शकीदा? मने पापथ्री बचावनार आ सुनिराज ठे, माटे हुं एमना चरया
 हुं शरण लउं." आ प्रमाणे सहस्समल्ल विचार करतो इतो, एवामां नगरीना लोक धर्मवेदा
 ना सांजळी पोतपोताने घेर गया. पवी सहस्समल्ले संसारथी उद्वेग पामी केवळीने कल्यु. "दे
 जगवन्! तेवुं एके फुकर्म वाकी मथी के जे में नदीं कर्तुं होय. इमणां तमारा उपदेवथी हुं
 संसारथी उद्वेग पाम्यो हुं, माटे जो हुं जिनदीक्षाने योग्य होउं तो मने वीक्षा आपो." त्या
 रे केवळीए कल्यु. "दे सुंदर! हुं प्रतिबंध न कर, योगशुद्धि करी पोताना आत्माने पवित्र क
 र." पवी सहस्समल्ले कल्यु. "दे जगवन्! म्हागा उपर राजा क्रोध पामेलो ठे, माटे बीजे
 कोइ स्थानके जर मने वीक्षा आपो." केवळीए कल्यु. "दे प्रज! तुं जय न पाम. प्रजाते त्हां
 अदिं म्हारी पासे आवबुं. राजा पण अदिं आवडो, ते चखते म्हाहं संयं साहं प्रजो."

पवी प्रजात थयो एटले नगरवासी लोकोसहित राजा फरी केवळीने बंधना करवा माटे

त्यां थाव्यो, सहस्समह पण त्यां थायी केवळीनी पासे वेगो. पवी केवळीए देशानानो थारंज कर्पो, थने राजादिक सर्व लोकोना भूत, भविष्य थने वर्तमानकळना संदेशो जाग्या. पवी राजाए केवळीने पूव्युं:-“हे भगवन्! ते चोर कयां ठे?” तेवारे केवळीए कहुं. “हे राजन्! इमणां त्दारे मावे पमखे वेगो ठे, परंतु हे महाराज! हवे त्दारे एना उपर कोध करवो नही; कारण कुकर्म करवाथी एंनु मन पाहुं फर्युं ठे. एंनु मन कुकर्मरूप वनने कापी नांखनारा चा रित्रमां चोटेहुं ठे, तो मोक्षमार्गे जया तैयार थएला ए पुरुषेने तुं सहाय्य कर.” राजाए कहुं. “हे भगवन्! थार मने जे थान्ना करणो ते हुं निश्चे करीश.” पवी राजासहित सहस्समह पोताने घेर गयो, त्यांथी म्होटा उंतसवसहित पोतानी मा थने राजाने साथे लश्फरी केवळी पासे थायी तेथे दीक्षा लीधी. पवी तेथे केवळीनी पासे घोर अग्निप्रद लीधो के:-“हे भगवन्! थ्राजथी जावजीवपर्यंत म्हारे मासे पारणुं करवुं. ते थ्रापनी आझाथी थान्.” ते वखते राजादि लोकोए तेनां बहु वखाण कर्पो. सहस्समह पण वे प्रकारनी शिक्षा लश् अनु क्रमे जित्तिय थयो. एक मासे, वे मासे, व्रण मासे, एम थंनुंक्रमे तेथे ठ मासे पारणुं कर्पो. थायी रीते तप करता एवा तेणे दुर्गतिनां कारण एवा कर्मना क्षय करी नांखयो. वधता एवा

अस ध्यानश्री तेनां कर्मरूप इयन (लाकर्ता) बळी गयां एट्ले त्रोग्गलोकने प्रकाश करानां
 केलळ्ळान उत्पन्न श्रयु. ते गणते वेयताउण त्यां आनी केवळीमदोत्मव कर्षी, सेनानुं गिंदामन
 रयु, ते गिंदामन उपर वेगी केवळीण धर्मवदाना आनी. पवी सदस्तमहामुनिराज पृथ्वी
 उपर विहार करी अनुक्रमे योगना निगेय करी वेगट संलग्गना कर्गने मुक्ति पाग्या.

(श्री वर्द्धमानस्वामी चुलनीपिताक्षिआयकन केहे वे के):-अहो! धोरकर्मना करनार स-
 दस्तमहामु पण जिनयर्मश्री उदार पाग्यो, माटे दे जल्यजना! तमे पण जग्यश्री जिनयर्मनुं
 आराधन करा. ॥ इति सदस्तमहामुनी कथा ॥

श्री वर्द्धमानस्वामीनां श्रावो धर्मांपवेइ मांचळी चुलनीपिताश्रावके प्राणंदश्रायकनी पेंगे
 मभ्यन्यसहित श्रायकथर्म आदयां. पवी पोताना आत्मने धन्य अने कृतार्थ मानतो एवो ते
 चुलनीपिता पोताने घेर गयां अने स्त्रीने कंदया लाग्यो के:-“हे प्रिया! पुंवे स्यारे पण नप्रा
 त शणुतो एवो श्रायकथर्म श्राजे मने प्राप्त शयां, मांट तुं पण जिनेश्वर पांमे जइ श्रायकथर्म
 पास.” एवी श्यामाण श्री वीरप्रभु पासे जइ श्रायकथर्म लीयां अने प्रभुने वंदना करी पोताने
 घेर श्रावी श्रायकथर्म गाळतां थनुकमे चौवुयं गयां एट्ले चुलनीपिता गिचार करया लाग्यो

के, "मैं मा कुंडुवनो नार आटला वर्षसुधी उपाढ्यो, हवे हुं पंनिमारुप श्रावकधर्म करुं.
कथुं ठे के:-कालकेपो न कर्तव्यो, श्रापुर्याति विने विने ॥

न करोति यमः क्षांतिं, धर्मस्य त्वरिता गतिः ॥

प्रार्थः:-शूळ गुमावयो नदीं, कारण श्रापुण्य विवसे विवसे चाढ्युं जाय ठे; तेमज
पमराज हमा फरतो नथी. वळी धर्मनी गति वेगयाळी ठे.

पवी बुलनीपिताए पौषधशाळांमां जइ सायथी सर्व पंनिमा वहन करी. एक विवस को
इ देवता अर्धी रात्रीए हाथमां तरवार लइ त्यां श्राव्यो अने कदेया लाग्यो के, "अरे बुलनी-
पिता! जो तुं श्रावकधर्मने नहिं त्यजी वे अने पौषधप्रतने नहिं जागे तो हुं त्वारा म्हेठा पु-
अने परमांथी अदिं लावी मारी नांखीश, अने तेना मांसना घण शूळ करी उनातेलनी जरे
ली कनाइमां पकवीश; तेमज तेनुं मांस अने लोदी त्वारा शरीर उपर गंटीश. पवी श्रांत-
ध्यानथी अकाळे मृत्यु पामेलो तुं दुःखी घइश." देवतानां श्रावां यचन सांजड्या गतां पण
बुलनीपिता निर्जनपणे वेगे हतो, तेवामां देवताए तेने एज प्रमाणे वे घणवार फरी फरीने
कथुं. डेवट देवता तेनुं धर्मने विरे दइचिच जाणीने क्रोधथी जर्पकर रूप लइ तेना पुअने घर

मांथी र्पां लइ आब्यो, थने तेने मारी नांग्नी तेना मांसना द्रण झूळो बनानी घगथगता ते-
लमां पकळ्या; तेमज मांस थने लोढीनो चुलनीपिताना दारिरे लेप कर्पां. आ प्रमाणे घोर
उपसर्ग कर्पां तोपण धैर्यवत एवो ते धर्मध्यानथी जरा पण चढ्यो नई. केवताण फरी फर्गेने
तेना वीजा, वीजा थने चोत्रा एम घारे पुत्रने मारी तेमना मांस थने लोढीथी चुलनीपिता
ना दारीर उपर अजियेक कर्पां. आचो घोर उपसर्ग कर्पां वतां ते धर्मध्यानथी चढ्यो नई,
पण चयारे वधारे धर्मध्यान करवा लाग्यो.

फरी केवताण कळुं:-“अरे पापी! जो तुं पौकथवतने नदि त्यज्जी दे, तो हे देवगुरुसमान
ल्हारी माता ज्ञाने अदि ल्हारी आगळ मारी नांग्नीश, थने तेना लोढी मांसथी ल्हारा दारी
रेन सिंचन करीश; तेथी तुं थार्तध्यानमां पत्नी दुर्गेति पामीश.” केवताण आयी रीते कळुं तो
पण ते धर्मध्यानथी चळपां नई. वीजीवार वीजीवार कळुं एटले चुलनीपिता मनमां विचार
करवा लाग्यो के, “आ पुरुष थनार्यं वे तेथी ते अयोग्य काम करशे. जे पापीण म्हाग म्हाडा
पुत्रने मारी तेना मांस थने लोढीथी म्हाग दारीने लेप कर्पां, एवी रीते तेशे म्हाग वीजा,
वीजा थने चोत्रा पुत्रने पण मारी नांग्ल्या वे. इये ते उष्ट देवगुरुसमान म्हाग माताने मा-

रशे, माटे हु तेने पकनी लउं." आ प्रमाणे विचार करतो वेगो ठे तेवामां देवताए माता ज्ञाने तेनी आगळ लावी जेटलामां मारी नांखवानी तैयारी करी तेदलामां चुलनी पिता तेने पक-
न्या माटे दोड्यो, एटले देवता तुरत विजळीनी पेठे आकाशमां उनी गयो. चुलनी पिता को-
लाइल करतो तेनी पाबळ बोन्वा लाग्यो. तेनो कोलाइल सांजळी ज्ञानमाता घरमांथ्री त्यां
आवी थने पूग्या लागी केः--"थरे पुत्र! तुं केम कोलाइल करे ठे?" तेवारे चुलनी पिताए
माता आगळ सर्व बात कही, एटले माताए कहुंः--"हे पुत्र! कोइ देव, दानव, भूत, राक्षस
तेने उपसर्ग करतो इशे, त्वारा चारे पुत्रो घरमां सुखे सूता ठे, तुं एने देवतानो उपसर्ग जाण.
थरे पुत्र! तें व्रत अने पौष्य जाग्यो माटे गुरुपासे जइ आलोचना ले."

मातानां आयां वचन सांजळी चुलनी पिताए गुरुपासे जइ आलोचना लइ तप आरंभ्युं.
अनुक्रमे आशंदथावकनी पेठे अगीयारपनिमा वही, वेवट संलेखना करी, सर्व जीवोने ल-
मावी अनशन लइ शुभध्यानची मृत्यु पामी ते चुलनी पिताथावक सौथमंदेयलोकमां अरुण
प्रजविमानमां चारपट्योपमना आयुष्यवालो देवता थयो.

श्री गौतमस्वामीए श्री पद्मानन्धामीने पूग्युंः--"हे जगयन! चुलनी पिता ते देवलोकथ्री

चचीने क्व गति पामदो?" तेगरे प्रभुए कथं:- "हे गौतम! चुलनीपिता देवलोक्थी मद्दा-
विवेदकेचमां चची त्यांथ्री सिद्धिद पामदो.

श्री सुथर्मास्वामीना मुलकमळथ्री चुलनीपितानुं अद्भुतचस्त्रि सांज्ञळी संवेग पामेला
जंबूस्वामीए श्री चीरप्रभुने नमस्कार कर्यो.

इति श्री रत्नराजगणीना शिष्य राजकीर्तिमुनिए रचेत्ती गद्यबंध वरुमानदेवनामां
चुलनीपिता प्रतिबोध नामनो श्रीजो वद्वारास संपूर्ण त्रयो ॥

॥ उद्घास ४ थो ॥

॥ सुरादेव चस्त्रि ॥

दये सुथर्मास्वामी जंबूस्वामीने सुरादेवनामना चौथा श्रावकनुं चस्त्रि कंदे ठे.
आ जंबूवीपना भरतरुंडन विषे वाणारसीनामनी नगरी ठे, त्यां मनोहर सुरप्रियनामना
यरुनुं चैत्य ठे. ते नगरीमां जितशत्रुनामनो राजा राज्य करतोइतो; त्यां सुरादेवनामनो शेठ
रहेतो इतो, तेने धननामनी स्त्री इती. सुरादेवशेठ बहु धनयंत इतो, तेने चेपारमां उक्रोम

सोनाम्होरो हती; पृथ्वीमां निधानरूपे पण ठकोम सोनाम्होरो हती. तेना घरे गायोनां ठ गोकुळो हतां. एवीरीते सुरादेवशेठ म्हेटीसमृद्धिवाळो तेमज राजाने बहु मानीतो हतो.

एक विवरा श्री वर्द्धमानस्वामी कुष्टकचैत्यने विषे समयसयां, तेवारे बेचताउण समयस-
रण रच्युं, त्यां वार पर्यदाउ एकठी थइ, प्रभुने समयसरेला जाणी सुरादेव वंदना करवा गयो,
त्यां ते त्रण प्रदक्षिणापूर्वक वंदना करी योग्य आसनं वेगे. पठी श्री वर्द्धमानस्वामीए धर्म-
वेशना थापी के:-“हे ऋज्यजनो! तमे सर्व प्रकारना आदरथ्री धर्म करो; कारण के धर्मथ्री
जीव संसारमां सुखी थाय ठे, सुखनी इच्छावाळा माणसे धर्म करवामां आळस्य करवी नही.
संसारसमुच्चमां पनेला जीवो धर्मथ्री उदार पामी धिष्टकनी पेठे सुखी थाय ठे.” तेवारे सुरा-
देवे पूछुं:-“हे ऋगवन्! ते धिष्टक कोण हतो? अने ते संसारसमुच्च तरी सुखस्थानने इी
रीते पाम्यो?” त्यारे श्री महावीरप्रभुए कर्हुं:-“हे सुरादेव! महा आश्चर्यकारी एवा ते धि-
ष्टकना चरित्रने सावधान मनथ्री सांजळ:-

॥ जिनधर्मनी आराधना उपर धिष्टकनी कथा ॥

आ जंबूद्वीपना ऋतंकेंद्रने विषे अवंत नामे देव ठे, तेमां धारापुरी नामनी नगरी ठे.

त्यां गूर नामनो धर्मंत राजपुत्र गेहेतो हतो, तेने आत सम अम कळवु वाचपाचें कळवु
मनी म्ही हती, ते दमेदां पेंताना पतिने कळ्यां वचनथी दुःख वती हती, तंथी गूर मनमा
विचार कळ्या लाग्यां के:-“आ दुष्ट म्हीनी साथे म्हांर थुं प्रयोजन ठें? काण पुण्य दुष्ट म्ही
ने अने विघ्न करुनागी शिवांन म्हीनी थें ठें.” आ प्रमाणे विचार करी तें वीत्री म्हीनी दोंय
कळ्या लाग्यो. गाम अने नगमां निरंतर दोंय करतो पणो तेने अर्थतीमां रंक्षेनामी कोंद एक
गूढ मोदीनी पुत्रीनी म्हांर पळी, तंथी ते मोदी पारं जेने केल्या लाग्यो के, “तमारी पु-
त्रीनु म्हांरी साथे लग्न करां.” म्हांर मोदीण कळ्यु. “म्हांरे एकनीएक पुत्री ठें, एं विना म्हांरी
वीत्री कांठ गति नथी; माटे जो नूं मने म्हांर घेंर तेदी जाण तो थेंतंने म्हांरी पुत्री परणाथं.”
गूर ते गत कळूत करी एटेंद्र मोदीण पेंतानी सुंभरी नामनी पुत्री तेने परणाथी. गूर मोदी
सहित सुंभरीने पेंताना परमां लाग्यो.

पळी चतुरा दोग्दयनाथथी निरंतर परस्पर कसेदा कळ्या लागी एबांत गूर तेने वीत्री घ-
रमां राव्ही, तोपण चतुरा तेने घेंर आगी म्हांराय गळो वर जाण अने कुकनीनी पेंते म्हांरा-
थी कसेदा करे. वंघें दोग्दयो बांते वंघेंतथी, पाटु पाटुथी, तमांचे तमानाथी, वळुटीण वळुटी

सोनाम्होंगे इतना, पृथ्वीमां निधानम्प पण ठसोद सोनाम्होंगे इतना, तेना धेर गायोनां उ
गाकुळा हता, एताराण मृगादवदोंज म्हाः। म्हाः। तमज्ज गज्जानं चह भानतीं इतो।

एर दिवस श्री बल्लभान्नामा १ प्रश्न यत सिंघ समवययो, तेवार इवतानुण समवय
रण र य था म्हा परधान एकता थ. प्रभुन समवययता जाण। मृगादव वंदता करवा भयो
त्या न अण प्रसन्न्यापुंरि वदना र्हा याग्य आगनें वजा, पत्ता श्री बल्लभान्नामा १ प्रश्न
दशना आय। १ - - - - - नव्य जना' तस म्हा प्रसन्न्या आदग्था वमं कग्; कारण के धर्मथा
जो म्हा म्हा म्हा मुर्गी आय उ मुग्गना उजावाळा माणसे धर्म करवा मा आळस्य करवी नही,
संसार म्हा म्हा पत्ता जाणा म्हा म्हा उजावाळा माणसे धर्म करवा मा आळस्य करवी नही,
देव पृष्ठु ... इ नगवन' त (इत्थक काण हता? अंत ते संसार म्हा मुग्गना आय ठे, तयार मुग्ग-
रीते पाभ्या? ... तयार श्री महावाग्प्रभुण कहुं:— "इ मुग्गंय ! म्हा आश्चर्यकार्णवा ते धि-
एकना चग्गिनं मावधान मनथा मांतळ:—

॥ जिनधर्मनं आराधना उपर धिष्टकनी कथा ॥

आ जंबूद्वीपना भरतक्षेत्रने विसे अवंत नामे देश ठे, तेमां धारापुरी नामनी नगरी ठे,

ध्यो अने मार मारतां कोश्या लागीः—“कह दय सुदरान घेर मरणा ।
 मारीने मूया जेयो करी नांवीने पत्नी वेड्यो. दगिरे पणा पणा पाटा वांध्या त्यार ते धीमि
 धीमे केट्केक दिगले सारो थयो. पत्नी एक मदिनो थयो एट्जे करी गूर चतुगने कळुं:—“हुं
 सुंदरीने घेर जानुंहुं, मांटे जानुं कर.” चतुराण कळुं. “बहु साकं करी थापुंहुं,” एम कही ते
 पो मरात्र मंत्रेजो कांठ करी थाप्यो, ते त्तर गूर जातता थयो अने करी तेज नवोण आयो
 पदंज्यो; त्यां ते जेट्जामां गावा बेले वे तेट्जामां कोड जट्जारी मंग्यात्री आनी पदंज्यो.
 ते सन्यासीण तेने कळुं:—“दे मदाजाग! हुं वे दिगसना भुळ्योहुं, मांटे मेने गार्गीनुं आय.”
 तेयां गुरे तेने सघळुं थापी झीधुं. सन्यासीण जेट्जामां ते साधुं तेट्जामां ते गंधेना बनी पयो.
 पत्नी ते गंधेना झूकतो नूकतो चतुरगना घेर थाळ्यो. गूर पण तेनी पात्रके घेर थाळ्यो अने “भ्दगी
 श्री पने धुं करदो.” एम धारी जांया मांटे कोठीसां संताइ रघो. चतुराण गंधेनाने कोरीन्दे
 मजवूत वांध्यो अने “दने सुंदरीने घेर जइया?” एम कही कहीने जाचक्यती वांर्यार मार
 ना लागी. गंधेना वूमो पाम्या लाग्यो तेम चतुरा तेने “धरे! दने सुंदरीना घेर जइया?” एम
 तिरस्कार करती मारती. इती. वेगट् मृत्यु पाम्या जेयो थयो त्यार चतुराण तेने जेट्जामां

तेणे मने गंधेने वनायवा कांय आण्यो, साहं श्रुं जे मे ते न खायो अने सन्यासीने आण्यो. निर्दय स्त्रीच एतुं क्रम कोठे के जेने दहा कळी शकता नथी, हांकर ध्यानथी जोड शकता नथी अने विष्णु आणी शकता नथी." या प्रमाणे विचार करी मूर ज्यां सुंदरी खेती इती ते दिंदूपुरमां गयो, त्यांते सुंदरीनी साथे निरंतर विषयसुल्ल जोगयतो इतो; परंतु मनमांचतुरा तरफनी चड दोंका राखतो इतो. सुंदरी पण ग्रहना वचन, गीत, दास्य विंगेरथी पतिने संतोय पमावती इती, पण मूरने मरणानी चिंतायो ते कांड साहं लागतुं नदोतं.

एक विवरा वृद्ध सासुण तेने एकंतमां पूव्युं के, "तमारे जी चिंता वे?" त्यारे मूरं कर्तुं:-
 "दे मात! असमर्थनी आगळ डुगळनी यात केम कडेयाय?" सासुण कर्तुं:- "दे जमाइ!
 म्हागामां सामर्थ्ये वे, रोग जाणया पवी तेनुं शोषय कराय वे." तेयारे मूरं कर्तुं. "उमास प
 वी सापथी माहं मृत्युं वे." एटलुं कडी तेणे सयळी यात कडी. पवी सासुण कर्तुं:- "दे पुत्र!
 जप न पामो. इ तमने अने म्हारी पुत्रीने सुल शशे तेम करीश; माटे निरंतर जोग जोगयो
 अने दोंका न राखो." पवी मूर ते सासुना वचनथी कांड शांत श्रयो अने सुलो जोगयवा ला

ठोस। दीयो तेटरामा त मांथे जटावाळो व हाथमां मारु श्रने ममदवाळो, श्रंगे नस्म न-
 गांवतो संभ्यास। श्र. गया. चतुर्ग म-यामान जाट चटु खंड पाम। श्रने तेना पगमां पम।
 सेन्यामोण वटु ' म-व' ए वचन मन्य श्रपे र ने त माथरा ग्याय ते वटु विटंबना म-
 दन र ' पडो चतुर्ग म-यामान ममारा। तेथ्रा वटु वन श्राप। विदाय कयो. दंव चतुर्ग
 मनमा। चिार र रा रा रा रा। व - "म्टार चरित्र म्दारा पतिण जाणवु मांटे कांड उपायश्री हे
 तन माग। ना. मारण। तेन म्दमा मुख क्याश्री। दाय? एम विचार कर। तणे स्तान
 श्रपे वाजा गुमा। पदया गायना डाणश्रा तमि उपर मंमल कर। तमां नेंवेय मृक्युं, धी,
 गुगळ अत रणना फलरु श्रप्रिमा एक चिचश्रा। दाम कग्या नागी. ते वयंत एक राकूम
 संपरप प्रगत श्र तन कदवा लाग्यो. - "हे जोळो! ते दामांटे मन संजायो व? हुं द्दाराउपर
 प्रग्न श्रया व, माट वग्दान माग. " त्यांग दुट एवी चतुर्गए कहुं. " म्दारां पति परखीलंपट
 व माट तुं तेन नकण कर। जा अथवा तो मार। नांय. " सपें कहुं. " द्दारां पति व मासने
 श्रंत मृत्यु पामशं. " पठी चतुर्गए तंन रजा श्राप। एटले ते चाड्या गयो.

आ सपळी वात कोर्वीमां संताइ रदेवा घेरे सांजळी तथा वीठी, तेथ्री ते विचार करवा

लाग्या कं, “अदो! स्त्रीत्वं चरित्र बहु गहन क्षेत्रे वे. खरेखर आ म्हीण म्हीरी निटंनना कमी, तेणे मने गेथेनो वनागवा करं व आप्यो, साहं श्रुं जे में ते न लायो अने सन्यासीने आप्यो. निर्वप स्त्रीत्वं एतुं काम करे वे के जेने दाला कळी शकता नथी, हांकर ध्यानथी जोड शकता नथी अने विप्लु जाली शकता नथी.” आ प्रमाये विचार करी मूर ज्यां सुंवरी रंवेती इती ते दिङ्पुरमां गयो, त्यांते सुंवरीनी साये निरंतर निययसुल जोगयतो इतो; परंतु मनमांचतुरा तरफनी बहु शंका राखतो इतो. सुंवरी पण क्खेना वचन, गीत, दास्य विप्रेथी पतिने संतोप पमावती इती; पण मूरने मरणनी चिंतायो ते कांड साहं लागतुं नदेतं.

एक दिवस बहु सासुण तेने एकांतमां पूज्युं के, “तमारे ही निंता वे?” त्यारे मुरे कळुं:— “इ मात! असमर्थनी आगळ दुःखनी यात कम कडेचाप ?” सासुण कळुं:— “इ जमाड ! म्हारामां सामर्थ्ये वे, रोग जाप्या पवी तेतुं श्रापय कराप वे.” तेयार मुरे कळुं, “उमास प ही सापथी माहं मृत्युं वे.” एटलुं कही तेणे सथळी यात कही. पवी सासुण कळुं:— “इ पुत्र! जप न पामो, इ तमने अने म्हीरी पुत्रीने सुल श्रेशे तम करीश; माटे निरंतर जोग जोगयो अने शंका न राखो.” पवी मूर ते सासुना वचनथी कांड शांत थयो अने सुलो जोगयवा ला

ग्यो; परंतु मनमां मरणना जयथी शंका पामता एवा तेना दिवसो जता हता.

इवे माता अने पुत्री एम वने जशीतए घरना वारणानी जित उपर जूवाजूवा वे मोर गितर्या, जो के ते मोर चितरेला इता तोपण प्रत्यक्ष उरुता जेवा देखाता इता. ते मोरनी माता अने पुत्री वने जणां पवित्र थइ हमेदां पूजा करतां, एम करतां करतों उ मास गया.

एक दिवस सुरे पोतानी स्त्री सुंदरीने कह्युं:—“हे प्रिया! आज भइहं मरण थइ.” त्यारे सुंदरीए कह्युं. “स्वामीनाथ! जय न पामो, अमारी शक्तिनुं सामर्थ्य जुच.” सुरे प्रियानां आयां वचनथी धीरज राखी. पवी गायना ठाणथी सर्व घर लींथी विशेष शोभायुक्त करी घरना मध्यजागमां एक आसन नांख्युं, तेना उपर सुरेने वेसायो; अने माता पुत्री पवित्र थइ, पवित्र वस्त्र पंदरी हाथमां चोखा लइ आमतेम जोतीजोती उज्जी रही; एवामां एक का लो साप घरमां आवतो तेमणे दीगे. पवी माता पुत्री वने नणीतए मंत्रेला चोखा पेला वे मोर उपर वांध्या एटले ते वने मोरो जितथी उतरी सर्पना वे ककना करी मुखमां लइ केका रय करता करता आकाशमां उम्नी गया. आ जोइ मूर मनमां निरुमय पामी विचार करया लाग्यो:—“अइो! माता अने पुत्रीमां कांइ, मंथनी अपूर्यदाकि देवाय वे.” पवी तेले नडाइ

श्वेटीं उरसन करवापूर्यक दुःखी माणसोने वान थाप्युं अने पोतानो नयो जन्म मानी मनु-
द्वयलोक संकथी सुलो जोगवया लाग्यो.

एक दिवस विद्वेजगाममांथी कोड अगेव्या माणसने चतुराण पूव्युं के, "हे जाड! त्यां
मूर दू करे वे?" त्यारे ते पुरुने उतर आप्यो के, "वान थापतो एयो ते मूर सुलो रहे वे." ते पु
ठनां थायां वचन सांजळी चतुरा मारसरथी घोळीविलादीनुं रुप लड सुंवरीने घेर गड. तेवगे
चतुर एवी सुंवरी अने तेनी माण पण काळीविलादीनुं रुप लोधुं. पवी काळीविलादीनुं ओ
ळीविलादीनी साथे युढ करया लागी. परस्पर उंचे उवळी उवळीने पूथी उपर पदे अने मू
गं पामती गती मुराव शक्यथी वूमो पाणे. एम युढ करतां परस्पर एक वीजाने नव अने
वतना प्रहार करे. पवी घोळीविलादीनीरुप चतुरा मंत्रना वळथी वझे काळीविलादीनुंने वड
मारी अने ज्रीतिने थाकादामां जड नाचया लागी.

आ सर्न चरिय जोड जप पामेला मुरे तउने पूव्युं. "तमे शामाटे युढ करो वो? अने
आ घोळीविलादीनी कोण वे? ते तमारी साथे शामाटे युढ करे वे? ते एकत्रीण तमने वझेने
प्रहार करी शामाटे मरण पामया सरखा करी नांढ्या? तमारने एने वैरनुं कारण गुं वे?"

त्यारे सुंदरीए कहुं:- "हं स्वामिन! आ चतुग सिखानं न्हानं। इहेन ठे, अमे पण इमणां वि
धानो अन्यास कयां ठे, चतुग बहु मंत्रांन जाणं ठे. अमारांमां तेना जेवीं मंत्रशक्ति नथी,
ते शोषयना वरथी। अदिं आर्वा यु० करं ठे." आ सर्वं वान मांनळं। मृग निचार करवा जा-
ग्या:- "बिकार थानुं! निचार थानुं"। मडा कृग्रहवाळं। शाकणं। नुना वशमां हुंपरुवो ठे,
खंय हुं हुं करं? अने क्या जानुं?"

पठे। एक मांस परं। चतुग घोळं। चिन्मं। नुं स्य लड सुंदरं। नं घेग आर्वा, तंवार सुंदरं।
अने तेनीं। माता वंने जणं। नुण काळं। चिन्मं। नुं स्य लं। धुं. परस्पर यु० करतां घोळं। चि-
न्मं। काळं। चिन्मं। नुंन जर्णं करं। नाडीं गड. तेथीं सुंर सुंदरं। नं पृथुं. "ते एकत्रीं उतां
मारथी तमंन वंनेनं कंम मरण पामवा सरखीं करं ठे?" त्यां सुंदरींण कहुं. "स्वार्मा!
अमारी मंत्रशक्ति थोदीं ठे; मोटे ते अमने मारथी मरण पामवा जेवीं करी नाखे ठे. हे स्वा-
मी! तमारा स्वाधिनमां एक काम ठे, जो ते तमे करो तो हुं तमारो म्हारा उपर स्नेह ठे ते
खरुं मानुं." तेयारे खेरे कहुं. "अज्ञ! तुं कहे ते त्दारुं काम हुं करीश." पठी सुंदरींण कहुं.
"ज्यारे पोळीचिलानी अदिं यावी अमारी सात्रे यु० करे त्यारे तमारो एम बोळुं के, "हं

काळीविलांनी ! तुं आ घोळीविलांनीने मार." आनी रीते कदेशो एटले श्रमने शक्ति
 वरपद्य श्रेशे; तेथी श्रमे तेने मारी नांखणुं." एवामां घोळीविलांनी आनी, तेनी सांथे
 वने काळीविलांनीत युद्ध करवा लागी. तेवारे सुरे कहुं:- "हे काळीविलांनी ! आ घोळीवि-
 लांनीने पकन श्रने तेने खाइ जा." सुरे आटलुं कहुं एटले घोळीविलांनी पृथ्वी चपर पनी
 श्रने काळी वने विलांनीतए तेने गळामां पकनी. घोळीविलांनीने मरण पामती जोइ सुर
 मतमां विचार करवा लाग्यो. "म्हारा पवित्र वचनमात्रथी आ घोळीविलांनी मरी जशे, मा
 टे जो म्हारा वचनथी आ वने काळीविलांनीत मरी जाय तो बहु साहं थाप. चाल, श्रयलुं
 बोलीने आश्रयं तो जोबुं." आनी रीते विचार करी तेशे प्रगट कहुं. "हे घोळी विलांनी ! आ
 वने काळीविलांनीतने मारी नांख." तेनां आवां वचनथी घोळीविलांनीए वने काळीविलांनी
 तने मारी नांखी. पनी सुर बहु हर्ष पाम्यो श्रने "श्रीपद्य विना म्हारो रोग गयो." एम विचारी
 ते मरी गएली स्त्रीतनी उत्तरक्रिया कयां विना त्यांथी चाली निकट्यो, श्रने ज्यां पोतानो म्हो
 दोजाइ रदेतोइतो ते गाममां आब्यो. आ यखते तेनो जाइ वीजे कोइ गाम गयो इतो, तेथी ते
 पोतानी म्होटीजांनीने प्रशाम करी त्यां रहो. जांनी वियरनी बहु जक्तिथी सेवा करती इवी.

कौड म्बोटा थरणायमां धायी पक्षोऽयो; त्यां तेणे उ पुरुषाने घासना जारा तड जता वीठा, ते
 श्री. घुरे तेमनी पासे जइ पूठ्युं के, "तमे आ माणस विनाना थरणायमां कोण जे? तमारु
 दारीर मणि, माणिक्य अने सोनानां घरेणांथी दोळी रहुं ठे उतां तमे घासना जाराठ डा-
 मोटे वदो जे? तेयारे उ पुरुषोए कळुं:- "हे पुरुष! सांजळ. आ यनमां वृत्तावस्थाथी गळी
 गण्ठा देदवाळी एक मोठी रदे ठे, ते मोठी अमारी पासे हमेडां घागना जारा मंगांये ठे."
 पत्नी घुरे फरी पूठ्युं. "घासना जागनुं ते धुं करे ठे?" तेयारे ते पुरुषोए कळुं:- "शुरे जाइ! ते
 मोदी अमने अन्न, वस्त्र अने घरेणां आणे ठे, अने पोते एक नूना गाट्यामां सुड रदे ठे. शुरे!
 रदारे अमने पूठ्यानुं शुं प्रयोजन ठे? ते पोते प्रत्यक्ष कडवतता ठे." पत्नी घुरे मनमां विचार
 कर्पां के, "चाळ हुं पोते त्यां जइ तेनुं स्वरुप जोर्ड." आम धारी ते घासना जारा उपाहनारा
 नी सांथे गयो. तेयारे उ पुरुषोए तेने पूठ्युं:- "द्वारु नाम धुं ठे?" त्यां घुरे कळुं, "म्हारु
 नाम धिएक ठे." पत्नी तेठेए कळुं, "स्वरुप आजे आपणाने मातमो जाइ मड्यो." आ प्रमा
 णे यानो करता तेठे वृद्ध मोठीनि घेर गया, त्यां तेठे घासना जारा उक्ताणें मूकी तथा
 पाणीनुं कुंडुं जरी धिएकसहित वृद्ध मोठीनी पागे जइ वेग. तेयारे वृद्ध मोठीनि तेमने पु-

ठ्युं:-“हे पुत्रो! आ सातमो कोण ठे?” त्यारे तेउए कहुं. “हे मात! ते अमने वनमां म-
 ल्यो अने मातानुं दर्शन करवा माटे अहिं आय्यो ठे.” पठी नोशीए धिष्टकना वांसामां हाथ
 दर्शने कहुं. “पुत्र तुं जले आय्यो. तुं कोण ठे? पुत्र तुं म्हारा घरे प्रोजन कर अने इद्या प्रमा
 णे निःशंकपणे रहे.” तेवारे धिष्टके कहुं. “हे मात! हुं जन्मथी आरंज्नीने दुःखी हुं, माटे
 आपनी पासे रहीश. पठी वृद्ध नोशीए तेने न्द्वरावी, सारां बखो पहेरावी अने उत्तम रसोइ
 करावी जमाह्यो. पठी धिष्टक मनमां विचार करवा लाग्यो के, “घासना ज्ञारा अने पाणी
 क्यां जाय ठे तथा बीजी वस्तु अहिं शी रीते आवे ठे? ते जोबुं.” ग्राम विचार करतां अर्धी
 रात्री गइ एटले वृद्ध नोशीए प्रगट कहुं. “कोइ जागे ठे के नही?” कोइए उत्तर आय्यो नहीं
 एटले ते नोशी खाटलामांथी नीचे पनी अने एक कुमंत्र जणी घोनी अइ. पठी घासना ज्ञा
 राउ खाइ तथा पाणी पीने घरेणाथी सुशोभित एवी एक अत्यंतरुपाळी स्त्री बनी गइ. पठी
 ते त्यांथी निकळी, एठले धिष्टक तेनी पाठळ पाठळ चाड्यो. बहु दूर गया पठी ते स्त्री एक
 गुफामां पेठी, त्यां ते गुफामां रहेनारी जोगणीउ “हे मात! तमे जले पधार्यो.” एम कही ते
 ना पगमां पनी. पठी एक आसन ठपर बेसारीने सेबा करती एवी सर्वे जोगणी उए पुठ्युं.

च! शांत श्राद्ध. हुं तमारा माटे बहुत पुरुषोने मारी घणुं बळी लायाझ. श्राज एक सातमा मा
 लस श्राव्यो वे, ते घणो दुबळो वे मांटे चौवस सुधी रडो, तेदनामां ते पुष्ट श्रद्ध जदो." आ
 प्रमाणे कधी तेलो मांस विंगरेनुं नकरण कराव्युं. पवी जोगणीडण रजा श्रापी एटले ते पोता
 ना ठेकालो श्रापी श्रने ब्रह्म नोदीनुं रूप करी लाटलांमां घुइ गइ.

दये धिष्टक विचार करया लाग्यो के:- "आ दुष्ट शाकिनी लोकने विद्यास पमान्नी ते-
 मनुं नकरण करी जाय वे, फरी पण हुं शाकिनीना संकटमां पड्यो. दाय दाय! हुं ज्यां
 जाव हुं त्यां मने शाकिनीनो जोग मळे वे." श्रापी रिति विचार करतां सचार श्रद्ध एटले ते
 सांते पुरुषो घासना जारा लेया माटे वनमां गया, त्यां धिष्टके व पुरुषोनी श्रागळ रातनुं च-
 रित्र कळुं; एटले ते व पुरुषोए जयाव श्राप्यो के, "श्रमे ते मातानुं श्रावुं चरित्र क्यारे पण वी
 हुं नथी." तेवारे धिष्टके कळुं. "सुखमां लोनी श्राज्जा तमे अदि पड्या रदो, हुं तो ए दुष्टानी
 पासेथी चाट्यो जइश." त्यारे व पुरुषोए कळुं. "दे जइ! श्रापणे विचार करीए, एक रात
 विद्वेच करं श्रने श्रमने तेनुं चरित्र वेलाफ." पवी तेठ घासना जारा वइ घरे श्राव्याश्रने दि-

वस संबंधी काम करी रात्रे ते दुष्टानुं चगित्र जोवा माटे सर्वे कपटनिचात्री सूता, अने ते वृद्ध मोशीनुं सर्व चगित्र जोड परस्पर विचार कऱ्या मांड्यो. "अरे जाड! हवे आपले झुं करवुं?" त्यारे धिष्टके कहे. "ॐ दुष्टमंजाने मारी नांर्ग्येण." पढी व जणाण पग जाड्या. व जणाण हाथ जाड्या, व जणाण माथुं पकरुं अने एक जणे लाकडं वंरुं एवी कूटवा मांर्ग्येणें ते मृत्यु पासी.

पढी निर्णय चिन्तवाळा थड ते सांते जणा त्यांथी चान्नी निकड्या. आगळ जतां तेउ एक म्होटा अरण्यमां आर्वी पदांच्या, त्यां तमणे एक नगर बांठुं. उत्तम कोट, दग्याजा, बगीचा, विविध जातनां जासो अने स्वर्गसमान मंदिरांथी सुशोन्नित एवा ते नगरने जोता जोता दर्पथी तेउ राजप्रवनमां गया. आगळ जतां तमणे दजारां शिखरोथी सुशोन्नित अने परवाळीना कमानी मनादर एवुं एक मंदिर जांयुं, ते मंदिरना चारणाआगळ कपायला नाक वाळी अने शरीरे जांही एवी एक घरनी मोशी वंठी इती; ते मोशी सात पुरुवांने जोड तेमने कडेवा लागीः—“हे पुरुयो! तमने उत्तम खीडनेो समागम थाउ, तमे जेले आंब्या, उत्तम स्वरुपवाळी सात कन्याउनी साथे तमे विषयमुख जोगयो.” पढी सूरवीर एवा धिष्टके आगळ थड ते कपांपला नाकवाळी मोशीने पूरुंयुंः—“हे मात! देवकन्याना सरथी आसात कन्याउं

क्यांशी श्रायी ?" त्पारे कपायला नाक्याळीण कळुं. "ए विद्याधरनी पुत्रीउ ठे. एक दिवस
 विद्याधरे निमिचना जाणपुरुपने पूठयुं इतुं के:- "आ म्दारी पुत्रीउनी नर कोण थडो. " ते
 वारे निमिचना जाणपुरुपे कळुं के:- "ल्दारी आ सात पुत्रीउ आ कपायला नाक्याळी मो-
 क्षीने सोंप. ए मोक्षी पासे आ कन्याउने वरनारा वरो पेतानी मेळे श्रावडो." पवी विद्याधरे
 ते कन्याउ मने सोंपी, ते कन्याउ में तमारा माटे रक्षण करी राखी ठे; माटे तसे आ कन्या
 उने परणो अने विपयसुख जोगयो. कांइ चीजुं कारण नथी. माटे आ एकठा कोला सुगंभी
 इव्यथी जरपूर एवां आ धरो, माणसना मनने दरण करनारा आ पळंगो, वळी तेना वपर
 इंसतृविकाउ तेमत्र आ चित्रदाळाउ तैयार ठे, तेमां खूयो. वळी आ मनना सरखा वेगवाळा
 सात धोनाउ ठे, तेना उपर चही तसे पूर्वदिशा विना थाकीनी थये दिशामां इआ प्रमाणे
 फरो." पवी विपयमां लोनी एवा ते साते पुरुयो इपंथी त्यां रक्षा, अने वेगुंइवेवतानी वे-
 ठे चित्रदाळामां क्रीना कला लाग्या.

एक दिवस ते साते पुरुयो जेगा थइ परस्पर विचार करवा लाग्या के:- "आ मोक्षीण आ
 पणने. पूर्वदिशामां जवानी शाकारण माटे ना पाही ! माटे चालो ते दिशामां जइने जोइण

के त्यों शूं ठे." पंवी ते साते जणाउ सवारे घोसा उपर वेसी पूर्वदिशा तरफ गया, तो त्यों तेमणे एक योजन (चार गाउ) न्रूमि माणसोना माथाथी ठंकाइ गयेली दीठी. तेवारे साते जणाउ परस्पर कहेवा लाग्या के; "आ आश्रयं देखाय ठे, पृथ्वी उपर एक योजन सुधी माणसोनां माथां देखाय ठे, आतुं आपणे कोइ ठेकाले जोपुं नथी तेम सांनळ्युं पण नथी, आ वात कोनी आगळ कहीए." आवी रीते वातो करता चाड्या जाय ठे, एवामां माणसना माथानी एक खोपरी घोसानी खरी साथे अथनाइ एटले ते खोपरी बोली:- "अरे पुरुषो! आ घोसाउ अने एज स्त्रीउ अमे पण पूर्वे जोगवेली ठे." खोपरीनां आवां वचन सांनळी धिटके पूंगुं:- "हे खोपरी! आ घोसाउ कोण ठे? ते स्त्रीउ कोण ठे? अने आ न्रूमि माणसना माथाथी ठंकाइ र्हेली केम ठे?" त्यारे खोपरीए कहुं. "ए नाक कपायेली कोडी सिद्ध आकिनी ठे, तेलें आ एक योजन जेटली न्रूमि माणसना माथाथी ठंकी दीधी ठे, अरे पुरुषो! ते आकिनी तमने देखती नथी, तेदलामां तमे नासी जाउ! नासी जाउ." खोपरीनां आवां वचन सांनळी घोसा उपर वेठेला साते पुरुषो त्यांथी नासी जवा लाग्या.

इवे ज्यारे ते साते पुरुषो वपोरना बखत सुधी घेर न आख्या स्यारे साते स्त्रीउ जेगी थइ

कपायला नाक्याळी मोठी पास जेव्हा कडेया लागे के:- "इ मात! त सात पुरुषां क्रमात
 सुधी घेर केम नथी आळ्या?" स्त्रीतनां आयां यचन सांजळी कपायला नाक्याळी मोठी द्या
 यमां चंग लक्ष घरना उगला माल उपर घडी, तो तेणे घोना उपर वेगेला पुरुषोने नासी जता
 जोया. तेथी मोठीए चंगेने कळुं:- "दे चंग! तुं ए घोनाने पावा नाळ्य." एम कदी मोठीए
 चंगेने नारंगार पगड्यो तेथी चंगे म्हेटो दळ्य करी घोनाउनि पावा नाळ्या. ते यलते घोना
 उपर वेगेला पुरुषो घोना उपरथी नीचे पळतुं मूक्या लाग्या, पंतु तेणे बांधी व्हीधिला देया
 श्री पदी दाय्या नदी. पडी ते पुरुषो धंद्या लाग्या. "दाय दाय! आपणी ही गति श्रजे."
 आणी रीते बोलता तेच जय पामता गता घरे श्राव्या. तेवारे कपायला नाक्याळी मोठीए
 कोप करी तेमने कळुं. "शरे पाणीउ! मने मूकीने तमे कयां नासी जाउ वो? शरे विव्यास-
 पातिउ! तमे कयां जयाना वो?" पडी यमराजानी जीज सरखी चंचळ तरवार हाथमां ल
 इ ते दुटाए हाथयती धिष्टकने पकडी श्रने पृथ्वी उपर पानी वर तेनी वाती उपर यदनीने क
 णु. "शरे! तुं घोना उपर वेडीने कयां चाळ्यो जतो इतो? इमणां इ तने म्दारी नाखुं, मा
 हे तुं त्वारा इष्टेवगनुं स्मरण कर. इवे इ तने वेदी वेयानी नथी." ते दुष्टानां आयां जयंकर

पद्यनथा पण नय नाइ पामना अन माइसिक एवा विठरु कसु - इ नाक विनात। म्हाग
मनसा एक कांतव उ तथा हु तन पूवु वुके, य पा वार अत यं गमुंय आ न्हासं नाक कायं।
नोसपु वे?" पठ। त नाक कपायलाण प्रसन्न थऽ हवंय। कसु - इ पुत्र' सात्तऽ।

आ अरतक्षत्रमा मनारमानामनु नगर ठे, त्या मनश्चरनामना राजा गाय कर्ता दत्ता,
तेने मणिमाल्यानामनं। राणां दत्ता, ते राणाण अनुक्रमे मान पुत्राने जन्म आणया दत्ता, पत्र।
गणीए आवमो गर्ज धारण कर्यो, तत्र। अनुक्रमे हु पुत्र। थऽ पाच वाचमानानुया वाचनपा
सन कराती एवी हु अनुक्रमे सर्व कळारुना अ न्यास कर्ता। याचनावस्था पाम, मन मत्र दि।
मयानो बहु वृद्धास इतो तथी मे वर्गाकरण, मोहन, स्तनन, उच्चाटन, गदग। विद्या, डा-
किनीविद्या, नाकिनीविद्या, मारणविद्या, वलाविधि, सुर्य, चंड तमज प्रहंन। आकर्षणविद्या,
पाताळमां पसयानी अने स्वर्गमां जवान। विद्या, महामंत्रा अने अमृतसंज विनि। विद्या विंगर बहु
विद्यानो अन्यास कर्यो, इ पुत्र! एक दिवस मे इंच्चो मंत्र माथ्यो, ते मंत्र सकळ थया एटल
ते मंत्रना प्रजावयी हु इंच्चो जवनमां गर; ते वयंते इंच्चनी आगळ हुहु, तुंवर अने रंता विंगर
नाटक नाटककरनाराणए आरंभ्यु इनु. हु पण नाटकनी विधि शिखंती इती, तथी मे पण

ते बलते नाटक कर्तुं, म्द्वारा नाटकत्री रंजा नाटक करती गती ग्लानी पामी गइ. पवी तैनी
 जग्याए हु रूदी. में नाच करतां इंइने बहु प्रसन्न कयां, तेश्री तेषो मने कलुं के:—“हे सुंदरी!
 हुं प्रसन्न थयां तुं, मांटे वरदान माग. पवी में इंइने विनंती करी के, “हे प्रनो! जो थाप प्र-
 सन्न थया हो तो थाप म्द्वारा पति थाठ.” इंइ ते कथूल कर्तुं. पवी इंइनी साथे म्द्वारो संग
 थयो, तेश्री हुं वरगेज देवलोकमां जया लागी. घरे पण रोज थयुं. एक दिवस माळीए मने
 कलुं के:—“हे जंइ! तुं मने देवलोकमां तेदी जा, जेश्री हुं पण त्यां त्हांहं नाटक जोडं, में तने
 बहु बहु थयां, पण ते वारंवार मने कदेवा लाग्यो के, “मने स्वर्ग देखाव.” पवी में तने जम-
 रो यतानी म्द्वारा चोटलामां राख्यो, थने हुं स्वर्गमां गइ; त्यां में नृत्य थारंन्युं, बहु बलत ना
 चतां माथे जार लाग्याथ्री में मारो पोतानो दाथ माथे मूथयां, तेश्री तालमां जंग पड्यो; ते
 बलते इंइ तालमां जंग पडेलो जाथी “हे पापणी! तालमां जंग केम पाड्यो” एम कदी फो
 पथ्री म्द्वारुं नाक कापी नांखुं थने मने कलुं के, “हे पापणी! मनुज्यलोकमां जा थनं प्रमा
 वनु फळ जोगव.” हे पुत्र! पवी में इंइला पगमां पदीने कलुं के:—“हे प्रभु! था पापनो थ-
 नुप्रद थ्यारे थडो?” थ्यारे इंइ कलुं, “माणसोनुं मांस जकण करती एवी तनें ज्यार कोइ पु-

है एम पूवशे के, 'हे कपायला नाकवाळी ! कया पुरुये त्हांहं नाक काप्युं ?' त्यारे तुं शाप श्री मूकाइश." पवी स्त्री अने घोमाउए करीने में आ नगरीना सर्वे माणसोने उतरी नकण कर्पा. अदिं आवनारा परवेशी माणसोने पण नकण कर्पा. एक योजन जेटली पृथ्वी माण सना माथावेनेज टांकी वीधी. त्यांसुधी "हे पुत्र! त्वारा विना मने कोइए नाक कपावानुं पूव्युं नहीं. हवे तुं आ रुपवाळी कन्याउ, आ घोमाउ अने आ महेल लइ राज्य कर." एम कही ते कपायला नाकवाळी संजीविनी विद्याथ्री नगरना सर्वे लोकोने जीयता करी, नगरने माणसोथी नरपूर बनावी अने धिटकने राज्य आपी स्वर्गमां पोताने स्थानके गइ, अने धिटक पण उत्तम प्रकारे राज्य करवा लाग्यो. पेला व मित्रोने मंरुलिकपव आप्यां, पवी व मित्रोसहित धिटक सुखे राज्य करवा लाग्यो.

एक किवस ते नगरना उद्यानमां अनेक साधुठना परिवारसहित आचार्य समवसर्यो, ते वारे वनपाळे राजानी पासे आची गुरुना आववानी कथामणी आपी के, "हे स्वामी! आपना उद्यानमां बहु साधुठना परिवारसहित आचार्य समवसरेला ठे." तेनां आवां वचन सांजळी धिटकराजा शुभ जावथी गुरुने बंदना करवा गयो, त्यां व्रण प्रवक्षिणा तथा बंदना करी

धर्मने विषे आदर करो. कारणके तेशी स्वर्ग अने मोक्षनां सुखो सुलज्ज आय ठे. बळी धर्मना पत्नावथी पगले पगले घणी समृद्धि मळे ठे. ए धर्मनुं मूळ सम्यक्तव ठे, एम जिनश्वरो कहे ठे. ते सम्यक्तव सबद्वणारूप ठे. ते सबद्वणारे प्रकारनी ठे. तेमां पहेली सबद्वणारा गुरुना उपदेशथी जीव अजीवनुं जाणपणुं श्रवुं ते, अने वीजी गुरुना उपदेश विवा जीव अजीवनुं जाणपणुं श्रवुं ते. जेम मरुवेवी माताने अइ इती तेम. कहुं ठे के:-

सबाइं जियेसरजासियाइं, वयणाइं नन्नदा हुंति ॥

इय बुद्धी जस्स मणे, सम्मत्तं निच्चलं तस्स ॥

ज्ञावार्थः--श्री जिराजनां कहेलां सर्व. वचनो कोइपण रीते मिळया होय नही, आधी रीतनी बुद्धि जे माणसना मनमां होय ठे तेनुं सम्यक्तव निश्चल जाणवुं.

अंतो मुहुत्तमिच्चं पि फासयं हुज्ज जेट्ठि सम्मत्तं ॥

तेसिं अवक्खपुगल परिपट्ठो होइ संसारो ॥

ज्ञावार्थः--जे माणसे एक अंतमुहुत्त पण सम्यक्तवने स्पर्श कर्युं ठे, ते माणसना संसार अर्थ पुक्खपरावर्त आय ठे. ॥ इति धिट्ठकनी कथा. ॥

...श्री गद्दमानस्वामीना मुलश्री अग्लो धर्म सांजळी शैराग्य पामेत्तो सूरदेवश्रावक ज्ञान-
 श्री श्रावकधर्म अंगिकार करी अने वीजा प्रश्नो पूवी पोताना आत्माने कृताथे मानतो वतो
 परियारसहित घेर आवी उजम प्रकारे जिनधर्मनुं आरागन करया लाग्यो.

आ प्रमाणे धर्मध्यान करतां चौदवर्ष गयां. एक दिवस अर्थरात्रे धर्मध्यानमां वेगेला सू-
 रदेवश्रावकने कौशएक देवताए प्रगट अइने कळुं के, “हे सूरदेव! तुं स्वर्ग अने मोक्षनी उजा
 करे वे तेथी पौषथाविप्रतो करे वे. पण अरे मूढ! जो तुं पोताना आत्मानुं कड्याण इउतो
 क्षेप तो आ व्रताविकने त्यजी वे. जो तुं व्रतने नदिं जागे तो हुं त्वारा श्दोटा पुत्रने मारी
 तेना मांसना पांच दात करी करुद्दमां पकवीडा, अने त्वारा शरीरे मांस अने लोक्षीनो लेप
 करीदा, तेथी तुं आर्तध्यानमां मृत्यु पामी दुर्गति पामीडा.” आ प्रमाणे देवताए वे उरणवार
 कळुं, परंतु सूरदेव ध्यानथी चढ्यो नदीं; तेथी तेना श्दोटा पुत्रने मारी, पकवी तेना मांस
 अने लोक्षीश्री सूरवंचना शरीरे लेप कयां. एवी रीते वीजा, वीजा अने शेथा पुत्रने मारी ते
 ज प्रमाणे लेप कयां. परंतु ते सूरदेव जरापण ध्यानमांथी चढ्यो नदीं. वळी तेनुं स्थिर
 चिच जोइ देवताए फरी कळुं:- “हे सूरदेव! जो तुं व्रतथी चूकीश नदीं तो हुं त्वारा शरी-

रने विषे कास, श्वास, जगंदर, ताव, दाह, कुक्षिशूल, हरस, अजीर्ण, इष्टिशूल, पुष्टशूल, अरुचि विगरे सोळ रोग मूर्काश. आधी रीति देवताए व त्रणचार कहुं एतले सृगंदेव विचार करावा लाग्यो के:- "आ कोइ दुट माणस देखाय ठे, एणे म्हारी नजर आगळ म्हाग चार पुत्रोने मारी नांख्या, अने तेमना लोदीशी म्हाहं शरीर लीव्युं; वळो ए म्हाग शर्गागमां मांळ रोग मूकवानुं कहे ठे, मांट चाल हुं तेने प्रथमथी एकर्ही लउं." आम धारी ने जट्यामा नद्यो तेदलामां देवता विजळीनी पेंठ आकाशामां उर्ही गया. पळो सृगंदेव घरने। वद्दार ग्राने। फोलाहल करवा लाग्यो, एदलामां तेनी खी धन्नाए वद्दार ग्राने कळुं:- "हे आर्यपुत्र' तम कोलाहल केम करा ठो?" त्यांर सृगंदेव तेनी आगळ मथळी वान कळो. तेयांर धन्नाए कर्नु. - "हे स्वामिन! ते तमारा चार पुत्रो पोतपोताना ठकाण सुये सुता ठे. तमारा रागरमा पण कोइ रोग नांखतुं नथी, आतो तमने कोइ देवता उपसर्ग करे ठे; मांट करी आयाचना लइ, प्रतिकर्मी मिळ्याडुःकृत आपो." पळी सृगंदेव खीना कडेया प्रमाणे गुं पास आयाचना लइ शूइ थयो. पळी जिनधर्मनुं उत्तम रीति आराधन करी, शर्गायांर परिमा वडी, वीसवर्थसुधी जिनधर्म पाळी, सर्वे जीवोने खमावी, एक मासनुं अनसन करी पंचपरमेष्टीनुं

स्मरणं कर्तुं ते सुरोवेय मृत्यु पामी सौधर्मदेवलोकेने विरे अरुणाजनिमानमं चारपट्टयो-
पमनाआयुष्ययाळो देवता श्रयो.

श्री गीतमस्वामीए श्री वर्द्धमानस्वामीने पूव्युं:-“दे जगवन्न ! सुरोवेय त्यांथ्री चवी
कइ गति पामवो ?” तेवारे श्री वर्द्धमानस्वामीए कळुं:-“दे गोतम ! ते सुरोवेय त्यांथ्री च-
वी मद्दविदेदकेत्रमां सिद्धिपद पामवो. आ प्रमाणे श्री सुधर्मास्वामीए जंबूस्वामी आगळ
सुरोवेय श्रावकनुं चरित्र कळुं.

॥ इति श्री वाचकरव लाजगणाना शिष्य राजकीर्तिमुनिए रचेन्नी

गवर्धं वर्द्धमानवेशनामां सुरोवेयश्रावकने प्रतिबोध

नामनो चोथो उद्धारस संपूर्णं श्रयो ॥

॥ उद्घास ५ सो ॥

॥ बुद्धगशतकश्रावकनुं चरित्र ॥

इये श्री सुधर्मास्वामी जंबूस्वामीनी श्रागळ बुद्धगशतकनामना पांचमा श्रावकनुं चरित्र कहे ठेः—

आ ऋतक्षेत्रमां श्रावंजिकानामनी नगरी ठे, सर्व नगरीनुमां उचम एवो ते नगरीने जिये जितशत्रु नामनो राजा राग्य करतो हतो; ते नगरीनी पासे नंदनवन सरखुं अति मनो दर शील नामनुं उधान हतुं. ते श्रावंजिकानगरीमां बुद्धगशतकनामनो श्रावकं रवेतो हतो, ते बहु धनयंत होयाथी तेनुं ठ कोरु धन व्याजे अने ठ कोरु वेपारमां रोकायलुं हतुं. तेना घरे गापोनां ठ गोकुळ हतां, तथा तेना घरनी समृद्धि कामदेवश्रावक जेवी हती. ते बुद्धगशतक श्रावक राजाने बहु मान्य हतो.

एक दिवस श्री वर्द्धमानस्वामी शंगव्यन नामना उधाने जिये समयमर्षा, तेथारे देखता ईए समबसरण रख्युं, त्यां वारपर्यंत एकजी प्रश्. आ यत्ने बुद्धगशतकश्रावक पण प्रभुने

સમવસરેલા સાંજની પોતાના કુટુંબીનુમદિત વંદના કરવા ગયો; ત્યાં વંદના કરી યોગ્યસ્ત્રા
 નકે લેવો. પત્ની પ્રભુ ધર્મનુપદેશ શ્રાવ્યો કે:—“હે જીવજનો! લોકમાં ચક્રવર્તીની પદવી.
 દેવેની પદવી, સ્વર્ગનું સુલ્લ, સંપત્તિ, મનુષ્ય સંવંધી સુલ્લ, ૯ સર્વ ધર્મનું ફલ જાણો. જિને
 શ્વરોળ્લ વેચ શ્રને મનુષ્યની સન્નામાં વાન, શીલ, તપ શ્રને જ્ઞાવનારુપ ચાર પ્રકારનો ધર્મ ક-
 હો છે. તેમાં વાનના પાંચ પ્રેલ છે. ૧ અન્નયવાન, ૨ સુપાત્રવાન, ૩ અનુકંપાવાન, ૪ ઉચિત-
 વાન, ૫ કીર્તિવાન. તેમાં સર્વ જીવિને પોતાના સરલા જાણી અન્નય શ્રાપવું, તે અન્નયવાન ક
 હેવાય છે. ૯ અન્નયવાનથી મોલ્લ જવાય છે. મોટે સર્વ પ્રાણીનુલ અન્નયવાન શ્રાપવું. (સર્વ જી
 વોની રક્ષા કરવી.) અવસરે સાધુને શુલ્લ શ્રાહાર શ્રને શુલ્લ વસ્ત્ર શ્રાપવાં, તે સુપાત્રવાન કહેવાય
 છે. જે માણસ સુપાત્રવાન શ્રાપે છે, તે ધનદેવ ધનમિત્રની પેલ ઉચમ સુલ્લો પામે છે. તે ધનદેવ
 ધનમિત્રની કથા શ્રા પ્રમાણે છે:—

॥ સુપાત્રવાન ઉપર ધનદેવ શ્રને ધનમિત્રની કથા ॥

શ્રા જંબુઢીપમાં સિંહલનામે ઢીપ છે, ત્યાં સિંહલેશ્વરનામનો રાજા રાગ્ય કરતો હતો, તેને
 સિંહલાનામની સ્ત્રી હતી. સિંહલેશ્વરરાજાને સિંહલમિંહનામનો પુત્ર હતો. ઇક દિવસ સિંહલ-

मारीने "हे तात! म्हाहं रक्षण करो! रक्षण करो!! हे माता! हे कुळदेवी! तूं अन्त्यां कया मडडे?" आबो कोलाइल करती सांजळी. पर्वी वीजाना दुःखया दुःखी। आण्वो सिंहवासिंह कुमार विचार कारवा लाग्वां के, "जेना हृदयमां पंगोस्कार तया। एवा पुत्रत तना। माताण शा मटे जन्म भाप्यो दशे?" आ प्रमाणे विचार करे। कुमार जटवामा आगळ दाड्या. तट्या मां तेले एक कुमारीने हाथीए पकळले। दाठा। तवार कुमार वदो - "अर गजगज" ए कन्यांन वपन सांजळी हाथी कुमारीने व्यज उडे कुमार मामा दाड्या। सिद्धीयोगइकुमारना आवां फरी तेना मामां आच्या तेल जटवामा दशे दाट्य। मामा। फिया तटवामा दाथी। ते वस्त्र उपर दानता पा करता रग्या अ' राजन पर' इ मार। दाट्य। पामथ। नामं। मड. कुमार पण हाथीने। पाउ उपर चर' व' व' व' व' तत आगानम्यजत वाया

आ तात म्हाजुज' म' ज' वडे द' व' पामथ' अत इ मारन। नगमा चोर तफ. कानि केवा-
 इ पर। इ मार. पण इ मार उपर प्राति परवा लाग। कट्ये उ के.—

गुणाः कुर्वन्ति दत्तत्वं दूरेऽपि वसतां सताम् ॥
केतकीगंधमाघ्रातुं स्वपमापाति पदपद्मः ॥

ज्ञाचार्यः—गुणो, दूर वसता एया सत्पुरुषोऽनुं वूतपणुं करे ठे. जुठ केतकीनो गंध लेवा मा ठे जमरो पोते केतकी पासे थाये ठे.

जे माणस शरीर, धत अने वचनथ्री सर्वेनो उपगार करे ठे, ते आ जयमां संपत्तिनुं पा-
त्र थाय ठे. पवी धनदेठे ते धनशतीनामनी पोतानी पुत्री सिंदलसिंदकुमारने परणानी. प-
वी कुमार नगरने विरे क्रीडा करतो ठतो जमया लाग्यो. नगरनी स्त्रीठ पण तेने जोड वडा
थइ जवाथी तेनी पाठळ जमया लागी; तेथी सर्वं मदाजने एकठा थइ राजानी पासे थायी
बिनेती करी के, “हे राजन्! अमारां सर्वं कार्यों सिवाय ठे. कारण के सिंहलसिंदकुमार नग
रमध्ये फरया निकळे ठे, तेनी पाठळ नगरनी स्त्रीठ पण जटके ठे; तेथी अमारा धरनां कांइ
कार्यों बनी शकतां नथी.” मदाजननां थायां वचन सांजळी राजाए तेमने वडु मान थापीने
कलुः—“हे जनो! जेम तमारां कार्यों नहिं सिवाय तेम हुं करीइ.” थायी रीते कही वडु मा
नथी मदाजनने रजा थापी. पवी राजाए कुमारने नगरमां फरया जवानी ना कही, तेथी

कुमार रोष पामी देसांतरे जयानी इच्छाथी धनवर्तनि कहेवा लाग्योः-“हे जाग्ययाळी! हुं परेदश जाते तुं, तुं सुंगे घेर रहेजे.” तेवारे धनवतीए कहे. “ हुं तमारा विना एकली घेर रहेवा समर्थ नथी, माटे हुं तो तमारी साथे आवीश.”

पवी कुमार धनवर्तनि साथे लड रात्रे नगरनी बहार निकळी अनुक्रमे समुझेने कांवे आओ, ते वसते एक वहाण परेदश जवा माटे तैपार प्रतुं इतुं; तथी सिंदलमिंदकुमार ते वहाण उपर चड्यो, आगळ जतां वापु अचळो होवाथी वहाण जागी पन्थुं, पण जेनुं नमीच अ-नुड्ड होपे वे, तेने सर्व घटनुं घाप वे; अने जेनुं नमीच अचळुं होपे वे, तेने सर्व अघटनुं घाप वे. तेग आयुष्यना बळथी धनवतीना हाथ एक पाटीयुं आच्युं तेथी ते तराने अनुक्रमे खांजे घारी, त्यांथी अनुक्रमे कुशुमपुर नगरने विरे गर. ते नगरनी पाले प्रियमलकतीअं वे, ते तीदंतो प्रगाय लोकेना सुगथी मांनळी धनवती त्यां गर अने “ ज्यांनुची म्दारा पतिना मेळार मने नादे घाप त्यांसुथी हुं आदे रही तप करीश अने मौनव्रत धाण करीश.” एवो अनिमद लडं तप रुग्या लागी.

एवे तिखलिंरिदुमार पळ बहाग जाथी ब्रह्मंन वसते पाटीयुं हाथ आनवाथी समुद

चतरी अनुक्रमे रत्नपुरनामता नगरे आब्यो, ते नगरमां रत्नप्रज्जनामनो राजा राज्य कर्त्ता
 दत्तो, तेने रत्नसुंदरीनामनी स्त्री अने रत्नवतीनामनी पुत्री दती, जे वयते सिंदलसिंदकुमार ते
 नगरीमां आब्यो, ते वयते रत्नवती राजकुमारीने साप करइयो दत्तो; तेथी राजाए बहु मंत्र-
 वादीउने एकवा कर्त्ता. ते पुरुषोए बहु बहु उपचारो कर्त्ता, परंतु कांइ पण गुण श्रयो नदो.
 पवी राजाए नगरमां परुद वगमाब्यो, ते परुदने सिंदलसिंदकुमारे स्वर्ग कर्त्ता, तेथी तेने
 राजपुरुषो राजानी पांसे तेदी गया. पवी राजाए कहुं, “हे उचम पुरुष! आ म्दारी पुत्रीने
 साप करइयो वे, तेने तुं मणि, मंत्र, श्रौपथ विंगरेथी विपरहित कर.” राजानां आवां वचनथी
 कुमारे तेने मंत्रना वळथी विपरहित करी, तेवारे राजाए प्रसन्न अइ ते पोतानी रत्नवती पुत्री
 सिंदलसिंदकुमारनी साथे परणार्थी. पवी रात्रीए रत्नवती एक सातमाळना मंदेलमां आनी
 सुशोभित पलंगने विषे सूनी. इये कुमार सिंदलसिंदे धनवतीना वियोगथी एवो अजिप्रद
 वीधो दत्तो के, “ज्यांसुधी मने धनवती मळे नदीं त्यांसुधी म्दारे ब्रह्मचर्यव्रत पाळवुं.” तेथी
 कुमार पण ते मंदेलमां आनी ज्यां रत्नवती पलंगमां सूती दती त्यां पलंगनी निचे सूतो. आ
 वयते रत्नवती विचार करवा लागी के, “अरे! एमणे आ शुं कर्त्तुं जे पलंग मूकी निचे घृता.

बहु ठे के, "जे माणस घरे दुज्जणुं वतां लुछुं खाय, वेसवाने घोमो होय वतां पगे चालीने जाय, सूवा माटे पलंग वतां निचे सुवे, ते माणसनी स्त्री पोतानो घणी जीवतां वतां रोवे ठे. तेम था म्हेण्डुं आश्रयं ठे, माटे पूवी जोडं." आ प्रमाणे विचार करी रखवतीए पूवयुं:- "हे नाथ! आप शय्या मूकी निचे केम सूता ठो?" त्यारे कुमारे "एने शोकयनो जय ग्रेशे." ए-या जयथी कळपीत वचन कळुं:- "हे प्रिया! ज्यारे हुं देश जोवा निकडयो, ग्यारे में एथी प्र तिज्ञा करी ठे के, ज्यांसुधी हुं देशनी मुसाफरी करी घेर थावी माता पितानां दर्शन न करुं त्यांगुथी म्हारे ब्रह्मचर्यव्रत पाळवुं अंन जूमि उपर सूवुं." पतिनां थावां वचन सांजळी रख-यतीए कळुं:- "स्वामिनाथ! आपन धन्य ठे, थाप खेरखरा पुण्यवंत ठो के जे तमारी माता पिताने विंय थावी दृढज्जि ठे." पर्वी राजाए कुमारेन पूवयुं एटले कुमारे पोतानुं सर्व वृ-जांत कळुं. तेथी रखमन्नराजाए पोतानी रखवती पुत्रीसहित सिंहालसिंदुकुमारेने विदाय क-यो, अने तमनी साथे पोताना रुद्रचनामना प्रधानने मोकडयो. पर्वी एक वदण तैयार करी तेमां सोनुं, रख विंगेरे धन जरी ते सिंहालसिंदुकुमार पोतानी स्त्री रखवतीसहित वेगे, साथे रुद्रचप्रधान पण वेगे, अने गुन्नसुहुंते वदण समुद्रमां चाळ्युं.

एक दिवस रुद्रनप्रधाने गद्गणमां रत्नवतीनि वीठी, तेथी ते गग्यकन्यानुं स्वरूप जोड
 रागांय श्राने मनमां विचार करवा लाग्यो के, "आ एक परंदीनि समुद्रमां नांवी हुं र-
 त्नवतीनी साथे निययहुन जोग्युं." आ प्रमाणे विचार करी प्रधान राजकुमारनां वि३ जो-
 ना लाग्यो. एक दिवस रात्रीए गद्गणनां सो माणसो घंषी गयां वतां ते वलत राजकुमार.
 कायचिंता मांटे गद्गणनी मांची उपर केजो, ते गलत दुष्ट स्वप्नाचयाळो प्रधान जागता इ-
 तो तेथी तेणे मांचीनां दोरनां कापी नांवी सरस्वत्याचयाळा कुमारने समुद्रमां पादी
 वीधो, थाने पत्नी पोकार कर्यां के, "हाय हाय! कुमार समुद्रमां पदी गयो." मांची जागी
 जयाथी पति समुद्रमां पळ्यो, एथी गात सांजळी गियोगथी आकुळ बनी रत्नवती विज्ञाप
 करवा लागी. ते वलते रुद्रने तेने कांजु के, "हे कन्या! विज्ञाप न कर, हुं इमेशां त्यागे सेव
 क थर रदीश, तुं म्हारी स्त्री था." प्रधाननां थावां वरन सांजळी रत्नवती विचार करवा जा
 गी के, "निश्चे ए दुष्टे म्हारा पतिने समुद्रमां नांवी वीधो ठे. हाय हाय! इंचे ए म्हारुं शी-
 त्तप्रत संदन करदो, मांटे एने कांइ वतार दा. म्हारा शीळ्युं रक्षण करुं." थावी रीते विचार
 करी रत्नवतीए कांजुः--"हे प्रधान! समुद्रने कांठे जइ म्हारा पतिनी उत्तरकिया करीने पत्नी

तमे जेम कदेशो तेम करीश." रत्नवतीनां आवां वचन सांज्जळी प्रधान दर्य पाम्पो. पवी आ
 गळ जतां वदाण जागी परुधुं. कहुं ठे के:- "विश्वासघाती, कुतघ्नी, मित्रघ्नेही एवा पापी
 माणसोने सुख क्यांची होय?" पण पूर्वना पुण्ययोग्यी रत्नवतीने हाथ पाटीयुं आव्युं तेथी
 ते समुझे कांठे उतरी अनुक्रमे कुसुमपुर नगरमां गइ अने त्यां प्रियमेलकतीशने विये घन
 वतीनी पेठ "पति न मळे त्यांसुधी न बोलवानो अन्निग्रह लइ तप करवा लागी. प्रधान रुइ
 दन पण पाटीयुं हाथ आववाची समुइ उतरी कुसुमपुर नगरने विये आव्यो, त्यां ते पुण्यना
 योग्यी कुसुमपुरना राजानो प्रधान थयो. सिंहलसिंदकुमार पण जेयो समुइमां पड्यां, ते-
 बोज तेने कोइ देयताए उपानी तापसना आश्रममां मूक्यो. ते आश्रमना वृइ तापसे कुमार
 ना शरीरे राजचिन्ह जोइ बहु सत्कारपूर्वक आदर आपीने कहुं के:- "हे कुमार! म्हासुं एक
 वचन सांज्जळ. तुं आ म्दारी रुपवतीनामनी पुत्रीने परणी जेम हुं चिंता विनानो थइ तप क
 हुं तेम कर." पवी सिंहलसिंदकुमारे ते यात कबुल करी एटले तापसे पोतानी पुत्री ते राज
 कुमार साथे परणावी. हाथेबाळो मेळावती बखते तापसे तेने हमेशां सो टांक सोनुं आपे
 तेरी एक गोबनी अने आकाशमां उंने एवी एक लाटली आपी. पवी राजकुमार कुलपतिने

नमस्कार करी म्हीसहित गोवन्दी लइ खाटलीमां वेगे थने धनवतीनुं स्मरण करीने एम क
 धुं के, “दे खाटली! ज्यां धनवती ह्येय त्यां जा.” एटले खाटली तुरत आकादामांगं थइ कु
 सुमपुरनगरना उद्यानमां थावी. आ वयते रुपवती तरली थइ, तेथी तेणे राजकुमार पासे
 पाणी माग्युं; तेवारे कुमार प्रियानी पासे खाटली तथा गोवन्दी मूकी पासेना कूयामांथी पा
 णी लेया गयो. इये कुमारे जेटलामां कूयानी श्रंवर देरी नांणी, तेटलामां कूयानी श्रंवर रं
 ला कोइए कहुं के:—“हे उपगार शिरोमणि! मने कूयामांथी कदाह.” कुमारे थायां वचन
 सांजळी कूयानी श्रंवर जोयुं तो तेणे तेमां माणसनी जापा चोळता एया एक सापने दीगे.
 पवी पोतानुं लुगडुं कूयामां नांखी जेयो तेने वद्दर काढ्यो, तेयो ते सापे तेना दाथ उपर मंदा
 माय्यो; तेथी कुमार तुरत कुञ्ज (कुवन्तो) यनी गयो. पवी कुमारे सापने कहुं:—“दे साप!
 याद! ते वहु सारो उपगार कर्यो!” तेवारे सापे कहुं:—“दे कुमार! मरणना संकटमां पने
 ला तने हे उपगार करनारो थइश.” एम कही ते साप थटस्य थइ गयो. पवी कुमार “आ
 द्यु?” एम जिस्मय पामतो उतो पाणी लइ रुपवती पासे थाव्यो, श्रने “हे सुंदरी! आ शी
 तळ पाणी पी.” एम कही उजो र्हां. रुपवतीण तेना रुपने जोइ “आ कोण पुरुष थाव्यो?

ए श्दारो पति न होय!" एम बिचारी तेना सामुं पण न जोयुं. पवी रूपयतीए त्यांथ्री उठी सर्व उशाले पोताना पतिनी शोध करी. पण ते क्योड मड्यो नही, तेथी ते पण प्रियमेलक तीर्थ जइ रत्नयतीनी पठे "ज्यांसुधी पति मळे नही त्यांसुधी म्हारे कोदनी साथे बोलवुं न-ही." एयो प्रतिप्रद लइ तप करवा लागी.

इवे धनवती, रत्नवती बने रूपवती ए उले कन्यानु पोत पोतानां नेत्रो बंध करी, मीमवत धारण करी बने नोजन सजी इइ सुखे तप करवा लागी. पवी नगरना लोकोए राजाने क-सु के:- "इ राजव! कोइ उण स्त्रीनु तप करे ठे, परंतु शा कारणथी करे ठे ते कांइ जाणी राशनु नथी." तेयारे राजाए त्यां थावी तेमने बोलावा मांही पण ते बोली नही, एटलुंज नही परंतु तेना सामुं पण जोयुं नही; तेथी प्रयत्नित थएला राजाए नगरमां परुइ वगना-व्यो के, "प्रियमेलकतिर्यमां मौन धारीने वेठेली स्त्रीउने जे बोलायदो तेने हुं म्हारी पुत्री परायरीन." आ वसते कुञ्जे (सिंदलसिंदकुमारे) परुइने शर्दा करी, कोरा पत्रनी एक पोथी साग सुगन्धायी बांधी ते लइ राजानी पामे थावीने कलुं के, "जे माता थने पिता ए बांधी तपथ बयो होते ते आ प्रकरो बांधी शक्यो." बीजा सवे माण्यमाण पण कहां के.

“यहो! आ अदोरा गदु सागो जे.” पत्नी कुञ्ज कोरा पत्रने गान्गवा लाग्यो के:—“सिंदलसिंद
 कुमार धनवतीनि साथे लर यदोणे चढ्यो, आगळ जतां यदोण दरियामां जागी पन्थुं तेथी
 ते समुद्रमां पड्यो. हवे धीत्री कया काळें कडीदा.” एम कडी तेले बोळ्युं वंय कथ्युं. पत्नी पो
 तागुं चरित्र सांजळी धनवतीण कळुं:—“दे जाण्यंत! आगळ दुं थ्युं, ते कया करीनि कदे.”
 राजादिक गोक पण धनवती बोळी तेथी विम्मय पामीनि कडेया लाग्या के:—“दे जद! तुं
 एनी आशा पूर्ण कर.” पत्नी कुञ्जे कळुं. “दे राजन! सिंदलसिंहकुमारने हाथ पाटीयुं आ
 थ्युं तेथी ते समुद्र उतरी रत्नपुरनामना नगरे गयो, त्यां पण ते रत्नवतीने परंणी फनी यहा
 णमां पड्यो; त्यां महासमुद्रमां जतां रुद्रच नामना प्रयाने तेने समुद्रमां पादी दीथो.” आ-
 ट्युं कडी फरी कुञ्जे पोथी वंय करी. ते यलंते रत्नवतीण कळुं:—“दे उजम पुरुय! आगळ
 दुं थ्युं, ते कया करीनि कदे.” धदु आप्रभ कयां एटले फरी कुञ्जे कळुं:—“समुद्रमां पन्ता
 एया सिंदलसिंहकुमारने कोराण पकडी लड तापसना आथ्रममां मूरया, त्यां ते तापसनी क
 न्या हावतीनि परपयो; त्यांथी ते गांरनी, गाटळी थने हावतीनि लड थदिं श्राव्या; ते यलंते
 हावती तरली थर तेथी सिंदलसिंहकुमार पासेना कूयामांथी पाणी देया गयो, त्यां तेने कोर

सापे कह्यो." झाटतु कही कुञ्ज मौन रह्यो एटले हपवतीए आगळनी यात पूवी, परंतु तेंतो पुस्तक बांधी राजानी पासे जइ कहैवा लाग्यो के:- "हे राजन्! में संयं कन्यानुने बोलावी जे, मांटे तमारी पुत्री मंन आषां." पठी सत्यप्रतिज्ञावाळा राजाए पोतानी पुत्री तेनी सा-
 धे परणावी. ते वसंत राजाना कुटुंबी लोको ते विवाहमेहात्सव उपर आब्या नदीं, तेम कोइ स्त्रीत गीत पण गाय नदीं; तेथीं पलो अण कन्यातु गीत गावा लागी. हाथवाळा वलते कुजे साज्ज पासे कांइ वस्तु मागी एटले साळाए कतुं के, "साप ले." त्यारे कुजे कहुं. "साप आ प." पठी साळे साप लावी आष्यां. ते सापे मंदा दीधो तेंथी ते पूथ्वी उपर पड्यो. तेवारे पे-
 ली अण स्त्रीत विचार करवा लागी के, "जो आ पुरुष मरी जसो तो आपणने आपणा पति नी खर कोण आषंटा?" आ प्रमाणे विचार करी तंतु हाथमां ठरी लइ जेटलामां मर्या तैपार थइ, तेंडलामां कुमार दिव्यरुप धरी उज्जो थयो. ते वलंत कांइ देवताए प्रगट थइ संव नी समझ सिंदलसिंहकुमारनो पूर्वज्ज कहुं के:-

हे कुमार! धनपुरनगरने विंर धनजय नामनो शेव रदेतो इतो, तेने धनवती नामे स्त्री हली; ते धनवतीए धनदेव अने धनमित्र नामना चे पुण्यवंत पुत्राने अन्न आष्यो इतो. तेमां

श्लोकां ज्ञात्वा धनंश्च ननाञ्जनी ऋतुमां माकरसद्वित्तु उर सापुने वदोरायतो इतो, ते पुण्य-
 ना प्रनायथी धनंश्च तं पतिं हं श्लोकां समृद्धिंश्चिंतयता श्रयो, अने न्दानो ज्ञात्वा नमसिप्र प्रा-
 द्वाः एवो दोरुदीना म्म सापुने वदोरायतो, परंतु ते ज्ञायथिना श्रापतां; तेथी ते पुण्यना
 प्रनायथी नु सिद्धयसिद्धि गजकुमार श्रयो. यत्नी मुनिदानना प्रजायथी तने समृद्धिमद्वित्त चार
 कल्याण मन्त्री, एण सापुने दोरुदीनो रस वदोरायतां यंचे ज्ञानना संभन करी तेथी तने स्वीचनो
 निचण श्रयो, अने त्दार समुद्रमां पर्युं पर्युं. समुद्रमां पर्युती वयंत तने मं उपादीने ताए
 मना आश्रममां मृगयो. त्दारा मांथे श्लोकां वळयान शसुचे, तेथी मंज तने कुंजरुपवाळो क
 योंचे; यत्तणं तेथी त्दारा शसुच तने चळने नही." देयता आ प्रमाणे कही आकाशमांगं चा
 द्यो गयो. सिद्धयसिद्धिकुमार एण देयतनां आचां वचन मांनळी ज्ञातिस्मरण ज्ञान पाग्यो.

एवी कुसुमपुग्ना गज्राए श्लोकां वत्सवथी पोतानी पुथी सिद्धयसिद्धिकुमारांनी मांथे पर
 णानी, अने दाथी, घोदा, म्य विंगरे आप्या; तथा क्रोयथी रुद्रवचप्रवानंन काढी मृगयो. एवी
 सिद्धयसिद्धिकुमार पोतानी चार स्वीचनयद्वित्त ग्वाटलीमां देवी आकाशमांगं श्रु सिद्धयदीपने
 दिशे गयो, त्यां तने तेना पिताए गग्य आप्युं. एवी सिद्धयसिद्धिकुमार कंधा (गोदकी) ना

प्रजापत्नी सर्व लोकोनां दरिद्र दूर करीं, अने जिनधर्मने पाळी पवी अंते संलेखना करी ते सिंहलसिंहराजा मृत्यु पामी वछादेवलोकने विषे देवता थयो. श्रावो मुनिदाननो प्रज्ञाव जाती दे नव्यजनो! तमे मुनिउने दान श्रापो. ॥ इति सिंहलसिंहकुमारनी कथा ॥

श्री जिनराजना मुखत्री आ प्रमाणे उचम धर्मोपदेश सांजळी बुद्धगशतकश्रावक पण श्राणंदश्रावकनी पेठे जिनधर्म अंगिकार करी, नवतत्त्वनुं स्वरूप पूठी अने तेनो परमार्थ प्राप्त करीने श्री चित्तरागने वंदना करी पोताना घरे श्राव्यो. पवी जिनराजे कहेलो धर्म पाळतां चौदर्यप गयां एटले पंदरमेवपें ते पोताना म्होटा पुत्रने घरनो नार सांषी पन्निमा वदेवा ला-ग्यो. एक दिवस रात्रीए हाथमां तरवार धरी रहेला देवताए प्रगट अइ बुद्धगशतकने कहुं के, “अरे! तुं आ व्रतने त्यजी नहीं दे तो हुं त्वारा म्होटा पुत्रने मारी नांखी तेना मांसना सात शूळो करी तेलनी कन्नामां पकवी त्वारा शरीर उपर तेना मांस अने लोहीनो लेप करीश; तेथी तुं शोकसमुच्चमां वृद्ध्यो वतो अकाले मृत्यु पामी दुर्गति जोगवीश.” श्रावां शूळ सरखां देवतानां वचन कानने विषे सांजळ्या वतां पण ते बुद्धगशतक जंय न पामतां स्थिरचिचया लो रळो. बेवताए तेने स्थिरचिचयाळो जाती फरी एज प्रमाणे बे व्रणवार कनुं, तोपण जंय

पाभ्यो नर्दी; तेथी केवताए पोकार करता एया तेना म्हेटा पुत्रने त्यां लाची मारी नांल्यो,
 अने तेना सात अळो करी तेलमां पकयी चुल्लगदातकथायकना शरीर उपर मांस अने लो-
 दीनो लेप कर्पो; तेथी ते श्रावक नथारे धर्मव्यानमां दृढ थयो. पवी केवताए तेना वीजा, व्री-
 जा अने चोथा पुत्रने मारी तेवोज उपसर्ग कर्पो, तेथी पण चुल्लगदातक चढ्यो नर्दी; एटले
 केवताए तेने करी कर्णुः—“ दे श्रावक! व्रतने त्यजी वड इया प्रमाणे जोग जोगव, नदिं तो
 हुं धारुं अठारकोन इव्य आर्लनिकानगरीमां जुदे मूवे ठेकाले फेंकी दश.” आ प्रमाणे केव-
 ताए दे थणवार कर्णु एटले ते चुल्लगदातक विचार करया लाग्यो के, “आ कोइ उंटबुल्लियाळो
 केवता ठे, कंमके एणे म्दारा चार पुत्रो मारी नांल्यो ठे, अने ह्मणां अठारकोन इय पण
 फेंकी केयानुं कडे ठे; मांटे ए उटने पकनी लडं.” आ प्रमाणे जेटलामां विचार करतो इतो,
 पोणामां केवता तेना घरमांथी अठारकोन इव्य त्यां लाब्यो. तेवारे चुल्लगदातकथायक तेने
 पाणाना माटे बोव्यो एटले ते केवता विजळीनी पेठे आकाशमागें उडनी गयो. पवी चुल्लगदा-
 तांथायनो नदर आयी म्हेटो कोलाइल कर्पो, ते सांजळी तेनी बहुला र्बीए वहार आयीने
 कर्णुः—“ दे नाण! तमे म्हेटा शब्दथी शामाटे कोलाइल करो गो?” त्यारे चुल्लगदातके सच

वात कही; एटले खीए कहुं:—“हे स्वामी! कोइ देव, दानव तमने उपसर्ग करतो हशे, तमा-
रा पुत्रो अने धन सुखे घरमां ठे, माटे अतिचारनी आलोचना ड्यो.” पवी बुद्धगशतक आ
वक आलोचना लइ श्रावकधर्म करवा लाग्यो. विधिथ्री श्रावकधर्म पाळी एक मासना अन-
शनथ्री मृत्यु पामी ते बुद्धगशतकश्रावक सौधर्मदेवलोकना अरुणाज्ज नामना विमानने वि-
दे चारपड्योपमना आयुज्यवाळो देवता थयो.

श्री गौतमस्वामीए प्रभुने पूव्युं:—“हे जगवन्! बुद्धगशतकश्रावक त्यांथ्री चवी कइ
गति पामेशे?” तेवारे जगवोने कहुं:—“हे गौतम! ते श्रावक देवलोकमांथ्री चवी महाविदेइ
केत्रमां उत्पन्न अशे. त्यां ते सिद्धिपद पामेशे.”

॥ इति श्री वाचनाचार्य रत्नराजगणीना शिष्य कीर्तिविजये रचेली

गद्यबंध वर्द्धमानदेशनामां बुद्धगशतकश्रावकने प्रतिबोध

नामनो पांचमो उद्धारस संपूर्ण थयो ॥

॥ उद्घास ६ ठी ॥

॥ कुंभकोलिकश्रावकनुं चरित्र ॥

श्री सुयमांशुसामी ऋष्यामीने उवा कुंभकोलिकश्रावकनुं चरित्र कंदे ठेः—
आ जरतकेत्रमां कांपिड्यपुरनामनुं नगर ठे, ते नगरनी पासे श्रांवादि जामोश्री नंदनचन
सरलुं मनोदर शिलायर्तिकनामनुं चैत्य ठे, त्यां जितशत्रुराजा राग्य करतो इतो. ते नगरमां
बहु समृद्धिवाळो कुंभकोलिकनामनो श्रावक रदेतो इतो, तेने पूयानामनी स्त्री इती. कुंभको
लिकश्रावकने उकोफ व्याजमां, उकोफ चैयारमां अने उकोफ निधानरुपे ऋमिमां एम श्रदार
कोफ धन इतुं. उ गोकुळो अने वीजी पण बहु समृद्धि इती. तेथी धनयान्यादिकथी समृद्धिं
त एयो कुंभकोलिकश्रावक पोतानी पूयास्वीनी साथे विपयसुल जोगवतो इतो.

एक विपस वैयवानयोण नमस्कार करेला श्री वीरप्रभु गीतमगणधरादिक परिवारसहित
शिलायर्तिकैत्यने विषे समयसयां. तेयारे प्रभुने श्रांवेला सांजळी कुंभकोलिकश्रावक इयथी
म्होटी समृद्धिसहित प्रभुने यांक्या गयो. त्यां ते व्रण प्रवृद्धिणापूयंक नंदना करी योग्यस्थानके

वेणो, पगी प्रभुए धर्मदेशना आपी के:-“हे नव्यजनो! जीवितने राज्ञना आगला जग उपर रदेला पाणीना टीपां सरखुं, लक्ष्मीनि समुद्रना तरंगो सरखी अने पुत्र तथा स्त्री विगेरेना छे इने स्वप्नना सरखो चंचळ जाणीनि धर्म करो. ते धर्मने तीर्थं करोए चार प्रकारनो कह्यो ठे. तेमां दीलधर्म मुख्य ठे. नरक अने तिर्यचना दुःखोना जयने दूर कस्वा समर्थ एवा साधुमु निराजने सर्व स्त्रीसंगनो त्याग होय ठे, तेम श्रावकोने पण परस्त्रीत्यागनुं व्रत होय ठे. परस्त्री सेवाधी माणसने जवोजव तिर्यचपणुं, नपुसकपणुं, दौर्भाग्य अने दुःखोनो समूह श्राची मळे ठे. जेणे मन, वचन अने कायाची परस्त्रीनि त्यजी दीधी ठे, ते पुरुष आ जयने विपे अने परजबने विपे कुलध्वजनी पेठे सुख पांमे ठे. ते कुलध्वजनी कथा आ प्रमाणे:-

॥ शीलव्रत उपर कुलध्वजनी कथा ॥

आ वक्षिणज्जतदेशने विपे अयोध्यानामनुं नगर ठे, त्यां शंखनामनो राजा राज्य करे ठे; तेने धारणोनामनी स्त्री ठे. ते धारिणीनि विपे उत्पन्न भएलो कुलध्वजनामनो कुमार ठे, ते कुलध्वजकुमार संपूर्ण कळानो जाण बोयाची कुळने विरे ध्वजा सरखो हतो. एक दिवस ते कुमार बनने विपे क्रीडा करवा गयो हतो, त्यां तेले एक ऊफनी तिचे अनेक साधुगुना

पण्यारसहित वेडेच्या मानतुंगनामना गुरूने वीडा. पवी गुरूने जोर बहु दर्प पाभेलो राजकु-
 मार त्यां जड गुरूने-त्रण प्रवद्विणा करी तथा वंदना करी योग्यस्थानके वेडो. तेवोर गुरूण रा
 जकुमारने धर्मवेदाना थापी के:-“हे ज्ञव्यजनों! संसारसमुद्घने उत्तरयामां वद्वान्गसमान,
 नरक थने निर्यन्ना दुःखाने कापी नांख्यामां तरवार समान थने कड्याणना मंदिर ण्या
 झीलप्रतने पाळो.” गुरूनो आचो धर्मचपेवेदा सांजळी कुलव्यजकुमारि कल्यु:-“हे जगनन!
 हे सर्व रीते झील पाळ्या समर्थ नथी, तोपण हे परस्त्रीने तो त्यजी वडं दुं; कारण म्हारे
 स्वदाग संताप वे.” राजकुमार आ प्रमाणे चोथुंघत लड गुरूने वंदना करी घर तरफ पावो व्र
 द्यो. रस्तामां तेणे वे स्त्रीने परस्पर क्रोधथी वद्वान्ग करती वीठी, तेथी तेणे कल्यु के, “हे
 स्त्रीच! तमे डामांटे फोगट वद्वान्ग कसो वे?” आनी रीते कुमारि वे स्त्रीने पूव्युं एडले
 एक स्त्रीण कल्यु:-“वे राजपुत्र! हे दुयागनी स्त्री दुं, म्हळं नाम सौजाग्यकंदली वे, हे कूयेथी
 पाणीनो पक्षो नरी नारथी थाकी गर उती घेर जावें दुं. आ वेळा आ सुतारनी स्त्री कलक-
 भेजरी ग्यात्री पक्षो लड कूये पाणी नरया जती दती, ए गाली घन्याळीण मने मार्ग न थाप्यो
 एन थमारि वद्वान्ग थवानु कारण वे. वळी वद्वान्गनु वीजुं पण कारण सांजळो:-“पृथ्वीमां

જેટલું વઘાકૌશલ્ય છે, તે સઘલું મ્હારો પતિ જાણે છે; તેવું કઠાકૌશલ્ય (ચાતુર્ય) વીજે
 કોઈ ઠેકાણે દેલાતું નથી." પત્ની રાજકુમારે કૌતુકથી પૂછ્યું:—"હે જ્ઞાગ્યવતી! ત્હારા પતિ-
 માં શું ચાતુર્ય છે?" તેવો સ્ત્રીએ કહ્યું:—"મહારાજ! સાંજલો. વંદદેવનામનો હુવાર મ્હારો પ-
 તિ છે, તેમણે એક લોઢાનું માગલું બનાવ્યું છે, તે માગલું રાજાની આજ્ઞાથી આકાશમાં ડૂબી
 સમુદ્રમાં પેસે છે, ત્યાં તે ગઠાના વિચ્છી સારાંસારાં મુક્તાફલો ગઠીને ફરી પોતાને ઠેકાણે
 આવે છે." પત્ની સુતારની સ્ત્રી મ્હોં મરતી, તાઢીંત પાત્ની, હસીને બોલી:—"અરે રાજકુમાર!
 એ ચાતુરીથી શું મેઢવી શકાય! ચાતુરી તો તેને કહેવાય કે જે મ્હારા પતિમાં છે." તેવો
 રાજકુમારે તેને પૂછ્યું:—"હે સારા નેત્રવાઢી! ત્હારા પતિમાં શી ચાતુરી છે તે કહે?" તે
 સાંજલો સ્ત્રીએ કહ્યું:—"આ નગરમાં કંદર્પનામનો સુતાર મ્હારો પતિ થાય છે, તે લાકરનાનો
 ઘોનો ણ્યો બનાવે છે કે તે ઘોનો ઠ માસગુધી આકાશમાં ફેરે છે." પત્ની તે સ્ત્રીંતનાં વચનથી
 મનમાં વિસ્મય પામેલા રાજકુમારે ઘરે આવી સર્વ વાત પોતાના પિતાને કહી. તેવો રાજા
 હુવાલે અને સુતારને બોલાવ્યા અને તેમને માગલું તથા ઘોનો બનાવવા માટે લોઢું તથા લા-
 ક્કું પ્રાપ્યું. પત્ની હુવારે પોતાની ચાતુરીથી એક મ્હેંડે માગલું બનાવ્યું, તે માલલાના ઉપલા

जाग उपर एक म्होटी पेटी बनावी. पवी लुवारसहित राजा मावला उपर चढ्यो. तेवारे लुवारें मावलांना पावला जागमां धे ग्वीलीउ मारी एटले ते मावलुं पकीनी पेठे आकाशमां उरुं. आथी राजा विस्मय पामी गाम, नगर अने देश विंगारे जावा लाग्यो; अटलां मा वलुं. रामुचने कीनार पदोच्युं तेटलां राजाण अने लुवारें पेटीमां पेसी वारणुं वच कर्तुं. मा वलुं पाणीमां गयुं अने त्यां सारांसांगं मुक्ताफळो गळी तुरत पोताना नगरने धिये आयुं; ए टले राजा अने लुवार मावला उपरथी उतर्यां. पवी लुवारें ग्वीलीउकाढी नांवी एटले तेमांथी मुक्ताफळो निकट्यां. तेवारे राजाण विस्मय पामी लुवारने पुवर्थ. “आ मावलुं आयवुं जयुं की रीते करे ठे?” त्यां लुवारें कळुं. “महाराज! में सिवायिका देवोनुं आराधन कर्तुं ठे, तेथी ते देवीण जया आगवाना कारणरूप धे ग्वीलीउ मने आपी ठे, ते ग्वीलीना योगथी हुं आकाशमां जाउं आयुं ठे. देवोनी शक्ति न चिंतवी शकाय एवी क्षाप ठे.”

पवी सुतारे लाकनानो धोना तैयार करी राजाने देखाव्यो अने कळुं के:—“हे नाथ! आ धोना उपर आप अथवा कुलध्वजकुमार वेसो. ते वळते कुमारे कळुं:—“महाराज! आपनी आकाशथी आ धोना उपर हुं वेसी पृथ्वीने जोउं.” त्यां राजाण कळुं. “तेम कर.” पवी सु-

तोर जग आवयाना कारणरूप ते खीलीत कुमारेने सांघी. कुमारे राजाने नमस्कार करी अ
ने पोला उपर घनी बंते खीलीत घोमना पावला जाग उर घाडी एटले ते घोमो माणसो
ना जोतां जोतां आकाशमां उठळी अदृश्य थड गयो. बहुवार पृथ्वीमां जग्या पवी ते घोमो
एक नगरनी पासेना धगीचामां उतरयो; त्यां ते कुलध्वजकुमारे ते खीलीत काटी लीधी अने
तेनां तारुण्यं अशंजुषां करी जारो बांधी ते जारो उत्तीके मूर्कं पोते एक जाफनी वायामां
सुते. वपोरनो बखत धपो तोपण जाफनी वाया जेम इती तेमनी तेमज रदी, जरापण
घसी नदी. धा बघते वागतो माळी फरतो फरतो त्यां आयो, तेलं जाफनी वाया स्थिर र-
देवी ओरिने विचार कर्पो के, “निधे धा सुतेला पुरहनो प्रजाव ठे.” पवी माळीण ते उंधी
धरणा राजकुमाना पगतो अंगुठो पकळो एटले कुलध्वज जागी उठ्यो. तेवोर माळीण क-
सुः-” हे मतुस्य! धाजे स्वारा घरना परुशा धाठे.” आरी रीते तेले बहु आयत कर्पो एटले
कुमारे कसूच कर्पो. पवी माळी कुमारेने साये लइ पोताने धर आय्यो अने घोमना लाकना
नो जारो एकवाजू पुणामां मूर्कपो. माळीण उचम रीते कुमारेने जोजन कगळ्युं. पवी राज
कुमार सांजनी बसते बघरवी शोला जोवा मांटे निळट्यो. त्यां सोनानी पुतळीठथी सुजो

जित अने मनोहर तोरणोथी वेदील्यमान एवी ते नगरीना श्रीभंत पुरुयोना धरोने जोतो
 जोतो ते कुमार एक जिनमंदिर पासे थावी पध्दंज्यो, ते जिनमंदिरनी अंधर जइ अने श्री
 मुनिसुत्रतप्रभुने वंदना करी जेटलामां स्तुति करयानो आरंज करे ठे तंटलामां कोइक ल्ही
 त्यां थावी. ते ल्हीनी आगळ रदेला सुन्नटलोकोए जिनमंदिरनी अंधर रदेला सयळा माणसो
 ने वद्दार काढी मूक्या, तेथी कुमार विचार करया लाग्यो के, “ए कोण ठे? अने मंदिरनी
 अंधर रदेला माणसोने दामाटे काढी मूके ठे?” थावी रीते विचार करी ते कोइ न जाले ए
 वी रीते एक गूणामां संताइ रत्तो. पवी कोइ दिव्यरुप धारण करनारी देवकन्यासमान क-
 न्या जिनमंदिरनी अंधर थावी, अने जिनराजनुं पूजन करी पोतानी सखीछसदित नृत्य करी
 चांदी गइ. पवी रात्रीने चलतं कुमारे गूणामांथी वहार निकळी कोइ पुरुयने पूज्युं के, “हे
 सत्पुरुय! ए कन्या कोण इती.” त्यारे ते पुरुये कल्लु. “हे पुरुयश्रेष्ठ! आ रत्नपुरनामनुं नगर
 ठे, तेमां श्री मुनिगुप्तस्वामीनो थावक विजयनामतो राजा राग्य करे ठे, ते राजाए आ सु
 यर्ष अने रत्नोथी सुशोभित जिनमंदिर वंधाळ्युं ठे. ए राजाने जयमाळा राणीथी उत्पन्न थए
 ली हुंदरीनामनी पुत्री ठे. एक विस राजा पुत्रीने विवाइयोग्य थाण्नी जोइ तेना वरनो

विचार करवा लाग्यो. राजा अने राणी पुत्रीना योग्यवरनी शोध करता इता ए वात पुत्रोए जाणी पोतानी सखीउठ आगळ प्रतिज्ञा करी के, “जे पुरुष पृथ्वी उपर अने आकाशमां पोताना पराक्रमथी फरनारो होय तेज म्हारो पति थारु. नहिं तो म्हारे अग्नि एज शरण ठे.” पुत्रीनी आवी प्रतिज्ञा सखीउठए तेनी माने कही. पवी राणीए राजाने कही. तेवारे राजा पुत्रीनो मनोरथ आकाशपुष्पनी पेंठे निष्फळ मानी शोक करवा लाग्यो.” आ प्रमाणे कही ते पुरुष राजमंदिरे गयो.

पवी कुलचक्रकुमार माळीने घरे आवी लाकूनानो घोमो तैयार करी रात्रीए खीलीना प्रयोगथी तुरत राजकन्या सुंदरीना मदेतमां आब्यो, अने ते कन्याना पलंग उपर चारे तरफ अर्धु चाबेलुं तेंचोव नांखी जे मांगंथी आब्यो इतो तेज मांगंथी माळीने घेर चाड्यो गयो. पवी जागी उंगेली कन्या पोताना पलंग उपर चारे तरफ तेंचोळ पनेल्लुं जोइ विचार करवा लागी के, “आदिं कोइ देव के बियाधर आब्यो होय तेम देखाय ठे.” आ विचारमां ते कन्याने दिवस वर्षतूळ्य घयो. पवी वीजी रात्रीए ते कन्या कपटनिश्चथी रूती. कुलचक्रकुमार पण लाकूनाना घोमो उपर बेसी त्यां आब्यो, अने जेटांमां पलंग उपर तेंचोळ नांखी पावो

बह्यो तेटलामा राजकुमारी सुंदरीए वेत्रे दाश्रयती तेनुं लुगहुं एककी लीपुं अने पृथुं. "तमे कोण ओ?" तेवारे कुमारे कहुं:—"हे कन्या! हुं पृथ्वी उपर फरनारो हुं, उतां आ लाकमाना घोनाथी आकादामां फरनारो थयो हुं." कुलथय जकुमारनां आगां यचन सांजळी राजकन्याए कहुं:—"हे सत्पुरुष! म्हारी प्रतिज्ञा पूर्ण थर, म्हारा मनोरथ फड्या." पत्नी कुमार दीवाने साकी राखी राजकन्यानी साथे गांयरीवियादथी पराण्यो अने वियसुलो जोगथया लाग्यो.

देवे कन्याना सर्व श्रंग वृद्धि पामेला जोइ दासीउ जय पामती उती विचार करया ला-
गी के:—"अहो! आ कन्याना अकाळे सर्व श्रंगो वृद्धि केम पाम्या?" पत्नी दांसीउए ते वात जयमाळा राणीने कही. राणीए पण कन्याना सर्व श्रंग वृद्धि पामेला जोइ. राजाने कहुं के, "हे प्राणनाथ! निर्जय एयो जोइ पुरुष तमारा मंदलमां थावी तमारी पुत्रीने जोगेव ठे." तेवारे राजाए कहुं, "हे देवी! जेणे म्हारा मंदलमां थाची आवुं थयोग्य काम कर्तुं ते पुरु-
पने हुं यजराजना घरे परुणा तरीके मोकळी वेइश." पत्नी कोथना यदाथी बकुटी चमवेलो राजा ते पुरुषनी शोध करवाने इद्यतो उतो सत्तामां आव्यो. आ यखंत सत्तामां एक वेइया थावी हती, तेणे राजानी आरुति जोइ पुठुं के, "हे राजन! आपने चिंतानुं कारण शुं

हे ?" त्तारे राजाए एकांतमां पुत्रीनुं चरित्र कहुं. एटले वेदया बोली के, "महाराज ! चिंता न करो. ए अन्याय करनारा पुरुषने बांधी हुं आपनी पासे लावीश." एम कही ते वागुरावे दया पोताना घरे आवी. पवी नामा प्रकारना उपाय जाणयामां चतुर एवी ते वेदयाए कन्या ना घरनी आसपास चारे तरफ सिंडुर बेराव्यो. रात्रीए कुलध्वजकुमार घोना उपर बेसी कन्याना घरमां आव्यो अने सिंडुर बेरेला घरमां कन्यानी साथे क्रीना करी सवारे माळीने घर पाड्यो गयो. सवारे वेदयाए कन्याना घरमां आवीने जोयुं तो कुमारनां पगलां पंढलां तेना जीयामां आव्यां; तेथी वेदयाए तेने पूछी उपर विचरनारो माणस जाणी तेनी शोध माटे रदकलोकैनी साथे नगरमां फरवा लागी. बहु ठेकाणो फरतां ते वेदयांए तेवीज अ- यस्थानाळा कुलध्वजकुमारने सिंडुरथी राता अएला पगवाळो देखी "आज पुरुष राजकन्या नी पासे आवनारो ठे." एम धारी सुन्नटलोकैने कहुं के, "आ पुरुषने पकनो." पवी सुन्नट लोकै तेने पकनी राजा पासे लाव्या, राजाए तेने जोइ मनमां वळतां वतां "आ बहु अन्याय करनारो ठे," एम धारी तेने मारी नांखयानी आडा थापी. ज्यारे सुन्नटलोकै तेने बांधीने चाड्या, ते बखते राजकुमारकुलध्वजनुं स्वरुप जोइ लोकै परस्पर कहेवा लाग्या के, "आ योग्य

पुरुषने राजाए केयो अयोग्य हुकमकर्षी ठे! निश्चे आ कुमारना नियोगथी राजकुमारी सुंदरी मृत्यु पामदो. जो पुत्रीए आबुं काम कर्षुं इतुं तो राजाए ते जांदर करनुं न्हंतुं. कर्षुं ठे कैः—
 आयुर्विज्ञे ग्रहविज्ञे, मंत्रमैथुनज्ञपरत्रम् ॥

दानमानापमानध, मतिमानप्रकाशयेत् ॥

ज्ञायाथः—आयुष्य, धन, घरनुं विज्ञ, मंत्र, मैथुन, श्रीपथ, वान, मान अने अपमान एट
 लीं नानाने बुद्धिमान भाणस प्रकाश करे नर्दी.

लोकानां आयां यचन सांजळतो कुलञ्जकुमार सुजटो सन्नित माळीना घरनी पासे आ
 ब्यो, एटले तेणे सुजटोने कर्षुं. “दे सुजटो! जो तमे रजा आपो तो आ माळीने घरे म्दारी
 कुळदेवी ठे तेने हुं नमस्कार करी लवं.” त्यारे सुजटोए कर्षुं. “जा जइ थाय.” पवी कुमार
 माळीना घरमां जइ लाकनानो घोमा तैयार करी तेना ठपर बेरी संथे राजपुरुषो जेतजितो
 आकाशमार्गे थइ राजकन्याना घरमां उतरयो; त्याथी राजकन्याने घोमा ठपर बेसारी फरी
 आकाशमार्गे थए बहु इयं पामतो वतो मदासमुदने कांठे थाब्यो; त्यां घोमा ठपरथी निचे
 उतररी एक जाफनी पासे पांढरानी शय्या करी मृतो, आ यत्ते कुमारने शूल लागी इती.

कुमारने झूठ लागेली जाणी राजकन्या सुंदरीए कहुं:-“स्वामीनाथ ! आपना वास्ते हुं म्हा
रा घरमांथी लाम्बा लश् आबुं त्यांसुधी धीरज राखो.” एम कही सुंदरी घोना उपर वेसी
आकाशमार्गे थश् तुरत पोताना घरमां उतरी अने घोमाने गोखमां मूकी पति जेटलामां ला
म्बा लेया माटे घरनी अंदर गइ, तेटलामां घोमो वायुना जोरथी पृथ्वी उपर पनी जागी ग
यो. इवे राजकन्या लाम्बा लश् आबी घोमाने जोवा लागी तो तेले घोमाने पृथ्वी उपर पनी
जागी गएलो दीठो; तेथी शोक करवा लागी के, “हाय हाय! दैचे मने उतरी, म्हाकं पूर्वतुं क
र्म उदय आव्युं, ज्यारे दैव अनुकुळ होय त्यारे दुःख आबी पढ्या उतां पण पितानी पेंवे रक्ष
ण करे ठे अने दैव अनुकुळ न होय त्यारे मार्गमां रह्या होइए तोपण दुःखमां नांखी देठे. प
ति समुझे कांठे रह्या अने अहिं घोमो जागी पाड्यो, खेरखरो म्हारे माथे दुःखनो समूह
आबी पड्यो.” आबी रीते शोक करती एवी सुंदरीए एवो अन्निग्रह लीधो के, “ज्यारे हुं म्हा
रा पतिने जोइश त्यारेज भोजन करीश.”

इवे अहिं समुझे कांठे रवेला कुलथ्यजकुमार बहुवार थया उतां पोतानी खीने पाळी
आपती न वीठो, तेथी विचार करवा लाग्यो के:-“ते हजुसुधी केम पाळी न आवी ! निधे.

जनां आगतां तेने कोइ विद्याघर धरी गयो द्यो." आ प्रमाणे कुमार विचार करतो इतो, ए-
 वामां अप्रसारासमान विद्यारूपावाळी विमानमां वेंगळी कोइ विद्याघरी आकाशमार्गशी कुमा-
 र्णी पांस उतरी. नेगार कुमार कुत्र्यजे तेने पूठुं:--"दे जाग्यवती! तुं कोण तुं? क्यां
 जाग ठे? थंने अदिं दामांटे आनी ठे?" त्यारे विद्याघरीए कळुं:--"दे जाग्यवंत! सांजळ.
 धैताद्वयवंतंनं विं मणिनामनो विद्याघर रंइ ठे, तेनी हुं कनकमाळानामनी पट्टराणी हुं.
 म्हाग पतिने तेना शत्रुतेण जारजुलमथी केव कयों ठे, हुं त्यांशी नाडी जती इती, रस्तामां
 अदिं तंने कोइ हुं कामथी पीना पासुं तुं, मांटे तुं पोताना संगरुण शीतळ जळथी मने शांत
 कर. कामंशेवना नाजोंथी पीना पामती एवी हुं त्दारा शरणे आनी तुं," कुमारे कळुं:--"दे
 सुवगी! धारे पग्नीनी साथे थिय करयानो नियम ठे, मांटे ते व्रतने हुं प्राणांतंमकटमां
 पण म्पत्री नदिं वने." कुमारनां आयां वचन सांजळी विद्याघरशीए कोण करी पुण मंत्री
 कुमारना साथे मूंग्यां, तेना प्रजायथी कुमार मूंगं पामी गयो. पत्री विद्याघरीए असें
 इतीवंदिपनी पंठे कुमारने उपानी लाकफानी पंठे समुडमां फेकी वीथो. धिफार ठे! धिफार
 ठे!! स्वीचना निर्वयपणाने. आ वगंते जळदेवीए कुमारने समुडमां पळतो वीठो, तेथी तेने

बे द्वाथवती जीली लीघो. जळदेवीना प्रजावथी विघाथरीनी पुष्पधिया नाश पामी, अने कुमार सावधान थयो; एटले जळदेवीए तेने समाचार पूठ्या. तेयारे कुमारे ते देवीने पोतानी सर्व यांत कशी. पवी जळदेवीए कहुं:—“हे कुमार! तने घन्य ठे, जे तें परस्त्रीनो संग त्यजी देवानो नियम धारी राख्यो ठे. हे पुत्र! परस्त्रीना नियमथ्री हुं त्दारा उपर प्रसन्न थइ हुं, माटे यरदान माग. कारण देवतानुं दर्शन फोगट थतुं नथ्री. कहुं ठे के:—“दिवसनी विजळी निश्चे वरसाद करनारी होय ठे.” कुलध्वजकुमारे कहुं:—“हे देवो! म्हारे निरंतर म्हारी पोतानी स्त्री साथे विषयसुख जोगवाय तेम करो; तम्बे परोपकार करायामां तत्पर ठो.” पवी जळदेवीए कुमारेने त्यांथ्री उपानी राजकन्या सुंदरीना मेहेलमां पर्दोचाह्यो. त्यां कुमारे लाकमानो घोनो जागी गएलो अने तेथ्रीज राजकन्याने रोती दीठी. कुलध्वजकुमारअने राजकन्या सुंदरी मळ्यां तेथ्री तेमने बहु इपं थयो. इये जळदेवीए फरी कहुं:—“हे पुत्र! दमणां हुं त्हांतं शुं काम करुं ते कंद्दे?” त्यारे कुमारे कहुं:—“हे मात! आ लाकमानो घोनो साजो करी थापो. पवी देवी पोतानी दिव्यदाक्तिथ्री घोमने साजो करी पोताने स्यानके चाली गइ. इबे वासना सुखथ्री कुमारनुं आगवुं सांजळी विजयराजा बहु क्रोध पाम्यो, तेथ्री तेले कु-

મારને મારવા માટે પોતાના સૈન્યને શ્રાદ્ધા આપી. કુમારે લાકપાના ઘોડા ઘર વેત્તી સર્વ સૈન્યને મારી નાંખ્યું. જેનું પુણ્ય જાગતું હોય છે તેને શું હુલ્કર હોય છે? પઠી રાજા મનમાં વિચાર કરવા લાગ્યો કે, “મં આ શું અયોગ્ય કામ શારંનું છે? કન્યા કોઈને આપવી તો પદ્મોજ. શાંચો નર ફરી ક્યાં મલશે?” આ પ્રમાણે વિચાર કરી તેણે પ્રધાનપુરુષને મોકલી કુમારને વહુ માન આપ્યું અને પોતાની પુત્રી તેની સાથે પરણાવી. પઠી કુલધ્વજકુમાર વિજય રાજાની શ્રાદ્ધા લઈ સ્વીસદિત લાકપાના ઘોડા ઘર વેત્તી પોતાના વેદાતરફ ચાલી નિકળ્યો.

અહિં અયોગ્યાનગરમાં શંભરાજાણ પુત્રના વ્યયોગથી ઠમાસ ગયા ણટલે લાંકાના ઘોડો વનાગનાર સુતારને મારી નાંખવાની પોતાના સુત્રદેને શ્રાદ્ધા આપી, અને નગરની વદાર સુતારને વાલી વેગ માટે મ્દોટી ચિતા તૈયાર કરાવી. કહું છે કે:-“ક્રોધ પામેલો રાજા યમ-રાજ સરલો થાય છે, અને પ્રસન્ન બાલો રાજા કુવેર સરલો થાય છે.” પઠી રાજપુરુષો સુતા રને ચાંપી ચિતાની પાસે લાબ્યા અને જેટલામાં તેને ઘપાની ચિતામાં નાંખી વેવાની તૈયારી કરે છે, તેટલામાં રાગાણ પોતાના પુત્રને સ્વીસદિત શ્રાકાશમાર્ગથી આવતો જોયો. રાજકુમાર તરત શ્રાકાશમાર્ગથી વતયાં. પુત્રના આવવાથી રાજા વહુ હર્ષ પામ્યો. પઠી રાજા કુ-

मारने अने सुतारन यार्जोत्रोना शब्दथी म्होटो उत्सव करी नगरमां तेनी गयो. अनुक्रमे शं-
खराजा मृत्यु पाग्या. तेना राज्यसिंहासने कुलध्वजकुमार वेगो अने भुवनमंजरीने पट्टराणीपद
आपी तेनी साथे विपयसुख भोगवतो राज्य करवा लाग्यो.

एक वियस ते नगरना वनने विपे परिवारसहित केवळज्ञानी समवसर्या, ते वखते मा-
ळीना सुखथी केवळीनुं आयबुं सांजळी राजाकुलध्वज तेमने वंदना करवा गयो; त्यां धर्म सां
जळी प्रतिबोध पामेला तेणे पुत्रने राज्य सोंपी विधिथी गुरुपासे दीक्षा लीधी. पळी ते कुलध्वज
मुनि संसारने बंधीलानासमान मानतावता अनित्यज्ञाथना जाववा लाग्या. ते आ प्रमाणेः—

सखमी चपळ ठे, सुख शोनुं ठे अने शरीर नाशवंत ठे, तो हुं धर्मने बिरे शांमाटे उद्यम
न करूं? मृत्यु अवश्य थवानुं ठे, रेहंटना न्यायथी वारंवार जन्म अने मृत्युनो बहु क्लेश ठे,
विश्वमां जमता एवा मनरूप दुष्टयोनाए सघळुं वश करी लीधुं ठे, जेणे दुर्जेय एवा कया-
पो जीत्या ठे, ते उत्तम ठे.” आ प्रमाणे शुद्ध जावथी ज्ञानित चिन्वाळा तेमने शुद्ध्यानथी
केवळज्ञान उत्पन्न थयुं. अनुक्रमे जळजिवीवोने प्रतिबोध पमादी ते कुलध्वजमुनि मुक्तिपद
पाग्या. ॥ इति कुलध्वजनी कथा. ॥

श्री महावीरप्रभु कुंभकोटिक श्रावकने कहे ठे के:-“हे जल्पजनों! तम कुतश्च जकृमा
 ग्नी पेठे निर्मळ एवा दीक्षितने पाळी ऊट मुक्तिमुल्य मेळ्यो.” श्रावो धर्मउपदेश सांनळी
 कुंभकोटिक श्रावक धारप्रकारनो श्रावकयमं धारण करी तथा त्रीवात्रीयादि नगतयानं जा-
 णो हयथ्री त्रिनंश्वरप्रभुने संवना करी पोतानं घेर श्रावो. पत्नी मायादाढ्यपररहित एवां ते कुं-
 भकोटिकश्रावक वचम रीति जिनयमं पाळ्या लाग्यो.

एक दिवस थडोकल्यानीमां बयोरने यवते एक दिवा उपर उत्तरासंग धनं नामग्याळो
 रीटी मूळी कुंभकोटिक सामायिक करतो वतो दुज ध्यान भरतो हतो; ते यगते कोड एक
 केयता प्रगट थड तेनु उतरासंग थने रीटी वड श्रावकाशमां गयो. पत्नी तेंणं ते श्रावकने कलुं
 के:-“हे कुंभकोटिक! मंगळीपुत्रनो धर्म सारो ठे; कारणं तंमां उत्थान, कर्म, वीर्य, धन पु-
 रुषाकार नथ्री, उत्थानं ते तप गीयम विंगंर, गमज धनं वज्रजादिकमां कर्म रलुं ठे. वीर्यं ते
 जीव तथा दारीरनुं बळ थने पुरुषाकारं ते पातानुं कार्यं करगामां पराक्रम. ए चार विना जी
 योना सर्वं कार्यं सिद्धि प्रायं ठे. जनाथी सर्वं जायो पाताना स्वरूपमां रंजलां ठे. हे कुंभकोटि
 क! हेचे पत्नी ल्हारे एम न कंद्दयुं कं उत्थानादिकथ्रीज कार्यसिद्धि प्रायं ठे. कलुं ठे के:-

प्राप्तव्यो निपत्तिशलाश्रयेण पोऽर्थः, सोऽवश्यं भवति नृणां शुभोऽनुभूयोऽपि;
 ब्रूतानो मदति कृतेऽपि हि प्रयत्ने, ना ज्ञाव्यं भवति न ज्ञाविनोऽस्ति नादाः ॥
 ज्ञावार्थः—प्रावृषना योगधी माणात्तने जे कांइ साकं अथवा खोटुं श्वाभुं ठे ते निश्चै श्राय
 ठे. प्रालीशु श्रोदो नयम करे तोपल जे श्वाभुं नथी ते श्नुं नथी अने जे श्वाभुं ठे ते श्वा
 विना रेंदुं नथी.

न हि भवति यत्र ज्ञाव्यं, भवति च ज्ञाव्यं विनापि यत्रैन ॥

कारतजगतमपि मरयति, यस्य तु भवितव्यता नास्ति ॥

ज्ञावार्थः—जे श्वाभुं नथी ते श्नुं नथी अने जे श्वाभुं ठे ते प्रयास विनां पल श्राय ठे,
 जे यस्तु रेंदुनी नथी ते श्वाभुं डोय तोपल जती रेंदु ठे.

माटे भंसरतीपुत्र गोशाडनो धर्म सारो ठे अने वर्द्धमानतो केंदुलो धर्म सारो नथी. का-
 ल्प भंसरतीपुत्रना धर्मने शिरे उल्हान, पुरुशकार विना पण कार्यनिदि श्राय ठे, अने ज्ञायो
 प्रनिपण ठे; माटे वर्द्धमानतो धर्म सारो नथी. ”

ब्रूतानां श्रावां वचन सांगती विनवर्मथी ज्ञाविन श्रावमावाळा कुरुकोविन्दश्रावकं देव-

ताने कहुं:—“दे देव! तं जे मंखली पुत्रनो उत्थानादि ज्ञानचिदानो धर्म सारो थने श्री वीर-
 खिनेश्वरमो उत्थानादि ज्ञानयाळो धर्म गोडो एम कहुं, ते युक्तियाळुं देवातुं नथी. उत्थानादि
 विना कार्यनिधि थती नथी, थने जो पुरुषाकारविना कार्यसिद्धि भाय ठेतो तें देवसमृद्धि ही
 रीते मेळवी? जो संयमादि विना पण देवसमृद्धि मळे ठे तो संसारमां रवेला संयं जीवो देवरा
 मृष्टियाळा थया जोक्षण! धेर येव! आ संसारमां केडसाक जीवो सुखी देवाय ठे थने केडला
 क जीवो दुःखी देवाय ठे, तेनुं ही कारण बडो? जो संयं जावो पोताना स्वहाने पामेला
 देव तो निश्चे ते संयना पर्यापनो फेरफार न थनो जोक्षण. दे देव! पूर्णजे तप करी थने सं-
 यम पाळी तें देवपणुं प्राप्त करुं तो पवी कथे पदाथानुं निश्चयपणुं ही रीते रहुं? तें ‘श्री य-
 र्दमानजिनेश्वरनो धर्म गोडो थने गोदाळानो धर्म सारो ठे.’ एम कहुं ते खोटुं ठे. थिनेश्व-
 रनो कहेलो धर्म तत्पर थने गोदाळानो कहेलो धर्म अस्त्यरूप ठे. ते वनेमां मेरु थने मर
 सव जेदनुं थतर ठे. तेम जिनधर्ममां थने वीजा धर्ममां पण तेदनुं ज थतर ठे. दे देव! कयो
 धर्म मिळ्या ठे ते वात तुं पोतेज विचारी जो. कारण तुं थमारथी वयारे ज्ञानयाळो ठे.
 कहुं ठे के:—

बुद्धेः फले तत्त्वविचारणं च, देहस्य सारं व्रतधारणं च ॥

अर्थस्य सारं क्विञ्च पात्रदानं, वाचां फलं प्रीतिकरं नराणाम् ॥

भाषार्थः—तत्त्वतो विचार करवो ए बुद्धिनुं फळ वे; व्रत पाळ्ळुं ए देहनुं सत्ये ठे; पात्रने दान आप्णुं ते धननी धेयता ठे धने माणसांने विरि प्रीति करवी ए वाणीनुं फळ ठे.”

इत्यादि कुंभकोविम्बना वचनार्थां देवता बोधतो वंच थर गयो, मनसां शंका पामी गयो, अने उजर आपवा जरा पण समर्थ थयो नही. पवी एनाथी हुं दारी गयो एवा विचारथी मानसां रोर पासतो ते देवता नामवाळी वीटी अने उत्तरासंगनुं खुगुं ए वने वस्तु मूकी पो तांने स्थानके चाड्यो गयो.

आ वसने श्री वर्धमानस्वामी तेज कांठिड्यनगरना शिवावतंकनामना चैत्यने त्रिपे सम यासां. देवराठां समवतरण रच्युं. ते बळते कुंभकोविक जिनेश्वरने समवसरेला जाली वेदना करा गयो, ह्यां ते जिनेश्वरने जण प्रदक्षिणार्पूर्वक वंदना करी योग्यस्थानके वेवो. धर्मदेगाने अने श्रीश्रीरजिनेश्वर देव दानवनी सनासां कुंभकोविम्बने कर्तुं केः—“हे श्राव-क! तू बेगोर बसने अशोक्यामीसां शीला उपर बेजो इतो, ते बळते एक इवता प्रगट थयो;

तेणे त्वारा नामयाळी वीट्टी अने लुगटुं बघे वस्तु लइ जिनधर्मनी निंदा करी अने मंगलानीपु
 व्रना धर्मनां बलाण कर्षो. वृषी तं युक्तिये देवताने बोलतो बंध करी वीचो अने जिनधर्मनी
 स्थापना करी तेथी तं कृतायं थया ठे. पुणयंत प्रयेळुं. तं एक गृहस्थेपण मिळयाइदिदेवताने
 जीत्यो." आ प्रमाणे तेनां बलाण करी वीरजिनेश्वरे साधु साचीडेने पोतानी पासे बोलवीने
 कथुं के:- "हे महात्तागो! गृहस्थ एवा कुंढकोलिके मिळयाइटी एया देवताने प्रश्रयदे करी.
 ने बोलतो बंध करी वीचो. वारअंगना जाण साधुत प्रश्रयदे परतीश्रीडेने उत्तर थापी शके
 नधी तेवा करी वेयामां समर्थ थाय ठे." श्री वीरप्रभुनां ते बचनेने प्रमाण करी तप संय.
 मेने विवे प्रीतियाळा ते साधुतए विदार कर्षो अने कुंढकोलिकश्चायक पण प्रथो वृषी तथा
 तेनो श्री जिनराजना मुल्यथी अर्थ विचार जाणी बंधना करी पोताने घेर थाब्यो. जिनेश्वर
 प्रभुण पण वीजे विदार कर्षो.

वृषी कुंढकोलिकथायके चौव वर्यगुधी जिनधर्मनी आराधना करी पंदरमे वयं श्रैगय-
 वंत थाण्ना तेणे म्होटा पुत्रने घरनां जार संपी आखंवाथायकनी पेठे विधियेदे थगीयार पदि-
 सा वदी वेवट वीम वर्य गुधी जिनधर्म पाळी, आराधना करी, सर्व जीवेले लमानी, श्री

वीरप्रभुने स्मरण करता अने सुरसथी पंचपरमेष्ठीनो जप करता एवा ते कुंभकोलिकश्रावके एक भारता अन्तर्गतथी काळ करी पदेला देवलोकने विधि अरुणप्रत्न विमानमां चार पढ्यो पम ह्यागुप्पवाळु देवपर प्रात कर्यु.

धी गीतमस्यामीए प्रभुने पृथुं:-“ हे जगवत् ! ते कुंभकोलिकश्रावक त्यांथी चयांनि वयां जशे ! ” तेयारे जगवाने कांयु:-“ हे गीतम ! कुंभकोलिकश्रावक त्यांथी चयी महावि-
देहश्रेत्रमां सिद्धिद पामशे. ” आ कुंभकोलिक श्रावकयुं चरित्र सांनळी जंयुन्वामीए श्री
सुधर्मास्यार्मनि नमस्कार कर्यो.

॥ इति धी वाचनाचार्य रत्नज्ञानगणीना शिष्य राजकीर्तिगणीए रचेली

गयवंथ यद्विमानदेशानामां कुंभकोलिकश्रावकने प्रतिबोध
नामनो वधे उल्लास संपूर्ण थयो ॥

॥ उद्‌घास ७ भो ॥

॥ सह्यालपुत्रश्रावकनुं चरित्र ॥

श्री सुभर्माभ्यामी ऋतूस्वामीनी आणळ सातमा सह्यालपुत्रश्रावकनुं चरित्र कहे ठे.
आ ऋतूव्हीपमां नरतकरने नियं पोह्लासनामनुं नगर ठे, त्यां जितदात्रुनामनो राजा
राण करतां दतो; ते नगरनी वदार सदस्यधननामनुं यन ठे. ते पांहासनगरमां सह्यालपुत्र
नामनो कुंनार रेंहेतो हतो, ते गोदाळातो श्रावक हतो; तेमज पोताना मतमां बहु कुशल
दतो. सह्यालपुत्र गोदाळाण कहेलो धर्म पाळतो दतो, ते बहु धनवान दतो. व्यांजे, चपारसां
अने निधानस्थे नृमिमां तेभ एकएक क्रोर धन दनुं. तेना घग्ने नियं एक गोकुळ दतुं; वीजो
एण बहु समृद्धि हती. सह्यालपुत्रने दुठ डीळशी पवित्र डरीर्याळी अग्निप्रिया नामनी स्त्री
हती. ते सह्यालपुत्रनी नगरनी वदार पांचमं दुस्मानो वाग्गणी हती, तेमां तेनां पांचसं
माणसां वेपार करतां दतां. नयां वाग्गणो एण वनायतां अने वेचतां. इत्यादि कामो तेनां वी
जां माणनो करतां हतां. गळी तेनां वीजां केडलांक माणसां वासणो लइ लइ नगरमां राज-

मार्ग बेसीने तेचतां हतां.

एक दिवस सहालपुत्र अशोकवामीमां वेठो हतो, एवामां कोइ देवताए प्रगट थइ तेने कळुं:-“हे सहालपुत्र! काल सवारे सम्यक् ज्ञान दर्शनना धारणहार ओ अरिंहितप्रभु समवसरते, ते पोते केवळी, सर्वज्ञ अने त्रणलोकने पूज्य ठे; वळी कर्मबंधनथी मुक्त थएला ठे. तेथी ते वंदना करवायोग्य अने जगतने विये पूज्य एवा प्रभुने तुं वंदना करजे. नमस्कार करजे. अने पाट, पाटली, शय्या वदोरखानुं निमंत्रण करजे.” आ प्रमाणे देवता तेने एक वे वार कही अंतर्धान थइ गयो. पठी सहालपुत्र विचार करया लाग्यो के, “सवारे उत्पन्न थयुं ठे ज्ञान अने दर्शन जेमने एवा म्हारा गुरु आवशे, एटले हुं तेमनी वंदना पूजा करी पाट, पाटली, शय्या विंगेरे वदोरखयानुं निमंत्रण करीश.” आ प्रमाणे ते विचार करतो हतो एवामां सवारे श्री वर्द्धमानत्वामी समवसर्यां. राजादि सर्व लोको तेमने वंदना करवा गया. तेवारे सहालपुत्र पण जिनेश्वरने समवसरेला जाली मनमां विचार करवा लाग्यो:-“आ वीरजिनेश्वर पासे जइ हुं तेमने वंदना करूं.” आ प्रमाणे विचार करी, खान करी, पवित्र लुगणां पदेरी, पालखीमां बेसी म्होटी समृद्धि जिनेश्वरप्रभु पासे आव्यो, अने त्रण प्रदक्षिणापूर्यक वंदना

करी तेमनी आगळ वेजो. पत्नी प्रभुए मधुरवाणीची धर्म उपवेदा आपलो के:- "दे नग्रजना!
 धर्मने निचे प्रीति करवी, विषयाने त्याग करया, कयायने ठोपी देया, गुणने निचे प्रेम राख-
 यो अने धर्मक्रियामां प्रमाद न करयो; ए रायें उजमगतिना उपायें ठे." धर्मउपवेदा पूर्ण प्र-
 षा पत्नी जिनेश्वरे सबाअपुत्रने कळुं:- "दे सबाअपुत्र! गया दिवसे त्दारी पारसे कोडाळक देवताए
 प्रगट अइ एम कळुं के, "सयारे सर्वेक्ष एया जिनेश्वर अलिं आवडो, ते केव अने वानयाने नं-
 दना करवायोग्य ठे, तेथीं तुं तेमनी पारसे जइ नंदना करजे, नमस्कार करजे, पाट, पाटला,
 दाण्या, संथारो आपयानुं निमंत्रण करजे." आ प्रमाणे कक्षी देवता गयो एटले तुं मनमां नि-
 चार करया लाग्यो के, "तेज लक्षणवाळा म्हारा धर्मचार्य गोडाळक अलिं आवडो." वीप्र
 भुतां आगां वचन सांजळी सबाअपुत्र मनमां विचार करया लाग्यो के, "निश्चे नंदमानम्बा-
 मीज सर्वेक्ष, अर्हत, जिन अने महिमावंत ठे. देवताए जे कळा इता ते सर्व गुणो आमने निचे
 केताए जे जो पाळता हेत मांते पयते पाट. पाटली दाण्या निंगेरे बंधारवानं निमंत्रण करूं."

विंगेरे बहोरी म्हदारा उपर अनुग्रह करो." तेनां श्रावां वचनश्री श्री वर्द्धमानस्वामी तेनी पासे श्री प्रातिहार्य, शय्या, संथारो विंगेरे बहोरी तेने प्रतिबोध करवा माटे त्यांज रद्दा.

एक विवस सद्बालपुत्र काचां वासणो तन्के मूकतो हतो, एवामां जिनेश्वरे तेने प्रतिबोध करवा माटे कऱ्हुं:- "हे सद्बालपुत्र! ते श्रा वासणो शी रीतं वनाव्यां" तेवारे मंखलीपुत्र गोशाळाना घर्मने विषे प्रतियाळा सद्बालपुत्रे कऱ्हुं:- "हे जगयन्! ख्याणश्री माटी लावी तेने पाणीश्री पलाळी मशळी पौमा करुं तुं, पवी तेने चाक उपर चरुावी उपरनो जाग जूदो जू दो करतो पना विंगेरे वासणो वनायुं तुं," त्यारे श्री वीरप्रभुए कऱ्हुं:- "हे सद्बालपुत्र! श्रा पना विंगेरे वासणो पुरुयानिमान थने पराक्रम विना वने ठे?" सद्बालपुत्रे कऱ्हुं:- "हे जग यन्! श्रा घना विंगेरे वासणो उल्यानादि विना थाय ठे, जेमां उल्यानादि थंतुं नथी ते पदांश्र जगतमां शाश्वता कऱ्हेवाय ठे." पवी जगयाने कऱ्हुं:- "हे सद्बालपुत्र! कोइ पुरुय ल्हारां वा- सणोने फोनी नांखे, जूदां जूदां फेंकी दे, गळी ल्हारा उपर कोप पामेलो कोइ पुरुय ल्हारी अग्निमित्रा खीनी सांथ धडु जोग जोगे तो हे मंखलिपुत्रना जक्त! ते पुत्रयने तुं शुं शिक्षा करे?" त्यारे सद्बालपुत्रे कऱ्हुं:- "हे जगयन्त! ते पुरुयने हे तिरस्कारुं बांधे. मां गळो जेन्

चिन्तना पमाहुं." गळी जगवाने कळुं:- "हे सहाजपुत्र! त्वारी अग्निमित्राग्नीनी सायें कोड पण जोग न जोगेय, वासणोने फोफ्ती नांले नदी; तेम चोरी जाय नदी, तोपण ते पुरुषने तुं तिरस्कार कर, बांध, मार अने गाळो दे तो ते पुरुषमां पराक्रमदि जायो अनियतपणाथी नथी? जो कोड पुरुष त्वारां वासणो फोफ्ती नांले अने अग्निमित्राने जोगेय तो ते पुरुषने तुं तिरस्कार कर, तादन कर, अने कहे दे एम के उत्थान पुरुषकारादि जायो लोकमां अनियत (शशाश्वत) ठे. हे सहाजपुत्र! आ उपरथी त्दाहं कहेतुं पण जूडुं थयुं, जे वस्तु श्यानी देय ते थाय दे ठतां तुं पन्ना विंगेरनो जंग करनारने बांध्यानुं अने यथ कर्यानुं कहे दे.

श्री वीरप्रभुनां थायां वचन सांजळी सत्ययात्री सहाजपुत्रनो मिश्याल्यरुप महा श्रंधकार नाश पामी गयो, तेथी ते मनमां विचार करया लाग्यो:- "पुरुषाजिमान अने पराक्रम यिना कार्यसिद्धि देयाती नथी. लोकमां श्री वर्द्धमाने निरुपण करेलो धर्म सत्य दे अने गोशाळाए क देखो धर्म असत्य ठे." पळी तेणे प्रतिबोध पामी जिनेश्वरने कळुं के:- "हे परमेश्वर! हे थापना मुखथी शुद्ध्यर्म सांजळ्यानी इद्या राखुं तुं." तेथारि प्रभुए धर्मोपदेश आप्यो. ते आ प्रमाणे:-
 पुरुषने धर्म, अर्थ अने काम एवा त्रण अर्थो देय ठे, तेमां धर्मथी अर्थ अने काम प्रात

पाप थे; मरि ते शरणमां धर्म मुखप्ये थे. धर्मश्री माणसने मीनाग्य, उचम कुळमां जन्म, प-
रोपकारबुद्धि, निर्मळमति धने उचमजोगो मळे थे. ते धर्म जिनेश्वरोए वे प्रकारनो कह्यो थे.
एक साधुधर्म धने बीजा ध्याकधर्म. तंमां तपरुप धनवाद्या धने वंधनश्री मुक्त शाला एवा
साधुतनो पंचमदात्रतरुप धर्म थे धने श्रावकीनो समकीतमूल धर्म थे. ते धर्म पांच श्रुणुव्रत
धने मान शिशाव्रत एवा जेदश्री वार प्रकारनो थे; ए वने प्रकारनो धर्म दुट एवा श्रावप्रका-
रना धर्मनो रूप करयानुं कारणे थे, एम जिनेश्वरोए कह्ये थे. तर पण वाह्य धने अन्यंतर
एवा जेदश्री वार प्रकारनुं थे. जे माणसो ज्ञावश्री शोनुं पण तर करे थे, ते दामन्नकनी पेंवे
बधे दोशमां सर्व प्रकारनी लक्ष्मीनुं पात्र थापे थे. ते दामन्नकनी कथा आ प्रमाणे:—

॥ तपव्रत उपर दामन्नकनी कथा ॥

आ भारतदेशना राजपुरनामना नगरमां एक कुळपुत्र रहितो हतो, तेने जिनदागनामनो
भूषक मित्र हतो. एक दिवस जिनदामश्रावक कुळपुत्रने साधु पासे व्रत गयो, ते यवते सा
प्रतिश्चिनप्रलित धर्मउपदेश आप्यो. कुळपुत्रे ते धर्म मांनळी मंजुदाना मांगनुं गुरु पासे
करीणाल वीधे: पवी ते कुळपुत्र नव्यरीतीची मुद नावबने वनवाळका लाग्यो, कांइ नसने

ते देहामां दुःखाल पड्यो, तेथी संयं लोकं जूलथी पीना पामता वता मांठलां अने मांसनुं ज
 कण करया साग्या. त्यारे कुलपुत्रनी स्त्रीए पोताना पतिने कलुं:—“हे सत्पुरुष! आ तमारां
 वाळको जूलथी पीना पामे ठे, तेथी ते मृत्यु पामया जेयां श्रइ गयां ठे तोपण तमे शामाटे
 निश्चित श्रइने वेग ठो? मांठलां लइ थायो के जेथी तेच जक्षण करे.” तेयारे कुलपुत्रे कलुं.
 “पुत्रो मरो के जीयो, परंतु हुं मांठलां काठवा नई जांनुं.” पठी तेने तेना शाळाच दाप्र प-
 कनी नदीने कांठे लइ गया अने दाथमां जाळ थापीने कलुं के, “मांठलां काठो.” एटले कु-
 लपुत्रे परचशपणाथी नदीमां जाळ नांखीने काठी तो तेमां बहु मांठलां थाव्यां, ते जोइ तेणे
 धे शणवार करी जाळ पाणीमां नांखीने काठी अने वयाथी ते मनमां विचार करवा लाग्यो
 के, “कुटुंबने माटे करेलुं पाप पण पाप करनारने नरकना कूयामां नांग्ये ठे, अने आ शरीर
 तो अयद्यप नादायंत ठे; आ म्हाहं शरीर मळमूत्रने धारण करनाहं ठे तो तेने माटे आ दीन
 इीन मांठलांने शामाटे फोगट नाश पमाहुं? जेवी रीते म्हारो जीव मने वदालो ठे, तेवी
 रीते संयं प्राणीनुंने पोतानो जीव वदालो ठे; तेथी हुं पोताना जीवने माटे परजीवोनो शा-
 माटे घात करूं? आ प्रमाणे विचार करी ते पुणयात्मा कुलपुत्र घेर थावी अनशन लइ, जो-

राक्षसालाख जैविकीन खमावी श्री परमेष्ठीमंत्रनो जाप करतां काळ करी राजगृह्नगरमां म-
षियारशेवना घरे पुत्ररूपे उत्पन्न थयो. वारमे दिवसे पिताए उत्सव करीने ते पुत्रनुं वामन्नक
एधुं नाम पारुधुं. शत्रुकमे लालनपालन करातो एवो ते पुत्र श्राववर्पनो थयो.

एकदा ते शेवना घरमां मरकीनो रोग चाड्यो तेथी तेना घरनां दामन्नक पुत्र विना वी-
जां सयळां भाणसो मरी गयां. दामन्नक पोताना घरमांथी निकळी सागरशेवना घरे गयो,
ते शेवे तेने पोताना घेर राख्यो तेथी ते त्यां सुखे रह्यो. एक दिवस सागरशेवने घेर वे साधुने
बदोरया श्राव्या, त्यां म्होटा साधुए ते दामन्नकने जोइ न्दाना साधुने कहुं के, “आ वाळक
आ शेवना घरनो मालीक थशे.” मुनिनुं आ वचन घरना मालीक सागरशेवे सांन्नड्युं, तेथी
ते खेव पामी विचार करवा लाग्यो के:—“म्हारो पुत्र गुणवान थने विधान ठे वतां आ बाळ
क म्हारा घरनो मालीक शी रीते थशे? जो ए वाळक म्हारा घरनो मालीक थयो तो म्हारुं
म्होडुं कुळ गयुं एमज समजवुं; माटे आ वाळकने कोइपण उपायथी मारी नांछुं.”

आ प्रमाणे विचार करी सागरशेवे एक चंमालने बोलावी तेने ते पुत्र मारी नांखवा मा
टे सांप्यो. चंमाल तेने बनमां बुर लड गयो छने नत्तप न्कृणवाळा ते पुरुवने जोइ विचार

करना साग्यो के, "आ बाळके ते देवनुं शुं वगान्नुं व्हो के जे आने मरली नांवे ठे. धिक्कार
 ठे! धिक्कार ठे!! ते देवनें. इ आ बाळकनें नहीं मागी नांयुं." आनी रीते विचार करी चंदा
 से ते वामदकनी टन्वरी आंगळी कापीने कहुं के:- "दे बाळक! अर्दिची नास्री जा, जो पा-
 जो आळ्यो तो नीनथी मागी नांवीदा." पजी बाळक वामदक जप्य पामी गनमां नास्री गयो.
 रस्तामां तेने कांड गोवाळंठी वीजो, तेथी तेणे तेने पोतानी पारसे बोझावीने कहुं के, "हे बाळ
 क! तुं जप्य न पामीदा" एम कही तेने पोतानी पारसे गळ्यो अने डांत कर्यो. गोवाळ अणुत्र
 दतो तेथी तेणे गुणपना वदाथी वामदकने पुत्र करीने गळ्यो. वामदक पण सुणे तेना घरने
 निरे रही गायो चाग्तो यत्रुक्रमे वीयनवस्था पाम्यो.

एक विपरा सागरदेज गोकुळ जोगा मटि गयो, त्यां ते वामदकने जोड विस्मय पाम्यो
 अने विचार करवा लाग्यो के, "देवना गरगुं रूप धारण करनारो आ कोण ठे?" पजी तेणे
 गोकुळमां ग्हेनारा माणसने पृगुं के, "आ कोनो वंगळरो ठे?" त्यांरे ते गोवाळी आचण
 क्युं:- "देव! ए बाळक अनाथ अने एकलो अर्दि आब्यो इतो, एने तमारा गोवाळि पुत्र
 करी राख्यो ठे."

गोवाळीयानां आवां वचन सांजळी सागरशेठे विचार्युं के, “निश्चे ते बाळक आ पोतेज इतो.” पवी तेणे मनमां कांइ विचारी एक चीठी लखी दामन्नकने आपीने कहुं:—“हे जला माणस! तुं आ चीठो म्हारा घेर म्हारा पुत्रने आपो आच.” दामन्नक शेठनी चीठी लइ चा-
 ल्यो थने अनुक्रमे राजपुरनगरनी पासे आवी पद्दोच्यो; त्यां ते आकी गयेलो होवाथी एक देवमंदिरमां सुतो. आ वखते सागरशेठनी पुत्री विपा देवपूजया माटे त्यां आवी, ते जेटला मां देवपूजा करी पावो वळो, तेटलामां तेणे दामन्नकने सुतेलो दीठो; तेमज तेनी पाघनीमां पोताना पितानी लखेलो चीठी पण दीठी. विपाए ते चीठी लइ वांची तो तेमां एवुं लख्युं हतुं के, “हे पुत्र! आ चीठी वांची आ कुमारने (विपं) विप देवुं.” चीठी वांची विपा विचार करवा लागी:—“हाय हाय! म्हारा पिताए आ चंमल काम शूं आरंभ्युं! एने विप आप्युं योग्य नथी पण विपा आपवी योग्य ठे.” एम धारी विपाए प अकर उपर रहेलामोमाने का ढी नांखी पोतानी आंखना काजळथी प अकरनो पा अकर करी दीधो. पवी चीठी वंच करी जेम इती तेम मूकी ते पोताने घेर आवी. थोनीवार पवी दामन्नक जागी उद्यो थने तेणे सा गरशेठने घेर आवी तेना पुत्रने चीठी आपी. शेठना पुत्रे योग्यवर जाणी तेमज ते दीवसे

दान लक्ष होवाची मीत अने वार्तांचिना महेशसनपूर्वक ते वामदकनी साथे वियाचुं लग्न कर्तुं. पत्नी शंभू घेर आब्यो तो तेणे वामदकने पोतानी पुत्री परणोवो दीवो, तेथी ते वज्र श्री पायल थया जेवो वनी गयो अने विचारया लाग्यो के, "दाय दाय! में धार्युं इतुं कांड अने केने कर्तुं कांड! तोरण इं एने मारी नांवीश." आनी रीति विचार करी तेणे पोताना से वकने कर्तुं:- "हे सुनटो! आ म्दारा जमावने मारी नांवीयो वे, माटे तेनो कांड उपाय ओ धत्ता रवेजो." शेवतुं वगन सुनटोए प्रमाल कर्तुं. पत्नी सुनटो उपाय शोधया लाग्या, परंतु तेना पुण्यना प्रयळणाची कांड उपाय दाय आये नदीं.

एक दिवस मित्रना घेर नाटक श्रंतुं इतुं, त्यां वामदक जोगा गयो हतो. अर्धो रात पत्नी ते घेर आब्यो तो धारणां रंध इतां, तेथी ते चार परसाळमां व्याटलासां जागतो सूतो. इये शेवता सुनटो तेने त्यां श्रुतेला जोड परस्पर कडेना लाग्या के, "शेवने पूगीने एने मारी नांवीण." पत्नी तेंच शेवने पूज्या माटे गया अने त्यां जमावनी इकीकत कडी. तेचोर शेठे कर्तुं:- "हे सुनटो! ऊट त्यां जड तेने मारी नांवीयो." शेवनी रजा लड सुनटो इथीयार लड जेटलासा त्यां आब्या, तेटलासां वामदक सांरुण करुता होवाची उंय न थागवाने वीधेत्यां

थी उठी मित्रने घेर जइ सूइ रह्यो अने तेनी जग्याए अज्ञाग्यना योगथ्री शैठनो पुत्र नाटक जोइ आवीनि सूतो, तेथ्री सूतेला शैठना पुत्रने सुन्नटोए दामन्नक धारी मारी नांख्यो अने प-
वी तेउ पोताने ठेकाले चाड्या गया. सवारे लोकोए सागरशैठना पुत्रने मारी नांखिलो जोइ
“हाय दाय ! कोइए सागरदत्तशैठना पुत्रने मारी नांख्यो ठे.” एम कहेवा लाग्या. आ वात
सागरशैठे सांजळी तेथ्री ते अने तेनी स्त्री वने जणां वाती फाटी जवाथ्री मृत्यु पाम्यां. पगो
राजाए दामन्नकने सागरशैठना धरनो मालीक कर्यो. पूर्वे करेला तपना प्रन्नावथ्री तेने सघ-
ळी भोगसामथ्री मळी.

एक दिवस दामन्नक सोनाना सिंहासन उपर बेवो हतो, एवामां नाचकरनारा लोकोए आ-
वीने तेनी पासे नाच कर्यो; त्यां एक जणे नाच करतां एक गाथा कही, ते आ प्रमाणे:-

अशुपुरवमायहंतावि-अण्ठा तस्य बहु गुणा हुंति ॥

सुदुइइकष्टपन्नञ्जस्स कयंतो बहुइ पस्कं ॥

भावार्थ:-जेनो पद यमराजाए करेजो ठे ते पुरुषने उपराउपर आची पन्ता अनर्थो बहु
गुणकारी थाप वे, तो पवी तेने सुख अने दुःख क्यांथीज होय? अथात् नज होय.

आ गाथा सांजळी प्रसन्न झाला वामदक तन एकलाख सोनान्देरो थापी. आ यात राजाए नांजळी, तेथी तेणे ते नाच करनारने घणवार घणलाल सोनान्देरो थापी. आ यात राजाए नांजळी, तेथी तेणे वामदकने पूव्यु एटले वामदके खरीवात कही. पवी वामदकने रागाए शेगपद थाप्युं. अतुकमे वामदक साधुना वचनथी धर्मकार्य करी देवलोकमां गयो, त्यांथी चवी आ मनुष्य जव पामी केवळज्ञान वत्पन्न करी मुक्तिपद पामशे. वामदकनी पेंठे श्रोदुं पण तपं करनारा पुरुषो आलोकनां सुख जोगवी प्रोनाकाळमां मुक्तिगुल पामे ठे. ॥ इति वामदकनी कथा॥

आ प्रमाणे जिनेश्वरना सुखथी वे प्रकारनो धर्म सांजळी सहालपुत्रे जिनेश्वरने कर्तुं:-
 “हे प्रजो ! हुं पांच मदावतनो जार उपानया समर्थ नथी, माटे मने समकितमदितश्रावक धर्म आयो.” पवी ते सहालपुत्र आणंथथावकनी पेंठे जावथी थायकयर्म आवरी तेमज श्या प्रमाणे जूमि, ब्याज अने वेपारमां एक एक क्रोद सोनान्देरे तथा एक गोकुळ एट्युं मोक-
 लु राखी पवी प्रभुने प्रश्नो पूवी नवतल्योने हृदयमां धारण करी अने जिनेश्वरने नमस्कार क-
 री बहु परिहारसहित पोताने घेर आव्यो. पवी तेणे पोतानी ल्बी थप्रिमित्राने कर्तुं:-“हे
 जाग्यवती ! इसणां में श्री.जिनराजे निरुपण करेलो चर्म श्रंगिकार कर्यो वे, माटे तुं पण

श्री जिनेश्वर पासे जइ तेमनो धर्म ग्रहण कर." अग्निमित्राए पतिनां आयां वचन प्रमाण करी सारथी लोकोने कह्युं. "रथ लावो." पवी सारथी रथ लाव्यो एटले ते खान करी उचम घरेणां तथा लुगनां पंदेरी दासीउसहित रथमां धेसनी श्री वीरप्रभु पासे आयी. त्यां त्रया प्रदक्षिणासहित बंदना करी तेमनी आगळ वेठी. ते वखते श्री वीरप्रभुए तेने धर्मउपदेश आप्यो. पवी धर्म सांजळवाथी जेनां रुवानां उंचां थयां इतां एवी ते अग्निमित्राए कह्युं:—"हे ज गयन! आ सार्थगद्द, सेनापति अने राजावि सर्वलोकोए संगेने त्यजी दइ वीका लीथी ठेतेम हुं वीका लेवा समर्थ नथी." एम कही ते पांचअणुंग्रत अने सात शिखाव्रतसहित वारप्रकारनो गृहस्थधर्म ग्रहण करी वीरप्रभुने नमस्कार करी पोताने घरे आवी, अने श्री वर्द्धमानप्रभु पण जग्यजनाने प्रतिबोध करता उता देवताए रचेली नयकमळोउपर पण धारण करता वीजे स्थळे विदार करी गया. सबालपुत्र पण कुंडुवसहित जावथी श्री वीरप्रभुए कहेला धर्मनुं पालन करवा लाग्यो अने जावथी साधुउनी सेवा करतो उतो रदेवा लाग्यो.

इये गोशाले सांजळपुं के "सबालपुत्रे आजीधिकाना धर्मने त्याग करी वर्द्धमानजिननो धर्म ग्रहण कर्यो." तेथी ते गोशालो मनमां विचार करवा लाग्यो के, "हाय हाय! जे बड

हंप्री अटान, पान विंगे पदाय्यी श्रीमारी जक्ति करतो ते सहालपुत्रन पण श्री गिख माण
 वांग प्रमादी पोतानो कयो; मोटे हमपांज हे पोह्लासपुरमां जड युक्तियाळा इटांतची तेम
 चीजा हेतुची ते सहालपुत्रेने प्रतिबोध पमानी म्दारा मतेने विंय स्थापन कळं." आयो नि-
 नार कर्नि ते पोताना शिव्योना पग्यारसहित पोह्लासपुरमां आची पोताना सेवकांनी नि-
 डाळाडाळांमां समयसयो. पवी ते डाळांमां उपाध्यायादिकने मूळो शिव्यना पग्यारसहित
 मुक्तिना विंगार करतो ते गोडाळां सहालपुत्रेने धेर गयो. सहालपुत्रे गोडाळांने पोताने धेर
 आचतो जोडतेना सामुं पण न जोयुं तो पवी नमस्कार यंनं जक्ति विंगेरीनी तो यातज शी?
 सहालपुत्र श्री महावीरभुनी आगळ पाट, पाटली, संथारा विंगेरोने हेतु प्या सत्यगुणतुं
 कीर्तन करतो हतो, ते स्वरुप जोड गोडाळाए तेने कळुं:- "हे महालपुत्र! अडिं महामादण
 आयेला वे." त्योर सहालपुत्रे पुगुं. "महामादण कोण वे?" गोडाळे कळुं. "आ महावीर
 जगणमां महामादण कडेयाय वे?" पवी सहालपुत्रे पुवळुं:- "महावीर महामादण शी
 रीते कडेयाय?" मंगवलीपुत्रे कळुं. "उत्पन्न आंला जानने लीधे त्रणलोकमां पूजन करया
 योग्य होमाधी अखिलं जिनने महामादण कडला वे. वळी हे जड! आ नगरने विंये महा-

गोवाळ आयेला ठे." सहालपुत्रे पुठ्युं. "महागोवाळ कोण कहेवाय ठे?" मंखलीपुत्रे कहुं.
 "धीरजिन महागोवाळ कहेवाय ठे?" त्यारे सहालपुत्रे पुठ्युं:~ "धीरजिनने महागोवाळ केम
 कहेवाय ठे?" गोशाळे कहुं. "जेम गोवाळ गायोना टोळाने वनमां चारे ठे, ग्राम तेम जता
 एवा ते गायोना टोळाने घेर लावे ठे, शिकारी पशुंभ्री रक्षण करे ठे, संध्यावखते वान्नीमां
 पूरे ठे, तेवी रीते जिन पण दुःखी एवा न्नव्यजाने ऊट कड्याणरूप वान्नामां राखे ठे. तेज
 शुद्ध वंन्येने जिनेश्वर गोवाळ कहेवाय ठे. तेम हे न्हइ! अदिं महा सार्थवाह आयेला ठे."
 सहालपुत्रे पुठ्युं. "महासार्थवाह कोण कहेवाय ठे?" गोशाळे कहुं. "जिनचंद्दवर्द्धमान म-
 हासार्थवाह कहेवाय ठे." त्यारे सहालपुत्रे पुठ्युं. "ते महासार्थवाह शी रीते कहेवाय ठे?"
 तेयारे गोशाळे कहुं. "जेम सार्थवाह सर्व माणसोना समूदने पोताना सार्थने विपे गृहण करे
 ठे, चोरनी धारनो न्नय दूर करे ठे, मार्ग वेळाने ठे, इष्ट नगरमां लइ जाय ठे, तेम वीरजि
 नेश्वर पण जयन्य एवा मिथ्यात्वने दूर करी, समकितरूप रत्न आपी, शुद्धमार्गश्री कुमार्गने
 दूर करी मोक्षनगर प्रत्ये पर्दोचाने ठे; माटे सार्थवाह एम कहुं ठे. हे न्हइ! आ नगरने विपे
 निर्यामक आवेल ठे." सहालपुत्रे पुठ्युं. "निर्यामक कोण कहेवाय ठे?" गोशाळे कहुं.

“अण लोकांमां पूज्य एवा त्रिसलापुत्र निर्णामक कहेयाय ठे.” पत्नी सबालपुत्रे पुव्युं. “ते
 निर्णामक शी रीते कहेयाय ?” मंगलदीपुत्रे कळुं. “जेम निर्णामक (वधाण चलायनारो) स-
 न माणसंति वधाण उपर चमाची मगर विंगरेथी जकरा कराता एवा ते माणसोनुं रक्षाण क
 रे ठे; वळी वधाणवने सर्व माणसंतिने समुडेने कांठे वतारे ठे; तेथी रीते श्री वीरजिनेश्वर
 जन्ममरणरूप कल्लोखथी वृद्धता एवा ज्यप्रणालीने धर्मरूप वधाणथी मोहनगरीमां पदां-
 वादे ठे; मोटेते निर्णामक कहेयाय ठे. हे जइ! आ नगरने विजे महाधर्मकप्रक(धर्म कहेनार)
 आज्या ठे.” सबालपुत्रे पुव्युं. “धर्मकप्रक कोण कहेयाय ठे ?” गोशाले कळुं. “अण जगत-
 मां पूज्य अने सिढार्थराजाना पुत्र धर्मकप्रक कहेयाय ठे.” पत्नी सबालपुत्रे पुव्युं. “ते धर्म
 कप्रक दामांटे कहेयाय ठे ?” त्यारे गोशाले कळुं. “कुमदरूप मगरे गळेला, उट अने महा
 पापमां आदाक एवा लोकने धर्मकथा कहे ठे; वळी जिनमार्गथी भुला पनी थवळे मार्गं ज-
 नारा माणसंति धर्मकथाथी निस्तारे ठे.” सबालपुत्र श्री वर्द्धमानस्वामीना थावा गुणनुं की
 तेंन सांजळी प्रसन्न अइ बोड्योः—“हे गोशाल ! तुं सर्वं शाखना अर्थने जाणनारो ठे, सर्वं
 कळामां कुशळ ठे, चतुर ठे, पंडित ठे, जाण ठे, उपवेश थापवामां चतुर ठे अने जगतमां

प्रतिष्ठते तो म्हाता धर्माचार्यनी साथे विवाह कर. जो तुं 'द्वार' धर्माचार्यने यादवियादथ्री निरुत्तर करे तो हे 'द्वारा मतमां धार्मीश." तेवारे गोशाळे व ह्यु.- 'हे महालपुत्र ! ते जिने-स्वर श्रमता शक्तिवाळा ठे अने हे धोर्मी शक्तिवाळो तुं तेथी हे तेमनी साथे यादवियाद करवा समर्थ नथी. जेम सोद जुवान पुरुष एतेन, कवृत्तरने, कुकामाने श्रथवा तेतरने पुंगडे श्रथवा पगे पडेने, त्पार ते जेम नासी जवा शक्तिवंत थाय नहो तेम श्री वीर पण मने श्रथ, हेतु, पृक्ति के प्रभ पूंगे ते हे तेमने उचर थापया समर्थ श्रद्धा नहो. केवळज्ञाने करीने सूर्यरूप श्री वीरप्रभु सां पदांशने प्रज्ञाश करे ठे, तेथी ते 'द्वारा धर्मशाचार्यनी साथे हे विवाह करवा समर्थ नथी. कळइंगनो वाळ जेवी चाल चाले तेवी चाल वगळानुं वच्युं चाली शके खरुं? तेमज जेवी रीते सूर्य जगत्तो प्रकाश करे तेवी रीत दीवो करे खरो? श्रथान् नज करे." गोशाळनां जायां वचन सांजळी महालपुत्रे वद्युं:- "हे महालपुत्र ! तुं श्री वीरप्रभुना सत्य गुलोनुं कीर्तन करे ठे, माटे हे तने पाद, पाटली, शय्या, संथारो विंगेर श्रापुं तुं; धर्म नि-मित्ते थायतो नथी. केवळ 'द्वारा गुण जाली श्रापुं तुं." पवी गोशाळो ते सत्य वस्तु लड तेनी इच्छनासां रयो; त्यां ते महालपुत्रने युक्तिमद्वित हेतुथी पोताना मतनो धर्मउपदेश थायतो.

पण सहालपुत्रनुं मन जरा पण चळाववाने समर्थ थयो नर्दी; तेथी सहालपुत्रने जिनभर्ममां प्रीतियाळो जाणी गोद्याळो वीजे स्थाने चाड्यो गयो.

दवे सहालपुत्रने जिनभर्मनुं आरायन करतां चौक्यपे ग्यां. पंवरमार्यपेने यिपे एक द्वियस रात्रे तेने एयो विचार थयो के, “हुं म्हदारा म्हदेटा पुत्रने घरनो नार सांपी आयकनी पदिमा वहुं.” पठी तेणे पोताना युद्धवेने बोलावी ज्ञाजन करानी घरनो नार म्हदेटा पुत्रने सांप्यो थमे पोते धर्मद्याळामां थावी तेने पुंजी, हाजनुं आसन पाथरी, तेना उपर वेदी जावथी आयकनी पदिमा वडेया लाग्यो.

एक द्वियस सहालपुत्र पोताना नाक सामी इष्टि राणी कायोत्सर्ग करीने र्हो इतो, एया-मां दात्रने यिपे तरयार धारण करनारा कोइ वंयताए प्रगट थइ तेने कर्णुं के:—“हे सहालपुत्र! तुं स्वर्ग थने मोकना सुखनी इया करे ठे तो था कष्ट कखुं त्यजी वे. समकित, इलीव्रत, कायोत्सर्ग थने तप यिगेरेने त्यजी वइ विविधप्रकारना जोग जोगव. जो तुं म्हदरं वचन मा-नीश नर्दी तो हुं त्दारा म्हदेटा पुत्रने घरमांथी अदिं लावी त्दारी आगळ था तरवारयेने मा-री नांलीश; तेमज तेना मांसना नय शूळ करी तेजनी कफाइमां पकावीश. पठी ते मांस थने तेजयेने त्दारा दारीर उपर लेप करीश, तेथी तुं आंतध्यानयेने थकाळे मृत्यु पामी दुर्ग-

गयो. तेवारे सहाजपुत्रे कोलादल कयां, ते सांजळी तेनी स्त्रीए बदार आनीने कथुं:-“हे आ
 यंपुत्र! तमे कोलादल धामाटे करो जो? त्वारे सहाजपुत्रे तेनी आगळ सर्व यात कळी; पट्टे
 स्त्रीए कथुं:-“हे नाथ! तमने कोड देवता उपसर्ग करे ठे, तमारा पुत्रो तो घरमां सुने मूना
 ठे, तमे व्रतजंग श्या, माटे गुरुभासे जइ आलोचना लइ करेला पापनी निंदा करो.” पवी स
 हाजपुत्रे स्त्रीना कडेया प्रमाणे गुरुनी पासे जइ आलोचना लीधी. अनुक्रमे वीसव्यासुधी श्री
 त्रिनयमंती आरायना करी श्रंते आलोचना लइ, अनदान करी ते सहाजपुत्र सीधमंनेयलोकमां
 ब्रह्मप्रज्ञधिसानने निरे चारपद्योपमना आयुष्यवाळो मदासमृद्धिवाळो देवता श्रयो.

श्री गीतमस्वामीए प्रभुने पूव्युं:-“हे नाथ! ते सहाजपुत्रथायक त्यांश्री चवी कइ गति
 पामशे?” तेवारे श्रीमदावीरभुण कथुं:-“हे गीतम! सहाजपुत्रथायक महाविद्वेक्षेत्रमां
 चवी सर्व दुःखनो श्रंत करी त्यांज सिद्धिरव पामशे.” सहाजपुत्रनुं आयुं थद्वज्रत चरित्र सां
 जळी गीतमस्वामी वैराग्य याम्या.

॥ इति श्री वाचकरवलाजगणीना दिग्य राजकीर्तिगणीए रचेली गवबंध वडिमान
 देवनामां सहाजपुत्रथायकने प्रतियोध नामनो सातमो उद्धारस संपूर्ण श्रयो ॥

॥ उल्लास ८ सो ॥

॥ महाशतकश्रावकनुं चरित्र ॥

एवं श्री सुयमांस्वामी जंबूस्थामीनी आगळश्रावमा महाशतकश्रावकनुं चरित्रकहे ठेः—
 आ भरतदेशमां राजगृहनामनुं नगर ठे, त्यां गुणशिलनामनुं चैत्य ठे. ते राजगृहवग-
 रमां जितजक्त श्रेणिकमहाराजा राज्य करतो इतो. ते नगरमां म्होटो घनवंत महाशतक
 नामनो श्रावक रहेतो इतो. तेने वेपारमां, व्याजे अने निघानरुपे पृथ्वीमां सात सात क्रोड
 धन हतुं, तेमज आठ गाकुळ इतां. तेने सौजाग्यवाळी तेम रूपसंपत्तिथी देवांगनांउने पण जी
 तनारी रेयती विगेरे तेर स्वीउ इती. रेयती पोताना पिताने घेरथी आठक्रोड इय गामां ज-
 रीने महाशतकने घेर लायी इती, तेम आठ गोकुळ लायो इती. वीजी वार स्वीउ पण
 पोतपोताना पिताने घेरथी एक एक क्रोड इय अने एक एक गोकुळ लायी इती. इत्यादि म
 हाशतकने घेर वडु सगृदि इती. महाशतकश्रावक पोतानी तेर स्वीउ साथे विविध प्रकारनां
 विषयसुख जागवतो इतो.

विंगेरेथी गुक्त एवा आ सर्व लोकने जाणी तेमज आ लोकना सुखने अशाश्वत जाणी शाश्वत एवा सुगन्तुं थारापन करी. जावथी आदरेलो धर्म मोक्षसुख आपनारो थाय ठे, अने जाय निना करेलो धर्म संसारनुं कारण थाय ठे. मोक्षनी जावनाए चफवासां जावना निसरणीस मान ठे. जे पुरुर जावना जावे ठे ते पुरुर असंमतनी पेंवे मोक्षसुख पावे ठे.” तेवारे श्री गौ तमस्यामीए पूवपुः—“हे स्वामी ! ते असंमत कोण इतो? अने तेलें जावना ही रीते जावथी? तेमज ते मोक्षपुर इी रीते पाव्यो?” त्यारे श्री जिनेश्वरप्रभुए कळुं:—

॥ जावना उपर असंमतनी कथा ॥

आ भरतक्षेत्रमां रत्नपुरनगरने विद्ये अस्मिर्दनामनो राजा राग्य करतो इतो, तेने सर्व शास्त्रनो जाण एवो ललितांगनामनो पुत्र इतो. ते कुमार वसंतश्रुतुमां कोइएक दिवस वस-
मा शीघ्रा करवा गयो इतो, त्यां तेंसे क्रीडा करतां एक मंत्रीनी खीने दीठी; तेथी तेना चि-
पमां प्रीति उत्पन्न वस. पठी तेलें एक मित्र मोकळी तेने कंदेवराव्युं के:—“हे सारा जाग्य-
याळी ! आपलो मेळाप क्यारे घशे ? तेवारे मंत्रीनी खीए दर्पथी कळुं. “हे मुंदर ! हुं घरमां
थी यशार निकळती नथी, कारण श्दारो पति दहु इर्प्याळुं ठे तेथी ते मने घरनी बहार जबा

श्रेतो नश्री; परंतु आपणे मळ्यातों एक कळीण उपाय ठे. ते एकै, “म्हारा घरनी पासे एक कूयो
 ठे, तेमां एक सुरंग खोदाची माणसोंने राखो, पवी हुं म्हारा कुटुंबाश्रि कजीचि करी कूया-
 मां पम्हीदा अने सुरंगना म्हों आगळ उचा रवेला पुरुवोनी साथे सुरंगना मार्गेश्री निकळी
 तमारा मित्र ललितांगकुमारने मळीदा.” आ प्रमाणे संकेत करी मंत्रीनी स्त्रीए ललितांगकु-
 मारना मित्रने रजा थापी. पत्री कुमार अने मंत्रीनी स्त्री पोतपोताने घेर गया. कुमारे सुरंग
 खोदाचीने थंवर माणसो राख्या, पटले मंत्रीनी स्त्रीए पण कपटश्री घरमां कजीयो करी
 कोइ न जाणे तेम कूयामां पम्हुं मूसुं. आ वखते पम्ती एवी ते स्त्रीने सुरंगमां रवेला पुरु-
 पोए जीवनी वीधी अने तुरत ललितांगकुमारने सांपी.

ह्ये मंत्रीए पोतानी स्त्रीनी कूयामां पम्हानी खबर सांजळी तेणे माणसोंने कूयामां उ-
 तारी शोध करावी, परंतु क्यांइश्री तेनी शोध मळी नदीं. आ यात नगरमां फेलाइ अने ठे-
 वट राजाए पण सांजळी. तेयोर राजाए “ए डुटे स्त्रीहत्या करी” एम धारी तेने बांधी मं
 गावी घरवार लुंटी लइ तेना कुटुंबने वहु डुःख थाप्युं.

आ प्रमाणे मंत्रीनी विटंबना जोइ ललितांगकुमार विचार करवा लाग्यो के, “आ नि-

रपरायी एवा मंत्रोनी आटली विटवना थइ तेमां केवल म्हारोज अपराध ठे; माटे मने धि-
फार आउ! धिफार आउ!! में परस्त्रीने हरी तेथीज तेस्त्रीनापतिने आटलुं वधुं दुःख सहन
करधुं पम्धुं. माटे इवे म्दारे घरमां वसवाथो सयुं. मांस्त्रीनी पेठे स्त्रीनी जाळमां पम्दो क-
यो पुरुष नथी बंधन पामतो?" आबी रीते विचार करो ललितांगकुमार स्त्रीने पुग्या विना
तेने घरमां मूकी पोते युवराजपद त्यजी इइ नगरथी एकलो चाली निकड्यो. वनमां जता ए
वा तेणे कोइएक मुनिने दीगा, तेथी ते मुनिने वंवना करी आगळ वेगो. पवी वैराग्यवंत हृदय
वाळा कुमारे मुनिने कहुं:—"हे जगवन! संसारसमुद्रमां वृद्धता एवा मने परमार्थनो उप-
देश करीने तारो." पवी मुनिराजे साधुधर्मनो उपदेश कयों, तेथी वैराग्य पामेला ललितांग
कुमारे विका लीधी. पवी घोर तप करता थने शुद्ध क्रिया पाळता एवा ते ललितांगमुनि ले-
मपुरनगरना उपवनमां आब्या. ते नगरमां असंमतनामनो एक नास्तिक रहेतो इतो, ते
फक्त पंचभूत शिष्याय माताने, पिताने, आइउने, गुरुने, देवने, जीवने, पुण्यने, पापने, नरकने,
मुक्तिने के परलोकने कोइने पण मानतो नहेतो. तथा वाचालपणाथी देवगुरुनुं उत्थापन
करतो, ने बहु गर्व धरतो इतो.

इचे जे उपवनमां लक्षितांगमुनि रवेता इता, ते उपवननी पासेनी नवीमां अक्रमान्
 बहु पुर आळ्युं तेथी सर्वे जानो वृन्नी गयां, पण तपना प्रजायथी ते लक्षितांगमुनि वृह्या न-
 दी. मुनिराजने नदि वृन्नेला जोर बहु विस्मय पासेला नगरलोको परस्पर कडेया लाग्या के,
 “आ मुनि पाणीमां वृह्या नदीं ते तेमना तपनो प्रजाय थे.” पवी नगरवासी सर्वे लोको वंद
 ना करया लाग्या, पूजवा लाग्या, सेवा करया लाग्या, अने नगरमां जे रोगी इता तेउ पण
 पोताना इरीरे मुनिना पगनी रज चोळ्या लाग्या; तेथी तेउना सर्वे रोग जया लाग्या. आम
 थयाथी मुनिनो प्रजाय फेलावा लाग्यो.

इचे मुनिनो प्रजाय सांजळी पेलो अंसमत नास्तिक पोताना मनमां विचार करया ला-
 ग्यो के, “लोको कडे ठे के आ मुनि तपना प्रजायथी वृह्या नदीं, ते वात खोटी जणापडे.”
 आम विचार करी ते डुटे रात्रे उपवनमां आनी मुनिने सांकळ्येने वांध्या अने लाकनां एक-
 वां करी मुनिने सळगाववा मांड्या; परंतु ते अग्नि ए मुनिने प्रवक्षिणा करी पासेना जागमां
 रवेलां जानो वाळी नांल्यां पण मुनिना एक ठंयाफामात्रेने वाळ्युं नदीं. पवी ते डुटे अंसमत
 मुनिने ध्यानमां रवेला जोर मनमां चमत्कार पामी विचार करवा लाग्यो के, “आ मुनि

कक्षां राख्यां; तमत्र पांगमावृत्तमां पोतानी तेर स्त्रीत विना वीजो स्वीचनुं पञ्चमकाण स्त्रीपुं.
 वीजा पण आर्णदश्रालकत्री पेंगे बढु नियमां धारण कर्यां.

महादातकश्रावक आ प्रमाणे नियमो लड अने वृदनाश्री जिनधर्म धारण करी तमत्र
 प्रभुने वीजा बढु प्रश्ना पूछी अने ईदना करी पोताना आत्माने धन्य मानतो वतो पोताने घेर
 आओं. अने श्रीवीरप्रभु नयजनेना हृदयमां घर्मरूपकृन्नुं वीजवानी वीजे विदार करी गया.

पंचे महादातकनी म्हांटी स्त्री रंगती मनमां विचार करवा लागी के, "म्हाकं यौवन व-
 नना कुलनी पेंगे निष्कळ जाय रे, कारण कं हू पतिनी साथे विययसुल तेरमेधियसे जोगणुं
 नू; मांटे जो हू कोर उगायथी वार दोषयोने मारी नांछुं तो मने पतिनी साथे बढु विययसुल
 सळे. आयरे म्हाग दायमां एकक्रोद सोनाम्हेरो अने एकगोकुळ रे, मांटेकोवपण उपायथी
 दाब थयवा नियनो प्रयोग करी थोरेंछुं काम पार पाहुं." आनी रीते विचार करी शोन्पयोनां
 विचो नेतो ण्वी ते दृष्टाण व दोषयोने दाम्बपयोगथी अने व दोन्पयोने वियमयोगथी मारी
 नांली तमनी गर्भ समृद्धि पोते लड लीधी. अदो! वियममां लालचु थपला अने लोनथी आंग
 ला थपला माणंसोने न करी दायमां ण्वुं कोर कुकल्य के पाप नथी. कर्तुं रे के:—

अनन्त मातृभूमाया मर्गोच्चमर्तित्वात्तना ॥
अद्वैतिये नरेपयत्र च स्वभाषा देवा. स्वतायजा ॥

नासायं नरेपयत्र च स्वभाषा देवा. स्वतायजा ॥
अपविशयगुणैः स्वभाषा देवा. स्वतायजा ॥

पञ्चमः पञ्चमः पञ्चमः पञ्चमः पञ्चमः
निरंतरं मातृभूमाया मर्गोच्चमर्तित्वात्तना ॥
असातृभूमाया मर्गोच्चमर्तित्वात्तना ॥
सातृभूमाया मर्गोच्चमर्तित्वात्तना ॥
सातृभूमाया मर्गोच्चमर्तित्वात्तना ॥
सातृभूमाया मर्गोच्चमर्तित्वात्तना ॥
सातृभूमाया मर्गोच्चमर्तित्वात्तना ॥
सातृभूमाया मर्गोच्चमर्तित्वात्तना ॥
सातृभूमाया मर्गोच्चमर्तित्वात्तना ॥
सातृभूमाया मर्गोच्चमर्तित्वात्तना ॥
सातृभूमाया मर्गोच्चमर्तित्वात्तना ॥

एवै महाशतकैः वास्यत पाळतां चोद वर्यं वीती गपं. पंक्षरमा वर्यने विषे एक दिवस

गंत्र धर्मजागरिका करता एवा तेंन विचार श्रयो के, "मं बहु क्रोम धन मेळ्युं, स्वर्गांनि
 संतोप पमाळ्या, निरतर पांच विषयसुख जोग्यां, सुपात्रे दानो व्याप्यां, दीन श्रने दुःखी
 मागसोना उबार कर्यां, गळी म्दारा पुत्रो पण कुटुंबानो जार उपाफ्या समर्थ श्रया ठे तो ह्ये
 ई श्रावकनी पद्मिमारुप तप कर्हं." आची रीते विचार करी तेंले पोताना म्दोडा पुत्रने कुटुं-
 बनो जार सांप्यो, पजी पोते पीपयदाळामां जड, पूंजी, वर्जेनुं आसन पाथरी, तेंना उपर
 वेसी पद्मिमातप थारंनुं.

ह्ये बहु मद्यपान करयात्री उन्मत्त शण्डी, जमती तेमज विद्वराड गण्डी पाळ्याळी
 रेशती पीपयदाळामां थानी शृंगारयाळां, कामने उत्पन्न करनारां श्रने मोद उपजावनारां यच
 तो मदादातकने कडेया लागीं:- "दे नाथ ! तमे धर्मेने नियमति चतुर गो, तेमज स्वर्ग श्रने
 मोदना सुखनी द्या करो गो; परंतु विषयसुखथी वीजुं म्दोनुं सुख शुं ठे ? आबुं विषयसुख
 मळ्युं ठे गतां तमे नदिं मळेजा सुखनी द्या करो गो, तेशी तमे मूठना सरखा देखाउ गो.
 तमे थ कोना माटे घोर तप करो गो ? तमने सर्व सुख मळ्युं ठे, तो ह्ये तमे फेगट तप
 करो गो. दे प्राणनाथ ! जेसां सीज्जाग्येन धारण करनारी श्रने पुष्ट स्तनयाळी स्त्री नथी, जे

मां नाटक नथी, जेमां गीतगान नथी, जेमां कामभोग नथी, जेमां खावानी के पीवानी वस्तु नथी, ते मोहनने विपे झुं सुख ठे ते मने कहो? जेने माटे तमे श्राटलुं वधुं करोगे, कहुं ठे के:-

जइ नल्लि तएय सीमंतशीड पिपुंगुवणान ॥

तासि हुंति अवंथण खलुमुखो नसो सुस्को ॥

भारार्थ:-जो त्यां पिपंगुना सरखा वर्णवाळी खीड नथी अने तेमनुं वंथन नथी, तो ते मोहन निधे तेवा सुखवाळो नथी. वळी पण कहुं ठे के:-

द्विरष्ट वार्षिका योषित, पंचविशतिकः पुमान् ॥

अनयोर्नितरां प्रीतिः स्वर्गस्त्रियजिधीयते ॥

भारार्थ:-सौख्य चरनी स्त्री अने पचीस वर्षना पुरुषनी जे परस्पर गाढ प्रीति तेज स्वर्ग कहेयाप ठे. माटे हे नाथ! आ प्रत त्यगो दइ श्रेष्ठ विषयसुख जोगयो. कारण विषयसुख तोरुमा दुर्लभ ठे."

आ प्रमाणे कहेती, दसती, दारजाव अने शृंगार विंगेश्री कटाक्षोने फेंकती एवी ते स्व-ती पतिनी आगळ चनी रही. स्त्रीनां वचनो सांगड्या उता पण मन्नादातरु निश्चल मनथी

ध्यान करतो वृत्तो, तेथी रेवती तेने वीजीवार व्रीजीवार तेमनुं तेम कडेया लागी; परंतु तेथी मदादातकनुं मन जरा पण विकार पास्युं नदीं. कळुं ठे के:-

जिणवयणमुवगयाणं न हरइ दिश्याइं मदलियाकापि ॥

गिजंपि जासरूपा इविज्ज जइा जइन्नवयलाया ॥

त्रायार्थ:-त्रिनेश्वरना वचनेने प्राप्त श्रएला पुरुषना हृदयने कोइ उचमरुपयाळीखी पण दूरण करी दाकती नथी.

पवी पतिने दृढ चित्तयाळो जाणी रेवती पोताने घेर गइ. मदादातक पण पैदिमा येहेतो वृत्तो शरीरे फिण श्रइ गयो तेथी तेणे संलेखना करी श्रार्त रोइध्यान त्यज्जी इइ शनसन ली पुं, अने दुज्ज ध्यान श्रारंन्नुं. पवी तेने श्राणंवंश्रावकनी पेठे श्रवधिद्वान उरपइा श्रयुं तेथी ते महादातक चारे विद्या तरफ एकदजारं योजन क्षेत्र जोवा लाग्यो. पूर्ये, वक्षिण अने पश्चिम विद्या तरफ लयणसमुद्रमां एकदजार योजन क्षेत्र, उत्तर दिशामां खुइइ दिमंयंतपर्यंत, पृथ्वी मां रत्नप्रज्ञा नामनी पृथ्वीमां लोलुकनामनो नरकायास जोवा लाग्यो.

एक दिवस मद्यपान करी मदीनमत्त श्रएली रेवती महादातकनी पासे श्रावतीने कामने च

स्पष्ट करे तैयां वचनो कहेया लागी के, “हे नाथ! अमारा सरखाना हृदयमां वज्रना मार सरलु आ तमे थाजे शु धारंभुं ठे? हे प्राणनाथ! तमारा पुत्रो नानी उमरना तेम विनय-वाळो ठे; जुवान अक्खायाळी एवी मने काम बहु पीना पमाहे ठे; स्त्रीउनी पति विना जरा पण सोजा नथी; माटे दे नाथ! कृपा करी अनसब त्यजी द्यो अने म्दारी साथे विषयसुख भोगयो. हागं अने मोक्षनां गुरो कोणे दीगं ठे? हाथमां आवेला कामेने स्यजी द्यो गे तो हे जाणुं दुं के तमे पोतेज उतराया जे.” स्त्रीनां आवां वचन सांजळतां गतां जाले न सांज-तो दोष! अने न जाणतो होय! एम महाशतक धर्मध्यानमांज रत्नो. स्त्रीए फुरी फरी वे प्रणयार करुं, एटले कोष पामेला महाशतके अयधिज्ञानथी तेनुं स्वरूप जाणी कबोर वचन थी करुं के:—“अरे पापिणी दुष्टा! तुं बहु पापकर्म करे ठे, माटे तुं, आज्ञथी सातमे दिवसे विगुचिका (जाना) ना रोगथी मृत्यु पामी रत्नप्रज्ञानामनी पृथ्वीमां लोलुकनामना नरकने निरे चोराशीदजार वर्षगुथी नारकी थइश.” पतिनां आवां वचन सांजळी जयजित शएली रेसती पोताने पेर जर विचार करया लागी के, “हाय! हाय! में मदाशतकने धर्मध्यानथी बडाब्यो, तेषी ते घने कोर कुमराएबी मारी नांखदे.” आवा जयपी धार्तध्यानमां गेली

ते रेवती सातमे दिवसे जानाना रोगथी मृत्यु पामी पेक्षेती नरकले विरे गर, कर्तुं ठे के:—

निर्धयारतमया नगयगद्वर्चप्रदूरके नलता ॥

गरया अर्षतवियया अरिठ सशरु विषयाय ॥

ज्ञायार्थ:—निरंतर गाठ अंनकारने बीधे प्रद, चंड, सूर्य अने गरुड नप्रकाशरधित तेमज अरिठ सरला विषययाळा नारकी जीवो अर्नतवेचनायाळा होय ठे.

द्वे श्री वर्द्धमानपामी पृथ्वी उपर विदार करता करता राजगृहनगरे समवसर्या, ते-
गारे श्री श्रेणिकराजा विंगेरे लोको वंवना करला आग्या; तेठ श्री जिगेश्वरना सुलथी वर्मठ-
पवेदा सांजळी प्रभुने वंवना करी पोतपोताने स्थानके गया. पवी श्री मदाशतकनामनो श्रानक
स्वामीने आ प्रमाणे कर्तुं:—“दे गौतम! आ राजगृहनगरेने विरे मदाशतकनामनो श्रानक
रेद ठे, तेषे उपाशकपदिमानुं तव करतां वेद क्रीण थयो एटने म्दाहं स्वरल करतां उतां
अनशनप्रत क्षीधुं, त्यारपनी तेनी स्त्रीए काम प्रगट थाय तेगा वचनोथी तेने बहु बोलाव्यो
तोपण ते ध्यानथी श्रद्धयो नही; तेथी स्त्रीए वे प्रणवार कर्तुं, एटले क्रोध पामेखा महादातके
कर्तुं के:—“दे दुष्टा पापिणी! आजथी सातमे दिवसे तुं जानाना रोगथी मृत्यु पामी रवप्र-

जापृथ्वीनि विपे नारकी शशश." हे गौतम! तेने श्रावुं वचन बोलवुं योग्य नहोतुं; केमके ते मद्दाशतके सर्व जीवोने खमावीने अनशन लीधुं ठे. जे वचन लोकमां वीजाने पीना करनां होय ते सत्य होय तोपण असत्य जाणवुं, अने जे सर्वने हितकारी तथा अनुसरतुं होय ते सत्य कहेवाय ठे. कहुं ठे के:—

प्रियं पथ्यं वचस्तथ्यं, सुगृतवचनमुच्यते ॥

तत्तथ्यमपि नो तथ्यमप्रियं चाहितं च यत् ॥

भावार्थ:—जे प्रिय, हितकारी अने सत्य होय तेज सत्य वचन कहेवाय ठे; परंतु जे अप्रिय अने अहितकारी सत्य होय ते सत्य न जाणवुं. जे वचनशी वीजा जीव समूहो दुःख पामे तेवुं वचन धर्माशी पुरुषोए न बोलवुं. कहुं ठे के:—

जेण परो दुमिज्जइ पाणिवहो जेण जणिएण ॥

अप्या परुइ किलेसे ते णहु जंपंति गीयञ्जा ॥

भावार्थ:—जे वचनशी वीजाउ दुःख पामे ठे, जे वचनशी प्राणीवध थाय ठे, तेमज आत्मा क्लेश पामे ठे, तेवुं वचन गीतार्थपुरुषो क्यारे पण बोलता नथी. बळी बसवैकालिकमां

कथुं ठे केः— मुहुनडःप्राठ कथंति कंठया, श्रावमया तेवतत गुचःवरा ॥

वाया डुकुनाणि डुकुवराणि तेराणुबंधामि मदाप्रयाणि ॥

प्राचार्यः—लौकाना कांडाउं थं यन्ती डुःख करनारा तेमज तेउ सुखे काष्ठी दाय्याय तेवा दोष ठे, परंतु वचनरूपी कांडा तो डुःखे उद्वरी दाय्याय तेवा, यळी वेर वांयनाग थने मदा प्रथंकर दोष ठे.

माटे दे गीतम ! तुं त्यां जइ ते श्रमणोपाराक एवा मदाशतकने कइ के, “तुं पापनी श्रा लोचना करी मिळयाडुकुत आप.” पळी श्री गीतमस्वामी प्रभुनावचनेने श्रंगित्तर करी राज गृहमां पीयवशाळाने यिणे श्राध्या. गीतमने श्राध्या जोइ दर्शित मनयाळा मदाशतके तेमने वंदना, नमस्कार, आसन थापया विंगेश्ठी प्रकृति करी. पळी जगयान गीतमे मदाशतकने क थुंः—“दे मदाशतक ! श्री वीरजिनेश्वर पोते म्दारा सुखथी तने कइ ठे कं, अनमनयागी पुरु पो वीजाने पीडाकारी वचन बोद्धता नथी, तं पोते रेयतीने सत्य वचन कथुं ठे तोपण तेनी श्रालोचना वर मिळयाडुकुत आप थने गुरुए कइलुं तप कर. कारण उपेदेवामाळामां कथुं ठेकेः-

यागनिअसथसद्धो, गुरुपयमूलंभि म वदइं साहुपयं ॥

अधिगुःवस्त न वदइं गुणसेढी तनियाधइ ॥

श्री गीतमस्यामीण श्री योगप्रभुने पूगुं:—“ हे जगन् ! ते मद्दादातकश्रावक स्यांथी च
 श्री कः गति पामदो ? ” तेयां श्री मद्दावीरप्रभुण कर्तुः—“ हे गीतम ! मद्दादातकश्रावक स्यांथी
 च श्री मद्दाविंशदशेप्रमां मनुष्यनय यामी क्यळज्ञान मेळ्ळी मेद पामदो.” श्री सुयमांस्वामी
 ण आ प्रमाणं कंदेला मद्दादातकश्रावकना चरित्रने सांजळी जंवृस्वामी वैराग्य पाम्या.

इति श्री वाचकरव लानगणीना दिण्य राजकीर्तिगणीण रचेली गद्यबंधं वडंमान
 वेदानामां मद्दादातकश्रावकनें प्रतिबंध नामनो ध्यागमो उद्धारस संपूर्णं श्रयो ॥

॥ उद्धारस ९ सो ॥

॥ नंदिनीप्रियश्रावकनुं चरित्र ॥

हंने सयं सिळांतनो पारपामेला श्री सुयमांस्वामी जंवृस्वामीने नवमा नंदिनीप्रियश्राव-
 कनुं चरित्र कंदे वे:-

था चरतदेप्रमां सावथीनामनी नगरी वे, त्यां जितशयुनामनो राजा राज्य करतो इ

तो; ते नगरीनी पासे कोष्टकनामनुं चैत्य ठे. सावत्थीनगरीमां महा धनवंतं अने जगतमां प्रसिद्ध एवो नंदिनीप्रियनामनो श्रावक वसतो इतो, तेने ऋग्मिमां निधानरूपे, व्याजे अने वे-
पारमां चार चार कोरु सोनाम्होरो इती; चार गोकुळ इतां; वीजी पण बहु समृद्धि तेना
घरने विंगे इती. नंदिनीप्रियश्रावकने विरुपात कीर्तियाळी अश्वनीनामनी स्त्री इती, ते स्त्री
नी साथे कुटुंबमां मुख्य एवो नंदिनीप्रियश्रावक मनुष्य संबंधी सुखो जोगवतो इतो.

एक दिवस श्री वर्द्धमानस्वामी सावत्थी नगरीने विंगे समवतयां, तेवारे राजा विंगेरे बहु
लोको तेमने वंदना करवा माटे जवा लाग्या. आ वखते नंदिनीप्रियश्रावकं पणं प्रभुने समय
सरेखा सांजळी बहु दर्प पामी म्होटा आफंवरथी त्यां गयो, अने विधि प्रमाणे वंदना करी
जायथी धर्म सांजळ्या वेगो. पवी प्रभुए धर्मदेशना आपी केः-“ हे ऋष्यजनो ! देवताउ नि-
रंतर विषयमां आशक्त रहेला ठे, तियंचो विवेक विनाना ठे अने नारकीउ नरकनी वेदनाथी
पीडा पामेला ठे; माटे तमे मनुष्यत्रय पामीने धर्म करो. धर्मथी मनोहर विषयो प्राप्त थाय
ठे; देवतानी समृद्धि धर्मेश्री मळे ठे, जगत्मां कीर्ति अने पोताना वेद्दमां शक्ति ते पण जिने
श्वरनी जक्तिथी मळे ठे, धर्मनुं रक्षस्य जिनेश्वरोए जीवदया कदी ठे, जीवदयापाळनारा अ

મંત્ર જીનો મુક્તિ પામ્યા છે, જીવદયા વિના જીવ સારાં મુલ્યો પામતો નથી, જે પુલ્ક પાળા ઉપર દયા કરે છે તે જીમકુમારની પેઠે દેવતાને વડુ માન આપવા યોગ્ય થાય છે." તેવાં શ્રી ગીતમસ્વામીજી પૂછ્યું:—"હે જગત્! તે, જીમકુમાર કોણ હતો? તેણે જીવદયા શી રીતે પાળી? અને તે દેવતાઈમાં માન પામવા યોગ્ય શી રીતે થયો?" ત્યારે પ્રભુજી કહ્યું:—

॥ જીવદયા પાળવા ઉપર જીમકુમારની કથા ॥

આ ઋત્તદેવમાં કમલપુરનામે નગર છે, ત્યાં નરયાદનનામનો રાજા રાજ્ય કરે છે, તેને માલતીનામની સ્ત્રી છે, તેણેને જીમનામનો કુમાર છે. એક દિવસ વનમાં ક્રીડા કરવા ગયા જીમકુમારે એક જાડની નીચે બેઠેલા સાધુને વીઠા, જીમકુમાર તેમને વંદના કરી આગળ બેઠો; પત્ની સાધુજી ધર્મવર્ણવેદા થાપ્યો જટલે તે સમકીતમૂલ શ્રાવકધર્મ ઈગિકાર કરી પોતાને ધેર થાપ્યો અને મુનિરાજે કહેલી રીતે ધર્મને પાળ્યા લાગ્યો.

એક દિવસ કોઈએક કાપાલિક દ્વારમાં ફુલફલ લઈ જીમકુમારની પાસે આવ્યો, અને તે વસ્તુની ખેટ મૂકી બોલ્યો કે, "હે કુમાર! સત્પુરુષો ત્યારે પણ પ્રાર્થનાનો જંગ કરતા નથી, તેથી તું પણ ત્હારી પ્રાર્થના કરું કે, મેં વાર વર્ષસુધી વિચલેલીની આરાધના કરી છે,

मोंटे श्री चौदशाने दिवसे विद्याने साधना करवाने। उद्या राखुं तुं तुं सर्वे प्राणीनि उपर उपर
 कार करे वे, मोंटे म्हांगे। विद्यासाधनमा तुं नरगमायक था, "पगपकार करामां प्रीतिवा-
 जा कुमार ते काराधिकरुं वचन करुन मयु, पती चोदुनां दिवस प्राय्यो ण्ठुं तना मित्र
 प्रधानपुत्रे ता कथा उता पण नीमिं सार कापावित्तेनीं पात्रे जरा मोंटे तयार अयो ग्रने पो
 तानी तयार हाथमा लठपकवा म्मशानसां गयो यागी पण सगर प्रान्तेव्वा, म्भवताने। पू-
 जा करी कमर्गने। शिगा (साधना वाळ) वाच्यो उते अयो तयार म्माग तना इष्ट अस्मि
 प्राप जालेन करुं... त् काराविक' तु माग शिगा उट थावा पंजाना उज्ज्वकार्येने। मि
 दि कर तुं चिंता न करुं। उ इष्ट देव दानव, ज्येनग, यरु म्हांगे। आगळ म्मयथे न ही आय.
 कुमारना आवां वचन मानळा काराविक विचार करुया वाग्था के, "आ नीमिं सार वळवे
 स वे, तां हुं तनुं माथुं शी गंति कार्पा लने! वळां त म्ना कार्यमिदि अथाने। नथी मोंटे वळा
 व्काग्रो तनुं माथुं कार्पा लने." आर्वा गंति विचार करुं तले विक्राळरुप करी हाथमां कातर
 लर कुमारने कथुं:- "हे कुमार! तमारा इष्टदेवतुं स्मरण कर, हुं वळात्कारधी ल्दाहं माथुं
 कापी विद्यानी साधना करुं तुं." तेवारे कुमारे कथुं:- "अरे मूठ कापाळीक! तुं ग्नेरुसे

नार जेवो देगाप ठे उतां म्हारा जेवा सिंदनुं माथुं कापयानी इछा करे ठे." पची पत्रे उणातुं
 पुद्द वाळ्युं, कुमार काणळिकने मुगीनो प्रहार करी, तेनी जाली उपर चन्नी वेवो; परंतु तेणे
 बयाथी काणळीकरुं माथुं काप्युं नदीं. कुमारे मुठी विंगेरेथी काणळीकने बहु मार मायां
 तेथी पीना गामेला दरीर्याळा थने बहु कोळाइळ करता एवा तेणे कुमारने पकनी वनानी
 पेठे थाकादासां उगळी रोथो; पची थाकादासांथी पस्तता एवा कुमारने जोइ तेना रुपथी
 मोद गामेनी कोइ केथी तेने ऊिली लइ पोताने घेर लइ गइ थने कुमारने आ प्रमाणे कडेया
 साणी:—"दे सपुहय ! आ विंच्यागल नामनो पर्यंत ठे, तेना उपर नाना प्रकारना मणिया
 सुसोजित एवुं आ म्हारुं घर ठे, हुं पकनी म्ही तुं, माहं नाम फमळा ठे, हुं त्वारा रुपथी मोइ
 गामी तुं, माटे दे ज्ञापयशाळी ! तुं म्हारा उपर कृपा करी म्हारो पति था." ते स्त्रीसां थायां
 गयत सांजळी जमीमकुमार विचार करया लाग्यो के, "आ केवी म्हारा उपर प्रसन्न थाग के
 कोय पामे, परंतु हुं प्राणांते पया वतनो जंग करीश नदीं. चाल एनी आगळ प्रगट कहुं." ए
 नो विचार करी कुमारे कर्युं:—"दे म्ही ! वतनो जंग करयाथी म्हारे संसारमां जमवुं पने,
 कामजोगो अनर्थनी लाण ठे थने मुक्ति सुलना शत्रु ठे. कहुं ठे के:-

मांटे आ चौदशने दिवसें नियानी साधना करवानी इच्छा राखुं तुं. तुं सर्व प्राणीन उपर उपकार करे उं, मांटे म्हारी विद्यासाधनमां तुं उत्तरसाधक था.” परंपकार करबामां प्रीतियाळा कुमारे ते कापालिकनुं यचन कवूल कर्युं. पढी चौदशनो दिवस आब्यो एटले तेना मित्र प्रयानपुत्रे ना कळा उतां पण ज्ञीमकुमार कापालिकनी पासे जवा मांटे तैयार श्रयो श्रने पोतानी तर्यार दायमां लइ एकलो स्मशानमां गयो. योगी पण मंमल आलेखी, देवतानी पूजा करी कुमार्नी शिखा (माथाना बाळ) बांधवा उजो थयो. तेवारे कुमारे तेनो डुष्ट श्रनि प्राय जाणीवे कहुं:-“दे कापालिक! तुं मारी शिखा ऊट बांधी पोताना इच्छित्कार्यनी सिद्धि कट. तुं चिंता न करीश डुष्ट देव, दानव, व्यंत्तर, पक्ष म्हारी आगळ समर्थ नहीं थाय.” कुमार्नां आवां यचन सांजळी कापालिक विचार करवा लाग्यो के, “आ ज्ञीमकुमार बळवंस ठे, तो हुं तेनुं माथुं शी रीते कापी लउं! बळी ते विना कार्यसिद्धियानी नथी मांटे बळा ल्कारथी तेनुं माथुं कापी लउं.” आवी रीते विचार करी तेणे विक्राळरुप करी हाथमां कातर लइ कुमारेने कहुं:-“दे कुमार! तमार इष्टदेयनुं स्मरण कर, हुं बळात्कारथी ल्दाहं माथुं कापी विष्यानी साधना कहें तुं.” तेवारे कुमारे कहुं:-“श्रे मूढ कापालीक! तुं खेग्वरग

नार जेचो देखाप्य ठे वतां म्हदारा जेवा सिंदबुं माथुं काप्यानी झा करे ठे." पत्नी पंचे जणांयुं
 युव घाळ्युं, कुमार कापालिकने सुवीनो प्रद्वार करी, तेनी गती उपर चन्नी धेवो; परंतु तेणे
 दयाश्री कापालीकनुं माथुं काप्युं नदीं. कुमारे सुवी विगेरेश्री कापालीकनें बहु मार मायां
 तेश्री पीना पामेला शरीखाळा थने बहु कोळाइळ करता एवा तेणे कुमारने एकनी दमानी
 पेठे थाकाशमां उगळी दोधो; पवी थाकाशमांश्री पन्ता एवा कुमारने जोइ तेना रुपची
 मोद पामेली कोइ देवी तेंने जेली लइ पोताने घेर लइ थने कुमारने आ प्रमाणे कडेवा
 लागीं:—"दे सप्युर्य! आ विष्याचल नामनो पर्यंत ठे, तेना उपर नाना प्रकारना मणिश्री
 मुद्योजित एवुं आ म्हदहं घर ठे, हुं यदनी स्त्री हुं, माहं नाम कमळा ठे, हुं त्दारा रुपश्री मोद
 यामी हुं, माटे दे जाग्यशाळी! तुं म्हदारा उपर रुपा करी म्हदारे पति था." ते स्त्रीनं थायां
 यचन सांजळी जमीकुमार विचार करवा लाग्यो के, "आ देवी म्हदारा उपर प्रसन्न थाग के
 क्रोच पामे, परंतु हुं प्राणांते पण व्रतनो जंग करीश नदीं. चाल एनी थागळ प्रगट कहुं." ए
 जो विचार करी कुमारे कहुं:—"दे स्त्री! व्रतनो जंग करवाश्री म्हदारे संसारमं जमबुं पहे,
 तेणे प्रसन्ननी खाण ठे थने मुक्ति सुखना शत्रु ठे. कहुं ठे के:-

की कुमार त्यां गयो अने मुनिने चंदना करी पूज्या लाग्यो. “तसे आ घोर अराण्यमां शामा दे रहा वो?” आची रीते कुमार जेटलामां पूजतो इतो तेटलामां एक भुजा (हाथ) त्यां आची कुमारनी तरवार सह आकाशमांगं जमा लागी. तेवारे कुमार पण धैर्य धरी ते भुजा उपर चढी गयो. पवी भुजा कुमारसहित कालिकदेवीना मंदिरने विये आची, एटले कुमार भुजा उपर आी उतरी मंदिरमां गयो; त्यां पेलो योगी वेवो इतो तेथी भुजाए योगीना शरीर मां प्रवेदा कर्यो, अने कुमार पण एकांतमां संताड रह्यो.

इने कापालीके प्रथमथी कोइ सारी आकृतिवाळा माणसने एकनी राख्यो इतो, तेथी तेणे ते पुरुषने कळुं के, “अरे तुं, त्वारा इष्टदेवतुं स्मरण कर अने कोइतुं शरण ले. कारण, दमणां तरयारवने हुं त्वारुं मांभुं कापी नांछुं तुं.” त्यारे ते पुरुषे कळुं:—“म्हारे वीतरागदेवतुं अने श्रीम कुमारतुं शरण आत; के जे त्वारा तरखाथी गांच्या जाय तेवा नथी.” तेवारे योगीए कळुं. “अरे मुले! तेवा कुपुरुषतुं शामाटे शरण करे वे, श्रीमकुमार तो में मारया मांड्यो तेथी क्यांइ नातो गयो वे, दमणां त्वारा माथाथी हुं देवोनी पूजा करीश.” आची रीते योगी कहेतो इतो एवामां कुमार प्रगट अइने कळुं:—“अरे चांभाल कापालीक! तुं एने शामाटे मारे वे?” कु-

जाग्राथः—“तुं मरी जा.” एम कदाथी पण प्राणी दुःखी थाप ठे तो पत्नी वारुण प्र-
दारवने मोरेलो ते प्राणी केम दुःखी न थाप?

कुमारनां थावां यचन सांजळी कांळिकाए कहुं,—“हे कुमार! हुं आजथी थारंजीने
जीयथ नहिं करुं.” एम कही ते काळिकादेवी अट्टदय प्रक गयां.

द्वे कपात्रिक जे पुरुषने त्यां मारी नांलवा माटे लाव्यो दतो ते प्रधानपुत्र दतो तेथी
कुमार तेने उळखीने जेठी पड्यो थने बोड्यो केः—“हे मंत्री! तमे जाणता गता था दुष्टने
वदा धामाटे पड्या?” तेथरे मंत्रीपुत्रे कहुंः—“हे कुमार! ज्यारे तमने कोइए घरमां वीगा
नहीं त्यारे राजा, राणी थने वीजा नगरलोको बहु शोक करवा लाग्या; पत्नी एक त्रियस कु
ळवेवीए कहुं. “हे राजन्! शोक न कर, श्राना त्रियसमां त्थारो पुत्र म्हेटी समृद्धिसहित
आवशे.” पत्नी हुं तमारा समाचार जाणया माटे घरनी व्दार निकळ्यो थने ते जाणी, जेट-
लामां पागो नड्यो तेटलामां था दुष्ट पुरुषे मने पकनीने था ठेकाले थाणयो ठे.” मंत्रीपुत्रे
आनी रीते पोतानी वात कही थने योगीए पण जीववयाधर्म श्रंगिकार कयां; पत्नी तेउ पर
स्पर नातो करता दता प्णामां कोइएक म्हेडो दाथी त्यां थावी म्हीमकुमारने थने मंत्रीपु-

जाह्यो, तेथी वझे जलाने परस्पर युद्ध चाड्युं; तेमां कुमारना प्रहारथी दुःखी शण्डो नर-
 सिंह अदृश्य श्रवणो. पवी निर्णय एवो श्रीमकुमार ते पुरुषनी साश्रे राजगंधिरे गयो, त्यो
 राजमंदिरमां रवेली पांच पुतळींच कुमार्नी सेवा करया लागी. एक पाणीनां कळडा मरी
 लावी, वीजी तेना पग घोना लागी, एक सिंहासन लव श्रावी, एके श्रावीने तेना पग घोणा,
 थने एके कळुं:-“हे कुमार! विधिथी ऊट स्नान करो.” वीजीण कळुं, “आ पुण्य लव जिन
 राजनी पुजा करो.” एके कळुं, “हे कुमार! आ विच्य जोजन जमी द्यो थंन आ विच्य घ-
 रेणांवेने पोताना थरीरेने सुशोजित करो.” पवी कुमार ते प्रमाणे करी मनमां विस्मय पा-
 मतो वतो जेटनामां उजो रवो तेदलामां तेले पोतानी पात्ते उजेजा एक देवताने दीडो. ते
 देवताण कळुं,-“हे कुमार! हुं त्वारा उपर प्रसन्न श्रयो नुं मांटे वरदान माग.” तेवरे श्रीमकु-
 मारे कळुं, “हे देव! आ नगर शून्य केम श्रयुं?” त्यारे देवताण कळुं, कुमार! सांजळ.

आ कनकपुर नामनुं नगर ठे, तेमां कनकस्थ राजा राज्य करतो हतो, ते राजाने सुवच
 नामनो पुरोहित इतो, ते सर्वे नगरवासी लोकांने उद्वेग करनारो श्रयो इतो. पवी कांइ एक
 पुरुषे थावीने राजाने विनंती करी के, “हे राजन्! तमारो पुरोहित निरंतर परलीगमन

करें ठे." पगी कोण पामेला राजाए पुरोहितने विटंबना पमाव्यो; ते पुरोहित मृत्यु पामी हुं राक्षसहो उतरा थयो तु. हे कुमार ! ते आ नगरनो राजा ठे के जेने ते म्दारी पासेथी ओ-
माव्यो ठे, ते पारते हुं बहु विस्मय पाव्यो इतो, आं पुतळीने पासे त्दारी सेवा करावनार पण
हुं इतो, श्रद्धदयरुपाळा में आ नगरीना लोकने तुरत श्रद्धदय कर्था इता."

पगी ते नगरना वनने विये केवळी समयसर्पा एटले ज्ञीमकुमार, मंत्रीपुत्रं अने राक्षस
ए थले जला तेमने वंदना करवा गया. त्यां थणे जणानु केवळीने प्रदक्षिणा दइ वंदना करी
परं सांनळबा वेठा, ते बरते कोइ हाथी सुंदने उवाळतो ठतो त्यां प्राव्यो, ते दाथीने जोइ
सर्वे माणसो व्याकुळ थयां, हाथी ज्ञीमकुमारने जोइ प्रसन्न थयो. तेवारे सुनीश्वरे कहुं:-
"हे जनो ! आ गजराज पोते यक्ष ठे, ते ज्ञीमकुमारने जाली काळिज्ञाना मंदिरथी अहिं
थाव्यो ठे; पोताना पौत्रनी रक्षा करवा माटे ए यक्षे प्रथमथी ज्ञीमकुमारने अहिं थालेजो ठे
अने पोताना पौत्रने राक्षसथी मूकाव्यो ठे." गुरुए आ प्रमाणे कहुं. एटले यक्ष हाथीनुं रुप
एथजी दइ कदेवा लाग्यो.-"गुरुए सत्य कहुं ठे." पगी काळिज्ञा देवीए केवळी पागे थावीने
प्रथम ज्ञीमकुमारने अने पगी केवळीने वंदना करी. तेवारे राजाए पृथुं.-"हे नगवन् ! हे-

वीण प्रथम नीमकुमारने थने पत्नी प्रणलोकने पूजया योग्य एता आपने केम बंधना करी?" तयार केवळीण कली. "हे राजन्! ए नीमकुमार जिनधर्मना यानथी कालिका देवीनो गुरु प्रणो ठे, तेथी देवीण तेने पदेला नमस्कार कर्यां ठे. पत्नी यहे कळो. "हे नीमकुमार! त्वारा माता पिता त्वारा नियोगथी बहु डुली थयां ठे, माटे तुं त्वारा नगरे जा." एटलुं कही यक मुनिंन नमस्कार करी विमानमां देसी नाड्यो गयो. नीमकुमार पण देवीण करेला महेत्सव सदित पोताना नगरमां आनी माता पिताना पगमां नमस्कार कर्यां, तेथी तेमने बहु हर्ष थयो. पत्नी नीमकुमारने शुभ्र महुर्ते राग्य थापी दरियादन राजाए दीक्षा लीधी. ते राजांय पूरे करेला कर्मनो दाय करी मुक्ति पाय्या. नीमकुमार पण बहु काळ सुयी राज्य पाळी थने पत्नी पुत्रने राग्य सांपी पोते वीक्षां लव कर्मनो दाय करी मोक पाय्या.

॥ इति निमकुमारनी कथा ॥

इत्यादि जिनेश्वरना सुग्वथी धर्मदेशना सांजळी थाणंदथायकनी पेठे नंदिनीप्रियथायक पण गृहस्थधर्म थंगिकार करी, केटलाक प्रभो पुठी, जीयाजीयादि तत्वोनो विचार जाणी पोताना जीवितने सफळ गणतो ठतो, वीरप्रभुने बंधना करी पोताने घेर थाळ्यो. जिनेश्वर

प्रभुए पण बीजे विदार कयों. पवी स्त्रीसहित नंदिनी प्रियश्रावकने जिनेश्वरधर्मनुं पालन क-
रतां चौदवर्ष वीर्ता गबां, एटले पंदरमावर्षने विंय तेने विचार श्रयो के, “मे आटला वर्यसुधी
फक्त कुटुंबनी तिता करी ठे, तो हवे हुं श्रावकनी पद्दिमा तप कहं.” आ प्रमाणे विचार करी
तेले बीजे दिगम नोजनादिकथी कुटुंबने संताप्य पमाही स्टोटा पुत्रने घरना जार सोंपी
पीयथाळांमां पुंजवापूर्वक दर्जनं आसन पाथरीने तेना उपर वेसी पद्दिमातप श्रांश्च्युं.
विधि प्रमाणे ते तप पूर्ण कर्पा पवी उपसर्गरहित एयो ते नंदिनी प्रियश्रावक अनशन लइ वि
पय कथायने त्यजी दइ तीरप्रभुनुं स्मरण करतो ठतो मृत्यु पामीने सौधर्मदेवलोकांमं अरुण
प्रत्नविमानने विये चारपढ्योपम श्रापुप्यवाळो देवता श्रयो.

श्री गौतमस्वामीए पूठयुं:—“हे जगवन्! ते नंदिनी प्रियश्रावक त्यांथी चवी कइ गति पा
मशे?” तेयारे प्रभुए कह्युं:—“ते महाविदेहकेत्रमां सिद्धिद पामशे.”

श्री सुधर्मास्वामी कहे ठे के:—“हे जुंबू! श्री जगवान् महावीरप्रभुए आ प्रमाणे नंदिनी
प्रियश्रावकनुं चरित्र कह्युं ठे.

॥ इति श्री नाचकरव लान्तगणीना शिष्य राजकीर्तिगणीए रचेली गद्यबंध बर्द्धमान
बेदानामां नंदिनी प्रियश्रावकने प्रतिबोध नामतो नरमो उल्लास संपूर्ण ग्रथो ॥

॥ उद्देश १० मो ॥

॥ तेतळी पिताश्रायकनुं चरित्र ॥

इते श्री सुयमोस्वामी ज्ञव्यजनोंने प्रतिबोध कया मोटे श्री जंबूस्वामीनी आगळ वस-
मा तेतळी पिताश्रायकनुं चरित्र कवे वः—

आ भरतक्षेत्रमां मान्यत्रीनामनी नगरी वे, ते नगरीनी पाले नाना प्रकारना कामांत्री
मनोदर एवु कुट्टकनामनुं वैल्य वे. सांयत्री नगरीमां जितदाशुराजा न्यायत्री-राज्य करता
इतो, ते नगरीमां तेतळी पितानामनो प्रसिद्ध श्रायक रक्षेतो इतो, तेने फळगुनीनामनी ग्वी
इती, तेतळी पिताश्रायकने व्याजमां, नेपारमां अने निधानरुपे पृथ्वीमां चार चार श्लोक मो
नाम्योरो इती, तेने चार गोकुळो हतां तेमज, वीजी पश बहु समृद्धि इती. यकी राजाने मा
न्य एवो तेतळी पिताश्रायक ममुष्यजातिना उचम जोगो जोगयतो इतो.

एक दिवस श्री वर्द्धमानस्वामी पृथ्वी उपर विदार करता ते नगरीने विंगं समय
सर्पा. वेयलाइए समयसरण रचुं, तेवारे जितदाशुराजा विंगेरे नगरवासी लोको जिनेश्वरेने

॥ क्षान उपर सागरचंद्रनी कथा ॥

श्रा जलतक्षेत्रने विधे मलयपुरनगरमां अमितचंद्रामनो राजा गग्य करे थे, तेने चंद्रक
क्षानामनी स्त्री अने सागरचंद्रामनो पुत्र थे; ते कुमारनु रूप, गुणो सोजाग्य अने भुजावळ
ते कुमारने विपिन दंतुं, बीजा कोरमां देखतुं नदोतुं. कुमार वीजामात्रमां म्होटा गजराज
ने वटा करतो, बळगान् पुरुषने आकाशमां उगळी नासतो अने भुत पिशाचने सद्दजमां
स्वाधिन करतो दतो. एक विपिन नगरमां कीटा करता एया ते कुमार द्यायमां लेख लडने यां
त उपर वेंगला एक पुरुषने वीगो, तेथी कुमार तेनी पाणे जडने पृथुं:—“हे ज्ञाना माणस!
ए खेळमां थुं लळुं थे?” तयारे ते पुरुषे कळुं. “श्रा लेखमां एक अपूर्य गाथा लखी थे.”
तेगारे कुमार कळुं. “ते गाथा मने थाप.” एटले ते पुरुषे कळुं. “श्रा गाथानी पांचसं सोना-
म्हेरो कीमत थाप थे.” पवी कुमार पांचसं सोनाम्हेरो थापी दर्यथ्री ते गाथा लीधी. ते

गाथा आ प्रमाणे:—

अप्यश्रियं चिय न ही एऽ, उदं तद सुदं पि जीवाणं ॥

ता नु नियतु संमोदं, धम्मे श्रिय कुणहं पन्निचदं ॥

भायार्थः—जीवने नदिं इच्छेत्तुं दुःख अने सुखशुं नथी आची मळतुं? माटे मोडने त्याग करी धर्मेने विषे प्रतिबंध करो.

पवी सागरचंद्रकुमार ते गाथा लइ तेनो अर्थ मनमां विचारतो उतो उद्यानमां गयो अने त्यां विविध प्रकारनी क्रीडाथी जेटलामां रमया लागयो तेटलामां कोइए तुरत तेने पकनीने समुद्रमां फेंकी वीधो; पण सारा पुण्यना योगथी कुमारने हाथ पाटीयुं आबुं; तेथी ते नवमे विवसे अमरव्रीप देशे उतयो. पवी नाळीयेरनुं पाणी शरीरे चोपनी सारो थयो अने गाथानो अर्थ मनमां स्मरण करवाथी दुःखने न जाणतो उतो फळफुल विंगेरे खाइने पोतानी आज्ञी यिका करवा लाग्यो. कहुं ठे के, “सत्पुरुषो अथसरने योग्य एबुं कार्यं करे ठे.” ते देशमां फरतो एवो कुमार कोइएक ठेकाणे रोती एवी स्त्रीना शब्द सांजळी तेना तरफ चाड्यो, आगळ जतां तेंणे एवो शब्द सांजळ्यो के, “सागरचंद्रकुमार आ जयने विषे म्हारो पति थानु, तेमज परजयने विषे पण तेज म्हारो पति थजो.” आ प्रमाणे कही ते कन्या गळामां फांसो सो घाली जेटलामां भरया तैपार थर तेटलामां कुमारे ऊट त्यां आची तेना गळानो फांसो काषी नांख्यो. आ बळते कोइ विचार त्यां आब्यो, थने ते कन्यानी वात कुमारने पुंवया

જાગ્યો. સાગરચંદ્રકુમારે કન્યાની ગલ્લે ફાંતો નાળવ્યા સંબંધી સર્વ વાત કહી, ઇટલે વિચારે કહ્યું. “દે સત્પુરુષ ! તમે આ કન્યાને જીનાની તેથી અમારાં વહુ ઉપકાર કર્યો છે.” પછી કુમારે પૂછ્યું. “દે વિદ્યાધર ! આ કોણ છે ?” તેવારે વિચારે કહ્યું.

દે કુમાર ! આ વીપમાં અમરપુરનામનું નગર છે, તેમાં પ્રવનજાનુંનામનો રાજા રાજ્ય કરે છે, તેને ચંદ્રવદનાનામની સ્ત્રી છે, તેમને ચોસઠકલામાં કુશલ એવી કમલમાલાનામની પુત્રી છે, એ પુત્રીએ સાગરચંદ્રકુમારના ગુણ સાંજ્ઞા કરી કે, “આ પ્રયમાં મ્હારો પતિ સાગરચંદ્ર શાન્ત, નદિ તો મ્હારે અપ્રિય જણાય છે.” પછી પ્રવનજાનુરાજાએ પોતાની પુત્રી કમલમાલાનો સંબંધ સાગરચંદ્રકુમારની સાથે કર્યો, એવામાં કમલમાલાના રુપથી મોદ્દ પામેલો સુરસેનવિદ્યાધર જેટલામાં તે કન્યાનું દરણ કરી અહિં લાગ્યો તેટલામાં તે કન્યાનો મામો અમિતેજવિદ્યાધર અહિં આવ્યો હતો તેણે પોતાની જાણેજનો ચિલાપ સાંજ્ઞા વહુ ક્રોધ પામી સુરસેનવિદ્યાધરની સાથે યુદ્ધ કર્યું અને તે વિદ્યાધરને નમાની મૂક્યો તેમ આ મ્હારી કમલમાલાનામની જાણેજ અને હું પોતેજ તેનો મામો અમિતેજવિદ્યાધર હતું.” આ વળતે અમિતેજની મા વિશુદ્ધતા પોતાના પુત્રનું યુદ્ધ સાંજ્ઞા ત્યાં આવી, તેણે સા

अठार दोररहित, यथाश्रेयस्य कहेनाग, अतंत्रणवाकने पूज्य एवा जे सर्वज्ञ ते देव कहेवायेव,
 समनाने विषे रहेला पेश्वरहित समना उपेंदरा कहेवामांतपर अने कपयगरहितने गुरुच
 जाणया; दुर्गतिमा पयला जेवातु जे गृण पर ते धर्म कहेवायेव; ते धर्म संयमादि दस जे
 दयाळावे, एम 'जनशरण कथेव' या प्रमाणे समनितने तज्य जाणी कुमारे लमकित अं
 गिकार कथे, एकी कुमारे जे वाधा पेश्वरी मुनित काड पत्र्या तगार धर्यो तेंटवामा तेंण मुनिने
 दीठा नदी तवार मनमा विचार के मया वाग्धा "पन्नाग धर्मगुरु कथांगया?" पती गुरुना उपकार
 मनमा संटारता एका ते कुन्नाग जे टनामा यनेते तिय परहा हता तेंटवामा मुचिंत काड संनाए
 श्रावी तेन भरी वीया अने "हे सुनटा! ए पावा कुमारेने मार्ग नांवा," एम कंध पांमत्रो
 समराय नयकुमार कहेवा वाग्धा, मागरे वेदकुमार श्रावी का वाणी सांनळता उता पण
 गाथाना अर्थने मममा स्मरण करवाथी तयने नदि गणना काड सुनटना हाथसार्णी शस्त्र
 लसे समाने साथे युठ करवा वाग्घो, तेमा तेंण केंटवाक सुनटांन मार्ग नांख्या अने कें-
 टवाक ता तेंन जोड नाडी गया, कुमारे कृणमात्रमां सेनाने इती नहेती वनावी दीधी, व-
 धारे शु! परंतु जेम सुर्पेनो उदय अवाथी अंधकार नाडी जाय तेम नाडी गइ, पती पोता-

नी सेनाने जागी जती जोइ समरविजयकुमार युद्ध करवा तैयार थयो. द्दोइ पुमारेग मधो-
 न्मत्त दाय्रीनी पेटे परस्पर युद्ध करवा लाग्या, तेथी विजयव्रद्धमीने पण कणयार विचार थउ
 पदयो के "हुं कोने वंदं?" एवी सागरचंडकुमारे ठळ करी समरविजयकुमारने मृगनी पेटे
 बांधी लीयो, तेथी ते कुमारे सागरचंडना पगमां पकी पोतानो अपरायनी माफी मागी, ते-
 वारे सागरचंडे समरविजयने ठाफी वीथो आ वळते कोड स्वी त्यां आची सागरचंडकुमारने

कदिया लागी के:-

हे कुमार! कुशलवर्धन नामना नगरमां कमलचंड नामनो राजा रेडे ठे, तेने प्रमगंता
 नामनी स्त्री थने त्रिनयमंथी ज्ञाहित एवी भुवनकांता नामती पुत्री ठे; ते भुवनकांताए को-
 इमा सुखथी त्वारा गुणो सांजळी एवी प्रतिका कफी के, "आ जयने त्रिये म्हागे पति सागर
 चंड ठे, ते जिना वीजा सर्व पुरुषो म्दारा ज्ञाइ समान ठे." आ प्रमाले पोतानो वृद्ध प्रतिका
 पाळती ते कन्या रेदिया लागी. इचे सेलपुरनगरमां सुदर्शन नामनो राजा गय्य करे ठे, तेने
 समरविजय नामनो कुमार ठे, ते पोते आ त्वारो ज्ञाशुठे. एक दिग्ग सुदर्शन राजाए पोताना
 पुत्रने माटे आ कन्यानी पाचना करी, परंतु कमळचंड राजाए पोतानो पुत्री समरविजय

कुमारने आशी नहीं; तेथी एक किस समरविजयकुमार सेनासहित कुशलवर्द्धन नगरना
उद्यानमां आशीने वानी रीते रह्यो थने भुवनकांता राजकुमारीने हरण करी चाड्यो गयो.
ते पलते मोदथी कन्यानी पावळ देणती एवी हुं जेटलामां अहिं आवी तेटलामां में तने जो
इने उळख्यो ठे, मांटे हे राजकुमार ! तुं कृपा करी आ समरविजय पासेथी म्हारी पुत्रीने
मंगायी तुं लग्न कर." पठी समरविजयकुमार भुवनकांताने लावी पाठी सोंपी, एटले सागर
चंङ्कुमार तेने परणीने पोताना सासराने मळ्या मांटे कुशलवर्द्धननगर तरफ चाड्यो. रस्ता
मां तेले वीणाना शब्दसहित गीतगान सांज्जळ्युं, तेथी ते मनमां विस्मय पामी विचार कर-
वा लाग्यो के, "अहिं शुं आय ठे, चाल जइने जोबुं." आवी रीते विचार करी ते सागरचंङ्
कुमार रथसहित कन्याने त्यां मूकी हाथमां तरयार लइ बहु दूर गयो, तो त्यां तेले एक म्हाटा
अरण्यमां सात भूमिकाथी सुशोभित एयो एक महेल वीठो. कुमार तेना उपर थता गीतगा
नना शब्द सांज्जळी जेटलामां सातमे माळ गयो, तेटलामां तेले उचमरुपवाळी पांच कन्या
उ वीठी. ते उचमरुपवाळी कन्याउने जोइ बहु विस्मय पामेलो कुमार "आ ध.य.कन्याउ अहिं
क्यांथी?" एम विचार करतो हतो एटलामां संवें कन्याउए "तमे जेले द्याव्या" एम कही उजा

प्रद आगन आयु, पत्नी कुमारे ते कन्याचने वृद्धुं, "तमे कोण हो? अने आण पंढर! आना
 दे लो हो?" त्यां कन्याचने कळुं:- "हे राजकुमार! आमारी बाता सांजळी. रिंदनादनामनो निखाधर रंने
 "ताळ्यपर्वत उपर सर्वे निधाधरानी मध्यं चक्रवर्ती एवो रिंदनादनामनो निखाधर रंने
 ठे, ते गजानी अमे पांच पुत्रीच वीण. आमारां कमळा, श्री, रंजा, विमळा अने तागा एवां
 नाम ठे. एक दिवस आमारा पिताण केव निमित्तियाने वृद्धुं के, "आ पुत्रीचने गर काल ए
 दो?" त्यां निमित्तियाण कळुं. "हे राजन! आ तमारी पांच पुत्रीचने गर चूचर (पुळी
 उपर चालनार) एवा अमितचंद्रागानो पुत्र सागरचंद्र अजे, अने तमारी पुचुचने तेना मे-
 ळार घोरंयवारवनमां श्रे." पत्नी आमारा पिताण निमित्तियाने संतोत्र पमानो रजा आयो
 अने आमाग मांटे आ घोरंयवारवनमां सातमाळनां मंडळ चणावो अडिं राखी. आमाग
 पुण्यश्री निमित्तियाना कंठ्या प्रमाणे तमे अमने आची मड्या हो, मांटे दये कृपा करो अ-
 मारी साथे लग्न करो." पत्नी कुमार अति विस्मय पामी गाथाना अर्थ स्मरण करतां ते क-
 न्याचनी साथे लग्न कंथु अने अटलांमां ते त्यां निश्चल अवेनं रंहे ठे तेदलांमां ते सातमाळ-
 नां मंडळ अने कन्याच अदृश्य अर गव. तेवार् कुमार मनमां विचार करवा लाग्यो के, "अं
 मने केव मांए प्रगट अयां ठे के चित्तवम अयुं ठे? अथवा तो आ कोइ देवनेो प्रजाण ठे?"

करी गाथाना अर्थनं मनमा स्मरण करतो एवो ते कुमार ज्यां रथ ग्रंते भुवनकांताने मरुष्या
हता त्यां आख्यां तो त्यां पण भुवनकांताने दीठो नदीः तत्रा बहु गेद पांसेनो कुमार गाथाना
अर्थनं स्मरण करतो आगळ चाट्यां ग्रंते स्मृष्टा अण्यसां करता एवा तणे आगळ जतां ते
चां तांरणार्थी गुडांतिन एवै एक जिनभंडिर दीठे, तमार ते जिनभंडिरनी श्रेटर जड रत्नमय
जिनप्रतिमाने पूजा करी अत म्हात्र पाठ्यथी स्तनि वर। जटवारां गाथाना अर्थनं मनमां
स्मरण करतो वतां ये। तटवामा तेना पितानो भित्र गंधर्भगाजा त्यां प्रा.योः तणे जिनरा
जनी पूजा करी दंडार आर्वो भागश्चने नळा था, तेयां ते च' इया गभ्यां. सुधर्मगाजांती।
साथे तनी सुंदरनामना पुत्रा जिनव्यसन वंदना करवा थारी हता, ते पण सागरचंजेन जोड
बहु इय पार्मीः कारण तेने काड निभिनियाण कर्तुं इतुं कं. "त्तारो पति सागरचंङ्कुमार अ
डो." आ वयंत भित्तनादचक्रवर्ती पण पुत्रानुमदित त्यां आख्यां अत जिनप्रतिमान वंदना करी
खड्गथी सागरचंङ्कुमारन थावावया जाथा कः--"इ पुत्र ! तुं म्हारा पुण्यथी अदि केमजुशळ
आख्यां ठे." त्यां कुमारे कर्तुः--"इ स्वामिन ! ते परणेली कन्यानु कयां गर ? अने ते महेल
कयां गया ?" तवार सिंदनादचक्रवर्तीए कर्तुः--"इ पुत्र ! सांजळ.

ससुचने कांठे अमिततेजनामनो राजा राग्य करे ठे, तेने कनकमालागामनी स्त्री ठे, ते-

मने कमळ अने वस्यलाकनामना वे पुत्रो ठे. कमळ त्दारी स्त्री भुवनकांताने रथमांथ्री इरीने
 ऊट वैताढ्यपर्यंत वपर लइ गयो ठे, त्यां ते स्त्री शील पाळती वती रही ठे, अने उत्पत्ताके
 पण त्दारी पांच कन्याचंहुं हरण कर्युं, मधेअने अष्टदय वनायो वीधो, अने तने पृष्ठी उपर, मू
 कयो. आ सर्व में विद्याना वळथो जाणी ते उट वत्पात्तकने मारी हुं आ पांच कन्याठने अदि
 लाव्योनुं." सिंदनावचक्यर्तनां आयां ययन सांजळी क्रोध पांमेल्ला सागरचंङ्कुमारि ते पोताना
 तसराने कळुं:- "इे तात ! मने ऊट वैताढ्यपर्यंत वपर लइ जाठ के जेश्री हुं ते उटने मारी
 नांछुं." पठी सुयमराजाए पोतानी पुत्री सुंरो सागरचंङ्कुमारने त्यांज परशीवी. पठी सिं
 इनावचक्यर्ता सागरचंङ्कुमारने वैताढ्यपर्यंत वपर विमलपुरनगरमां लइ गयो, त्यां तणे पो
 वे पुत्रीठ तेने परणावी अने वडु रूप करवा विगेरेनी विद्या पपा शीख्यानी. पठी भुजावळ
 अने विद्यावळथ्री युक्त एवां तेठ भुवनकांताने दिया माटे जाता हता, एवामां अमिततेजवि
 थांथे त्यां थावी सागरचंङ्कुमारने भुवनकांता पाठी थापी अने पोताना पुत्रना अंपराथनी
 माफी मागी. वळी ते विद्याथे सागरचंङ्कुमारनी प्रथमनी स्त्री कमलमाळा पण त्यां लायी
 थापी. एरीते कुमारने त्यां थावे स्त्रीठ थावी मळी. पठी विद्याथरना मद्दाराजा सिंदनावनी
 रजा लइ सागरचंङ्कुमार पोतानी थावे स्त्रीठसहित अनेक विद्याथरोथ्री परक्यों वतो विद्य

विमानमां वैशी अनेक बार्होत्रोणा शब्दसहित आकाशमार्गे अग्ने पोताना मलयपुरनगरे आब्यो. तेवारे पुत्रनी म्होटी समृद्धि जोइ बहु दर्य पामेला अमितचंद्र राजाए महोत्सवथ्री पुत्रने नगरमां प्रवेश कराब्यो. कुमार पण माता पिताना पगमां नमीने पोताना मेहलमां गयो. त्यां ते पोतानी थाठ स्त्रीनुर्मी साथे विविध प्रकारनां सुखो जोगवका लाग्या.

एक दिवस ते नगरना उचानेने विधे भुवनानंदनामना केवळी समवसर्या, ते चखते राजा अमितचंद्र पुत्रसहित तेमने वंदना करवा भाटे गयो; त्यां तेषे त्रण प्रदक्षिणासहित वंदना करी धर्मदेशना सांजळी. वेदानाने अंतरे राजाए पूठ्युं:—“हे जगवन्! सागरचंद्रकुमारनुं को णे इरण कर्युं हंतुं?” तयार केवळीए कलुं:—“हे राजन्! त्वारा पुत्रनुं चरित्र संज्ञक.

महाविदेहकैत्रने विरे धनवंत, गुणवंत, विवेकवंत अने विषयमां प्रीतिवंत एवा वेजाश्य रहेता इता, तेउ जाते वाशियाना पुत्र हता. म्होटाज्जाइनी बहु पोताना पति उपर बहु स्ने इयाळी हती, तमज ते व्रत, धर्म, कर्म विगरे करती हती. कोइएक दिवस म्होटाज्जाइ पर देज गयो एटले न्दानोज्जाइ म्होटाज्जाइनी स्त्रीनी साथे मद्रकरीथ्री वातो करतो करतो लो-दयो के, “म्हारा ज्ञाने मार्गे जतां चोरोए मारी नांख्यो. दाय हाय! ए शेुं अयुं?” दीयरनां आयां वचन सांजळी म्होटा ज्ञाइनी बहु स्नेहने लीधे तुरत मृत्यु पामी, तथ्री न्दानो नाइ

परतानो करतो बहु दुःखी श्रयो.

केटो/क वियसे म्हेटो/जाइ घरे आव्यो शने न्दाना/जाइए करेकी मरकमी/श्री पोतानी
स्त्रीनी मृगुणवर सांजळी बहु दुःखी श्रयो. न्दाना/जाइए म्हेटो/जाइनी कामा मार्गी, परंतु
म्हेटो/जाइ क्रोध नदि वोकतां तापस श्रयो श्रने अज्ञानताप करी काथगदित मृतु पापी
असुरकुमार/शेरता श्रयो. न्दाना/जाइए पण जिनेश्वर/प्रगित धर्म सांजळी वैगमयंत श्रद दी
का ली/वी अने दुःख जावथी चाश्रिने पाळयानो आरज कयो. म्हेटो/जाइ जे श्रुगुरु/दुमार
वेयता श्रयो दतो तेण आ न्दाना/जाइरूप मुनिने कोथथी पकनी शीला उपर पठादीने भागी
नांख्या. मुनि दुःखध्यानथी मृत्यु पापी प्राणत/देयलोकमां वेयता श्रया. तापमरुप म्हेटो/जा
इ असुरकुमार त्यांथी चयी संसारमां जमीने फरीथी पण असुरकुमार/देयता श्रयो अने मुनि
रुप न्दाना/जाइ प्राणत/देयलोकथी चयीने दे राजन् ! आ ल्दारी पुत्र सागरचंड श्रयो वे. पूय
अयना धरथी सागरचंडकुमारने ते असुरकुमार/देयताए समुद्रमां फेकी वीथो/दतो; परंतु पूयना
पुणने लीधे तेना दाश्रमां पाटीथुं आव्याथी ते वलार निकटयो श्रने श्रानी समृद्धिमदित घेर
आव्यो वे. फरी पणते असुरकुमार तेने उपसर्ग करदो, पण ते आ कुमारथी प्रतिबंध पामशे.
आ प्रमाणे पोतानो पूयनप सांजळी सागरचंडकुमारने जातिस्मरण/ज्ञान उत्पन्न श्रयुं,

तेश्री ते वैराग्यवंत श्रयो, पर्वी तेषो पोताना पुत्रेने राज्य सांपी। पोते माता पितामहिते तेज
कवळी पांसे दीक्षा नडे विचार करया त्यायो के. "एक गाथा तपयाथी मने आटळ्ळं चं
सुख श्रयें ठे. तो दंड हे सर्व श्रुतेने तपयानो अन्यास करं." श्रयो। शीते विचार करी ते सा
गर्चंडमुनि। आढगर्थी अन्यास करया मांड्यो अने अनुक्रम ते चौदश्वर्ष तपया. पठ। गुप्त
तमने आचार्यपट स्याथ्या. अनुक्रम नव्यजीवाने प्रतिबंध करता ण्या ते सागरचंडमुनि।
ठेवट अनठान लीशुं. आ वयेंते पृथंता वरी असुगुमांर एकानुं रूप करी ते मुनिनुं शरीर ता
रुवा सांशुं; पठ। गिह अने दार्थानां रूप करी मुनिने बहु पैसा उपजायी; परंतु ते मदान्मा
जगपण क्षान पाम्या नदी. पठ। मुनिता वेप जोडने कार्य। ण्या पण ते देवतण प्रतिबंध
पामी त्यां म्हाटो उन्भव कयो. सागरचंडमुनि कर्मता कर्य करी कवळजान पामी मुक्तिरद
पाम्या. अमिनचंडमुनि विंगर कंटलाक साधु साधुनुं स्वर्गमां गया अने कंटलाक मुक्ति पाम्या.

(श्री मदाचार्यप्रभु ततर्त्तपिता विंगर नव्यजीवाने कदं ठ के):—"इ नव्यजना! जेवी
रीते सागरचंडकुमार ज्ञानथी दुःखरूपसमुड्ता पार पामी समृद्धि मेळयी। तंम तंमे पण सर्व
संपत्तिनुं कारण ज्ञान जाणी ते ज्ञानने विषे आदर करो के जेश्री तंमे पण सर्व संपत्तिनुं
पात्र थाठे. ॥ इति सागरचंडनी कथा ॥

या प्रमाणे धर्मदेवाना सांचळी तेतलीपिताश्रायके आणंश्रायकनी पेंगे चारप्रकारनो आ
 नकामं आदर्यां, अने प्रभुने केंडलाक प्रभो पूवी, नयतल्योने जाणी, प्रभुने नमस्कार करी इ
 पंथी पातानं पर गयो. पवी ते कुटुंबसदित शुद्धनायथी जिनभर्म पाळ्या लाग्यो. पंवरमेवयं
 तेने विचार श्रयो के, "मं धनथी दीन अने दुःखी माणसोनों उबार कर्यां वे, ह्ये श्रायकनी
 पन्दिमातप करूं." आनी रीते विचार करी पोपयशाळाने पूंजी वनंतुं आसन नांखी ते उपर
 येसी आणंश्रायकनी पेंगे श्रागीयार पन्दिमातप करया लाग्यो. बहु उग्र पन्दिमातप करयाथी
 ते तेतलीपिता क्षीण श्रयो. पवी संदेवना करी, अनदान लर जायना जायतां सवं जीवोने
 लमावी, नीसयंपसुथी श्रायकामं पाळीने शुद्धयानथी पंचपरमेष्टीनुं स्मरण करतां श्रुयु पा
 मी सौधर्मदेवलोकने निये अरुणप्रज्जिमानमां चारपद्योपमना आयुष्यवाळो देयता श्रयो.

श्री गीतमस्यामीण श्री वर्द्धमानस्यामीने पूयुं के:- "दे जगवन! ते तेतलीपिताश्रायक
 त्यांथी चवी क्यां जशे?" तेवारे श्री नीरप्रभुण कथुं:- "दे गीतम! तेतलीपिता देवजन्यथी च
 नी मद्दशिविदेवदेवमां मनुष्यज्ज पामी त्यांज कर्मरूप गांठेने सोफी नांखी मुक्ति पामशे."

॥ इति तेतलीपिता प्रतिबोध नामनो वसमो उद्धारस ॥

